

Apr. 2009.

Володимир Єшкілев

Богиня
і
Консультант

ВИДАВНИЦТВО

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Харків
2009

ББК 84.4УКР
Є96

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Тетяна Коровіна*

Художник *Олександр Семякін*

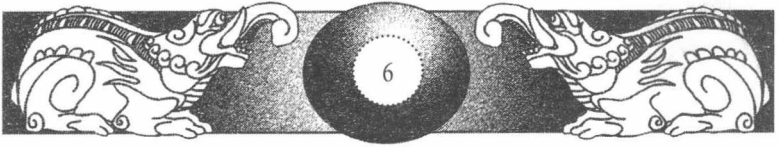
ISBN 978-966-14-0280-4

- © Єшкілев В., 2009
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2009
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2009

Хроніки невидимих хідників

«Богиня і Консультант» — містично-детективний роман Володимира Єшкілева, якого сучасна літературна критика відносить до провідних письменників «Станіславського феномену» — напевне, найцікавішого літературного угруповання в українській літературі останнього двадцятиліття. Попередній роман В. Єшкілева «Втеча майстра Пінзеля» був визнаний найкращим українським художнім твором 2007 року за книжковим рейтингом київської «Афіші». А написаний на початку 90-х його роман «Адепт» і досі залишається одним із найбільш обговорюваних та коментованих художніх текстів, створених у стилі «альтернативної історії». На відміну від інших письменників-«станіславців», Володимир Єшкілев завжди поєднував модні стилістичні пошуки з традиційним типом оповіді, вибудовуючи захопливі пригодницькі й фентезійні сюжети, які вводять читача у світ масонів і спецслужб, героїв і демонів, загадкових реліквій та історичних таємниць України.

У журнальних рецензіях прозу Єшкілева часто порівнюють з романістикою Маргеріт Юрсенар, Умберто Еко, Франческо Сорті й Рігі Мональдї. Зрозуміло, що будь-які порівняння в літературі є умовними. Але вплив історико-реконструктивної «середземноморської школи» на творчість івано-франківського автора безперечний. Володимир Єшкілев, як бачимо, відмовився продовжувати традицію української радянської белетристики з її хворобливими копірسانнями у великих і малих поразках минулого. Історія і сучасність у творах Єшкілева з'єднані пуповинами таємних орденських традицій, секретними домовленостями світових володарів і тими невидимими хідниками, котрі прокладає у майбутнє невтомний крит

історії. Цю історію в романах Єшкілева творять не безглузді хитання сліпих і жадібних «народних мас», а залізна воля бійців невидимих армій. У новому романі «Богиня і консультант» таке тлумачення історії накладається не тільки на віддалені події минулого, але й на свіжі зигзаги українського шляху в майбутнє, такі, наприклад, як «помаранчева революція».

Фінальні відрізки деяких сюжетних ліній автор навмисне залишає відкритими. Можливо, для того, щоби потім продовжити ці лінії у нових романах. Можливо, саме там ми дізнаємося про подальшу долю талісмана Богині та його охоронців і про істинне значення спадку таємничих Повзучих Отців. Як би там не було, але читач тримає в руках не просто роман, а браму до цілого світу, в якому він знайде багато цікавого, незвичного і переконливого. І нехай його подорож цим світом буде не даремною!

Надія Дутчак

Замість прологу. Карпати. Ранок

Полковник дивився на хмарний фронт, що сповзав із колючої лопатки гірського перевалу. Сизе лахміття туману вже накрило нижні тераси темно-зеленого передгір'я і підповзло до жовтого урвища. Під ним сплїталися у живі канати водянї струмені. Вони відблискували тьмяним цинком.

— Красиво, — погодився з якоюсь невисловленою думкою Паладин Храму. — Ви, здається, провели дитинство у цих краях?

— Ні, то були інші гори, — сказав Полковник.

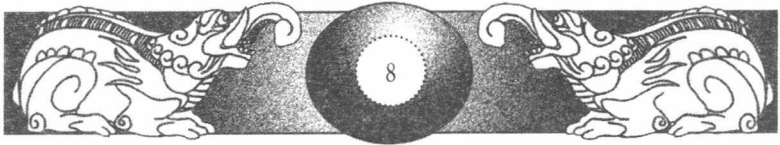
— Інші?

— Так.

Мовчання. Рівний вічний шум води.

— Ну, інші то інші, — Паладин відігнав від обличчя комара. — Повернемося до справ. Наш іноземний друг дуже засмучений останніми новинами. Ви обіцяли йому повний контроль над ситуацією. Тепер, після вашого проколу, він вже не з тією довірою сприймає наші запевнення.

— А ви менше його запевнюйте. Не з тою довірою він, бач, сприймає... Проколи трапляються. При здійсненні спецоперації ніколи не можна спрогнозувати все на сто відсотків. Ніколи.

— Але ж це не може бути підставою для самовиправдань. Ідеться не про пересічну спецоперацію. Ідеться про такі речі, які можуть зрушити світову рівновагу Сил.

— Я в курсі.

— Ви в курсі? — На чолі Паладина накреслились вертикальні зморшки. Наче дельта висохлих каналів, якими піт стікає до перенісся. — Це *ваши люди*, Полковнику, *ваши люди* стерли останнього носія інформації. Стерли просто так, без потреби. А ще привернули увагу. Скоро тут з'являться гості. Відомі вам. Ви будете з ними воювати?

— Буду.

— Полковнику, ви кажете...

— Не лякайте мене гостями. Не лякайте, кажу. Мій дід, аби ви знали, тими вашими гостями свиней годував.

— А от наш друг вважає, що настав час закликати Майстра Зброї.

— Ваш друг... Чорт би вас грав з отим вашим другом... А ви його зможете від цього відмовити?

— Я? — Паладин здивовано подивився на почервоніле обличчя офіцера. — Ні, я не зможу.

— А хто зможе? Ваш Коммодор зможе?

— Не знаю. Скорше «ні», аніж «так». Я все ж таки...

— Почекай, чоловіче, — Полковник провів вказівним пальцем між коміром і шиєю, ніби йому тиснуло. — Я військовий. Ваших гробаних «не знаю, скорше так, може, як» я не розумію. Не навчений. Відповідай мені чітко: зможе чи ні?

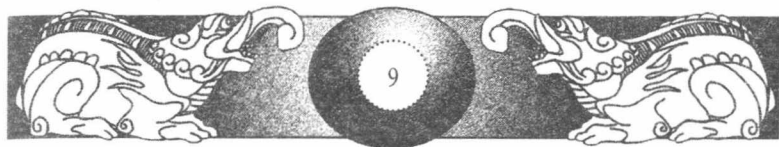
— То ви від мене вимагаєте...

— Зможе чи ні? — Полковник наблизився до Паладина усім своїм громіздким тілом.

Щось змусило того подивитися офіцерові в очі. Він подивився, відвів погляд і сказав:

— Ні.

— Тоді про що ми тепер говоримо? І нащо?

— Не треба, не треба отак вже робити висновки. Muchabola¹. Чи ви вважаєте, що нам із вами тепер не потрібна спільна позиція, не потрібна співпраця?

Той не відповів. Навіть не дослухав. Різко повернувся і рушив до свого «Volvo». Паладин ще деякий час дивився на його затагнуту в камуфляж спину. Потім знизав плечима і витягнув із футляра люльку. Перед тим, як скласти звіт про цю безглузду розмову, йому треба було зняти напруження.

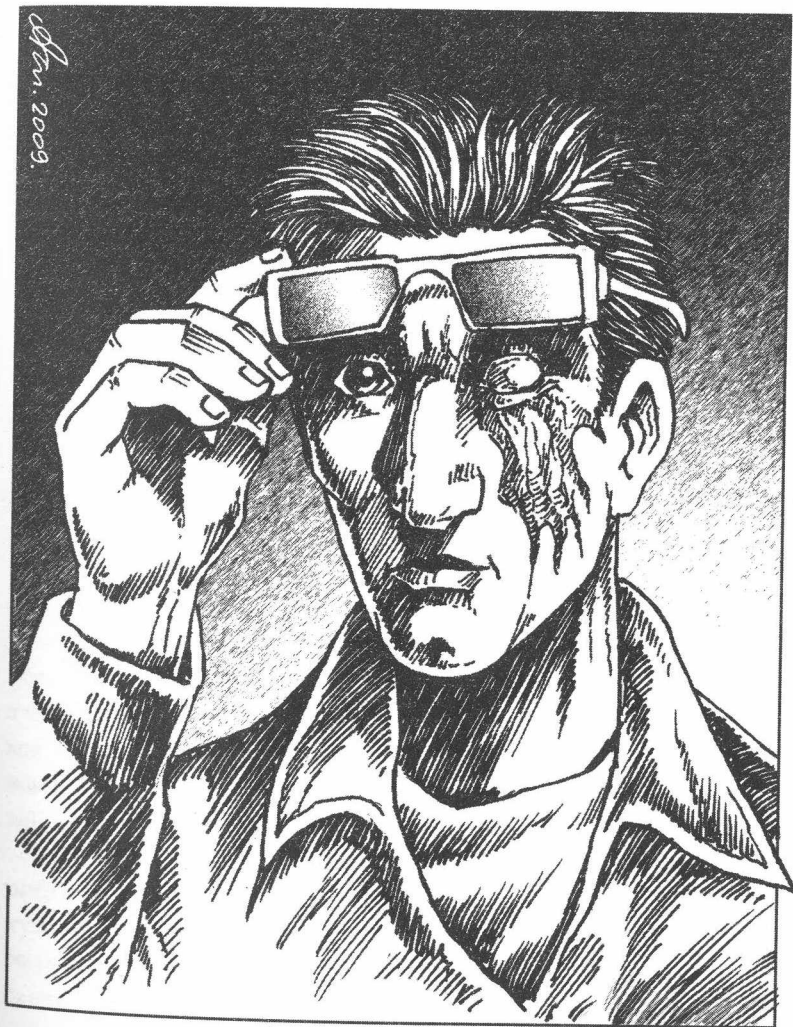
«Все це неправильно, — сказав собі Паладин Храму. — Проти логіки і праведних знань. Сили хаосу рушили у контрнатуп, і світ знову змінюється».

Він набив чубук чорним тютюном і запалив люльку. Його мозок вимагав димової гіркоти, смоляно-медового присмаку під язиком. Того надсвітлового відчуття, яке може дати лише струмінь теплового тютюнового диму. А ще треба було вигнати з горла вологу. Хмарну вологу, котрою цього ранку невблаганно просякло гірське повітря...

¹ Надто товсто — більярдний термін (*исп.*).

Частина 1.

Прихід м'ясодних слонів

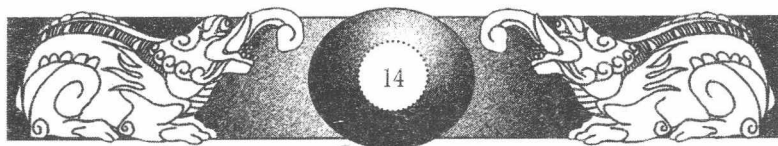

«Ты, Валерка, не балуй, а то слон откусит ногу!» — любив жартувати батько Валерія Мітелика, коли той був малим. Завдяки батьковій схильності до гумору Мітелик-молодший з дитинства уявляв слонів хижими і небезпечними істотами. Він хнюпився і кусав губи, якщо на коробці з цукерками чи мармеладом помічав слоника. Від цукерок з такої коробки Валерик відмовлявся принципово. Навіть якщо вони були шоколадними з вишневим лікером. Він роздер на шматки усі ті сторінки зі збірки ілюстрованих індійських казок, де знайшов хоча б найменше зображення південного родича мамонта.

Слони приходили до нього у нічних жахіттях, хитаючи закривавленими іклами та шалапутними хоботами. Він зненавидів слонів задовго до першого відвідування зоопарку. І вже після відвідин зоопарку добрі люди пояснили малому, що слово «балуй» римується зовсім не з «ногою». Після цього відразу Мітелика-молодшого до слонів погострішала.

Батько Валерика був радянським підполковником-артилеристом. У сімдесятих роках військові, що приїжджали до прикарпатських містечок з гарнізонів Угорщини, Чехії і Східної Німеччини, називали своїх спадкоємців переважно Вікторами, Валеріями, Максами. Іменами чоловіків старіючої імперії, але з міжнародним присмаком і жорсткими римськими приголосними. Називали вперто і наступально. Своім спадкоємцям вони бажали суто військової кар'єри. Прогнозованої, з багаторічною закордонною службою і подвійними офіцерськими окладами.

Але Валерикові не судилося стати військовим. Він був хворобливим хлопцем, і в школі його хронічно звільняли від фізкультури. Батько, щоправда, не полишав сподіватися, що його син з часом переросте усі свої бронхіти і тонзиліти. А потім стане взірцевим курсантом Хмельницького вищого артилерій-

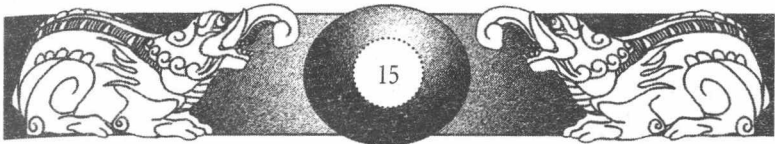
ського училища. Сподівання не справдилися. Коли Валерик увійшов у вік бадьорого переростання дитячих патологій, старіюча імперія несподівано впала у коматоз і офіцерські погони перестали бути твердою сходинкою до Східної Європи, гарантованого житла і кар'єрної величі.

Батько за одне літо дев'яносто першого втратив упевнені лінії військової виправки. Після розпаду СРСР він почав невмотивовано замислюватися, перейшов на кольорові сорти горілки і кількома бридкими істериками змусив дружину замінити золоті коронки на порцелянові. Тепер він часто повторював фразу, почуту в американському фільмі з участю Робіна Вільямса: «Если люди начинают мочиться на книжный магазин, значит, мир движется к общественному упадку».

Мітелик-молодший з цим апокаліптичним висновком не погоджувався. Світ здавався йому свіжим і корисним для споживання. Він не поспішав дорослішати, читав пригодницькі книжки і якраз почав виявляти в собі ті лукаві таланти природженого аналітика, які згодом визначили його життєвий напрям. Перше пробудження таємничого двигуна Валерикової долі відбулося завдяки маленькій комашці. Завдяки звичайній хатній молі.

У квартирі Мітеликів були високі стелі й великі вікна зі старою розсохлою столяркою. Крізь щілини, тріщини і прочинені кватирки до квартири заходили вітри, протяги та інші гості з родини повітряних потоків. Вони вихолоджували квартиру узимку, а влітку заносили на верхівки книжкових шаф і сервантів смужки тонкого рудуватого пилу. Коли вночі Мітелик-молодший вистромлював ноги з-під ковдри, гості вітали його лоскітливими доторками.

У Валерика виникла ідея дослідити невидимі русла цих прибульців і скласти тривимірну карту квартирних пасатів. Інструментом у дослідженні стала міль. Валерик впіймав її у шафі. Міль мала сріблясто-чорні крильця. Певно, через те, що живилася фарбованою в чорне кролячою шубою. Відтоді міль

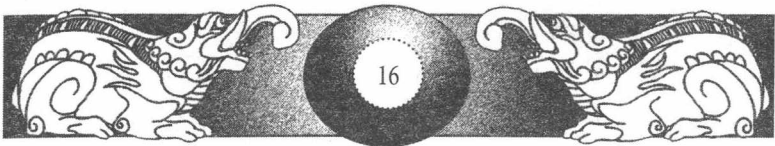

замешкала у сірниковій коробці й кожного дня вирушала у дослідницькі польоти. У напрямках її мандрів Мітелик-молодший зауважив певні закономірності.

Упродовж перших секунд експедиції міль-дослідниця зависала під важкою чеською люстрою. Вона ніби сканувала простір навколо себе. Потім міль вирушала у подорож. Її траєкторія спочатку нагадувала зірку. «Це — точка рівноваги потоків. Нуль. Роза вітрів», — здогадався Валерик. Від нульового пункту він розпочав складати карти протягів. Побаражувавши під люстрою, міль робила різкий пірует і колом облітала диван. На карті, відповідно, з'явився потужний кімнатний пасат, залежний від квартирки і парової батареї. Потім міль накреслювала подібну до вісімки фігуру перед фасадом серванта і вишуканою глісадою залітала під крісло. Сервантно-крісельна траєкторія виявила ще один маршрут протягів, який Валерик охрестив Малім Гольфстрімом. Цим маршрутом нагріте кімнатне повітря мандрувало до вентиляційного отвору у стінній шафі.

Досліди Валерика не залишилися таємницею. Старий артилерист зажадав пояснень. А потім ретельно перевіряв карту протягів за допомогою диму, видобутого з ароматичних паличок. Основні русла збіглися, і Валерик отримав подяку від командування. З цього дня у Мітелика-старшого почали визрівати нові мрії. Вони зростали, немов соляні кристали у гарячій ропі, і регулярне споживання кольорових горілок не заважало появи свіжих граней і розгалужень на тих кристалах. Підполковнику уявилася блискуча наукова кар'єра дослідника протягів. Він вирішив не шкодувати ані грошей, ані сил задля того, щоби родове дерево Мітеликів, на якому вже визріли кілька агрономів, два лікарі-терапевти й один офіцер, прикрасилося ще й дійсним членом Національної Академії.

Найближче першотравневе свято Мітелики присвятили презентації сімейного «академічного проекту». Були запрошені

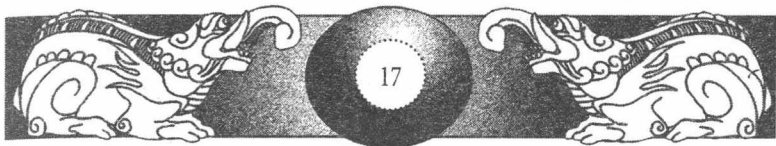

поважні гості, які мали сприяти майбутній кар'єрі Валерика. Для них придбали три пляшки елітної горілки «SV Grand Prix», дві півлітрівки марочного коньяку «Георгиевский» і дві — вина «Красный камень». Вино персонально призначалося старій доцентші Найдич-Раковській, впливовій університетській п'яничці. Окрім дорогих напоїв, гостей вирішено було вразити ще й особливою стравою — велетенськими млинцями з консервованими вишнями. Для приготування велетенських млинців з горища знесли трофейну ковану пательню. Її діаметр трохи не дотягував до ста двадцяти сантиметрів.

Історія цієї видатної сковороди варта окремої розповіді. Батько підполковника і, відповідно, дід Валерика Іван Миколайович знайшов її у 1945 році в руїнах розбомбленого Дрездена. Виготовлене у п'ятнадцятому столітті, це катівське приладдя призначалося для підсмажування на смальці тих саксонських відьом і чаклунок, які відмовлялися визнати себе покритками диявола і не бажали віддатися на милість інквізиторів.

У Дрезденському музеї античаклунську сковороду тримали в запасниках. Потім прийшла світова війна. Вибухом фугасу, скинутого з американської «летючої фортеці», сковороду викинуло на світ Божий. Сержантові Радянської армії Івану Мітелику музейний експонат сподобався. Товсте дно без жодної плямки іржі й масивна дубова ручка вказували на добротну роботу. Хазяйновитий українець припустив, що в родинному господарстві таке знаряддя не стане зайвим. Він не загубив трофея ані в мандрах військовими ешелонами, ані в повоєнних кочових пригодах державного «землеустроителя».

Велетенська сковорода стала династійною реліквією сім'ї Мітеликів. Задля її використання Валерикова бабуся ще за часів побудови комунізму розробила спеціальні страви. Коронною з них знайомі й друзі одностайно визнавали млинці з вишнями. Кожний млинець, розлитий на велетенській пательні й заправлений вишнями, важив не менше семисот грамів. Скру-

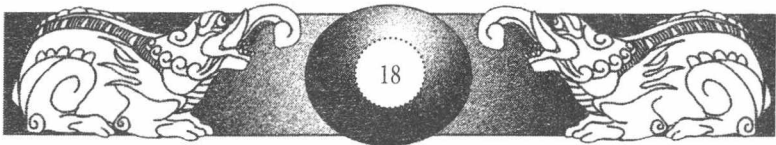

чені млинці-велети викладалися на особливу порцелянову тацю, також трофейну. Вона була відповідних розмірів, видовжена, з барочними позолоченими ручками. На таці саксонські майстри зобразили мисливців у тірольських капелюхах та псів, що оточують вепра.

Першого травня 199... року Мітелики та їхні гості зібралися у їдальні навколо млинців. На чолі великого столу поставили стілець для майбутнього академіка. Заради святкової нагоди батько позичив Валерикові свою краватку з натурального шовку. Навпроти зайняв місце сам підполковник з орденами на парадному кітелі. Його дружина Віра Павлівна і Валерикова молодша сестра Анна прикрили свіжовимитими тілами і трьохсотгривневими зачісками фланги старого артилериста.

На почесне місце навпроти серванта запросили професора Надрагу, декана юридичного факультету. Професор увесь час примружував очі. Валерикові й Анні здавалося, що ці примружування є ознакою його вченої величі. Насправді ж професора сліпили відблиски від важкої біжутерії Найдич-Раковської, яку дислокували поряд із сервантом. Зліва від неї розташувався шкільний товариш Мітелика-старшого, начальник юридичного управління Обсищук, а напроти нього — друг сім'ї Мітеликів бізнесмен Новак з молодою дружиною Анжелою.

Валерика Анжела дуже цікавила. Так само, як і син артилериста, вона вчилася у випускному класі гімназії (щоправда, не тої, де здобував освіту дослідник протягів, а дещо престижнішої). Окрім того, Анжела була гарною волоокою білявкою, а білявки Мітеликові-молодшому страшенно подобалися. Навпроти Анжели — можливо, задля естетичної рівноваги — посадили ще одну ефектну білявку. Її звали Тетяною, і вона супроводжувала начальника управління. Невизначений статус Тетяни змушував Віру Павлівну час від часу нервово обмацувати поглядом її глибоке декольте. Законну Обсищуківу дружину — товсту істеричну снобиху — Віра Павлівна ненавиділа

усім серцем. Але й з тим, що сцикуха Таня цілком правомірно займає місце поряд із одруженим посадовцем, вона теж не могла погодитися. Таким от робом дві білявки сформували стратегічну «вісь напруження» званого вечора.

Вже на початку трапези поважний консиліум вирішив, що Валерика очікує блискуча кар'єра у галузі політики і управління персоналом. Інші сфери людської діяльності були відкинуті як неперспективні, обтяжливі й неактуальні. Міркуванням з цього приводу підбив підсумок професор Надрага, який сказав:

— Світ речей у нас перемиг світ процесів. Тому треба йти туди, де фахівці вчать здійснювати владу.

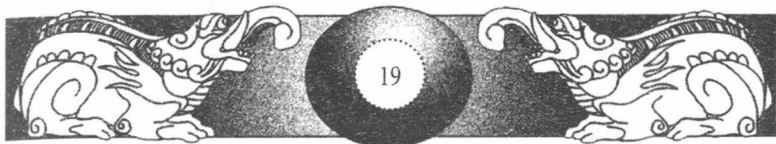
— Это вы правду говорите, — погодився з професором Новак. — Пока не поздно, надо захватывать территории.

— А не пізно? — перепитала Тетяна. Віра Павлівна легенько смикнулася. У голосі сцикухи їй почулася недоречна іронія.

— Надо подсуетиться, — погодився з Тетяною бізнесмен і додав, пережовуючи шматок велетенського млинця: — Настоящая слава, господа, приходит через разбитые окна. Таки да.

Валерик тоді нічого не второпав із присуду кар'єрного консиліуму. Його увагу відволікли цікавіші речі. Поки вчені та успішні мужі з елітними дамами вирішували його долю, він наполегливо намагався роздивитися, чи є під куцим платтячком Анжели хоч якась білизна. Та перехопила його погляд і захоотливо посміхнулася. Поки її чоловік пояснював присутнім значення вольового імпульсу у житті сучасного політика, білява гімназистка наочно продемонструвала Валерикові, що білизни під її коктейльним міді немає.

У цей момент народилося перше велике кохання у житті Мітелика-молодшого. Його обличчя вкрилося червоними плямами. Батьки Валерика віднесли ці плями на рахунок його природного хвилювання і незіпсованого кровотоку. Але стара доцентша і Тетяна усе зрозуміли. Найдич-Раковська подумки побажала

усім присутнім повіситися, а Обсищукова коханка вирішила, що якби їй довелося обирати між Валериком і Анжелою, то вона б, незважаючи на свою натуральну орієнтацію, обрала б цибату гімназистку. Вона повільно провела по губах язиком, дивлячись прямо в теплі очі Анжели, але гімназистка на цей знак ніяк не відреагувала.

«Ну й чорт з тобою!» — подумки послала її Тетяна і налила собі замість вина горілки. Вона одним духом випила сто п'ятдесят грамів і майже вголос відмовила всесвітові у визнанні: «Fuck off!»

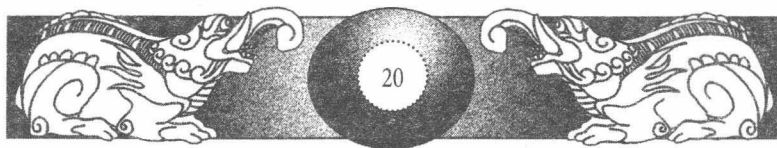
Просунута у сфері ком'юніті гімназистка мала добрий слух, знала англійську і читала Пелевіна. Так само неголосно вона відповіла:

«Come, Tatyana, in the dark.
We will eat and we will fuck».

В авторському перекладі російського письменника-постмодерніста ці рядки перекладалися: «Приходи, Танюша, с гусем, пое...мся и закусим». Тетяна вдоволено підчепила виделкою маленьку вишеньку, що випала з надр млинця-велета, і провела нею уздовж своїх великих рельєфних губ. Вишневий сік зробив її губи ще чуттєвішими. Чоловік Анжели тим часом щось відчув. Він припинив розповідати про вольові імпульси і пильно подивився в обличчя дружини. Напруження за столом набрякло невидимою хмарою, з якої от-от мала впасти злива скандалу. Віра Павлівна наказала доньці йти спати.

Врятував ситуацію досі мовчазний Обсищук. Він згадав смішний анекдот про звірів. Всі присутні засміялися, навіть відіслана до ліжка Анна, яка тепер підслуховувала під дверима. Новак зачитував щось премудре з помічних писань системолога Джона Ропстона Сола. Професор вступив із ним у суперечку. Підполковник полегшено зітхнув і приділив належну увагу випивці.

Від усього цього настроїв в Найдич-Раковської остаточно зіпсувався. Її хворий шлунок вперто не бажав перетравлювати тісто, і доцентша вирішила, що такої мерзеної, знахабнілої

і розбещеної молоді її стражденна Батьківщина ще не бачила. У той день, всупереч далекосяжним планам артилериста, стара університетська сука назавжди сповнилася стійкою ненавистю до Валерія Мітелика-молодшого.

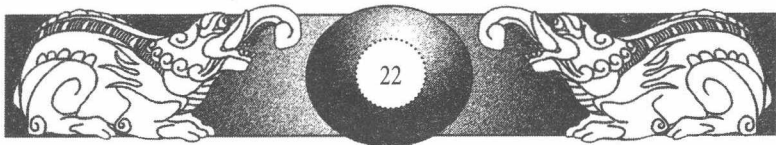
А той, захоплений хтивою енергією Анжели, нічого не знав про почуття та настрої молодих стерв і титулованих сук. Коли гості розходилися, він довгим поглядом провів сріблястий джип Новака, відніс до ванної заплямлену жиром краватку і рушив до двору, де на нього чекали Боб і Яра. Хоча година була пізня, старші Мітелики не зупинили його. Їм треба було порадитися.

2

Валерик вже тоді мав двох справжніх друзів. Боба і Яру. Роберта Адамчука і Ярослава Стеблинського. Батьки Боба — професійні археологи — від квітня до жовтня розкопували степові кургани, і чотирикімнатна квартира Адамчуків була у повному розпорядженні компанії.

Яра, житлові обставини якого були набагато гіршими, обладнав на кухні в Адамчуків ракетну лабораторію. Тої весни, коли Валерик закохався в Анжелу, Яра побудував там три моделі крилатих ракет. Син артилериста добував для моделей Яри трубковий порох. Шукати його на полігонах після навчань було одною з улюблених розваг Мітелика-молодшого. Але вже третя ракета Яри, що дістала назву ЯС-2А, була обладнана потужнішим двигуном, що працював на отруйній суміші цинкового пилу і сірки. Якраз напередодні першотравневого «консиліуму» друзі, почергово натягаючи старий протигаз, щільно набили пекельною сумішшю гільзу двигуна. На черзі стояло стендове випробовування ракетного мотора для ЯС-2А.

Боб і Яра зустріли Валерика знаками щирого розуміння. Просидіти зі старими пердунами чотири години — в компанії це вважалося неабияким подвигом. На майданчику друзі випили

— Десь має бути, — з надр іншої шафи відізався Боб. — Цими спробуй.

До Валерикових ніг впала зв'язка різнокалібрових ключів. Він навмання запхав маленький ключик до замкового отвору, натиснув. Ключик зламався.

— Упс-упс-упс!

— Шо сталося?

— Та зламав.

— Зараз я поможу.

Боб допоміг. Якоюсь залізякою, схожою з фомкою, він виламав замок. Шухляда вивалилася з шафи, немов прямокутний язик мертвого велетня. У ній лежали старі товсті зошити і щось загорнуте у кольорову шмату. Валерика пересмикнуло: на шматі були вишиті червоно-золоті слони. Якби не вони, він би не помітив тонкої мотузки, якою було перев'язане загорнуте у шмату.

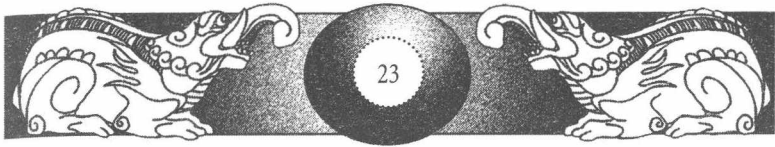
— Мотузка, — сказав Валерик.

— Мотузка, — підтвердив Боб і потягнув вузол.

Мотузка легко зісковзнула з пакунка. Боб почав намотувати її на руку, а Валерик, керований, певно, відразою до слонів, розгонував шмату. Тканина, цупка на вигляд, виявилася надзвичайно тонкою і ніжною. Вона розгорнулася у полотно розміром з добрячий халат. З нього випала дерев'яна дощечка. На ній були закріплені два металеві дракончики, що тримали у пащах червоний камінь.

Камінь — прозорий, інтенсивно-червоного кольору — формою і розміром нагадував змилок. Овальний, сплющений, гладенький, він ніби вбирав в свої глибини жовтувате світло люстри і відгукувався на найменший порух химерними переливами рубінового світіння. Валерик задивився на нього, але Боб обірвав йому споглядання:

— Покладемо на місце, — сказав він. — Папан казав, що це якась дуже давня похібень. Вони її знайшли в степах, біля могил шаманок.

— Скіфська штучка?

— Ні, не скіфська. Ще давніша, звідкись зі Сходу. Папан ка-
зав звідки, але я забув.

Боб загорнув реліквію у «халат», поклав між зошитами і за-
сунув понівечену шухляду.

— Яра вже ричить, — сказав він. — У нього сьогодні «пус-
ковий день».

— У нас теж.

— Ні, братан, ти протупив. У нього це родове. Його ж папан
на Байконурі полканом служив. Поки під зад не дали... Він то-
бі казав про це, не? Це у них, як у «беркутів», коли йде зачист-
ка об'єкту, захват і все таке. Трем і пруха недецкая.

— Ясно.

— Хулі тобі ясно? — раптом наїжачився Боб. — Нічого тобі
не ясно. Ти в нас тепер кар'єрний пацан, що тобі може бути
«ясно».

— У тебе загр'юб?

— Два загр'юби. Пішли до Яри, доцент.

Коли вони вже виходили з кабінету, Боб раптом перейшов
на шепіт:

— Не ображайся, Міта-брате.

— Я не ображаюсь, Бобе. Проїхали.

— Ок. І про хреновіну могильну нікому не говори.

— Я що, баклан?

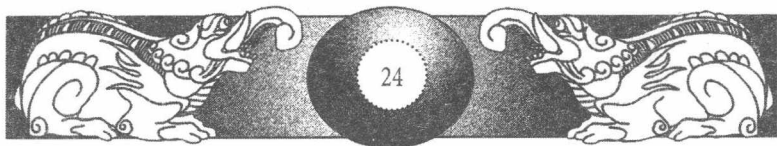
— Ти не баклан, Міта-брате. Я так, шліфую тему.

— Ну-ну. Воно дороге? Золоте? Сто тисяч?

— Ти хімарь, Міто, — Боб легенько штовхнув Валерика в бік
і засміявся. — Ти кончений хімаринусе, брате, кажу я тобі.

Вони вийшли на балкон якраз вчасно. Стендовий агрегат, уде-
сяте перевірений Ярою, чекав лише на обмотування.

— Красавец! — підтвердив Боб невисловлений захват усієї
компанії.

— Ви де пропали? — спитав Яра, намотуючи на гільзу мотузку.

— Шукали. Бачиш, яка крута мотузка?

— Що в ній крутого?

— Вона шовкова, Яро-брате. Натуральна.

— Значить, міцна.

— Дуже міцна.

— Це добре. А то ця цинкова херня може розірвати гільзу.

— А може, музичку включимо? — запропонував Валерик.

— А може, ти по пиво підеш? — Яра не терпів попсових підходів до такої безкомпромісної чоловічої справи, як ракетобудування.

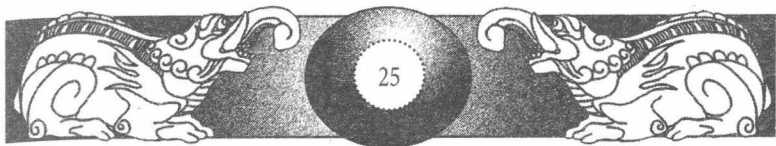
— Вже ніч, Яро-брате, де я тобі пива візьму?

— Тоді помовч, — Яра зробив паузу, відрізав зайвий шматок мотузки і додав: — Дивний ти сьогодні якийсь, братане. Задовбали тебе ті твої доценти... А тепер, пацани, відходьте.

Балкон був довгим. Валерик і Боб відійшли до найдальшого його кінця. Стендовий агрегат був тепер від них за чотири метри. Яра підпалив просотаний сіркою шнур і відстрибнув.

Вибуху Валерик не почув, лише різкий ріжучий біль у вухах і скронях. Спалаху майже не було. Він лише здивувався, як безгучно і важко падає розтрощене скло на дверях і вікнах. Стенд влетів до кімнати, наче снаряд. Якби він пролетів на півметра лівіше, то зніс би Ярі голову. Але головному конструкторові дісталось й без того: обличчя вкрилося кров'ю і сажею, волосся горіло. Боб кинувся до нього, руками почав збивати полум'я. Все навколо накрило важкою і смердючою хмарою. Валерик надихався отруйного диму й тому нечітко пам'ятав усе подальше. «Швидка», лікарня, батьки із кумедно роззявленими ротами і мертва тиша навколо.

Слух повернувся до нього лише за два тижні. І тільки частково. Праве вухо так і не відновило повністю своїх функцій. Боба батьки забрали з собою до чергової експедиції. Яра після

лікарні теж з'являвся рідко. Він соромився обпаленого обличчя і потворного більма на оці. Їхня компанія поступово розпалася. Валерик так і не дізнався, відбувся врешті-решт політ ЯС-2А з новим двигуном чи ні. На третій день до лікарні завітала Анжела. Вона була у жовтому імпортному костюмі. Її виголені ноги сяяли глянцево-журнальною досконалістю.

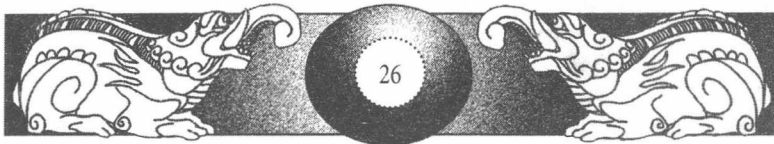
Вона присіла на жорсткий край ліжка, відкрила блокнот із золотим відрізом і написала в ньому кілька рядків. Потім видерла з блокноту листочок, згорнула його учетверо і вклала Мітеликові-молодшому до спітнілої долоні. Валерик хотів розгорнути послання, але Анжела твердо стиснула його руку. Вона поцілувала сина артилериста у щоку і вийшла. На листку залишився номер телефону і напис: «Валерка, врачи говорят, что всё будет хорошо! Уши для мужчины не главное. Если я правильно заметила, с главным у тебя всё в порядке».

3

Від того доленосного дня у лікарні до сонячного ранку, котрий докорінно змінив життя колишнього Міти-брата, минуло рівно одинадцять років. Другого травня 20... року старший консультант Фонду превентивної політики Валерій Петрович Мітелик з'явився в офісі о пів на одинадцятю. Одинадцятки того ранку зійшлися у містичному з'єднанні. Певно, в астралі здохло щось небуденно-одинадцятє. Рівно об одинадцятій з кімнати номер 11 вийшла секретарка президента Фонду і покликала:

— Валерію Петровичу! Вас до телефону.

Мітелик насторожився. Він чекав щонайменше шість дзвінків, але всі прогнозовані на цей день ділові й особисті контакти мали йти через його стільникові. До телефону в приймальній президента Фонду його кликали переважно через дзвінки «людей-сюрпризів». Людей небажаних, неочікуваних і частогусто просто неприємних. Тих, які нащось шукали і знаходили

його прізвище на сайті ФПП або ж були втаємничені у внутрішні ігри і розклади політичних технологів. Окрім того, у всіх серйозних офісах оголосили вихідний. Той, хто дзвонив, мав точно знати, що офіс ФПП цього року ігнорує травневі свята. Така оперативна поінформованість додавала тривоги. «Консультант — небезпечний різновид діяльності!»¹

Секретарка шефа, струнка шістка з жорстким каре воронячого кольору, посміхнулася Мітеликові. Від тої посмішки-вищиру його плющило. З цим особливим вищиром секретарка голосно (так, щоби чули дівки з моніторингової групи) повідомляла йому новини: «Валерію Петровичу, шеф підписав наказ про надання вам внутрішнього безпроцентного кредиту на лікування вашої дружини у наркодиспансері».

Піднімаючи слухавку, Мітелик помітив зелений вогник на пульті. Секретарка увімкнула запис розмови. Вона діяла за інструкцією, але навіть цю дрібницю старший консультант заніс до переліку неблагородних справ шістки.

«Привіт, засранцю!» — сказала слухавка.

Мітелик напругся. Голос був знайомим, але згадати відразу, хто говорить, Валерій Петрович не зміг.

«Що, не впізнаєш, Міта-брате?»

«Яра, це ти?»

«Ні, мля, йошкіни коти».

«Скільки років...»

«Одинадцять. Річниця. Як Анжела, як діти?»

«Богу дякувати...»

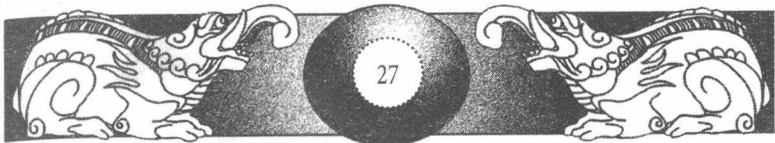
«Щось ти набожним став, як я бачу... Треба зустрітись».

«Сьогодні, напевно, не вийде...»

«Боба вбили».

«Що-о-о!?»

¹ Слова Грегорі Моліні з американського серіалу «Damages», які стали ужитковими в консалтинговому середовищі.

«Не кричи так. Застрелили. У хаті. Пам'ятаєш його хату? Треба зустрітись нам, Міта-брате. Терміново. Кидай усе. Я приїду до твого офісу за годину».

«Але...»

Слушавка відповіла гудінням. Секретарка відірвала очі від дисплея:

— У вас щось сталося, Валерію Петровичу?

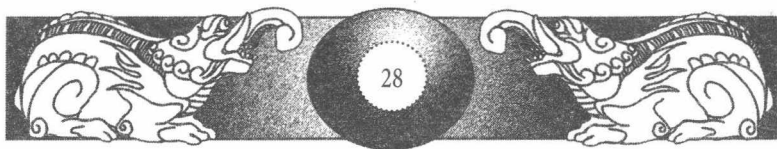
— Так, сталося. Сталося... Господи! — Мітелик впав у глибоке гостьове крісло.

— Співчуваю, — вищирилася секретарка.

За годину Мітелик стояв на тротуарі навпроти офісної будівлі і мружився від віконних відблисків ясного сонця. Він щойно зняв з особистого рахунку триста доларів на випадок зустрічі з родиною Боба. А також поклав до кишені диктофон і плоский балончик з паралізуючим газом. Щось підказувало старшому консультантові, що пригоди тільки починаються. Він також знав, що шістка-секретарка зараз стоїть біля вікна, щоби записати номер авто, яким Яра мав заїхати по Міта-брата. «Цікаво, чи має ця сучка бінокль?» — подумав він і сам здивувався своїй наївності. Секретарка мала портативну відеокамеру з функцією наближення віддалених об'єктів. Бінокль їй був без потреби. Мітелик якраз вирішував, чи не подзвонити, бува, Ярі й не попередити, щоб не виходив з машини, як приїде, коли почув знайомий голос:

— Іди за мною, Міта-брате.

Він рушив за довгим і худим джентльменом у блискучому сірому костюмі й блайзері. Він мало нагадував юного самодіяльного ракетника. За рогом вулиці джентльмен у сірому відкрив дверцята запиленого чорного «лендкрузера». Номери машини були київські. Мітелик на секунду завагався, потім рішуче застрибнув на високе сидіння поряд із водієм. На задньому сидінні він побачив два ноутбуки. Як і авто, вони були чорного кольору. Старший консультант посміхнувся.

— А я б на твоєму місці не либився, — сказав Яра.

Тепер, коли друг дитинства сів за кермо, Мітелик зміг його розглянути краще. Півобличчя Яри закривали чорні окуляри, тінь від козирка падала на потворні шрами, які з чола спускалися під куцу, ретельно сформовану бороду. Одягнений він був дорого і стильно. Костюм від Brioni, вашеронівський годинник, золотий ланц «Dalco». Навіть президент ФПП у «вітринні дні» не мав жирнішої фурнітури.

— А чого бракує моєму місцю? — запитав Валерій Петрович якомога безтурботніше.

— Рівноваги зі світовим ефіром.

— А, ну так, так... Ти, я так бачу, став головним конструктором.

— Головних конструкторів я по цигарки посилаю.

— Сумнівно.

— Сумнівайся, брате, сумнівайся, — Яра зняв окуляри і весело глянув на старшого консультанта. Його мертве око здавалося полакованим. — Тобі ж за фахом треба бути скептиком.

— Збирав на мене дані?

— Дані про тебе розвішані на відкритих базах. Он там, — Яра показав на ноутбуки, — шістдесят сторінок формату А4 плюс фоточки. Мене, до речі, твої CV¹ не вразили. Ой, не вразили, брате. Ти вже вибачай, канешна... Яка там в тебе зарплата? Срана тисяча баксів? Навіть менше. Плюс сімейні проблеми. Дружина торчить, дочка втікає з дому...

— Вже не втікає.

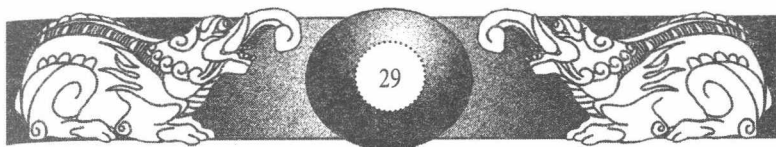
— Радий за неї. У нас багато справ, Міта-брате.

— У нас?

— Уяви собі.

— Яро, я ще ні під чим не підписувався.

¹ Curriculum vita — перелік життєвих досягнень, професійна біографія.

— А я тебе й не підписую, брате, схаменися. Я лише хочу тобі дещо розповісти. Про щось запитати. Ти ж не проти?

— Ні, — сказав Валерій Петрович і відчув, що його пересохле горло потребує холодного пива. — Не проти.

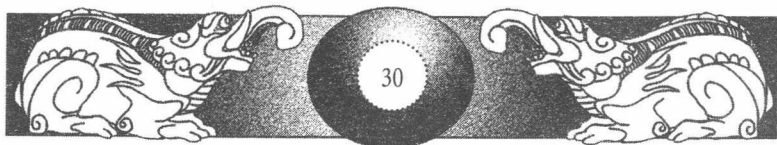
— От і добре.

Джип рушив з місця, і вже за кілька хвилин вони їхали в бік Карпат. Сонце малювало на склі райдужні розводи. Обабіч траси розгорталися вітрила юної травневої зелені. Яра розповідав про вбивство Боба безбарвними протокольними фразами.

За його словами, трупи кандидата історичних наук Роберта Борисовича Адамчука та його співмешканки, аспірантки Ірини Маргель, знайшли сусіди через кілька годин після смерті. Вхідні двері квартири були прочинені, замки не зламані, ключі відсутні. Перекинуті, частково розібрані меблі, зняті зі стін килими і розпороті дивани вказували на ретельний і системно проведений обшук. У кабінеті навіть зірвали частину паркету і підвіконня. Вбивця або вбивці щось шукали, але кілька тисяч гривень, гаманець з карточками «Golden Visa» і заряджений пістолет Макарова залишили у шухляді письмового столу. Їх не зацікавила ані золота кімерійська фібула, ані важкий срібний ритон, які прикрашали домашню колекцію, зібрану ще Адамчуком-старшим. Два італійські пейзажі роботи Труша були лише зірвані зі стін і недбало кинуті під ноги. Криміналісти знайшли небагато речових доказів. Кулі від «беретти», чужорідну нитку зеленого кольору, невизначні сліди від взуття. Жодного відбитка, жодних зачіпок.

— Діяли досвідчені люди. Діяли нахабно і впевнено. Ризикнемо сказати так: діяли професійно. Цікавило їх щось дуже конкретне, — підбив підсумок Яра. — Головні питання: що вони шукали? Чи знайшли вони те, що шукали? — він скопив здорове око на старшого консультанта. — Ти раптом не знаєш, що там у нашого брата Боба могло бути такого цінного, га?

— Ні, не знаю.

— Точно?

— Точно.

— А Боб якось казав мені, що того вечора, коли... Скажімо, ви знайшли у старого Адамчука якусь дуже давню реліквію. Коштовний камінь на дошці, чи щось таке. Було?

— Ми ж тоді пива випили. Я тупив після того. То був мутний вечір.

— А, між іншим, ти знаєш, що Бобів батько теж загинув? В експедиції.

— Я щось чув. Казали: нещасний випадок...

— Офіційно — так, нещасний випадок. Але є такий факт: за кілька місяців перед тим нещасним випадком до нього зверталися за дуже специфічною консультацією. Дуже специфічною. Це було у дві тисячі четвертому, якраз перед виборною кампанією.

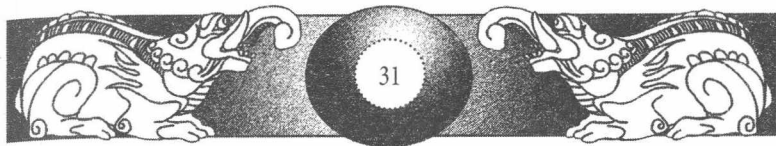
— Професор археології мав щось до тих всіх майданів і перевиборів?

— Уяви собі, Міта-брате. Мав. Хтось тоді дуже-дуже цікавився містичними амулетами, здатними змінювати хід історії, впливати на долі народів.

— Маячня, — Мітелік полегшено розсміявся; йому здалося, що сухе напруження, котре до того стискало йому горло, розвіялося. — Та це ж повний бред, Яро, це божевілля. Амулети, містика, масонські змови, тамплієри... Цікавитися могли, але вбивати за таке?.. Ніколи серйозні політики не займалися цими приколами і займатися ніколи не будуть. Я шість років працюю в політиці...

— Чому «політики»? Які «політики»? Хіба я зараз щось казав про політиків? А якщо навіть і політики, то чому ні? Тебе що, твої клієнти про все-все інформують? Ти ж, брате, працюєш на нижчих щаблях. Тебе, шльоцика, грають втемну.

— Фільтруй базар, Яро! — Валерій Петрович образився; за всі роки роботи аналітиком-консультантом ніхто не називав

його шльоциком. Він не знав точно, що означає слово «шльоцик», але звучало воно вкрай образливо. — Мої розробки, до твого відома, брали до виконання центральні штаби. Ти ж казав, що читав якісь там мої досьє, сівішки. Там, до речі, про все це має бути написано. Є там таке? От бачиш... І я ніколи не був прихильником конспіративної політології¹. Але ти, *канешна*, можеш собі вірити у всю цю містичну хрень. Тут нічого не можна довести або спростувати. Кожен собі фантазує, про що хоче. Фактів — нуль. Даних — нуль. Деякі селюки з нардепів і Секретаріату бігають до ворожок і дідів-провидців, але нормальні люди з них лахають. Якщо тебе цікавлять ці клоуни, я можу спробувати...

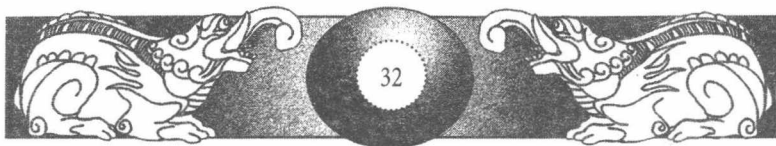
— Клоуни мене не цікавлять. Я працюю на інших рівнях.

— Понти — велика сила, брате! — перейшов у контратаку Мітелик; йому страшенно кортило відомстити за «шльоцика», а Яра підставлявся зі своєю дешевою темою. — Це, брате, усе розводки для пацанів. «Вищі рівні», йо мойо! Немає ніяких «рівнів», вищих за таємні наради мільярдерів і президентів. Вони там перетирають усе на роки, а служби виконують. Усі ці казки про окультні ордени і світове панування для бульварної преси...

— По-перше, я не казав про «вищі рівні», — голос Яри був надивовижу спокійним і впевненим. — Я сказав: «інші рівні». По-друге, я не читаю бульварної преси. Ніколи її не читав. Може, й дарма не читав.

Джип різко загальмував. Вони з'їхали на узбіччя. Яра відкинув худе тіло на бильце сидіння і подивився на Мітелика оцінюючим поглядом. Від цього половинного погляду старшому консультантові зробилося дуже незручно. Око Яри дивилося незмигтно, холодно, втомлено і владно.

¹ Конспіративна політологія — вчення про політику, яке акцентує увагу на так званій «теорії змови», себто на таємних важелях управління світом.

«Якби він мав друге око, то міг би заробляти гіпнозом», — подумав Валерій Петрович. Він не витримав, відвів очі й зупинив їх на золотому яструбі з рубіновими очима, майстерно вмонтованому у плетений ланц на шиї Ярослава Стеблинського.

— А ти тоді запустив свою ЯС-2А? — несподівано для себе самого спитав Мітелик.

— Що?

— Пам'ятаєш, ти робив крилату ракету, для якої призначався той цинково-сірчаний двигун?

— Я все пам'ятаю. А ти чого раптом про це згадав?

— Та якось згадував нашу бригаду...

— Ми не були бригадою.

— Тоді просто так не називали.

— Я тобі кажу: ми бригадою *не* були. Ми були класними друзями... І нам було добре. Як скажеш?

— Так.

— Так, братан, так. А тепер ти навіть не хочеш дізнатися, яка падла й нащо вбила твого друга.

— Я такого не казав.

— Казав. «Я не підписуюсь!» — передражнив Яра.

— Я не працівник спецслужби і не рейнджер.

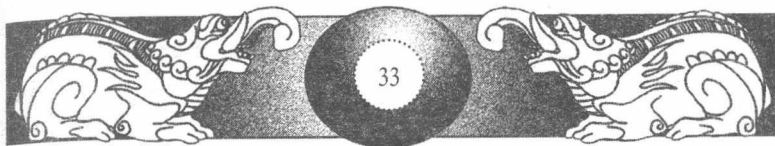
— А я тебе, брате, в групу захвату не записую. І в тил ворога не відправляю. Якщо буде треба, то для цього люди знайдуться. Профаки.

— А я не «профак», я «шльоцик», так?

— Образився... Ну вибач. Не хотів. У тебе, скажімо так, буде інше завдання.

— А-а... Все ж таки «завдання»...

— Ну, хочеш, — Яра наблизив своє гіпнотичне око майже до обличчя Мітелика. — Я тобі заплачу. Як професійному колупальнику в гімні. Як офігенно крутому профакові. Поімеєш на смерті друга аж двадцять тонн гривень. А як добре працюватимеш, то й усі двадцять п'ять... Вигідно, брате.

— Херово ти мої сівішки читав, брате, — син артилериста відповів поглядом на погляд, намагаючись не змигнути.

Йому здалося, що вони дивилися один на одного цілу вічність. Потім Яра спритно перехилився через ремінь безпеки і обняв старшого консультанта.

— Все буде добре, Міта-брате, — сказав він.

Мітелик не бачив Яриноного обличчя, але йому здалося, що воно не посміхається, що єдине око таке ж холодне і конспіративне, як і вічність тому.

4

У друге Яра зупинив джип у Карпатах, за кількасот метрів від крайньої хати гірського села. Високі кущі й насип не дозволяли побачити джип з дороги. Вже сутеніло, і тінь видовженої гори надійно сховала коробку «лендкрузера» від сонячних променів. Яра вийняв стільничку, подивився на монітор.

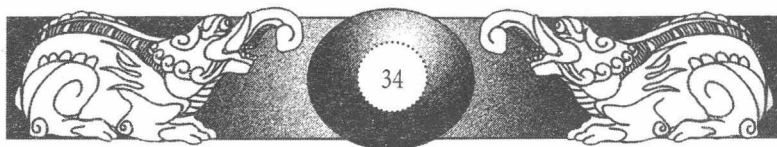
— Тут МТС не тягне. А в тебе теж МТС, — констатував він. Потім спитав Мітелика: — Зголоднів? — і сам відповів: — Зголоднів, авжеж, зголоднів наш Міта-брат. А на цей випадок у добрезного брата Яри зникано сухпайок. Поживний і смачний.

Він видобув з-за Мітеликового сидіння пластиковий пакет. У пакеті знайшлося кілька великих бутербродів, загорнутих у прозору плівку, шмат сирокоченої ковбаси і плитка чорного шоколаду. За іншим сидінням Мітелик виявив дволітрову пляшку з тоніком. Компаньйони швидко відновили сили. Після вечері Яра заплющив очі. Здавалося, він заснув.

— На кого чекаємо? — спитав Валерій Петрович.

— Темнота — друг молодёжи.

— Істинно, брате. Але от питання: що ота молодьож забула в цій дірі? До речі, Джеймс Бонд відмовився від костюмів Brioni.

— Джеймс Бонд — кончений, — Яра розплющив очі й почепив на носа темні окуляри. — Перш ніж щось далі робити, ми повинні з'ясувати, знайшли ті уроди реліквію чи ні.

— І ось тут ми це маємо з'ясувати?

— Так. Саме тут.

— У цих горах?

— У цих довбаних горах. Кажу ж тобі людською мовою.

— І хто ж нам тут, брате, надасть таку інформацію?

— Ти ж сам мені розповідав, що столичні клоуни ходять до дідів-провидців. Я от теж іноді ходжу.

— Здурів?

— А я завжди був дурним. Був би мудрим, мав би два ока. Як от ти, брате, маєш. Як мав Боб, царство йому небесне. — Яра розтягнув губи в робленій посмішці. — *А хто не курит и не пьёт, тот здоровеньким помрёт.* Да?

— Не треба так.

— Як?

— Так.

— Ок, брате.

— Проїхали... А що то за дідо?

— Мольфар¹.

— Справжній?

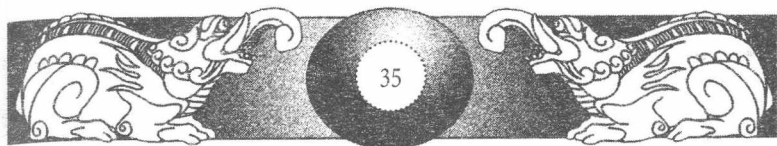
— Виробляти підробних ще не навчилися.

— Я не про те.

— Досі він про все точно розповідав. Не маю підстав не вірити. От ти, брате, називаєш себе консультантом. І клієнти тобі вірять і знов приходять до тебе, якщо твої прогнози справджуються, так?

— Але мої пронози ґрунтуються на певних вихідних даних, статистиці, емпіричних підставах. А цей мольфар живе за сто кілометрів від хати Адамчуків. Він про вбивство навіть не чув.

¹ Мольфар — карпатський чаклун, відун (діал.).

— Логічно глаголиш, брате. От тому я йому й привіз дещо. Маленьку таку емпіричну підставку. Йдемо!

— Чекай, Яро, чекай... Я, зрозуміло, зле знаюся на усіх цих мольфарах. Але дещо знаю. Точно знаю: нормальні люди до тих мольфарів уночі не ходять. Варто, брате, почекати до ранку.

— У нас особливий випадок.

— Чому особливий?

— Спробуй здогадатися сам.

— Пробую.

— Це добре.

— Не виходить.

— А ти ще пробуй.

— А він із нами вночі захоче розмовляти?

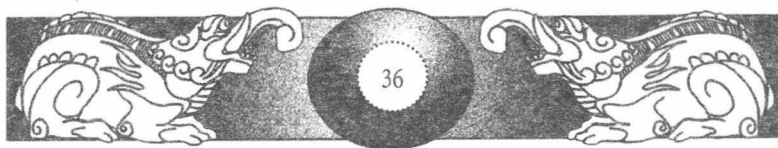
— Захоче.

— Ти впевнений?

— Так, брате. Йдемо!

Вони вийшли з «лендкрузера» і вузькою стежкою рушили вгору. Стежина забігала за розсипи обвітраних брил, круто забігала на ребристі схили, і кінця-краю не було її зміїним закрутам і заламам. Майже годину компаньйони йшли стежкою в гори. Вони минули сосновий лісок, низку зогнилих покинутих хат і незліченну кількість випасів. Випаси були огорожені, й кожного разу треба було виймати верхні палі огорож, перелазячи через них. Зрідка їм зустрічалися місцеві, які, здалеку побачивши золотий ланц Яри, хутко звертали убік. Сонце майже зайшло за синій контур гірського хребта, але навколишня темрява не була суцільною. Гори огортало бліде розсіяне світло, і вже сховався повний місяць. Мітелик дивувався впевненій ході Яри. Або той мав неабиякий досвід орієнтації у гірській місцевості, або часто користувався цією дорогою. Сам старший консультант уже давно покинув рахувати повороти і примітні об'єкти.

За черговим випасом стежка круто пірнула до глибокого урвища. Кілька метрів Мітелик сповзав додолу, тримаючись

руками за шерехаті базальтові боки гори. Він вимастився і роздер рукав. Жилавий Яра спритно стрибав попереду, далеко нижче. За кількасот метрів блимнув жовтий вогник. Коли вони наблизилися, вогник перекреслила хрестовина віконної рами. Хата мольфара виявилася старою і врослою в землю. Дерев'яну гражду¹ оточувала розвалена тераса. Десь у темряві дзюркотів струмок. Назустріч компаньйонам вибігли пси. Вони наблизилися до Яри і привітали як старого знайомого.

— Тебе тут добре знають.

— Я в цій хаті перечекував злу добу, — пояснив Яра. — Була тут колись надійна ничка. Дуже надійна. Але тепер погані хлопці навчилися шукати. Новітні технології. Досвід Іракської кампанії. У такому-от місці від поганих хлопців уже не сховаєшся.

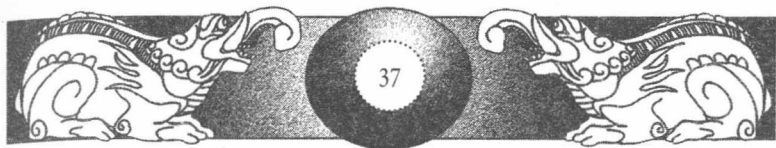
— А де сховаєшся?

Яра не відповів. На порозі гражди з'явилася постать господаря. Мольфар виявився невисоким, одягненим у синю куфайку. Яра і господар обмінялися тихими вітаннями, більше схожими на паролі.

— Заходьте, не бійтеся, пане шпеціалісте, — запросив компаньйона до хати Яра. Мольфар на Мітелика навіть не подивився.

Вони увійшли спочатку до великої захарашеної кімнати, а потім до тіснішого приміщення, добру половину якого займала глиняна пічка, де-не-де обкладена старими кахлями. Усюди — на підвіконні, на ослінчиках, на столах — стояли коробки, горщики і слоїки із засушеними рослинами. Приміщення наповнювали різкі і ядучі аромати, з котрих міський нюх старшого консультанта вирізнив лише запах часнику. Тепер, при світлі газової лампи, Мітелик побачив обличчя мольфара. Сухе, ніби вирізьблене з темного дерева, воно у класифікаціях політичних іміджмейкерів підпало б під визначення «етноха-

¹ Гражда — традиційний тип дерев'яної карпатської житлової споруди.

ризматичного». Такими обличчями голлівудські майстри вес-тернів споряджали кіношні образи старих індіанських вождів.

Яра витягнув з кишені невеличкий предмет. Мітелик не зміг роздивитися, що воно таке. Він чув лише, як Яра коротко пере-повідіає історію вбивства Боба. Мольфар, усупереч сподіванням компаньйонів, навіть не подивився на «емпіричну підставку». Він щось тихо пояснив Ярі. Валерій Петрович з тих пояснень почув лише слово «оберіг». Яра подякував старому і дав знак Мітеликові рушати за ним. Син артилериста був розчарованим. Він чекав на довгі шаманські ритуали, на мандрівку до таємних гірських вівтарів, а чаклун обійшовся лише трьома реченнями.

На зворотному шляху старший консультант не наважувався розпитувати Яру про мольфарів присуд. Він намагався не відста-вати від компаньйона, і йому це дивом вдавалося. Може, тому, що друг дитинства стишив темп. Метрів за п'ятдесят від джипа Яра зупинився. Він дав знак Мітеликові не шуміти, довго стояв за ве-ликою брилою і до чогось дослухався. Потім обережно наблизив-ся до «лендкрузера», з кишеньковим ліхтариком оглянув землю навколо авта. Він уважно роздивився під днищем і вивчив мікро-скопичні грудки землі, що поприлипали до дверцят. Тільки після цього Яра вимкнув сигналізацію, відкрив капот, подивився мо-торове начиння. Закінчивши процедури, він забрався до салону.

— Все так серйозно? — спитав Мітелик, якому передалася тривога компаньйона.

— Якось я бачив, як вибухає авто, — повідомив Яра. — Шматки пасажирів розпердолило на двісті метрів.

— Ти раптом не кілером підробляєш?

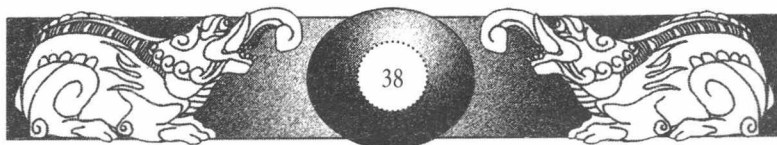
— Я кілерів по цигарки посилаю.

— Разом із головними конструкторами?

— Ні, окремо, — розсміявся Яра, і той його сміх не сподо-бався синові артилериста.

— Що сказав старий? — спитав він.

— Ті муделі не знайшли реліквії. Її там не було.

— Він навів якісь аргументи?

— Він сказав, що реліквії такої сили є могутніми захисниками своїх господарів. Якби реліквія у момент вторгнення перебувала у квартирі, Боб з Ірою не загинули б.

— Ти в це віриш?

— А чому я маю у це *не вірити*? — Око Яри затертим срібляком подивилося на Мітелика. — Чому, брате?

— Але твій мольфар навіть не поглянув на ту річ, яку ти йому привіз.

— Йому не треба було дивитися. Для нього все відразу стало ясним. Ясним як Божий день. Втикаєш, брате?

— Ні, не втикаю.

— Ти атеїст.

— Я не атеїст. Але між вірою і забобонами є різниця. Я у цю хрень містичну не вірю.

— Яка різниця?

— Тобто?

— Ну, яка є різниця між вірою і містикою?

— Віра — це зв'язок людини з Богом.

— А містика — не зв'язок?

— Ні.

— Чому?

— Бо передбачає віру у різну хрень. У духів, сили усякі...

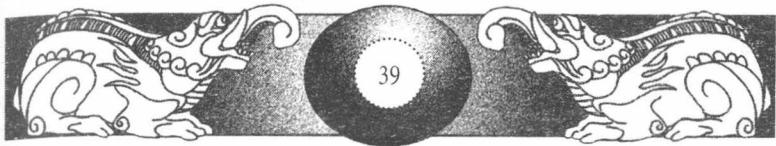
— Значить, передбачає віру?

— Але ж іншу.

— Чим іншу? Бог — не сила? Ні? Бог — не дух?

— Це лише спекуляції.

— От бачиш! Ти вже починаєш викручуватися. Ти, брате, тільки не ображайся, як здається мені, маєш обмежений життєвий досвід. А я колись на власній шкурі відчув оцю «хрень», оці «спекуляції», розумієш? На цій от попеченій шкурі! — Яра повернув до світла спотворене обличчя. — А ти все своє життя просидів у теплих офісах, секретуток пердолив, комп'ютерну мишку дро-

чив. «Вірю! Не вірю!» Та хто тебе примушує вірити? Хто? Ніхто! Не вір, брате. Не вір нікому й нічому, аби не знервуватися, не дай Боже. Вір тільки у те, у що тобі вірити зручно. У те, що тобі не свербітиме у сраці. Якщо тобі так зручніше, то домовимося про таке: на теперішній час приймаємо за робочу версію моє припущення, що об'єкт вони не знайшли. Шукали, нюрками своїми позорними усе там перековбасили, але не знайшли. З незалежних від містики і віри причин. З причин суто матеріальних облом в них вийшов. Твій могутній розум тобі дозволяє мислити таким-от способом? Прийняти таку версію дозволяє?

— Ок, — після кількох напружених хвилин мовчання відповів Мітелик. — Отже, так: ми удвох повинні знайти, де сховано той червоний камінь, який я бачив одинадцять років тому? Я маю на підставі певного обмеженого переліку даних вирахувати, де той камінь зараз може перебувати?

— Так.

— Добре. Це завдання для аналітика. Але ти мені маєш дати усю інформацію про родину Адамчуків і всі наявні дані щодо тієї консультації, яку старий професор комусь там давав у дві тисячі четвертому.

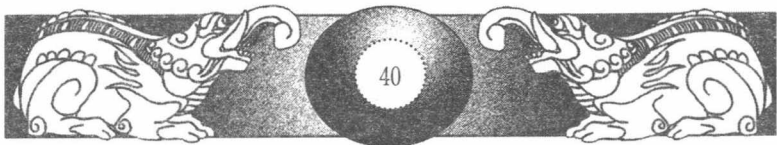
— Оце мені вже подобається! — Яра поплескав Мітелика по плечу. — Я знав, що ми таки порозуміємося з тобою, брате... А зараз почнемо активно відпочивати. Водка! Дэффкі!

Рівно опівночі джип рушив назустріч повному місяцю, залишаючи за собою несплячі гори. І несплячі очі.

5

-3 овсім забув! Ось, тримай. Це твоя нова мобіла, — Яра поклав на стіл перед Мітеликом жабку-«моторолу».

Вони вже годину сиділи у нічному клубі «Галактика» в середмісті міста С. Літрова пляшка віскі вже втратила половину свого потенціалу. Офіціант з волоссям, щедро намащеним гелем,

щойно підтвердив компаньйонам, що замовлені Ярою деффі з'являться з хвилини на хвилину.

— Це якась спецмобілка? — поцікавився Мітелик, розкриваючи «жабку». Вона була чорною, з червоною підсвіткою значків. Ці значки майже гіпнотизували Мітелика. Вони палали, немов інвентарні номери пекельних казанів.

— Чому «спец»? — посміхнувся Одноокий. — Ні, братику, це звичайна труба. Пояснюю популярно: для того, щоби погані хлопці не змогли нас ефективно контролювати, ми будемо кожні три дні змінювати пакети й апарати. *Кожні три дні.* А старі даруватимемо красивим тьолкам.

— Це допоможе?

— Тьолкам?

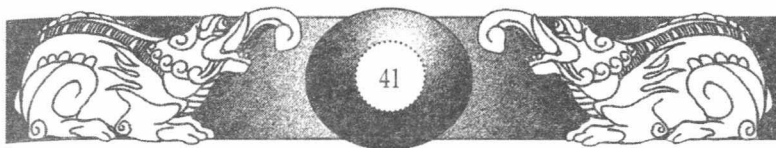
— Нам.

— Радикально — ні, не допоможе. Але трохи ми їм мозки попаримо.

— Кому «їм»? Ти увесь час кажеш: «вони», «погані хлопці». Я маю право...

— Бла-бла-бла... Яке таке право? Право — це окремо, брате... А питання твоє? Це неправильне питання, брате... Чекай! Не бунтуй. *Сьогодні* це неправильне питання. *Сьогодні* — так. Як кажуть дуже просвітлені східні мудреці, є такі невчасні западлючі ключі, від яких потрібні нам двері замість того, щоб відкритися, заростають камінням... Упс! Але прийде такий час, коли я тобі відповім на твоє питання. Обіцяю. Не впадай у нерви, не думай про цю туфтеню, думай про красивих цибатих тьолок. Зараз оця халдейська контора, — він крвнув на бармена, — нам піджене класних тьолок. Старших консультанток з проблем бальшой і чістай любові. І вони нас приведуть у тантричну¹ рівновагу зі світовим ефіром.

¹ Тантра — індійсько-тибетська містична традиція. У деяких школах тантри використовуються сексуальні практики.

— Ти не одружився?

— Знущаєшся? З такою от мордою?

— У таке тепер не впирається, Ярику. Ти ж не бідний пацан. Їздиш на «лендкрузері», втикаєш по серйозних темах. Розумний, талановитий такий пацан.

— Ага, не бідний і їжджу на «лендкрузері». А ще купую класних молодих тьолок... Дуже класних, з довгими ногами і станками на всі триста шістдесят... А чому, братику, до речі, у тебе з Анжелою не зійшлося?

— Спочатку все було добре. Навіть дуже добре. Любов, дела...

— Спочатку завжди все добре, братику. — Яра випив свій віскі, подзенькав крижинками у порожній склянці. — А потім гівно починає перти на оглядові майданчики. Правильно я кажу?

— На майданчики... Красиво ізлагаєш, брате. Може, в когось буває інакше... Не знаю, Яра, не знаю... Анжела завжди прагнула бути центрвою. Мати все найкраще. Найдорожче. Найгламурніше.

— Не з твоєю зарплатою, брате.

— Я старався...

— ...Й обісрався.

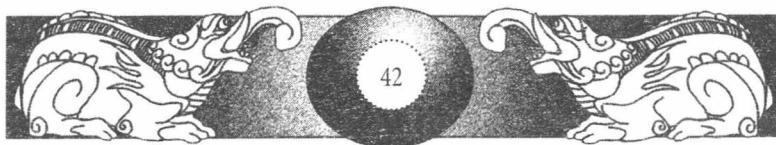
— Так сталося, брате. — Мітелик додав собі віскі. — Її першим чоловіком був сам пан Новак. Небідний такий дядько.

— Я пам'ятаю, крутий був пуцалін. Він, здається, тепер у Словаччині.

— Він давно вже у Штатах. У Нью-Йорку. Банкує. Він вже тоді, у дев'яностих, леве мав неміряно. Розбалував він мою дівчинку. Зробив її «Міс Року». Журнали, інтерв'ю, фотосесії. Казьол. Вона завжди мала з чим порівнювати. І порівнювала, сучка така.

— Нащо ж вона тебе тоді, пацана жовторотого, захомутала?

— Закохалася. Новак був старшим за неї на двадцять років. Навіть на двадцять два. Та й помститися йому хотіла. Він її з собою на груповухи тягав. До саун різних. Вона від того біси-

лася, мовляв: «Я, мля, донька начальника залізничного депо, елітна дівочка, законна дружина, срака-дошка, і що, маю щастя при всій бригаді шкурити якусь тріперну шмару?»

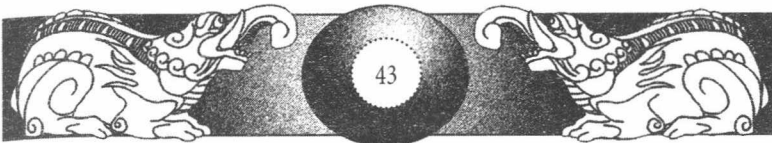
— Гординя! — Яра багатозначно підняв над головою два пальці, розведені, немов роги. — Гординя — це найперший гріх, брате. Треба було тому дятлові їй ще тоді пояснити, що в світі є речі, сумніші за тріперних шмар. Набагато сумніші... Хоча, канешна, що їм, бабам, поясниш... А потім що? Донька начальника з бідності присіла на стимулятори?

— На бухло спочатку, потім на план, на таблетки... Але то, знаєш... Мутна історія, брате.

— Ага. Мутна історія, кажеш? Кумарні літописи республіки Ганджубасії... Тема знайома. Ну, намучився ти з тою Анжелою, брате, не хочу навіть уявляти... Співчуваю. А тоді, скажу тобі, коли вона до тебе у ліжко стрибнула, як ми всі тобі заздрили! Півміста жаба душила, я тобі атвечаю. Півміста! Та-а-ака деффа-ка! Та-а-акі ніжки! Чудо з обкладинки! І де воно все, Міта-брате, де? Фата моргана, брате, міражі у пустелі...

Компаньйони підняли склянки, випили. У залі нічного клубу вони залишилися останніми клієнтами. Живу музику давно замінив автомат. Бармен з офіціантом про щось напружено шепотілися. «Ага. Контора халдейська перетирає... І всі мені співчувають... Сучари...» — подумав Мітелик. Світ навколо нього від алкоголю став м'яким, теплим, але від того ще бридкішим.

Буття хиталося під вагою зла. Братана Боба вбили, дружина знову в лікарні, донька в її батьків, куди винного у всіх бідах Валерія Петровича пускають лише на великі свята. І то через раз. У чотирикімнатній колишній квартирі Новака, яку той після розлучення відступив Анжелі, порожньо й неприбрано. Купа немитого посуду, сморід на кухні. А на ранок він має розробити пропозиції щодо стратегії розвитку будівельної компанії, яку планував придбати один із клієнтів ФПП. Але його ноутбук із базою даних залишився в офісі Фонду.

«Упс, — сказав собі старший консультант. — Яке паскудне життя. Все, що ти робиш сьогодні, мало бути зробленим ще вчора. І жодної вдячності для тебе не передбачено. Жодної. Лише звідюлі від різноманітного начальства. Шеф невдовзі поїде собі на «Cadillac'i», а його задовбаний старший консультант буде їздити на маршрутному бидловозі. Яке паскудне життя...»

— Так, шльоцики, мать вашу, де ж оті ваші деффікі, га?! — через усю залу запитав Мітелик халдеїв. Офіціант йому не подобався. Йому здавалося, що той належить до модифікованої статі.

— Зараз будуть, — відізався той (та), не обертаючись. Певно, компаньйони йому (їй) теж не подобалися.

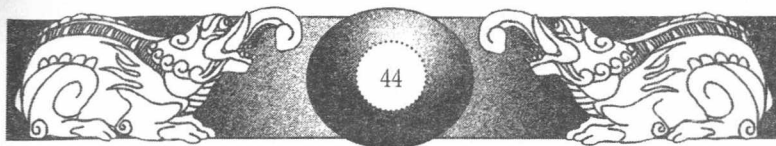
Мітелик раптом відчув страшенну втому. Після мандрів горами гуділи нетреновані ноги. У голові виник туман і почав уперто оточувати зорові нерви. Валерій Петрович зрозумів, що, за гамбурзьким рахунком, вже не хоче ніяких «деффок» і «тьолок», а хоче лише до ліжка. Він подивився на Яру. Той сидів, бадьорий та злий, і хитро дивився своїм супероком на зів'яле обличчя старшого консультанта.

— Воспоминання бередят душу? — спитав Яра.

— Спогади пердят в душі, — безнадійно відповів Мітелик. І сам здивувався великій істині, схованій в цих випадкових словах.

— Значить, ти, брате, вже вступив у свій снайперській вік, — резюмував Яра і потягнувся до пляшки.

Мітелик хотів запитати, що таке «снайперський вік» і як він примудрився до нього вступити, але не встиг. До їхнього столику з коктейльним шиком підгребли замовлені дами. Вони здалися йому яскравими, розчиненими навстіж і дуже високими. «Якісь баскетболістки», — подумав син артилериста. Він почав міркувати, що буде, коли одна з цих «баскетболісток» під час окучування закине йому за спину свої кілометрові ноги. Серед усіх цих прогностичних міркувань він якимось непомітно

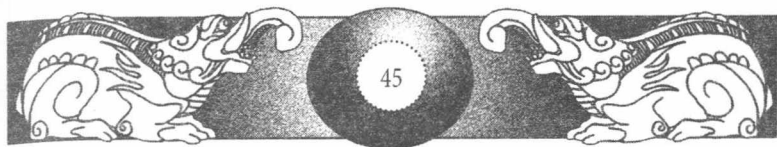
втратав просторово-часову відповідальність. Туман оточив його, як німців під Сталінградом. У тому тумані хтось сміявся, хтось когось називав Светою. Один із найдовших днів у житті старшого консультанта В. П. Мітелика закінчився без підбивання підсумків.

6

Валерій Петрович прокинувся у власному ліжку. Він лежав на зім'ятих простирадлах круглого сексодрому, котрий, як і переважна більшість меблів у квартирі Анжели, залишився від часів перебування тут Новака. Анжела розповідала, що сексодром було зроблено за спеціальним замовленням. Новак побачив такий в американському журналі й заплатив місцевим мебельникам непристойно великі гроші за точне відтворення журнального дива.

Поряд із собою Мітелик побачив незнайому дівчину. Одягнена лише у червоні трусики, вона спала або прикидувалася сплячою. Мітелик не міг згадати, яким чином ця дівчина опинилася в його квартирі. Він вирішив, що це одна із тих двох «деффо», яких Яра замовив у «Галактиці». «Напевно, Одноокий із другою хвойдою десь у вітальні або ж у кімнаті Анжели», — продовжував розмірковувати Валерій Петрович. Голова була важкою, але звичної похмільної нудоти він не відчував. Цей феномен син артилериста записав на рахунок високої якості спожитого алкоголю.

Він раптом впіймав себе на захопленому спогляданні дівчини. Її тіло вигідно відрізнялось від фронтової плоті стодоларових путанок, яких Мітелик замовляв у київських готелях під час відряджень. Здавалося, важка війна між способом життя і молодими енергіями плоті ніколи не велася на просторах наявного юного організму. Струнке тіло з виразними м'язами спортсменки немов випромінювало здорову і невимущену хіть.

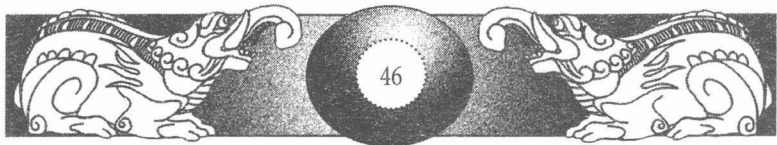
Цьому тілові радше пасувала гімнастична зала, аніж пропахлі горілкою і спермою номери провінційних готелів.

Дівчина так раптово й різко підвела голову, що Мітелик не зміг втриматися від тихого скрику. Вона дивилася на нього, примруживши око з-під хвилі довгого темного волосся.

— Злякався? — запитала дівчина і посміхнулася. Посмішка в неї була не менш приємною, аніж тіло. Навіть за стандартами гламурних журналів її можна було вважати красунею. Тонкий ніс ідеально гармонував з великими, розумними, ледь скошеними очима, а на щоках широка посмішка виліплювала такі звабливі забіяцькі ямки, що Мітелик несамовільно потягнувся до них губами. Дівчина відповіла зустрічним порухом тіла, її пружні груди несподівано опинилися в долонях старшого консультанта. Він спробував підтягнути дівчину до себе, але вона перехопила ініціативу. За кілька вирішальних секунд дівчина притиснула спину Мітелика до сексодрому, перекинула ногу через його стегно і вправно спрямувала затверділу плоть старшого консультанта до свого лона.

Він вирішив піддатися їй в усьому. Він охопив руками її тонку талію, провів долонями по стегнах. Тіло дівчини вигнулося у хижому напруженні пристрасті. Мітелик згадав Анжелу в цій позиції, і порівняння було не на користь останньої. Навіть у вісімнадцять років його дружина («Міс Року» за версією двох регіональних журналів) не мала такого пружного тренованого тіла, таких крутих і гарячих стегон, таких досконало збудованих ніг із засмаглою оксамитовою шкірою. Він хотів затримати задоволення, але не зміг. Тільки тоді, коли його волога, переможно захоплена жіночим тілом, перестала бути його вологою, він усвідомив, що трахає повію без презерватива.

Але це прикре відкриття не розхолодило старшого консультанта. За кілька хвилин він знову спробував захопити втрачені позиції. Дівчина засміялася, але впевнено відсторонила Мітелика від себе. Вона зістрибнула з ліжка і помандрувала до

ванної кімнати. Дівчина рухалася, ніби модель на подіумі. Вигнута нерухома спина підкреслювала ритмічне коливання стегон.

Мітелик стрибнув був за нею, але дівчина вже встигла зачинити двері ванної. Її сміх тепер змішувався зі звуками водяних струменів. Мітелик чомусь згадав дзюркотіння струмка біля хати мольфара. Вчорашній день тепер випірнув з його пам'яті караваном подій: від дзвінка Одноокого до затемнення свідомості у «Галактиці». Погляд Валерія Петровича впав на табло настінного годинника. Пів на десяту. До підсумкової наради у президента ФПП залишалось півгодини.

Старший консультант накинув халат і оглянув суміжні кімнати. Всупереч його сподіванням (чи то побоюванням), ані Яри, ані другої повії у квартирі не було. Скорше за все, вони сюди й не заходили. У вітальні на підлозі стояла лише одна недопита пляшка шампанського, а на столі — два бокали, порожня пачка «Parliament Silver Blue» і попільничка з недопалками і забрудненими серветками. Свіже повітря надимало тюль над відкритим вікном. Ключа було встромлено до замка вхідних дверей, сигналізація відключена. «Треба буде змінити код», — вирішив Мітелик, уявляючи, як учора натискав кнопки просто перед очима хвойди.

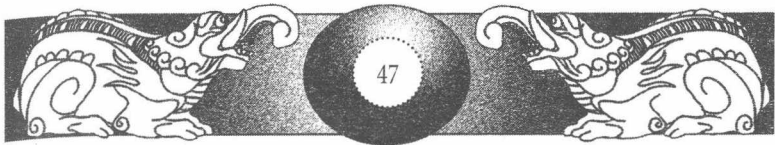
Дівчина вийшла зі спальні вже одягнуеною. Міні-спідниця і рожевий топик робили її ще сексуальнішою. Вона цьомнула сина артилериста у щоку і сказала:

— Якщо забув, мене звати Діаною. Я там тобі на столі залишила щось типу візитки. Можеш мені дзвонити, але не вночі. Я сексом по телефону не займаюся... Ти хороший.

— Ти теж класна кицька. Я щось винен тобі по грошах?

— За все заплачено. Не переймайся!

Діана випурхнула з квартири. Мітелик кілька хвилин стояв у ступорі, потім пішов до спальні. На столі лежав шматок обгортки від шоколаду. На ньому круглявим виразним почерком було написано:

Діана. 8097*****

Собака сторожила гладіолуси,
Маячило їй щастя впереді,
І вітер гладив на собаці волосо,
Казав: «Собако, в даль гляді!»

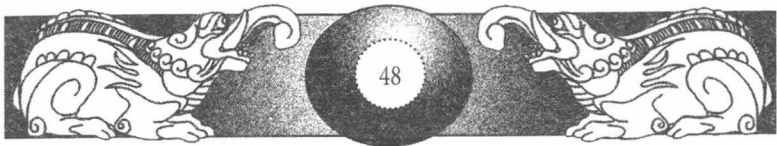
Прийшла зима, пов'яли гладіолуси,
Їх качественність втрачена була,
Собака звилла ненормальним голосом,
Сказала: «А-у-у!» і умерла!!!¹

«Коли ж вона встигла це все написати?» — здивувався Валерій Петрович. Але довго затримуватися на маленьких загадках життя в нього не було часу. Він запізнювався. Він навіть не мав часу попросувати штани.

Коли старший консультант Мітелик проминув поріг головного кабінету в офісі Фонду, нарада вже почалася. Він вибачився і сів біля стіни, поряд із співробітницею Наташею, яку у Фонді вважали коханкою шефа. За центральним столом, окрім респектного і сивочолого президента Мирона Теодоровича, сиділи головний піарник Почеконіус, віце-президент Фролюк і представник генерального інвестора відставний полковник Білий. На стільцях під протилежною стінкою влаштувалися веб-дизайнер Карл Ранке і соціолог Лариса Павлівна Діц.

Відставний полковник Білий з червоним від напруги обличчям перераховував претензії інвесторів до роботи Фонду у минулій передвиборній кампанії. «Не врахували... не вдалося передбачити... не забезпечили на дільницях...» — пе-

¹ Суржикова переробка вірша В. Шефнера.

релік недоопрацювань змушував повітря у кабінеті легенько вібрувати.

Президент слухав Білого з непорушним обличчям. Час від часу він поглядав у дзеркало на протилежній стіні. Сьогодні шеф уперше одягнув шовкову краватку «Hermes», придбану у Франкфурті, де вони з Наташею відвідували чергову конференцію євроінтеграторів. Срібляста краватка дуже пасувала до його улюбленого сіро-сталевого костюма, і Мирон Теодорович не відмовляв собі у задоволенні ще й ще раз пересвідчитися у власній пишності. Про всі претензії інвесторів він знав і без Білого. Як і решті присутніх, йому також було відомо, що дані соціологічних опитувань, висмоктані з пальця Ларисою Павлівною, щасливо збіглися з реальними результатами голосувань. А мером міста було обрано дружнього до інвесторів політика, штабістів якого неофіційно (але ефективно) консультував Почеконіус. Тому грізні пасажі відставного полковника сприймалися лише як звичний ритуал. Неприємний, але безпечний.

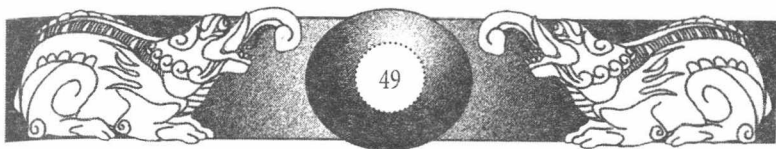
Мітелік навіть не слухав переліку претензій. Він все ще думав про те, яким же то бевзем треба бути, щоби не натягти захисної гумки перед окучуванням хвойди. Він вже майже вирішив перевіритися на ВІЧ-позитивність та решту вірусно-бактеріальних сюрпризів, коли почув, що Білий звертається безпосередньо до нього.

— Ми сподівалися, Валерію Петровичу, — з притиском в голосі повідомив полковник, — що ви зможете використати ті оперативні дані, які ми вам надали. За всю передвиборну кампанію ми не побачили жодного вагомого оприлюдненого компромату на наших ворогів...

— Оponentів, — виправив полковника президент.

— Нехай опонентів. Але ми що, дурно платили за ті записи? Знаєте, скільки ми заплатили за них інформаторам?

Мітелік міг би відповісти, що «ті записи» неможливо було використати з огляду на їхні технічні параметри. Мутний пів-

торагодинний запис замаскованою цифровою відеокамерою зафіксував оргію в сауні з участю кількох місцевих політиків. Кризь запітніле скло можна було вгадати окремі частини окремих оголених тіл, які пересувалися у напівтемряві. Особливо часто перед камерою маячила бліда дупа повії з величезним фуркнкулом на лівій сідниці. Але жодного чіткого зображення політичного обличчя серед того гармидеру знайти не вдалося.

Цими подробицями можна було втерти відставному полковникові носа, але Валерій Петрович промовчав. Так передбачав ритуал. Білий скрушно похитав головою і перейшов до іншої групи претензій. Почеконіус підморгнув Мітеликові. Але Наташа подивилася на старшого консультанта з неприхованою зневагою. Вона була молодішою співробітницею й все ще сприймала лібрето виробничих спектаклів за правдиві картини життя.

Після Білого слово взяв шеф. Він визнав існування недоліків, згадав безумовні досягнення і накреслив шляхи вдосконалення. Під час його промови Білий продовжував червоніти, а Фролюк час від часу казав: «Слушно!» і заглядав президентові в очі. Нова краватка шефа Мітеликові сподобалася. Він пошепки запитав Наташу, скільки така краватка коштує, але та замість відповіді гнівно повела підмальованими очима і стиснула губи.

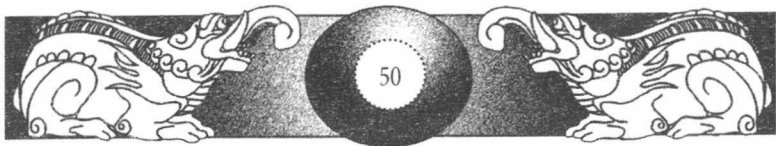
Раптом задзвонила стільничка старшого консультанта. Відключаючи свою, він забув про чорну «моторолу» Одноокого. Шеф зупинив промову, незадоволено глянув на старшого консультанта, а Наташа почервоніла. Валерій Петрович вибачився і вибіг до приймальної.

З надр чорної «жабки» він почув голос Яри:

— Як тобі тьолка?

— Супер, брате. Дякую тобі. Але я зараз тут на нараді...

— Кидай ту нараду. Кидай все. Виявилось, що у сестри професора є дача. Він туди часто навідувався. Нам теж треба туди завітати.

— Це далеко?

— Ні, кілометрів так десять-дванадцять від міста. Кооперативчик біля об'їзної.

— Я не впевнений, чи може...

— Буду біля вашого Фонду за півгодини. Виходь до супермаркету, я там припаркуюся на стоянці.

— Ок, брате.

«Жабка» згасла. Мітелик обернувся і зустрів допитливий погляд секретарки. Він вирішив не вертатися до кабінету шефа. «Промуться ту байду без мене».

Тієї миті виявилось, що «байда» добігла до фінішної стрічки.

Першим з кабінету президента вийшов Почеконіус, за ним Фролюк і Ранке. Мітелик раптом згадав, що вчора мав намір дещо запитати в піарника.

— Дімич, можна тебе на два слова? — звернувся він до Почеконіуса.

— Можна, — піарник зняв окуляри, вийняв з кишені шматок замші й став терти ним товсті лінзи. — Навіть на три.

— Але заїдемо до мене.

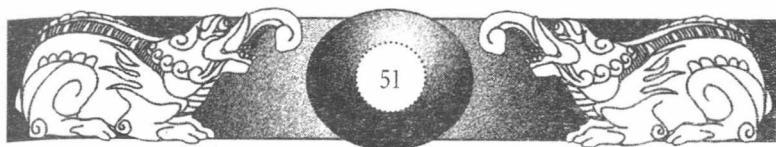
— Щось секретне?

— Ні, не секретне. Але... — Мітелик очима вказав на Фролюка, котрий щось пояснював секретарці, грізно нависаючи над її столом.

— Ага. Зрозуміло.

Вони зайшли до невеликої кімнати, яку старший консультант ділив із Ранке. У ній заледве поміщалися два столи і старий облуплений сейф. Почеконіус важко сів на край ближчого до дверей столу, ледве не скинувши на підлогу ноутбук Мітелика. Окуляри він все ще тримав у руці.

— Дімич, ти пам'ятаєш, як на порівняльному семінарі років два тому ми переглядали київські відеоматеріали від дві тисячі четвертого року? Тоді в шефа зібралася уся компанія, Лара, Лена...

— Переглядали, пам'ятаю.

— Тоді я щось таке казав про технології масового гіпнозу, нейролінгварне програмування...

— Ну?

— А ти тоді заперечив, що тримати на площі цілодобово сімсот тисяч народу лише за гроші та засобами НЛП неможливо. Ти тоді ще щось таке сказав про якусь «падеуму», пам'ятаєш?..

— А, так, щось таке пригадую... «Пайдевма» — це з теорії одного африканіста кінця дев'ятнадцятого століття, Лео Фробеніуса. У нас із ним прізвища дещо схожі, — піарник посміхнувся. — Пайдевма — це у Фробеніуса щось на кшталт містичної душі або ментального кола певного народу. Інші називали цю штуку «егрегором» — захисником...

— Ти тоді казав, що тою «пайдевмою» можна керувати.

— Я навіть таке казав? Керувати? Я жартував, старий. Пайдевма... Ну, скажімо, так: існують різні припущення різних там пупкіних і попкіних. Це ж не наука. Якась напівмістика або ж навіть чиста містика... А чого це ти раптом згадав?

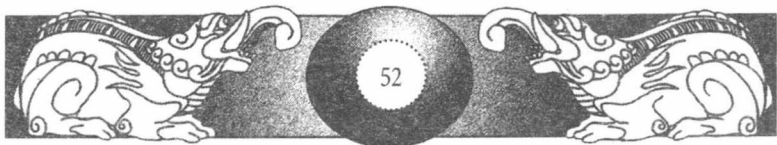
— Мені тут інформацію підкинули. Буцімто тоді, у дві тисячі четвертому, якісь серйозні люди намагалися маніпулювати егрегором за допомогою давніх шаманських практик. Ти про таку мурзілку чув?

Почеконіус замислився. Він знову почепив окуляри. Споряджене важкими блакитнуватими лінзами його обличчя дивним чином замкнулося, немов окуляри були засувкою для невидимих дверцят, прилаштованих десь між вилицями піарника.

— Ні, не чув.

— А зі спільних знайомих хтось цими питаннями займався?

— Хтось. Колись. Любителі дешевого гонілова у цій країні ніколи не переводилися... — Почеконіус поплескав Мітелика по плечах. — Займайся, Валеро, своїми питаннями по своїх темах. І будеш ти, старий, жити довго і щасливо. Амінь!

Піарник швидко вийшов з кімнатки, залишивши в її тісному кубі запах туалетної води «Givenchi». Старший консультант зморщив носа. Йому ніколи не подобалися смоляні аромати свіжозрізаної деревини.

7

Одноокий зустрів Мітелика, сидячи у цивільному і сріблястому «Nissan GT-R'i». На запитання, куди дівся учорашній фронтвий «лендкрузер», Яра замість відповіді сплів незрозумілу фігуру з трьох пальців.

— Заплутуємо сліди від поганих хлопців? — Валерій Петрович намагався триматися впевнено.

— Намагаємося.

— У мене тут питання виникли.

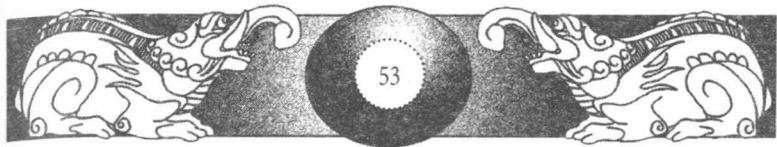
— Питання, кажеш... Це добре. Але питання будуть потім. Сідай, їдемо.

Як тільки старший консультант закрив дверцята, авто стартувало. Яра довго петляв провулками старого міста, уважно дивляючись у монітор на приборній дошці. Відеокамера заднього огляду показувала лише припарковані авта, випадкових перехожих, одноповерхові і двоповерхові ампірні будиночки і старі дуплясті липи середмістя, поміж яких бадьоро маневрував їхній сріблястий «японець».

В одному з таких тихих провулків Одноокий різко завернув у відкриту браму особняка. Авто з'їхало пандусом до підземного гаражу, брама за ними зачинилась автоматично.

— Знімай піджак і сорочку, — скомандував Яра, — Там, на задньому сидінні, у пакеті футболка і окуляри. Портфель свій лиши у машині. Я її закрию.

Сам він теж зняв откутюрний піджак і одягнув захисного кольору мисливську безрукавку з безліччю кишень і ремінців. Синій блайзер Одноокий змінив на білий. Переодягнені ком-

паньйони сходами піднялися з гаража до першого поверху будинку, проминули кілька добре умебльованих кімнат і вийшли на задній двір особняка. Густолісті дерева і кущі порічки затуляли цей двір від цікавих очей. Через вузьку хвіртку, більш подібну до дверцят неспалимої шафи, Одноокий і син артилериста вийшли до вузького проходу між бетонними парканами сусідніх вілл. Тим проходом вони дісталися до двору посеред багатоповерхівок. Там Яра ще раз перевірів відсутність «хвоста». Судячи з усього, нічого підозрілого він не помітив. Двір був майже порожнім. Старша жінка порпалася у смітлярці, коті грілися на металевих дашках вентиляційних отворів. Через прохідний під'їзд одної з багатоповерхівок компаньйони вийшли на Привокзальну площу. Яра відкрив дверцята синьої «лади», припаркованої просто на тротуарі. Сідаючи біля водія, Мітелік зауважив велику шкіряну торбу, запхану під крісло.

Маленьке авто блискавично проїхало довгу Колійову вулицю і завершило на Залізничний міст. Ще кілька хвилин — і розжарене сонцем місто лишилося за багажником автівки.

— Ну, тепер поганим хлопцям нас не знайти, — припустив Валерій Петрович. Йому було весело.

— Не тринди, — відізався Одноокий. — Якщо їм сильно припече, брате, вони нас знайдуть за десять хвилин. Але є надія, що вони нас досі вважають за клоунів.

— А може, ми і є клоунами?

— Можливо.

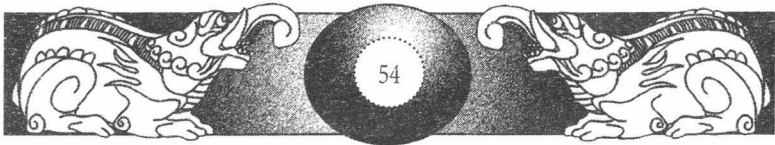
— Навіть так? А як же бути з тими кілерами, яких ти, крутий брате, по цигарки посилав?

— Саме це питання ти хотів мені задати?

— І це теж.

— Тоді задавай наступне.

— Наступне... Ок, брате, ти з'їхав з теми. Я тебе зрозумів. Ось воно, наступне питання: чому ті, хто шукав реліквію

у квартирі, відразу взяли і вбили Боба з Іркою? Чому вони не спробували їх допитати?

— Це ти задав мудре питання, брате. Я теж про це думав. І твердої відповіді в мене нема. Є кілька припущень. Перше: вони вважали, що Боб з Іркою не знають, де реліквія...

— Сумнівно.

— Отож-бо, сумнівно... Я цю версію майже відкинув. Друга версія, яка мені особисто подобається: вони були на сто двадцять відсотків впевнені, що реліквія у квартирі. Хтось їх у цьому впевнив ще до нападу.

— Хто?

— Я боюся помилитися, але думаю, що Ірка.

— Ірка?

— Це лише припущення... Не виключено, що все було зовсім не так, що насправді вони чинили опір, кричали. Кілерам довелося їх вбити до початку допитів. Це вже третя версія.

— Ти казав, що кілери були профаками.

— У цих справах навіть профаки не можуть гарантувати, що все піде за сценарієм. До речі, до обшуку вони не були готові.

— Але ти казав, що шукали вони ретельно.

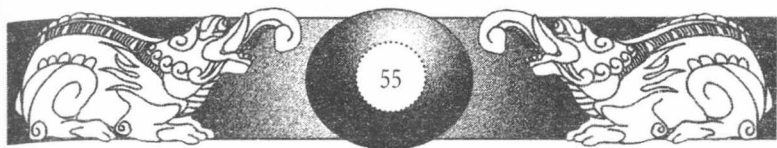
— Ретельно, так. Але ретельність теж буває різною. Можу тобі точно сказати: вони не мали інструментів для справжнього обшуку. Відповідно, не зондували каналізацію і вентиляційні отвори глибше, ніж на півтора метра.

— Не мали зонда?

— Маєш рацію. Не продивилися зондом. Лише пхали шматок дроту. Я був потім у квартирі. Бачив той дріт. Він там досі валяється. Також вони не мали спеціальних голок для проштрикування м'яких частин меблів. Тому роздерли їх ножем. У туалеті зірвали плитку, значить, у них не було навіть простих приладів для пошуку порожнин у стінах.

— А це хіба прості прилади?

— Скажімо так: не надто дорогі й доступні для спеціалістів.

— Зонд, прилади... Може, ми з тобою переоцінюємо замовників?

— Як вчив народний класик: *знають навіть діти, що краще перебздіть, ніж недобздіти.*

Вони довго сміялися. Цей сміх зняв напругу, немов у світі тонких енергій розсмокталося якесь недобре згущення. Потім Мітелик запитав:

— Але якщо Ірка була з ними у змові, то чому вона просто не винесла їм реліквію. Для чого було вриватися до хати, вбивати...

— Хіба я сказав, що вона була з ними у змові? Вони могли підслухати її розмову, вона могла про щось сказати подрузі...

— Але це міг бути й Боб.

— Боб був обережним. Він знав.

— Знав?

— Думаю, що знав. Ні, не думаю, а на сто двадцять п'ять, на триста відсотків упевнений. Тому вони його вбили. Його з Іркою. Вони повинні були знищити свідків. Як знищили професора. Інакше вони б прийшли по реліквію, коли господарів не було вдома. От як ми сьогодні... А зараз, Міта-брате, у нашій бойовій команді відбудеться поповнення.

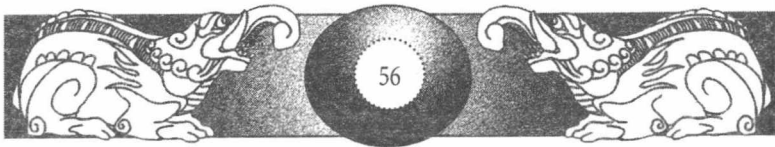
Машина пригальмувала поряд із невиразною двоповерховою спорудою. Перед її фасадом було розміщено щось віддалено схоже на дитячий спортмайданчик. Низенькі турніки і лави були розмальовані сірими і жовтими смугами.

— Де ми? — Валерій Петрович здивовано роздивився навколо.

— Це школа-інтернат.

— ...?

— Ти маєш усе зрозуміти правильно. Чекай, не питай нічого... Я зараз піду до цієї школи і повернуся з одною дівчинкою. Коли вона сяде до машини, ти, брате, не повинен робити великі очі. Вона нам на тій дачі буде дуже потрібною...

— Яка ще дівчина? Нащо...

— Послухай, не перебивай... Це буде наш живий локатор. Мала ця має яскраві екстрасенсорні здібності. Мені, брате, вже набридло шукати наосліп. Вона відчує об'єкт. Вона *бачить*.

— Бачить? Відчуває? Так-так, мольфар номер ту.

— Тут я командую, Міта-брате.

— Скільки їй років?

— Скоро буде сімнадцять.

— Яро, ти махнувся на всю голову! Ти хочеш сказати, що тобі, лівому боброві, дозволять забрати неповнолітню дівчину з інтернату серед білого дня?

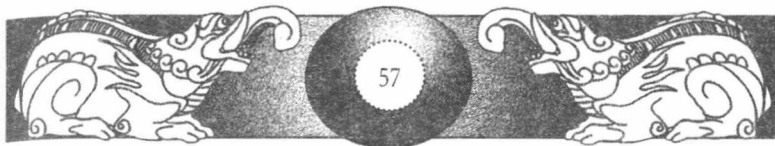
— По-перше, — недобро вищирився Яро, — до твого відомства, з цього сраного інтернату ліві бобри беруть дівчат на ніч цілими групами. По двісті баксів за штуку. А деяких по сто. Така от, брате, народна педагогіка... По-друге, дирекція цієї гавношколи вважає мене далеким, але люблячим і впливовим родичем дівчини. Що надає їй, між іншим, майже недоторканного статусу. Майже. По-третє, я позавчора дуже-дуже засмутив одного з тутешніх клієнтів, за що дівчинка мені дуже вдячна. Вона готова *знову* мені допомогти. Допомогти нам. Допомогти помститися за Боба. Чи нам цього не треба? Треба. Тоді у чому проблема? До речі, якщо захочеш до неї звернутися, називай її Індиго.

— Як?

— Індиго. Вона хоче, щоби її саме так називали. І нехай буде так, як вона хоче. Так називають особливих дітей нової генерації. У них розширені можливості, певні здібності до бачення аури інших людей, до телепатії...

— Розширені здібності? А я читав про цих пупсиків, що вони вбивають своїх батьків, бо ті їм здаються тупими. Що вони відмовляються спілкуватися з нормальними людьми. Твоя екстрасенсорка когось вже прикандичила?..

— Послати тебе нах?

— Посилай, посилай, — Мітелик був на межі істерики. —
Індиго! Я так і думав: ми клоуни. Кончені клоуни.

— Ти забагато думаєш.

— Клоуни.

— Заїло платівку? Перетрахався?

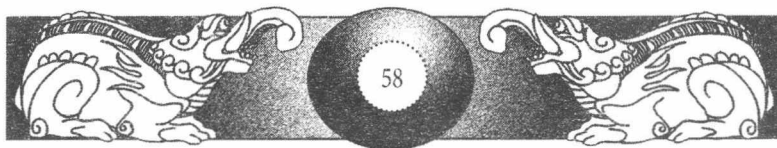
— Опочки! — осяяло Валерія Петровича. — Це ж, напевно, інтернат для розумово неповноцінних дітей? Так? Чого замовк?

Яра матюкнувся і вийшов з автівки. У голові у Мітелика почала вибудовуватися підозра, до котрої, немов до футляра, зручно вміщувалися усі події останніх двох днів. «Одноокий дістав унаслідок вибуху ракетного двигуна травму голови, — перебирав вервичку фактів старший консультант. — Від того часу в нього розвинувся параноїдальний комплекс, манія переслідування. Він ховається в горах від придуманих «поганих хлопців», товаришує з малолітніми аутистками. Смерть Боба, зрозуміло, викликала чергове загострення його параної. Усі ці його марення про зниклі реліквії. Мандрі до мольфарів. Спецмобілки. Перевдягання. Все сходиться. Треба звідси тікати». Права рука Валерія Петровича вже потягнулася відкривати дверцята авта, коли з'явилися Яра з Індиго.

Спочатку він почув голос дівчини. Вона сказала:

— Яка смішна машина.

Голос був низьким і глибоким. У ньому відчувалася прихована відчуженість. Так, ніби в тому голосі мешкав сумнів у справжності кожного навколишнього існування. Сумнів цей, здавалося, жив саме в голосі, у його найглибших дихальних надрах, а не в поверхневій інтонації. Мітелик ніколи в житті не чув такого голосу. Він вистромив з відкритого вікна голову, щоби подивитися на людину, яка отримала від природи такий рідкісний інструмент вербальної комунікації. За мить до того, як він побачив справжню Індиго, він уявив її блідою, дистрофічною, синьоокою, з видовженим обличчям і світлим волоссям.

Насправді біля автівки стояло смагляве дитя південного народу, з великими антрацитовими очима, чимось схоже на тих вертких дівчат з арабських кварталів, що їх старший консультант набачився під час поїздок до Франції. Вона виглядала старшою за свої роки. Рожева блузка і цупка синя спідниця не приховували її тіла, далекого від балетної витонченості, але зграбного і пропорційного. Жодної психічної патології не проглядалося на її обличчі з впертою лінією рота і високим гладеньким чолом.

«Певно, в пупсика циганська кров», — припустив Валерій Петрович.

— Бабуня була з ромів, — підтвердила його думку Індиго.

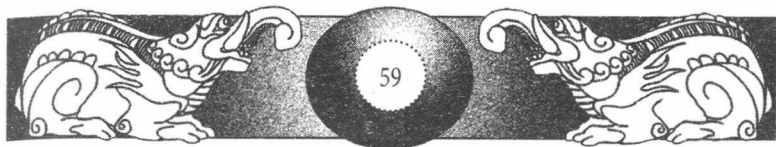
Одноокий переможно розсміявся, дивлячись на розгублене обличчя Мітелика. «Цирк продовжується. Він спеціально демонструє її здібності», — зрозумів той. Йому здалося: щось обмацує його мозок, вивертає нейрони. Ілюзія була незвичною і через те ще бридкішою. Розумом він знав, що телепатія невідчутна, але холодні мацачки впертими і твердими окупантами ворушилися у його уяві.

— А ти думав, що ми будемо воювати з поганими хлопцями, лише змінюючи авта і SIM-карти? — спитав Яра. — *Коли йдеш на тигра, бери довгу ломаку!*¹

— Дядьку Славо, він не вірить у поганих хлопців, — повідомила Одноокому Індиго. Завдяки її унікальній фонетиці це повідомлення набуло якогось апокаліптичного відтінку. Так, ніби невіра старшого консультанта Мітелика у поганих хлопців загрожувала усьому світові неминучою загибеллю.

— Не вірить? — Яра жартома насупився. — Тоді доведеться навести вирішальні докази. Ми з тобою зможемо довести дядькові Валері існування поганих хлопців?

¹ Яра цитує голову Комуністичної партії Китаю Мао Цзедуна (1893—1976).

Та лише здвигнула плечима. Вона дивилася на вікна другого поверху інтернату. Там колихнулася фіранка. На обличчя Индиго набігла тінь. Мітеликові подумалося, що, чим швидше компаньйони залишать це сіро-жовте місце, тим буде краще для них.

— Він не витримає, — раптом сказала Индиго.

Від її слів Мітелика тіпнуло.

— Ти мене знов перевіряєш? — запитав він Яру.

— Він не воїн, мала. Він запрошений спеціаліст, — пояснив Индиго Одноокий, не звертаючи уваги на слова старшого консультанта. — Наша війна — не його війна.

— Чому? — Индиго подивилася на Мітелика з інтересом. У її величезних темних очах спалахнуло темне полум'я. З кожною хвилиною вона подобалася синові артилериста дедалі більше. Як жінка.

— Він — цивільний. Пасажир. Він лише перечікує цей світ. Вони йому нічого не зробили.

— Нічого не зробили? — здивування було щирим.

— Він думає, що нічого. Він так вважає.

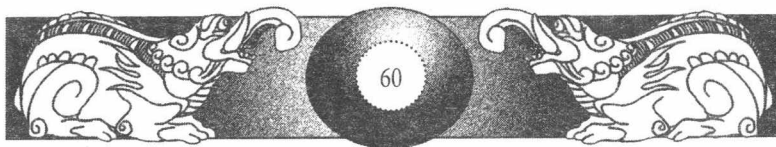
— Він дурний?

— Мать вашу! Припиніть мене обговорювати! — заверещав Мітелик.

— Ок. Сідаймо в авто, — Яра відчинив задні двері, й Индиго впухнула до салону автівки.

Сіро-жовті стіни інтернату вже були далеко позаду, але жодного слова поміж компаньйонами промовлено не було. Мітелик ображено мовчав і намагався вигнати холод із голови. Пам'ять підказувала йому неприємні образи з «Чужого» та інших «ужастиків». Одноокий посміхався своїм думкам. Индиго підставляла вітру з вікна воронячі пасма свого волосся.

— У тебе якісь неправильні уявлення про світ, — сказав Мітеликові Яра.

— А в тебе уявлення правильні? — старший консультант зняв «конспіративні» окуляри і кинув їх в «бардачок».

— Він думає, що ми божевільні, — пояснила Індиго.

— Так. Я дійсно думаю, що ви божевільні! — Мітелик обернувся, щоби бачити обличчя дівчини. — Ви довбані клоуни! Ви воюєте з привидами!

— А хто тоді вбив Боба? Привиди? — Одноокий почав обгін великої вантажівки. — Цю країну грабують привиди? Світом правлять привиди? Це ти клоун довбаний, а не ми!

— О, нарешті ми дійшли до світових проблем! Нарешті! Це ти, шановний, начитався мудацьких теорій. Світ різноманітний. Світ різновекторний. У ньому тисячі різних сил змагаються за владу і гроші. Вони врівноважують одне одного. І тільки лузери думають, що десь там є одна-єдина злойбуча таємна влада, яка заважає їм колупатися в носі. Нікому не стане сили встановити єдиновладдя. Немає ніякого єдиного центру влади і бути не може. Не-ма-є!

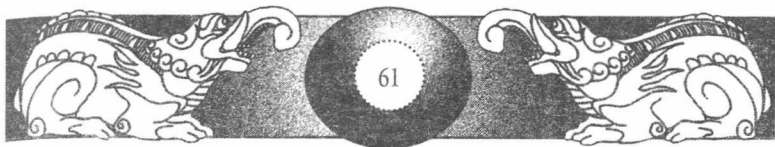
— А ніхто й не каже, що *зараз* десь існує єдиний центр влади, — Яра залишив вантажівку за кормою і вдоволено вдивлявся у чистий шлях попереду. — Але ми кажемо: існують рівні інформованості, рівні контролю. Існують давні центри Сили та їхні адепти. Є лялькарі, і є ляльки. Ляльки не повинні знати чогось певного про лялькарів. Хто знає, того — у скриню. Старий Адамчук знав. Боб знав. І ми тепер дещо знаємо.

— Які ми круті! І що далі? Партизанська війна проти світового уряду?

— Він чисто дурний, — сказала Індиго своїм підсумковим голосом.

— Ми вже під'їжджаємо, — повідомив Одноокий. — Теоретичну суперечку, з вашого дозволу, закінчимо після справи. Ти щось *бачиш*? — спитав він дівчину.

— Ні.

— Артефакт?

— Ні.

— Їх?

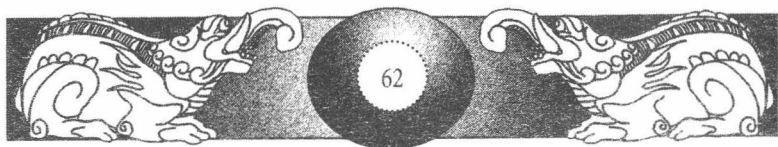
— Ні.

Одноокий повернув авто у поле. Автівка застрибала стернею. За рівною алеєю молодих тополь вималювалися кольорові й шиферні дашки дачних будинків. Більшість із них виглядали, як облізлі курники. Але на першій лінії кооперативу стояли свіжі споруди.

Компаньйони залишили автівку в полі, між двох порослих бур'яном горбів. Лише кілька корів підійшли подивитися на приїжджих. Залишаючи автівку, Одноокий прихопив шкіряну торбу, вочевидь, важку. Коли він витягав її з салону, старший консультант побачив, як напнулися жили на руках у Яри. Потім вони рушили до дачного кооперативу. Індіго йшла в авангарді, легко перестрибуючи через старі калюжі. Мітелику подумалося, що для стороннього спостерігача вони повинні виглядати дуже дивно й навіть кумедно. Циганкувата пацанка, одягнена у секонд-генд, худий бандюган з великою торбою, з грацією сірого богомола, і молодий інтелектуал у модельних туфлях і тінейджерській зеленій футболці з написом «That I've made up my mind». Великий похід клоунів.

Коли їхня процесія порівнялася з першими парканами, Мітелик відчув погляди. Він не бачив жодної людини, але з-за парканів, з мансардних та піддашних спостережних пунктів їх розглядали невидимі пильні тубільці. Валерій Петрович кинув погляд на Індіго. Та продовжувала впевнено йти вузьким проходом між металевими сітками огорож. Тільки тепер він зауважив, що на ноги дівчини надіті яскраві помаранчеві шльопки.

У відкритому вікні споруди, котра архітектурою нагадувала собачу буду, з'явилося замотане у хустку погруддя старої жінки. Вона крикнула:

— Я не живу!

— Сумашедша, — не обертаючись, прокоментувала Індиго.

— Я не живу, ви мене чуєте!? Не живу! — не вгавала стара.
За парканом напроти загавкав собака.

Під крики і гавкіт компаньйони вийшли на місцеве перехрестя. Біля хвіртки стояла, спираючись на паркан, огрядна жінка.

— Слава Йсу! — привітав її Одноокий. — Не підкажете, бува, де тут дача Лосинської?

Жінка не відповіла на вітання, мовчки подивилася на компаньйонів і зайшла до будинку.

— На диво привітні тут люди живуть, — посміхнувся Яра.

— Я не живу! — вчоргове донеслося з вікна «собачої буди».

— Там, — сказала Індиго, показуючи на прохід, що вів наліво.

— Ти щось побачила? — насторожився Одноокий.

— Що?

— Ту річ.

— Ні.

— А що?

— Місце тої дачі.

— Товстуха про це подумала?

— Мабуть.

— Що значить «мабуть»?

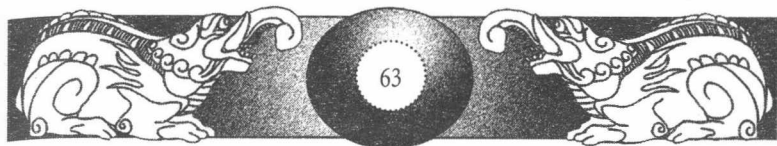
— Я не знаю.

— Добре, подивимося.

Вони пройшли туди, куди показала дівчина. За три будинки від перехрестя чорніло свіже згарище. Судячи з його розмірів, згоріла дача була вдсятеро більшою за «собачу буду». Тепер від неї залишилися тільки обвуглені колоди і шматок прибудови. Все навколо витоптали пожежники.

— Господи! — вирвалося в Мітелика. — Хто це зробив?

— Привиди, Міта-брате, привиди...

8

— **Т**и ж не проти, брате, якщо Индижка поживе кілька днів у тебе? — спитав Одноокий, коли вони в'їхали до міста.

— Ти забув: я все ще одружений.

— Не забув. Вона не виходитиме з квартири. Буде сидіти тихо-тихо, як мишеня. Їсти тобі готуватиме. Хату прибере. Ніхто й знати не буде.

— Якась крайня необхідність?

— Хто помагає сиротам, тому Бог помагає.

— Ти й у церкві підробляєш?

— На чверть ставки.

— «Кілька днів» — це скільки?

— Три-чотири.

— Не більше?

— Ні. Не більше.

— До речі, Анжела наступного понеділка виписується.

— Ще тиждень є.

— Шість днів.

— Ок.

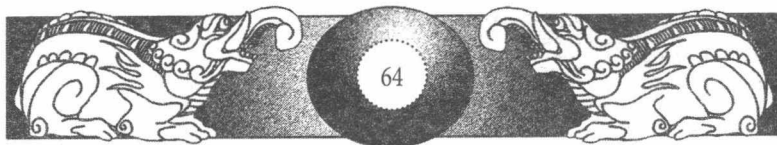
— Що «ок»?

— Шість днів.

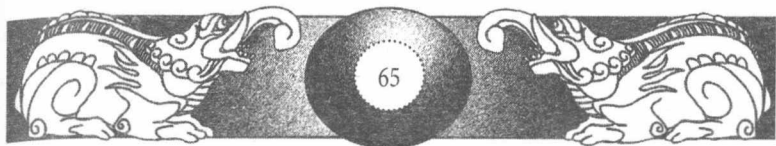
— Чотири, брате. Чо-ти-ри, — Мітелик для переконливості показав Одноокому чотири пальці. Хоча варто було показати нахабі один. Середній. — А чому вона не може пожити в тебе? Ви ж, я так зрозумів, давні фронтові друзі.

— Він смішний, — прокоментувала Индиго.

— Він цивільний білий зайчик, — виправив її Яра і знов розвернув своє око до Мітелика. — Розумієш, брате, мій штабний бліндаж тепер добряче пристріляний мазафакерами. А дітей треба оберігати. Діти — наше майбутнє. Правда, мала? До речі, якщо будеш до неї чіплятися, я тобі яйця відріжу. Болгаркою.

- Ображаєш. Я ж не по тем делам, брате.
- Та ж я бачив, як ти на неї сьогодні дивився. Може, тобі на тьолочек грошей підкинути? Для релаксації, а?
- Пшол нах, любий брате.
- Уже пшол. Між іншим, може, ти хочеш іще трошки побалакати про безпідставність теорії світового заколоту? Про різновекторність та різноманітність?
- Ні. Потім побалакаємо. Тільки одне питання.
- Розумне, я сподіваюсь?
- Найрозумніше.
- Валяй.
- На чиєму ти боці?
- На правильному, брате.
- Ні-ні, стоп. Це не відповідь. *Хто ти?*
- Вважай мене гобліном.
- Я, брате, не люблю фентезі.
- Фентезі тут ні до чого. Гобліни — це найманці. Дікіє гусі зачісток.
- Навіть так?
- Так.
- Налякав.
- Купи собі памперсів.
- Я думав, ти ідейний перець.
- На *моєму рівні* всі ідейні вимерли у часи Штірліца. Розчарувався?
- Просто дивуюсь. А ще — сумніваюсь. Щось ти занадто перейнявся темою, як для найманця.
- Я вразливий найманець.
- Це неправильно.
- Чому? *Это не поперёк понятий.*
- Тобі видніше, брате... А Індіго теж гоблінка?
- Ні. Вона на субпідряді.
- Тобто?

— Її найняв я.

— А хто ж тебе найняв, гобліне?

— Дім Правди.

— Це теж щось із фентезі?

— Це з інших текстів.

— З яких?

— Перекладених з тибетської.

— Параноя продовжується?

— Думай що хочеш.

— Краще б тобі не знати, що я про все це думаю.

— І хрен з тобою, — відрубав Одноокий і витягнув з кишені CD-диск. — Тримай, думальник.

— Що це?

— Досьє на професора університету, доктора історичних наук Бориса Робертовича Адамчука. Ти просив учора. Продивись його на свіжу голову. Може, побачиш там щось таке, чого я не побачив... І, вибач, от відверто скажу тобі, брате: мене вже від тебе нудить.

— А той тибетський «Дім» добре платить своїм найманцям?

— Іди додому, брате. Топ-топ-топ... Индиго прийде до тебе пізніше, принесе тобі твій портфель. Сусіди твої нічого не побачать, не бійся. Вона вміє відводити очі.

— Талант.

— Ще й який. Вона ще тебе здивує. Правда, мала?

— Правда, — без пафосу підтвердила Индиго.

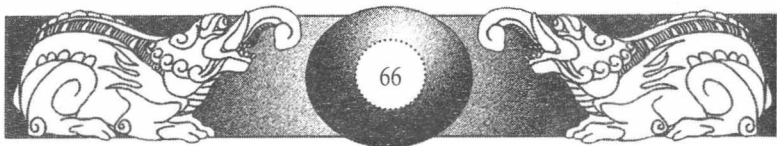
— Хто б сумнівався. Я вже здивований по саму кокарду, — здвигнув плечима старший консультант.

— Тільки кокарди в тебе немає.

— Не склалося в мене з кокардою... А, між іншим, що там, у тій твоїй шкіряній торбі?

— Вечір питань і відповідей закінчився. Малятам на добраніч.

— Ти жжош, брате.

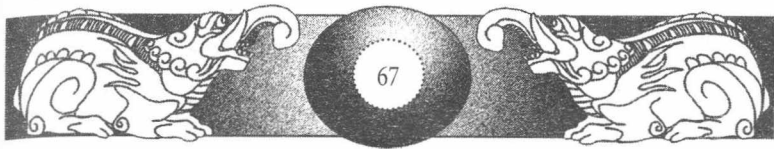
- А ти думав.
- Ок. Тоді — бай, гобліне!
- Бай, головоластику...

У порожній квартирі Мітелика було зимно. Виходячи зранку, він забув зачинити вікно у вітальні, а денна спека надвечір змінилася раптовим похолоданням. На столі все ще лежала «візитка» Діани. Він ще раз прочитав віршик про собаку, яка даремно пантрувала гладіолуси, потім набрав телефонний номер.

Довго ніхто не відповідав. Потім він почув дихання.

- Діана?
- Так.
- А чого мовчиш?
- Незнайомий номер.
- Це я, Валера. Читаю про собаку і гладіолуси.
- Подобається?
- Прикольно.
- Приїхати до тебе?
- А в яку суму мені це обійдеться?
- Якщо будеш себе добре вести, отримаєш дисконт.
- А якщо без приколів?
- Сто євриків.
- Гм... Не по-децкі.
- Дисконт — п'ятдесят.
- Ок. Домовилися. Чекаю. Пам'ятаєш адресу?
- Так.

Приспівуючи бадьорий марш, Валерій Петрович увімкнув котел і пішов до ванної. Він не встиг прийняти душ, як у двері подзвонили. Діана увійшла до квартири, загорнута у щось гламурно-сріблясте. Одним невловно-швидким порухом вона розгорнулась, накидка впала, і старший консультант побачив, що під нею не було вже ніякого одягу. Лише блискуче від кре-

му тіло богині, що у вічному Кіферонському лісі вічно полює на вічних оленів.

Цього разу Діана змінила стиль гри. Замість вередливого дівчати на сексодромі звивалася покірنا і розбещена рабиня. Вона дозволила Мітеликові усі ризиковані проникнення, шепотіла: «мій повелителю», просила укусів, стиснень і ляпасів. За півтори години він використав усю пачку презервативів. Вона огортала його своїм розм'яклим тілом, висмоктувала і вичавлювала з нього любовний сік, розтирала його тілом свої груди і стегна, заклично стогнала й вимагала ще й ще.

Потім вони пили глінтвейн. Потім Діана горловим мінетом видобула з найглибших тілесних печер Мітелика останні краплі сперми. У печерах після того усе згасло, навіть червоні очі несплячої змії Кундаліні. Він вже не відчував нічого, окрім повного вакуумного спустошення, коли на газетному столику раптом почала підстрибувати і верещати чорна «моторола». Покірна рабиня зробила останній — вже зайвий і сухий — ковток і сама потягнулася по стільничку. Взяла її зубами. Валерій Петрович прийняв слизьку «жабку» з неквапливою величчю справжнього падишаха.

— Хто там в тебе? — спитав голос Одноокого.

— Девашка.

— Малій ця твоя тьолка не подобається.

— То нехай уйобує до свого інтернату.

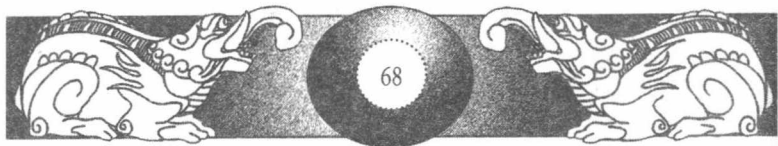
Яра матюкнувся і вимкнув зв'язок.

— До тебе привезли малолеток з інтернату? — розсміялася Діана. — Вибач, що я так поспішила...

— Це не те... Це далека родичка друга. Він забрав її з інтернату. Уявляєш, старп'юри там розвели справжній бордель. Начальство торгує школярками.

— Я це все знаю, мася.

— Ти що, теж там вчилася?

— Ні, не там, — Діана розсміялася. — Просто минулого року один жирний чорт захотів спектаклю. Тіпа секс із цілою родиною. Він, мама і донька. У всіх позах. Я грала маму, а «доньку» хлопці привезли з того інтернату. Вона, між іншим, давала тому чортові, як матьора шмара. Борзцем пройшла по всіх нотах. Там усе було з наворотами. Ананаси, краби, марочні вина, шовкові простирадла. Спеціально для того чорта мені привезли таке саме плаття, як у Шарліз Терон в «Адвокаті диявола». З таким довгим вирізом, пам'ятаєш?..

— Круто. Не знав, що у нашому місті є такі послуги.

— За гроші, мася, можна замовити любе. Лю-бе! Але такі спектаклі коштують страшенно лево.

— І ці чорти не бояться?

— Кого?

— Ну так, дійсно, кого їм боятися...

— А знаєш, мені часто сняться сни про якийсь таке місце, типу інтернату. Про такий «сексуальний монастир».

— Маркіза де Сада начиталася?

— Я Сада не люблю. У нього не монастирі, а якісь м'ясокомбінати. Целок там гвалтують і ріжуть, як на консерви. А мені завжди сняться така ніби школа, де пацанок вчать сексу. І практики, і теорії.

— Тільки дівчат?

— Пацанів теж, але я їх у сні не бачу. Знаю, що вони також є, але не бачу їх. Вони десь окремо.

— Ти розкажеш мені про цю школу?

— Ти любиш слухати про таке?

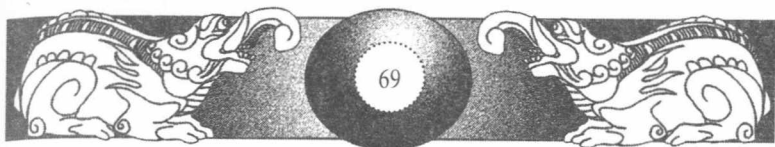
— Ну, коли *таке* розкажує сама божественна Діана...

— Божественна? Вау! Ти такий ма-а-а-а-ся...

— Розповідай.

Потім знову, майже пошепки:

— Роз-по-ві-дай.

9

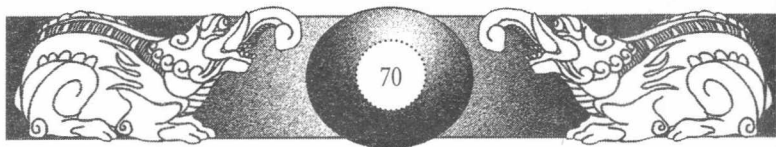
Школа X (сон Діани)

...Учителька з рожевої кімнати своерідна і гарна. Сильна, довгонога фашистівка. Вона ходить між рядами учнівських столів, як лісова кішка. Тому її поганяло — Багіра. Вона одягнена у вузьку шкіряну спідницю і шкіряну жилетку з металевими шипами. Сьогодні її шкіряний нагай висить біля класної дошки, на якій написана тема: «Пристрасть у сапфічній поезії». Сьогодні вона нікого не шмагатиме. Такі правила.

Діана пише твір на вільну тему. Хоча Багіра дозволила писати академічно: про Давню Грецію і лесбійку Сапфо. Та з вихованок, котра напише найкращий твір, отримає право на ніч з будь-якою іншою ученицею класу. На одну ніч та стане рабинєю авторки найкращого твору. Коли Діана думає про це, їй чомусь хочеться плакати. Вона бачить сторінки зошита крізь сльози.

Тому вона на хвилину припиняє писати і дивиться на ту, про яку пише. Та сидить напроти. Як і всі вихованки школи X, вона одягнена у коротеньку синю спідничку і білий піджак. У неї довгі бліді ноги. Вона білява, з високими грудьми і ляльковим обличчям. Кажуть, що вчителі найчастіше беруть до своїх кімнат на «нічні чергування» саме цю блідоногу «ляльку». Хоча

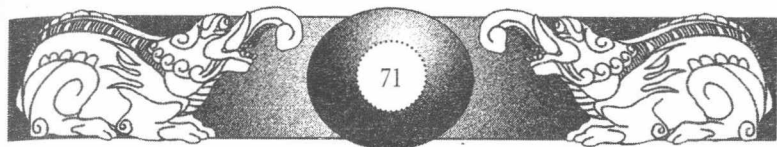
в класі є красивіші за неї дівчата. У їхньому класі вчатьса самі лише красиві дівчата.

Діана хоче її на одну ніч. Не тому, що кохає її, а тому, що ненавидить. «Лялька» її образила. Вона при всіх назвала її «кровоногою сучкою». Діана тоді не наважилася кинутися на неї і розбити їй ніс. Біля «ляльки» завжди крутяться три закохані в неї дівчини. Одна з них навчена бойових мистецтв. Але вночі, у Залі Насолод, цих охоронців не буде. Тільки пані, рабиня і відеокамери. Діана мріє побачити ляльчине обличчя, міцно затиснуте між отими «кривими» ногами. Черговому на пульті буде на що подивитися.

За правилами школи X із «рабинєю» дозволено робити усе, що не призводить до неоправданого каліцтва і втрати сексуальної привабливості. Заборонено зрізати шкіру, припікати обличчя сигарою або ж ламати кістки. Але гвалтувати гумовим членом і бити нагаєм не заборонено.

Якщо твір отримає перше місце, Діана прийде до Багіри і попросить в неї гумове чудисько півметрової довжини. Багіра не дасть іграшку просто так. Але заради помсти можна витримати півгодини з фашистівкою. Діана Багірі подобається. Може, не так, як сексапільна блідонога тварюка, але подобається. Діана вміє граційно вигинатися під різкими жалячими ударами шкіряного нагая. Діана добре імітує пристрасть, граючись з великими темними сосками вчительки. Одного разу Діана довела фашистівку до оргазму.

«Лялька» про все здогадується. Вона непомітно, так, щоби не побачила Багіра, показує Діані «фак». Якщо перше місце отримає твір «ляльки», вона напевне вибере Діану. «Лялька» вміє шмагати. На практичних заняттях у чорній кімнаті вона з першого удару змушує партнерку кричати. Діана думає, як вона виглядатиме: на цілу ніч опинитися «рабинєю» блідоногої. Напевно, під її безжальним нагаєм вона спочатку захрипне від криків, потім вціюняється, а потім втратить свідомість. Ще деякий

час вона висітиме на ланцюгах і ременях, немов дурний шматок м'яса, аж поки лікар офіційно не визначить досягнення «межі ризику» і не відправить її до шкільної лікарні під крапельницю.

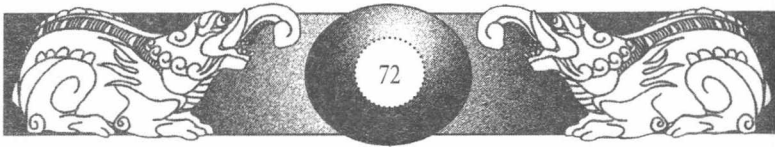
Діана не боїться болю. Вона звикла до нього. Діана боїться побачити втіху і пристрасть у блакитних очах суперниці. Вона знає, що після кожного вдалого удару «лялька» пильно дивитиметься їй в очі. Про щось вкрадливо запитуватиме. Особливо після ударів з відтяжкою, коли нагай залишатиме на стегнах Діани не просто червоні смуги, а тонкі клапти здертої шкіри. Вона цілуватиме мокре обличчя Діани, всотуючи її біль і відразу, вона здригатиметься від насолоди. Тоді можна буде спробувати вкусити її. Але тварюка досвідчена й обережна...

Цікаво, що роблять з блідоногою вчителі під час «нічних чергувань»? Щось таке, чого не витримують інші? Кажуть, що у вчителя філософії є спеціально навчений вівчар. Цікаво було б подивитися, як пихата «лялька» віддається псові.

Діана посміхається. Сльози висихають, олівець знову шкрябає по паперу. У своєму творі Діана описує ідеальну лесбійську коханку. Зовнішність ідеальної коханки вона запозичила в «ляльки». Вона описує свою шалену пристрасть до її блакитних очей і блідих кінцівок. Вона прикрашає цю блідо-блакитну брехню цитатами з віршів Сапфо. Нехай Сапфо їй вибачить. Нехай її пробачить Лола, чорношкіра вихованка, яка вже третій тиждень закохана у Діану. У Лоли довгий язик і сильні руки. Якщо Діана цього разу програє, Лола залиже своїм довгим язиком її рани. Таким язиком можна зализати усю недосконалість світу.

Діана знову плаче. Літери розпливаються перед її очима. Але вона дописує твір.

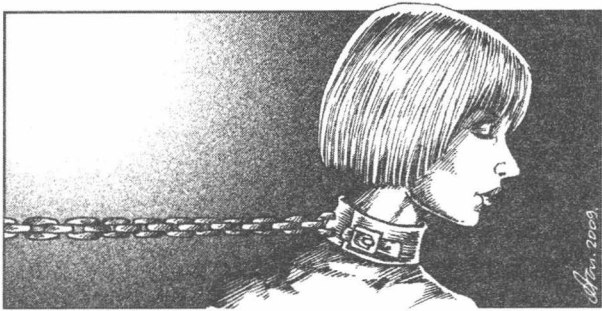
Мітелік марно намагався боротися зі сном. Голос Діани став лоскотливим, голос вже не тримав його уяву над поверхнею втоми і забуття. Сон огортав його і розступався перед ним. Так вода океану приймає в себе збитий літак. Проминула маленька

вічність, і він зрозумів, що під поверхнею сну ховається садистська казка Діани. Він тепер у неї в гостях, він мандрує школою Х. «От до чого приводить спілкування з телепатами», — коментує це попадалово якась інша частина його уяви.

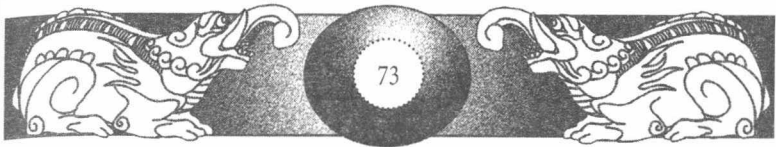
Школа Х

(сон Валерія Петровича, частина перша)

Він у салоні, обставленому меблями у стилі Людовіка П'ятнадцятого. Палає грандіозний камін з мармуровим левом на гранітній полиці. Навколо тільки жінки. Старші — із зачісками у стилі 50-их «під Бетті Пейдж» — одягнені у пін-апівські спідниці й лосини. Молодші — повністю оголені, з металевими нашийниками і сталевими ланцюжками на стегнах та зап'ястках. Володарки і рабині. Педагоги і вихованки школи Х. На самого сновидця ніхто із присутніх не звертає уваги. Він розуміє, що волею Сил йому дана невидимість.

Навколо великого обіднього столу йдуть активні приготування. На великі срібні таці дівчата-рабині накладають овочі і фрукти. Серед рабинь-вихованок він бачить Діану. Вона молодша й ще сексуальніша, аніж у тому напрямі реальності, де вони зустрічалися на сексодромі Новака. Але решта дівчат не поступається їй у довершеності облич і тіл. Тому її краса в цьому сні не засліплює. Вона просто одна із зірок оксамитового сузір'я тіл.

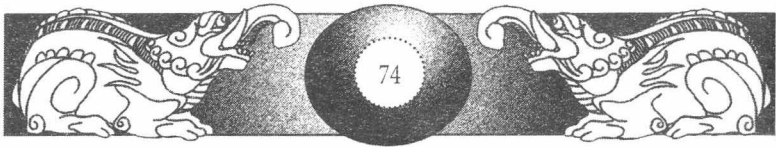
Діана несе плетений кошик з грушками. Її груди підстрибують від кроків. Біля столу вона зустрічається поглядом з іншою рабинєю, рудою і зеленоокою. Вона вища за Діану, в неї високі груди і пружні сідниці. Її тіло вкрите ластовинням і через те здається золотавим. Вона закута у сталевий «пояс вірності». Маленькі ґрати закривають вхід до її лона. Ґрати зачине-ні мініатюрним замком. Сновидець бачить найменші деталі на обличчі рудої. Маленьку плямку над верхньою губою. Свіжий слід від нагая, що йде від вуха до гострого підборіддя. Червоне мереживо судин на очних білках. На сталевому поясі рудої вибиті змія і зірка. Обидві дівчини на мить застигають у напружених позах. Стегна вигнуті, ноги розставлені. Мітелік зауважує краплини поту на голеному лобку Діани. Але мить минає і дівчата розходяться.

Одна із володарок кличе Діану до себе. Та наближається до мускулястої «Бетті Пейдж», схиливши голову на знак покори. «Бетті Пейдж» бере Діану за підборіддя, піднімає її обличчя і щось каже. Сновидець не чує слів. Але знає, що в них міститься наказ. Губи Діани шепочуть слова покори. Тоді володарка нагороджує рабиню цілунком. Потім кладе руку на її лоно. Діана схиляє голову.

Володарка і рабиня виходять на металевий майданчик перед комином. Діана стає на коліна. Дві інші рабини підводять до неї (а точніше, підтягують, бо йти він не може) великого дога. Морда пса закрита шкіряною маскою, лапи фіксовані металевими розпорками. Діана збуджує дога рукою. Вона масує його геніталії вправно і впевнено. Її обличчя червоніє, вона важко дихає. Кінчик її язика пробігає випнутими губами. Статеве приладдя звіра повільно і впевнено досягає страхітливих розмірів. Володарка посміхається і знов щось наказує. Діана на кілька секунд застигає, потім лягає навзаки...

У цю мить ніби змінюється кадр.

Тепер він у великій, яскраво освітленій і теплій кімнаті. Це Зала Насолод, тут є все, що може придатися для всіх можливих

різновидів тілесного спілкування. Від маленьких подушечок, кремів і відерця з товченою кригою аж до справжньої дибби з ручним приводом. Він розглядає це святилище Венери. Він знов невидимий для тутешніх, але може бачити все.

На його подив, на дибі нікого не розпинають. Дві дівчини кохаються на розкішному ліжку. Одна з них чорношкіра, друга — струнка білявка з обличчям рідкісної харизматійної вроди. Він знає, що її зовуть Софією. «Звідки я це знаю?» — запитує він себе, але запитання залишається без відповіді. Натомість народжується відчуття, що він знав, знає і знатиме її десь у вічному поверненні, у минулих і майбутніх своїх життях.

Чорношкіра вицілює груди Софії. Немов от-от почне їх з'їдати. Краплини поту на тілі чорношкірої блищать, наче дрібні перлинки. Софія стогне. Дуже пристрасно і мелодійно.

Мітелік наближається до ліжка, але його увагу відволікає фреска на стіні кімнати. На фресці зображені дві пташини. Павичі або фазани, Мітелік зле розуміється на птахах. Одна пташина тримає у дзьобі нагай, друга — пальмову гілку. Над цим малюнком намальовані п'ять коринфських колон. Кожна пофарбована у певний колір. Над білою намальовано місяць, над жовтою — сонце, над зеленою — знак Юпітера, над червоною — Марса. Лише над синьою намальовано змію і зірку.

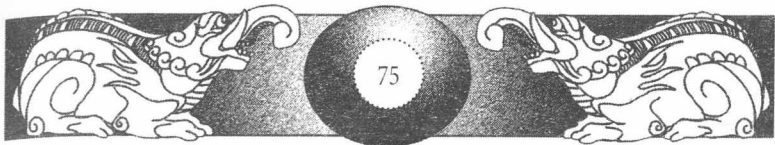
Чомусь він не може відірвати погляду від змії і зірки. Він намагається поррахувати, скільки в зірки промінчиків, і раптом прокидається.

Діана стояла біля вікна. Він задивився на темний силует її тіла. Вона уважно вивчала екранчик своєї навороченої мобіли. За вікном починався ранок.

— Іди до мене, — покликав він.

— Мені треба йти, — Діана була відчужена і холодна.

— Куди?

— На виклик. Мені прислали SMS.

— Отак зранку?

— Так.

— Важко тобі.

— Це такий бізнес, мася.

— Я бачив сон про твою школу X.

— Вау! — холодна маска на обличчі Діани тоне від зацікавленості. — Що ти бачив? Тобі сподобалося?

— Сподобалося. Ти там просто пекельна красуня. Богиня. Володарка Звірів.

— А хто там ще був?

— Руда і висока дівчина. Зеленоока. Уся в ластовинні.

— Ти дійсно був у моєму сні... Як цікаво, — ніздрі Діани сіпнулися. Мітелик вирішив, що від збудження.

— Хто вона?

— Вона перебуває в школі X під номером. Їй заборонено розмовляти. А те, що вона пише на уроках, нам не показують. Ми не знаємо, хто вона й звідки. Її ніколи не беруть на «нічні чергування».

— Може, вона незаймана?

— Целка у школі X? Ти мене насмішив.

— Я бачив на ній пояс вірності.

— Це не з мого сну.

— Між вами щось є.

— Щось є.

— Ти закохана в неї?

— Я закохана в Лолу. У ніжну чорну пантеру Лолу.

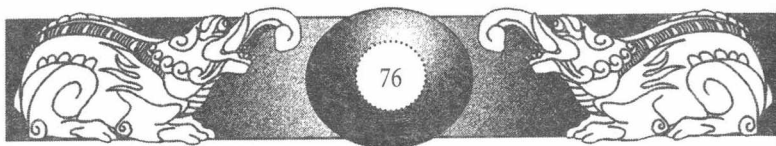
— А вона в тебе?

— Так.

— Ага. А як там, у твоєму сні, ім'я тої білявої «ляльки»?

— Софія.

— Гм-м-м... Хто б сумнівався... Я був у Залі Насолод. Я бачив її та якусь чорношкіру. Напевно, це була Лола.

— Ти бачив продовження мого сну, про який я тобі розповіла.

— Продовження? Найкращий твір таки Софія написала?

— Ні, болт їй! Найкращий твір написала моя чорна Лола.

— Їй обрала собі в «рабині» Софію?

— Так. Щоби відшмагати ту трахану псами шмару.

— Але, кицьо, вона не шмагала її.

— А що вона з нею робила?

— Вони ніжно-ніжно кохалися.

— Ти брешеш! — в очах Діани засвітилися жовті вогники. — Я знаю! Вона відшмагала її. Порвала її бліду дупу.

— Та не брешу я.

— Значить, ти бачив неправильний сон, — сказала дівчина. — Інший сон. Іншу можливу реальність. Іншу школу Х.

Мітелік згадав давню мудрість Гермеса-Тота: «Як вниз, так і наверх. Як наверх, так і вниз». Паралельні реальності можливі. Можливий цілий оберемок паралельних реальностей. Ще трошки, і він стане містиком. Може, це йому допоможе. А може, й ні.

10

Він провів Володарку Звірів до ліфта. Потім пішов на кухню й увімкнув чайник. У двері подзвонили. Він вирішив, що Діана щось забула, і відчинив, не дивлячись у прозурку. На порозі стояла Індиго. За плечима в неї був великий рюкзак, а в руках юна телепатка тримала портфель Валерія Петровича.

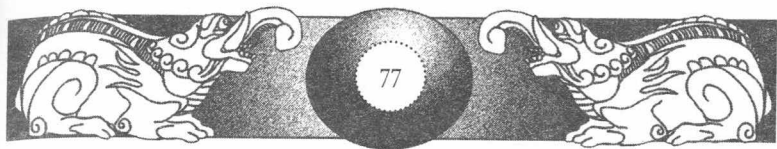
— Не можна відкривати двері, не запитавши «хто там?», — зауважила Індиго.

— Ти, шмарка мала, ще будеш мене вчити... Звідки ти?..

— Я чекала надворі.

— Усю ніч?

— Майже.

— Але ти вперта.

Індиго, не чекаючи запрошення, зайшла до квартири, поставила портфель під ноги Мітеликові й запитала:

— Де моя кімната?

— А я ще не придумав.

Індиго пройшла до вітальні, потім заглянула у кімнату Анжели.

— Тут погана енергія, — сказала вона. — Це кімната вашої дружини?

— Так. А ти нахаба.

— Ви ще нахаб не бачили.

— До речі, коли приходиш кудись у гості, треба казати: «Добридень!»

— Добридень.

— Будеш спати у вітальні. На дивані.

— Там теж погана енергія.

— Краща за інтернатівську.

— Гірша.

— Навіть так? Тоді йди до спальні. Он туди. А я на диван.

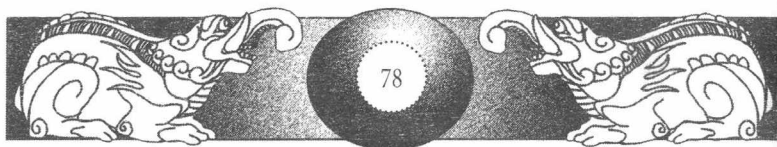
— Оце тут спальня? — Індиго побачила розкиданий сексодром, презервативи на підлозі й хитро глянула на Валерія Петровича. — Тут краще, але...

— Але ти перебірлива дівчинка, я тобі скажу. Їсти хочеш?

— Дядько Слава мене нагодував. У ресторані.

— О, то ви ще в ресторані посидіти встигли... Ок. Тоді бери у шафі постіль і влаштуйтеся. Захочеш чаю — скажеш.

Мітелик повернувся на кухню. Він увімкнув телевізор. Ішли пусті новини, кирпата дикторка розповідала про якесь масове отруєння у райцентрі Полтавської області. У пластмасовому чайнику вода вже встигла охолонути. Термометр показував потрібні вісімдесят три за Цельсієм. У порцеляновий чайник Мітелик поклав листя «Зеленої богині», залив їх водою. Кухнею поповзли мацачки східних ароматів.

— Який гарний чайничок! — телепатка стояла на порозі кухні, одягнена в куций атласний халатик Анжели. Халатик їй пасував.

— Антикваріат. Йому вже понад сто років.

— Там, у портфелі, ваш ноутбук.

— Так. І що?

— У вас там надто простий пароль доступу.

— ...?

— Я можу бачити електронні паролі.

— Перевіримо. Так який в мене пароль?

Індиго назвала правильну комбінацію з п'яти чисел. «Хто б сумнівався, хто б сумнівався», — майже приречено повторював Мітелик подумки. Він наповнив «Зеленою богинею» дві чашки. Червону для себе і синю — для Індиго. «Зрештою, синій — це її колір».

— А що ти ще можеш бачити?

— Різне.

— Наприклад.

— Можу знаходити загублені речі.

— Це надзвичайно корисне вміння, дівчинко. О, до речі, я місяць тому кудись запхав флешку з важливою інформацією. Всю хату перерив — дарма. Знайти зможеш?

— Зможу. Але ви уявіть її зараз, ту флешку. Ну, як вона виглядає.

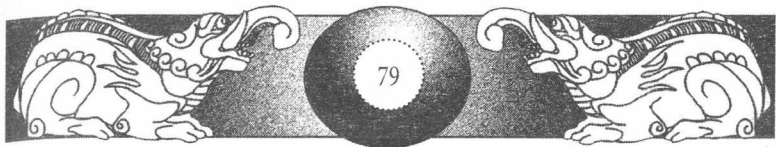
Мітелик напружив уяву. Флешка на два гіга, сіра, у титановому корпусі. До флешки причеплено шкіряну петельку. На ній витіснено логотип «Vorant».

Індиго заплющила очі. Мітелик використав цю мить, щоби зазирнути за низький виріз Анжелиного халатика. Там усе було комільфо. Світла бронза шкіри, розвинені молочні залози.

— Ваша флешка лежить у кишені сірого піджака. У гардеробі, — уточнила Індиго і відкрила очі.

— У якій кишені?

— У нагрудній.

Мітелик рушив до спальні й перевіряв нагрудні кишені усіх своїх трьох сірих костюмів. В одній з них виявилася додаткова кишенька-хованка. Флешка майже сховалася у твідовій ничці, лише шкіряний хвостик стирчав назовні.

— Дякую, — сказав Валерій Петрович, вертаючись до кухні. — Свій чай ти вже відпрацювала.

— Який ви щедрий, пане.

— Ок. З мене ще тістечко. І ще одне велике смачнюще тістечко, цілий торт, якщо поясниш мені, чому тобі не сподобалася Діана.

— Хто це?

— Та дівчина, яка була тут до тебе.

— Шльондра?

— Мала ти ще таке на людей казати.

— Але ж вона шльондра, — Індіго подивилася в очі Мітеликові своїми теплими розумними очима.

Йому здалося, ніби щось легенько штовхнуло його в перенісся.

— Що ти в ній відчула поганого?

— Відчула? Я не відчуваю, я бачу. Її думки ніби щось затуляє.

— А таке можливо?

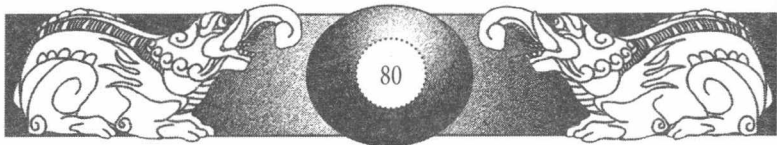
— Вам важко буде зрозуміти.

— Я спробую.

— Ну, розумієте, іноді я не можу бачити думок інших людей.

Дядько Слава каже, що є три види людей, які зовсім не піддаються баченню. Перша — зомбі. Друга — спеціально треновані люди. А третя — то великі святі *архати*, які таємно живуть між простих людей і допомагають їм. А ще є такі люди, мозок яких ніби закритий. Не зовсім закритий, але ніби його затуляє якась хмара чи муть. Дещо іноді можна побачити, але важко... Такі люди небезпечні. Моя бабуня казала, що такі люди несуть на собі *печатку за все*. Та ваша шльондра теж несе на собі печатку за все.

— Має печатку?

— Ні, вона не має, вона лише несе.

— Ти мене зовсім заплутала, — визнав старший консультант. — Яка різниця між «має» і «несе»?

— Якщо ви начальник, то ви МАЄТЕ печатку, а якщо ви — шматок паперу, то ви на собі НЕСЕТЕ печатку.

— Ага. Нарешті второпав. А може, вона велика свята?

Індиго презирливо пирхнула. Валерій Петрович вже збирався поцікавитися, чому ця печатка називається «за все», але задзвонила його «цивільна» мобіла.

Дзвонив Почеконіус. Він нагадав, що шеф чекає аналітичної розробки щодо будівельної фірми. Потім спитав у Мітелика:

— Ти все ще переймаєшся егрегорами і пайдевмами?

— Я ж тобі казав. Мене дещо зацікавило.

— Зрозумів. Я тут згадав про одного цивільного ентузіаста. Тобто тепер вже цивільного. Він живе у Києві. Можеш звернутися до нього за консультацією.

— Як звати?

— Кондратенком його звати, Олександром Васильовичем. Але зважай на рівень адекватності, старому вже за сімдесят.

— Він досліджував методи програмування егрегорів?

— Дідо колись працював над суміжною темою для контори. Ще радянської. Був тоді під страшними шифрами. Але тепер на пенсії і любить потріндіти про тотальне зомбування.

— Не боїться?

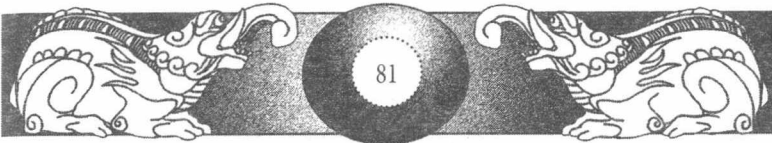
— Його тема давно закрита. А теперішніх есесів¹ цікавлять лише хлібні горбухи².

— Але ОДР³ насправді у всьому тому рубає?

¹ Есес — від «СС» — працівник спецслужб.

² Горбуха — тема, інформація (сленг.).

³ ОДР — «оперативний діючий резерв». Сленгова назва працівника спецслужби, виведеного за штат через пенсійний вік або через інші обставини.

— Сам розберешся... Якщо воно тобі дійсно треба.

— Треба. Дякую тобі.

— Нема за що. Записуй телефон діда.

Мітелик записав і ще раз подякував Почеконіусу. Він раптом згадав, що Одноокий дав йому диск з інформацією про професора Адамчука і що цю інформацію треба негайно обробити. Син артилериста приніс на кухню портфель, видобув з нього MacBook і вставив сідюшку Яри у дисковод.

— У вас класний ноут, — сказала Індиго.

— У мене все класне.

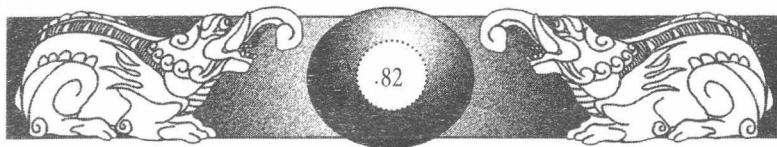
— Ага. Десь я таке чула.

— Де?

Індиго не відповіла. Вона, прихопивши порожні чашки, рушила до мийки, над бортами котрої громадилися круглі вежі брудного посуду. «От і правильно. Займися корисним ділом», — подумки підтримав її наміри Мітелик. Відшукавши сітку-скребок і відкривши кран, дівчина повідомила:

— Дядько Слава вам передавав, аби ви обов'язково подивилися інтерв'ю того професора у «Новому оглядачі» за квітень дві тисячі третього. Там, на диску, воно є.

Мітелик відкрив досьє професора. За рубрикатором, способом розміщення інформації та стилем воно не було подібним до матеріалів українських і російських спецслужб, з якими Мітеликові дотепер доводилося працювати. Робили досьє досвідчені та інформовані люди. Починалося воно з далеких предків Бориса Робертовича Адамчука, які в дореволюційній Вірменії належали до знатної родини і числили свій рід ледь не від князя Васака Рубіняна. Рубрика «Сім'я» містила також детальну інформацію про дружину професора Маріанну, її родичів і близьких друзів. Дружина, як виявилось, пережила професора на шість місяців. Діти та онуки її старшого брата, теж покійного, жили в Ізраїлі і в Росії. У Харкові мешкав перший чоловік Маріанни, теж відомий науковець-гуманітарій. Спільних дітей в них не було.

Півтора десятка сторінок були присвячені єдиному спадкоємцеві Адамчуків — Робертові. Тепер вже теж покійному. На цих сторінках згадувалися вісім зафіксованих за останні десять років коханок Боба та кілька друзів, серед яких ані В. П. Мітелик, ані Я.Д. Стеблинський не значилися. Останні роки вони, дійсно, майже не контактували. Щоправда, автори досьє згадали «юнацьку травму, отриману від вибуху саморобної ракети», внаслідок чого виникли проблеми із зором. У медичній картці Роберта Адамчука також знайшлася відмітка про інфекційний паратит, перенесений ним у двадцятидвохрічному віці. Отже, власних дітей братан Боб мати не міг. Ця відмітка певним чином перегукувалася з даними медичної експертизи, згідно з якими вбита разом із Бобом аспірантка Ірина Валентинівна Маргель перебувала на четвертому місяці вагітності. Мітелик подумки поставив над цією інформацією знак оклику.

Серед опису наукової діяльності професора автори досьє ретельно перерахували всі археологічні експедиції, в котрих брав участь та якими керував Борис Адамчук. Валерій Петрович знайшов у нумерованих додатках навдивовижу повні списки учасників експедицій включно з прізвищами та адресами студентів-практикантів, детальні звіти про знахідки, про плани, схеми і розрізи розкопаних об'єктів, праці і статті самого Адамчука, рецензії на них колег-науковців. В окремому додатку містилися тексти численних інтерв'ю, які археолог з європейським ім'ям, професор, доктор наук давав газетам і журналам. Були навіть інтерв'ю, перекладені з англійської і німецької. На фаховий погляд Мітелика, збирання бази даних та упорядкування досьє обійшлося замовникові, як мінімум, у три тонни євро.

У тексті великого інтерв'ю для «Нового оглядача» (старший консультант відмітив для себе, що рік і місяць виходу часопису Індиго назвала безпомилково) хтось — можливо, й Одноокий — підкреслив жовтим «редактором» кілька питань і відповідей. Валерій Петрович почав читати підкреслене.

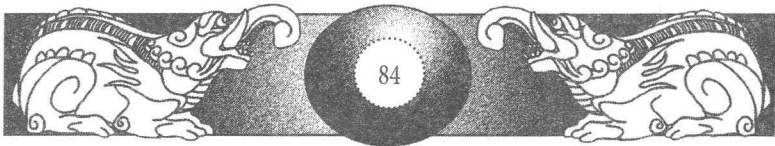
«Н. О.»: Борисе Робертовичу, останнім часом у своїх публічних лекціях ви виходите далеко за рамки археології. Складається враження, що ви намагаєтеся попередити суспільство про якусь небезпеку.

Б. А.: Я намагаюся донести до тих людей, яким не байдуже, у якому суспільстві житимуть їхні діти і онуки, певну важливу інформацію, яку я отримав, ідучи своїм шляхом, шляхом археолога. Вузькі спеціалісти іноді накопичують у своїх галузевих дослідженнях і пошуках такі факти, кількість котрих одного дня переходить у вельми несподівану узагальнюючу якість. У таке ширше розуміння дійсності, яке є міждисциплінарним, всеохоплюючим, системним.

«Н. О.»: Себто фізик чи математик теж можуть через свої науки дійти до тих самих фактів, до яких дійшли ви через археологію?

Б. А.: Про фізиків я вам не скажу, але деякі фахівці-гуманітарії погоджуються з моїми висновками. Я досліджував різні суспільні формації і зрозумів, що проблеми нашого суспільства різних історичних періодів у своєму фундаменті мають одну формулу. Воно, наше суспільство, не побудоване, як повноцінна соціальна «піраміда». Воно організоване за образливо-примітивною схемою «чабани-стадо». Наше суспільство, зокрема, чітко поділене на дві верстви — контролюючу групу і контрольовану більшість. Контролююча група мислить так званими «одиницями змісту», а контрольованим пропонує мислити «одиницями форми».

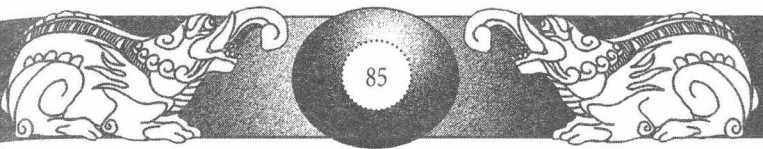
«Н. О.»: Це якесь дуже радикальне бачення. Його важко зрозуміти, бо Ви застосовуєте незвичні поняття. Ви можете навести для наших читачів приклади згаданих вами «одиниць»?

Б. А.: Я спробую. От, скажімо, наша освіта завжди пропонує школяреві чи студенту засвоювати готові висновки, підкріплені думкою авторитетів. Ніколи не підніматися над суспільно визнаними банальностями. Ніколи не ставити під сумнів затверджені переліки «добра» і «зла». Освіта пропонує будувати будь-яке «нове» з цитат попередників. А там, де готують «контролерів», освіту навпаки починають з того, що ставлять усю реальність під сумнів. От, скажімо, спадкоємців володарів царств Сходу в давні часи навчали монахи-даоси, жерці, суфії і пророки, які починали навчання з того, що пояснювали принцам, що насправді нічого немає, ніякої такої «реальності», що ти сам повинен довести собі своє існування та існування того, чим збираєшся володіти. Тільки тоді ти відчуватимеш владу, як свободу творення суверенного змісту, а не як обов'язок виконання кимось нав'язаної форми.

«Н.О.»: Щось подібне ми бачили у фільмі «Матриця». Там, у першій частині, Нео, якого грав Кіану Рівз, повстанці вчили не бачити ілюзій Матриці. Але, Борисе Робертівичу, де ж є такі школи і вузи, в котрих готують теперішніх, так би мовити, «принців»?

Б. А.: Це відомо. Це «школи» окультних орденів. Там зберігається Велика Традиція. А людське стадо продовжує мислити тим, що зомбіфікатори йому показують в телевізорі. Жувати жуйку. Відповідно, наше суспільство побудоване, як піраміда без вершини. Наша освіта готує людський матеріал лише для нижчих ступенів піраміди: так званих «людей звичайної взаємодії», зорієнтованих лише на побутовий успіх та гроші, плюс вузьких спеціалістів, у яких особистий егоїзм доповнюється відчуттям «професійної обраності». Вже третій ступінь — рівень «програмерів», зомбіфікаторів —

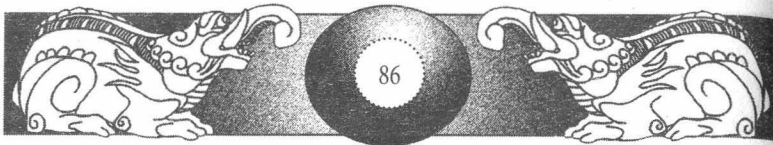
готують для нас за кордоном в освітніх закладах, не спотворених усілякими «болонськими системами». Доморощених «програмерів» у нас практично немає. Як, до речі, і власної суспільної програми. А от людей четвертого і п'ятого рівнів — «філософів» і «жерців» — ми не маємо зовсім. Давно не маємо. Хоча на нашій території все ще зберігаються «предмети сили», «тексти сили» і «жезли сили» прадавніх жрецьких династій. Але самих жерців давно винищено. Верхівка піраміди відсутня. Таке суспільство недовершене, несамобутнє, без голови. Суспільство-зомбі. Йому наказують іззовні, і воно йде на втрату гідності й на смерть.

«Н. О.»: Себто ви дотримуєтеся такого бачення історії, при якому світом керують таємні сили і ордени?

Б. А.: Ці сили таємні тільки на найвищому, на жрецькому рівні. А програмерів ми часто бачимо в телевізорі. Це керівники різних аналітичних центрів, дослідницьких фондаций. У них ваші колеги теж беруть інтерв'ю. Вони програмують суспільні настрої, впроваджують модні стилі поведінки та мислення. Вони призначають на ролі невдах і соціальних невстигаючих усіх, хто не мислить по-їхньому, хто насмілюється не визнавати форми і символи, передбачені їхньою програмою.

«Н. О.»: Ви малюєте дуже сумну картину. Майже безнадійну. А як нам відновити власну жрецьку касту?

Б. А.: Як відновити, питаєте? Тільки не шляхом освіти чи селекції. Рівні, вищі за рівень «програмерів», будують себе за іншими законами. Для них є дві важливі підстави: час виповнення і наявність збереженого «жезла сили». У певний час жезл сам знайде жерця. У тому головна відмінність жерця від воїна. Воїн шукає під себе зброю. І навпаки: жезл шукає під себе жерця.

«Н. О.»: А якщо якась людина сама відчуває в собі сили повести свій народ до кращого життя?

Б. А.: Це все міражі, самообман. Матриця, як ви кажете.

«Н. О.»: Себто від бажання самої людини нічого не залежить?

Б. А.: На вищих рівнях бажання людини, так би мовити, не враховується. Все, що збудоване не бажанні, на самопроголошенні, на ідейному пориві — нетривке. Це лише політика, дешеві й минуці ігри влади. Там, де в гру вступає Вічність, людина повинна не прагнути, а молитися, аби вищі сили дали їй розуміння. Якщо буде доречним таке порівняння, то згадайте, як Марії з Назарету було оголошено, що вона стане матір'ю Бога. Вона не прагнула цього, не готувалася для цього. Але її велич відбулася у тому, що вона зрозуміла слова архангела не у формальній покорі, а всім єством, всім своїм людським змістом.

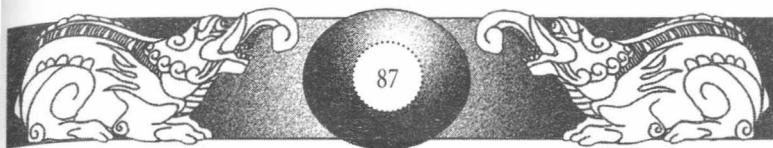
Речення, де згадувалися «предмети сили» і «жезл», були виділені ще й червоним підкресленням. Раптом Мітеликові спало на думку, що для пошуку реліквії через телепатичне бачення Індиго мусить знати, як вона виглядає. Адже для пошуку флешки вона просила її описати.

Індиго якраз закінчила мити посуд. Вона поставила на сушильну полицку останній полумисок і пояснила:

— Я бачила фотку. Мені дядько Слава показував.

— Ти кажеш про те, про що я зараз думаю? — Мітеликові знов здалося, що холодні мацачки бадьоро запрацювали під його черепним куполом.

— Так, — голос у малої був винуватим. Вперше за увесь час їхнього знайомства вона ніби засоромилася того, що бачить думки Валерія Петровича.

— А звідки...

— Ні, не те... Я неправильно сказала. То була не фотка самого того каменя. То була фотка древнього малюнка на стіні гробниці. Там той камінь було намальовано червоною фарбою. Там ще були намальовані різні звірі...

— А що то за гробниця?

— Якась іранська, здається.

— А точніше?

— Не знаю.

— Дядько не казав?

— Ні.

— І не думав?

— Я не бачила його думок про ту гробницю, — Індиго запечено похитала головою, наче згадуючи. — Камінь дуже давній. Йому тисячі років. Це камінь доброї Богині.

— Якої?

— У неї багато імен.

— А як її називав дядько?

— Матір'ю Дрольмою.

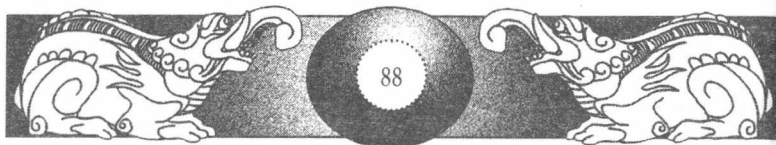
— Як?

— Дролма. Матір Дролма.

— Зрозуміло.

Хоча насправді поки що нічого зрозумілого в тому імені для нього не накреслювалося. Він вирішив після опрацювання досьє пошукати про ту «Дролму» в Інтернеті.

Мітелик відкрив черговий файл досьє. У ньому містилися фотографії. Сімейні світлини Адамчуків, групові знімки археологів біля розкопок і кам'яних баб, знімки археологічних знахідок з покладеними поруч масштабними лінійками. Він швидко прокрутив коліщатко на «мишці», шукаючи серед знімків знахідок камінь із дракончиками, і раптом зупинився. Заплющив очі й знов відкрив. Помотав головою. Повернувся назад, до університетських світлин Боба, клацнув на транспарантик

«Подивитися в окремому вікні». Фотографія розгорнулася на весь екран. Кольорова постановочна фотографія молодої гарної жінки, рудої, зеленоокої, на повен зріст. Фотографія «рабині з поясом вірності» із Мітеликового еротичного сновидіння. Під світлиною ретельні упорядники досьє підписали: «Подруга Роберта Ірина Маргель, на той час студентка 4-го курсу історичного факультету, фото 2006 року».

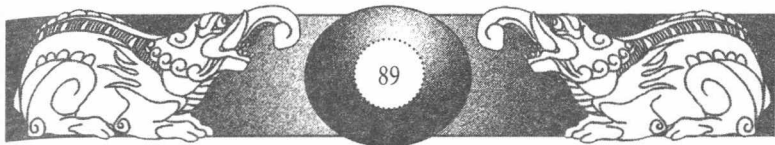
11

Одноокий «вів» Діану від будинку, де мешкав Мітелик. Коли дівчина вийшла з під'їзду, найманець світлих сил Ярослав Стеблинський зрозумів, що не дарма дочекався її появи. Що не дарма насторожився від слів Індиго, коли та повідомила: поряд із старшим консультантом ФПП знаходиться жінка, думки якої затемнені. І не дарма боровся зі сном, вдивляючись у темряву. Як він і передбачив, мутна шмара з «непрозорою» свідомістю виявилася зовсім не тою «деффою Светкою», яку він замовив для братана Міти у «Галактиці» і котру завіз на колишню квартиру Новака. Про те, куди ж поділася безталанна Светка, він вирішив поміркувати пізніше.

Обпалену щоку Одноокого звело ніби наркозним занімінням. Таке бувало з ним лише у моменти справжнього оперативного просвітлення. «Нарешті, — відчуття тріумфу розгорнулося в ньому дзвінким вітрилом, — нарешті вони себе виявили! ОМ ТАРЕ ТУТТАРЕ ТУРЕ СОХА'М!¹»

Одноокий пошкодував, що не прихопив цього разу відеокамери з об'єктивом нічного бачення. Він кілька разів клацнув Діану звичайним цифровим фотоапаратом, але записи вийшли, як і слід було сподіватися, ніякими. На темному тлі

¹ Мантра до буддійської Богині Тари.

можна було роздивитися лише сріблясту накидку «непрозорої» шмари та її біле взуття.

«Nissan» Одноокого причаївся між гаражами. Звідти він простежив, як Діана пройшла до дитячого майданчика у кінці двору. Почувся звук мотора, увімкнулися фари. Тільки тепер Яра зауважив за майданчиком низький силует темного авта, непримітного в антрацитових тінях передрання. Двічі клацнули дверцята. Одноокий зачекав, коли авто заверне за ріг будинку, і собі вирулив з-за гаражів.

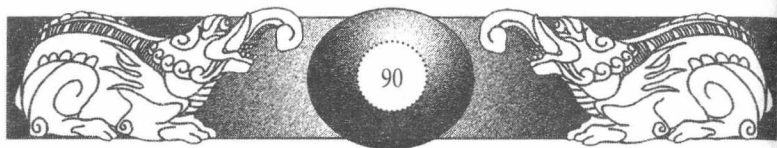
На порожніх ранкових вулицях вистежувати нескладно. Яра тримався на значній відстані від об'єкта стеження, але жодного разу не втратив його. Упевнившись, що об'єкт *не відчуває «хвоста»*, він скоротив відстань, увімкнув дистанційну прослушку, навів на темне авто «гарматку» мікрофона, але нічого не почув. Або об'єкт захищали спеціальні екрани, або ті, хто сидів у салоні, мовчали. Авто виїхало до південного передмістя і зупинилося перед брамою двоповерхового особняка, оточеного кованим парканом і живоплотом. Здалеку було видно, як Діана вийшла з машини і пройшла через прочинену кимось хвіртку. Авто відразу рушило далі. Перед цим Ярі вдалося сфотографувати його так, щоби було видно номер.

Тепер йому довелося обирати між об'єктом стеження і особняком. Він вирішив, що особняк нікуди не втече і продовжив переслідування авта. Воно виїхало на головну і повернуло до міста. Раптом ожила прослушка. Яра почув: «Так. Відвіз. Так. Добре». Хтось, певно, шофер, розмовляв по мобільному. Потім у салоні темного авта увімкнули ефемку.

Лужний голос заспівав:

Дым сигарет с ментолом
Пьяный угар качает...

При в'їзді до міста авто припаркувалося біля бензозаправки. Одноокий зупинив свого «японця» за кілька метрів від

нього. З авта вийшов темноволосий чоловік років тридцяти у короткій жовтій шкірянці. У нього були широкі плечі й товста шия борця. Чоловік зачинив авто і рушив до скляної буди мінімаркету.

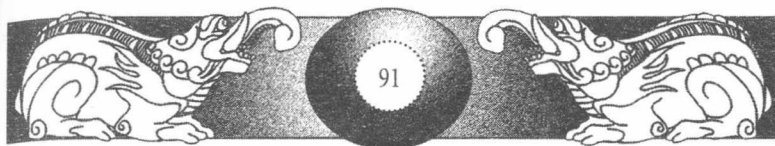
Одноокий теж вийшов з машини. Як тільки «борець» увійшов до магазинчика, він підійшов до його авта, озирнувся навколо, присів і закріпив під бампером металеву «таблетку» датчика, змащену з одного боку полімерним клеєм. Він ризикував. Принаймні троє людей на заправці могли зауважити цей його маневр. Робітники заправки у червоних уніформах і шофер вантажівки, що якраз повертався від каси. Зате нарешті можна було з'їхати з хвоста. Жучок запрограмували кожні три хвилини посилати сигнал до супутника. А звідти на бортовий навігатор «Nissan'a» мали злітати точні координати темного авта.

«Борець» повернувся за кілька хвилин, коли Одноокий знов сидів у машині й вдавав із себе сплячого. Крізь темні окуляри він бачив, як «борець» відкриває щойно куплений блок «Davidoff». Товсті пальці брутально дерли картонку. Але шматків із відбитками пальців «борець» не залишив, передбачливо закинувши блок до салону. Фотографувати товстошийого Яра не ризикнув, той був надто близько. Але встиг добре запам'ятати його обличчя, пласке й широке, наче млинець, із глибоко посадженими очима та масивними надбрів'ями. «Борець» припалив сигарету, в роті блиснули металеві зуби.

«Канкретний пацанюра, певно, бикував на зоні», — припустив Одноокий.

Коли темне авто рушило до середмістя, найманець світлих сил розслаблено витягнув ноги й вже по-справжньому заплющив очі. Він стомився й подумки накидав план найближчих дій. План, частково продиктований саме багатоденною втомою. Хоча цього Одноокий ніколи б не визнав.

У світлу частину доби, вирішив він, наблизитися до особняка надто небезпечно: у тихому передмісті, де за кожною новиною

пильнують старі селюки, проїхати чи пройти непоміченим майже неможливо. Але недалеко від особняка він бачив законсервоване будівництво — цегляну «коробку», вікна і двері котрої забили дошками. Вночі там можна обладнати спостережний пункт. Отже, підбив підсумок Яра, тепер йому необхідно: по-перше, відстежувати маршрути «борця» й, по-друге, добре виспатися. Шкода, зрозуміло, що не вдалося зробити знімків загадкової шмари й цього пласкопикового клоуна. Поки що доведеться відкласти *пробивання їхніх мордочок по базі*. Як сталося, так вже сталося. Не все вдається навіть могутнім святим архатам.

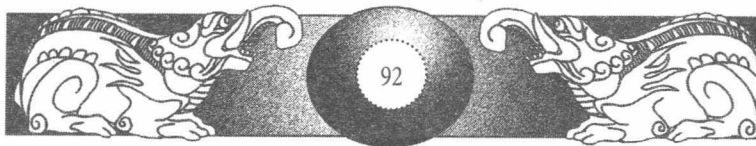
ОМ ТАРЕ ТУТТАРЕ ТУРЕ СОХА'М!

12

Одесятій Мітелик закінчив опрацьовувати досьє. Свої попередні висновки він накидав на перших сторінках новенького блокнота. Чернетка аналітичної записки виглядала так:

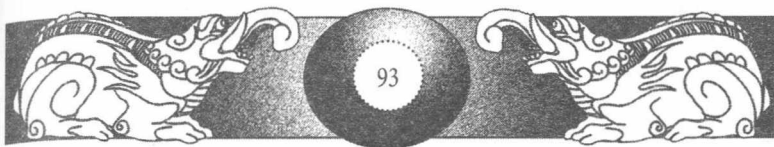
1. В офіційних звітах експедицій реліквія не згадується. Або її дав професорові хтось невідомий, або її спеціально не вказано у звітах (звіти фальсифіковано, принаймні один із них?). За межами України Адамчук розкопок не вів, тому, якщо саме він знайшов реліквію, то вона зберігалася з давніх часів на території України. Реліквію повинна була супроводжувати усна або ж письмова «легенда», інакше б її значення та властивостей після знаходження, швидше за все, не вдалося б оперативно оцінити і виявити.

2. Серед тих експедицій, під час яких Б. Р. Адамчуком могла бути знайдена реліквія, особливої уваги заслуговують розкопки курганів Заяча Голова та Відьмина Могила-2 біля річки Молочної під Мелітополем у травні-вересні

1992 року. Курган Заяча Голова — поховання жриці високого рангу доскіфського (?) періоду. Перелік артефактів куций, багато незрозумілого у їхньому датуванні та культурній прив'язці, деякі знахідки (фібули, кістяні циліндри з орнаментами) належать до таких типів, які ніколи до того не зустрічалися на території СНД. Курган Відьмина Могила-2 (розташований на відстані 60 метрів від Заячої Голови) мав чотири пізніші підпоховання XVII—XIX століть, про які місцеві мешканці казали, що це могили місцевих чаклунок (планетниць), яких священики місцевої парафії не дозволили ховати на християнському кладовищі. Ці ж люди казали, що чаклунки мали силу від «планетного каменя» (звіт № 3 — 54/1992, сторінки 8—11). Про первісне поховання дані звіту скупі, натяками говориться про жрецький тип поховання, час поховання не визначений, кістяк і залишки одягу не знайдені, авторами звіту (канд. істор. наук Вербенко С. Т., н. с. Полянцер А. А.) припущено, що могилу пограбували ще в часи середньовіччя. В оригіналі звіту відсутні сторінки 12, 17, 18. Їх, швидше за все, вирізали вже після того, як звіт відправили до архіву (для уточнення потрібна додаткова інформація про порядок зберігання таких звітів в архіві Інституту археології та про доступ до них працівників архіву і сторонніх осіб). Порівняльний аналіз структури аналогічних звітів дозволяє припустити, що на цих сторінках могли знаходитись загальні креслення первісного поховання у кургані Відьмина Могила-2 з відмітками місць знахідок та їх нумерацією, а також, малюнки (?) і фотографії (?) окремих знайдених артефактів.

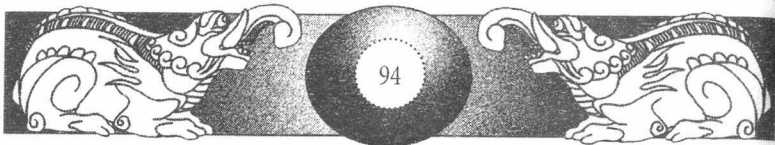
3. Проф. Адамчук надавав «предметам сили» надзвичайно важливого значення, був переконаний, що ці «пред-

мети» є містичними центрами (стрижнями, каталізаторами, ембріонами) формування провідної верстви нації, її ментальних особливостей та її духовного егрегору. Наявність чи відсутність «предметів сили», на його думку, впливали на історію народів. Знання про «предмети сили» професор отримав під час своїх наукових досліджень (в експедиціях?). Ці знання не тільки не суперечили його фаховому досвідові, але й підкріплювалися ним. Це дозволяє припустити, що, якби він знайшов такий «предмет» під час розкопок, він би його сховав, щоби вберегти від, імовірно, адептів «ворожих» окультних угруповань і, відповідно, сфальсифікував би звіти. За суспільними переконаннями він був патріотом і не довіряв офіційній державній владі, яку вважав байдужою, некомпетентною і продажною. Він вважав конспірацію обов'язковою, знав (здогадався?) також про якусь реальну загрозу для тих, хто володіє «предметами сили».

4. Проф. Адамчук, швидше за все, не був єдиним у цих переконаннях та діях (не зміг би, зокрема, одноосібно провести фальсифікації звітів та колекцій та вилучення матеріалів з архіву з метою сховати знайдені «предмети сили»). З великою часткою ймовірності можна припустити, що він мав однодумців (учителів? послідовників?) у науковому середовищі. Можливо, існувала законспірована група «хранителів предметів сили». Членів цієї групи слід шукати серед археологів, працівників архівів, викладачів університету, особистих друзів, політиків, ентузіастів язичництва.

5. Не виключено, що причиною загибелі родини Адамчуків була необережність у висловлюваннях та інтерв'ю самого професора. Інша версія — в групі «хранителів» з'явився зрадник або агент конкуруючої окультної організації

(спецслужби, бандформування «чорних археологів»?). Ще одна версія: у 2004 році, під час президентських переговорів, хтось зіграв на патріотичних почуттях професора і спровокував його «допомогти» політикам певного спрямування. Професор погодився, «засвітив» реліквію у політичному (консалтинговому? окультному? силовому?) середовищі й невдовзі став жертвою атаки зацікавлених сил.

6. Члени групи «хранителів» теж можуть не знати про долю реліквії і шукати її. Тоді можна припустити, що в пошуках реліквії («предмета сили», «жезла сили») бере участь кілька зацікавлених законспірованих (впливових?) сил. Це можуть бути «окультисти», «чорні археологи», найманці впливових колекціонерів, спецслужби або збірні за складом групи, що складаються з представників цих різновидів зацікавлених сил.

Мітелік перезвонив Одноокому, але робот-оператор повідомив йому: «Ваш абонент поза зоною досяжності».

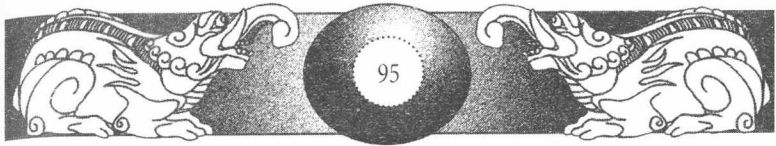
— Поза зоною досяжності твій дядько Славко, — повідомив він Індизі.

— Вимкнув мобілку. Напевно спить, — припустила та. — Він цілу ніч не спав.

— Ок. Нехай спить. Тоді ти лишаєшся тут на господарстві. А мені треба на роботу йти. А то мене скоро звільнять за злісне неробство.

— А ще тому вам треба йти, що на роботі Інтернет халявний. Так? — мала телепатка хитро примружилася.

— За несанкціоноване читання думок вас позбавлено права на отримання двох обіцяних тістечок, — повідомив старший консультант і дав малій Індіго щигля. — Відтепер впроваджуються штрафи та інші репресії!

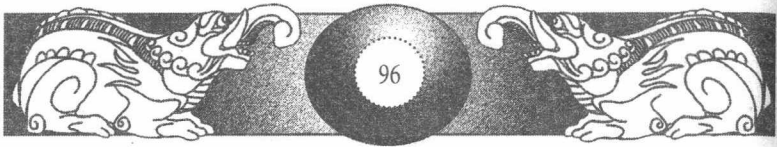
— Я не читаю думки, я їх бачу! — відкоректувала його при-
суд Індиго і показала Мітеликові язика.

В офісі ФПП панував благодатний спокій. Шеф із Наташею ви-
їхали до Києва на політологічну конференцію, і співробітни-
ки працювали у «сплячому» режимі. Почеконіус відпросився
до міста, Фролюк від ранку щось вирішував в облдержадміні-
страції, дівчата моніторингової групи висіли на телефонах, об-
говорюючи багатосерійні жіночі проблеми. Навіть секретарка
залишила свій спостережний пункт у приймальній і пішла
пліткувати до соціологів. Тому Мітелик майже непоміченим
прокрався до свого кабінету і скористався офісним вай-фаєм.

Він зайшов на пошуковий сайт і набрав у віконечку «Дрол-
ма». Переглянувши низку сайтів, він записав найважливіше до
того ж блокнота, де вже перебували попередні висновки щодо
досьє професора Адамчука.

«Дролмою» на Тибеті називали буддійську богиню Тару, ві-
дому у двадцять одному втіленні. З цих усіх втілень богині най-
більше інформації в інтернеті Мітелик знайшов про дві милос-
тиві та благодатні інкарнації — Білу Тару (тибетське ім'я якої
було Долкар) та Зелену Тару — Махашакті й Махамаяюрі —
«велику енергію» і «велику царицю таємних мистецтв». Особ-
ливо Валерія Петровича зацікавила та обставина, що, окрім
білого і зеленого, до кольорів Тари-Дролми належали ще й чер-
воний, синій та золотий. Він згадав п'ять кольорових колон зі
свого сну. Кольори збіглися, старший консультант обвів зано-
товану інформацію про них подвійною лінією. Про Золоту
і Синю інкарнації богині він не знайшов нічого, зате Червона
Тара виявилася войовничою володаркою магії на ім'я Куруку-
ла. На одному з сайтів Мітелик знайшов зображення восьми-
рукої Курукули Тарабхави¹ і ретельно переписав у блокнот її

¹ Тарабхава — «та, яка вийшла з Тари».

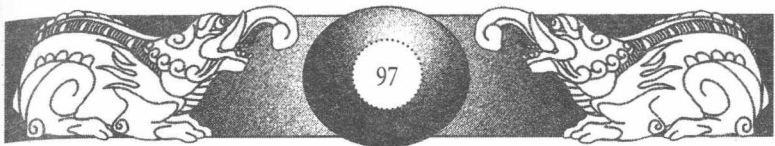
тибетське ім'я Sgrol-ma-Dmarpo, яке читалося чомусь «Дролма Марпо».

Зі всіх втілень великої богині Мітеликові найбільше сподобалася Біла Тара, блага володарка Чистої Землі, що дарує людям здоров'я і довге життя. Він на всяк випадок зберіг у своєму ноутбучі велику довідкову статтю, де розповідалося, що Біла Тара є духовною дружиною могутнього буддійського просвітленого Авалокітешвари, що її атрибутом є лотос і що вона має семеро очей, додаткові з котрих розташовані на чолі, на долонях та на п'ятах богині.

Богознавчі справи Валерія Петровича тривали б довше, але з облдержадміністрації повернувся Фролюк. У нього там щось не вийшло, він був не в настрої й, певно, через те терміново зібрав нараду. Мітеликові довелося півтори години вислуховувати нудне перегавкування заступника президента Фундації із соціологами, які вперто не погоджувалися «коректувати» рейтинг губернатора в офіційному прес-релізі ФПП. Нарешті здогадалися перетелефонувати президентові, і той наклав вето на будь-які корекції. Роззлощений Фролюк відігрався на секретарці, заборонивши їй приходити на роботу у джинсах.

Після наради Мітеликові знов не пощастило зв'язатися з Однооким, і він вирішив діяти за власним планом. У базі даних ФПП старший консультант розшукав додаткову інформацію про учасників археологічної експедиції дев'яносто другого року. Виявилося, що в одній із міських шкіл викладає історію колишня студентка Адамчука Валентина Дворська, яка разом із ним брала участь у розкопках курганів Заяча Голова і Відьмина Могила.

На групових фотографіях 92-го Дворська виглядала ефектною дівчиною з ретельно розчесаним світлим волоссям і приємним лисячим личком. Коротенькі шорти не приховували струнких довгих ніг дівчини. Фотографуючись біля розкопок, вона постійно обирала місце поряд з доцентом Вербенком, автором експедиційного звіту. Валерій Петрович читав у досье,

що Дворська в 1995 році стала законною дружиною Вербенка, зруйнувавши його перший шлюб. Разом вони прожили дев'ять років, мали спільну дитину. Тепер Вербенко був одруженим утретє, і знов зі студенткою історичного факультету.

Із самим Сергієм Тарасовичем Вербенком Мітелик мав намір зустрітися пізніше. У своїх аналітичних припущеннях він позиціонував доцента, одного з найімовірніших активних «хранителів» реліквії. Також у нього були всі підстави сподіватися, що після розлучення Дворська не залишилася вірним охоронцем секретів свого колишнього чоловіка.

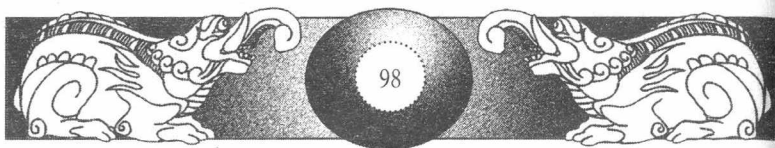
Мітелик встиг до початку перезмінки, котра у цій школі починалася о пів на третю. На другому поверсі незграбної бетонної споруди він знайшов кабінет історії. Видовжену навчальну кімнату з великими вікнами, крізь які на столи і шафи линули агресивні потоки сонячного світла. Дворську старший консультант упізнав відразу. Вона й тепер, на межі сорокаріччя, залишалася ефектною жінкою. Сірий костюм бездоганно облягав стримані лінії її тіла. Дворська сиділа за вчительським столом, недбало закинувши на коліно ногу. Світло немов пливло засмаглою гладкою шкірою, згладжуючи красиві лінії м'язів. Це було приємне видовище. Навіть для такого вибагливого естета, як син артилериста. Валерій Петрович пошкодував, що не зняв обручку.

Побачивши Мітелика, що нерішуче зупинився на порозі кімнати, Дворська швидким рухом поправила зачіску. До її очей застрибнули веселі відблиски від сонячних смуг, що замешкали на скляних дверцятах книжкових шаф.

— Ви до мене? — спитала вчителька. Вона дивилася трошки вбік від Мітелика. Її лисячий профіль у цій позиції нагадував рельєфні зображення єгипетських цариць.

— Так, — старший консультант напружив обличчя, надавши підборіддю твердості.

— З якого питання? —

— Я пишу книгу про вашого вчителя, Бориса Робертовича Адамчука.

— Ну? — очі Дворської втратили веселий блиск.

— Хотів би з вами побалакати, Валентино Семенівно.

— *Перетопчешся.*

— Що? — Мітеликові здалося, що він не дочув.

Дворська звернулася до школярок, які прибирали класну кімнату: «Вийдіть на хвилину». Ті залишили швабри і вийшли до коридору, обмацавши Валерія Петровича оцінюючими поглядами.

— Я ж пояснила вже, що таку інформацію я дам лише за великі гроші, — сказала Дворська, роблячи наголос на слові «таку». Її обличчя застигло, лише на правій скроні пульсувала хвиляста судинка. Її вік пробився крізь макіяж сіткою неконтрольованих зморщок.

— Ви мені нічого не пояснювали.

— Не вам, а тій вашій дівчині.

— Якій ще «моїй дівчині»? — спиною Мітелика пробігли мурашки. — Я не посилав до вас ніякої дівчини.

— Ви хочете переконати мене, що то не ви посилали її до мене? — Дворська скривилася. Вітрильця її гострого носа презирливо напнулися. Мітелику подумалося, що цей різкий вираз обличчя вчителька відпрацювала, роками вислуховуючи брехливі виправдання невстигаючих учнів.

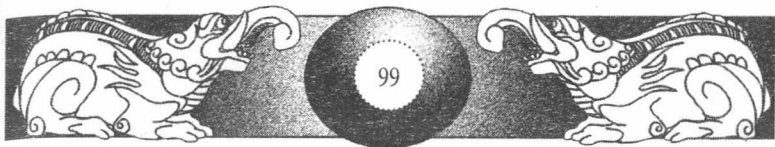
— Так, не я, — він вклав у три короткі слова усю переконливість, на яку був спроможний.

— Тоді вибачте.

— Нічого, — син артилериста перетворився на втілену куртуазність. — Певно, хтось паралельно зі мною вивчає спадок професора.

— Напевне, є що вивчати, — Дворська ледь відкинула голову, демонструючи гладеньку шию. Настороженість не залишила її очей, але з обличчя сповзла маска ворожості.

— Звісно.

— А що вас конкретно цікавить?

— Мене цікавлять наукові досягнення Адамчука.

— Це дуже широка тема. — Лисяче личко розтягнула хитра посмішка. — Вам краще звернутися до його колег із кафедри. До архіву.

— Я звертався.

— Ну?

— Пані Дворська, ви вже вдруге ставите мені це невизначене питання.

— Можна просто Валентина.

— А я просто Валера.

— Дуже приємно.

Дворська посміхнулася. Видно було, що вона не проти пограти у гру, запропоновану Мітеликом. Десь в астралі зі скрипом і лясканням прочинялася чергова брама звичайних людських бажань. Валерій Петрович відчув ці початки прочиненості й обрав наступальну тактику.

— Валентино, ми могли б обговорити формати майбутнього співробітництва не тут. Напроти школи я бачив кав'ярню з літнім майданчиком.

Дворська заперечно похитала головою.

— Там постійно сидять наші шкільні сучки.

— Пліткують?

— А що їм ще робити? У них язики заточені на цю справу. З дитинства.

— Біда...

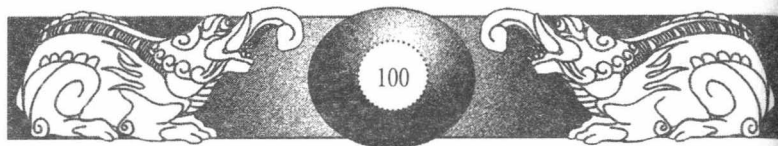
— Отож-бо.

— Тоді запрошую вас до ресторану.

— Невже? — Дворська розсміялася. — Ще не вечір, Валеро. Мені ще зошити перевіряти...

— Я не обмежений у часі.

— А ваша законна дружина, Валеро, завжди пробачає вам таку необмеженість? — Дворська хитро подивилася на його обручку.

— Я майже розлучений.

— Ви отак усім жінкам повідомляєте про «майже»? Може, варто почепити на груди табличку: «Майже вільний Валера»?

— Ні, не всім я повідомляю, лише чарівним допитливим білявкам, які нахабно розпитують про мою дружину.

— «Чарівним білявкам»... «Нахабно розпитують»... Як ви швидко переходите на банальності, Валерочко. На дешеві банальності... Мені вже не вісімнадцять.

— Мені теж.

— Боже, — зітхнула Дворська, — як усе запущено! Чоловіки в цій країні вироджуються. Скоро не буде навіть з ким підтримувати світську розмову.

— Soggy. Я щось не так сказав?

— Ти все не так сказав.

— Все?

— Все.

— Я радий, що ми вже на «ти».

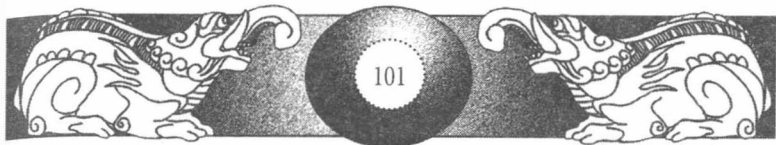
— *Рано радуєшся.*

— А як щодо спогадів про великого археолога?

— Про кого? Про великого археолога? Ну, звісно... Так ми ж з тобою ніби вже домовилися. Валеро, ти обіцяв дамі ресторан. Обіцяв? Обіцяв. Так давай. Веди. Вези! — Дворська рішуче підвелася. Вона відкрила двері й покликала: — Дівчата, де ви там? Швидше йдіть домивати!

За годину старший консультант і вчителька пили «Старий Таллінн» серед кущів і дерев замиського ресторану. Тісна дерев'яна альтанка і міцний лікер сприяли грі. Дворська притискалася до Мітелика і дражнила його несподіваними вульгарними вибриками.

— Ти ещю такой маладой, Валерка, — казала вона, — ти ще не відчуваєш, як швидко усе навколо змінюється. Все змінюється, все... Ще кілька років тому Адамчук був ледь не науко-

вим богом, а тепер якісь там срані спогади про нього — лише привід для того, щоби перепихнутися з класним мальчіком. Ти ж у мене класний мальчік, не?

— Ясний чмок. Я цілий мачо.

— Ти? Мачо? — Дворська засміялася. — Як кажуть мої шмаркачки з десятого «А»: я пруся з тебе, Валерко! Козлячо ти і щенячо. Але ти тільки не впадай у нерви — я з тобою ще попрацюю. Будеш мужиком.

— Маєш педагогічний талант? Але я вже доросленький мачо.

— На тебе мого таланту ще вистачить, не сци... До речі, ти, чмока, не спи там, склянки сохнуть.

Мітелик наповнив склянки в'язкою рідиною. Коли вчителька вчергове «підняла градуси», він обережно спитав:

— А що то була за дівка, яка розпитувала тебе про Адамчука?

— Про неї ми не говоримо. Добре? — Дворська примружила потемнілі очі. — Ми домовилися: говоримо тільки про великого археолога.

— А він все ж таки був великим?

— Поряд із нікчемами не важко бути великим. Поряд з нашими нікчемами він був цілим велетнем.

— Навіть так?

— Навіть так.

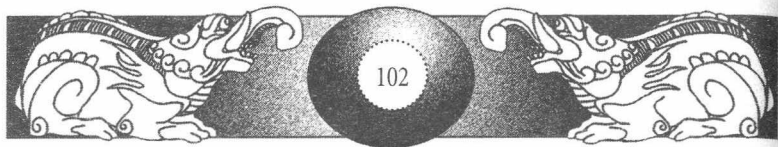
— Ти, я бачу, його не любила.

— Любила, не любила... До одного місця усі ці любові... Його, до речі, і без мене було кому любити. Великий археолог перелюбив півфакультету.

— Валю, ти гоніш.

— Що? Я гоню? Пхе! Розпитай секретуток в нашому славному навчальному закладі. Вони тобі порозказують. Мексиканські серіали. Триста тридцять три серії. Там багато таких козлів... Тобто великих археологів нах...

Дворська одним духом хильнула ледь не півсклянки лікеру. Її вже гребло. Мітелик почав міркувати, що він тепер робитиме

з п'яною в дупель вчителькою історії. Везти її на квартиру і знайомити з Індіго здалося йому недоречним. Навіть неможливим. Дворська немов прочитала його думки.

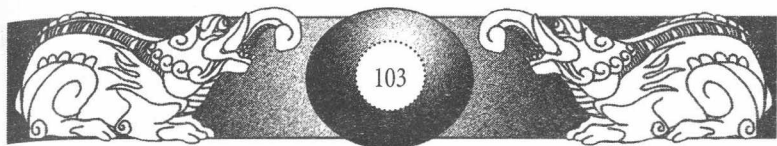
— Ти, чмока, про всяке різне не думай. Цьоця Валя про все подбає. Зараз ти підеш, візьмеш таксі і *мы поедем мы помчимся* до моєї корефанки. Там порожня хата і водка в холодильнику. Відтягнемся.

13

Одноокий прокинувся, коли на місто наповзли сутінки. Спав він у гаражі, зниканому серед складських споруд і залізничних колій промислової зони. Десь поряд глухо скреготали механізми цементного заводу. Яра увімкнув ноутбук, зв'язаний з відеокамерою зовнішнього спостереження. Вузький проїзд між гаражами втішив його безлюддям. Пси мирно відпочивали на теплому бетоні.

Запис даних радіомаяка показував, що авто «борця» вже кілька годин стоїть припарковане біля аеропорту. «Недалеко від того особняка, якщо не поряд», — зауважив диспозицію ворога Одноокий. На одному з телефонів він знайшов відповідь на свій ранковий запит. У кодованому SMS-повідомленні містилася інформація, що особняк за адресою: вул. Ботанічна, буд. 208 — збудували 1997 року і з того часу він належить неодруженій 36-річній співвласниці більярдного клубу «Массе» Людмили Савар.

Яра пробив прізвище у своїй базі даних. Людмила Савар виявилася єдиною донькою і спадкоємицею покійного бізнесмена Нерсеса Раванського. З фотографій Людмили на одноокого дивилася симпатична чорнявка з високим чубчиком і впертими очима. Вона носила прізвище матері й замість «Нерсесівна», писала у документах по-батькові «Миколаївна». Першим чоловіком Людмили був відомий у місті лікар-гінеколог Артур Цихмістренко, другим — професійний танцюрист («Стрипти-

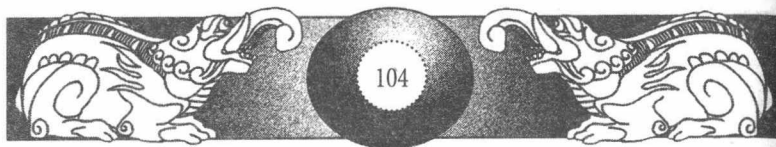
зер!» — подумки посміхнувся Одноокий) Іванко Ванц, громадянин Придністровської Молдавської республіки. З обома співвласниця більярдного клубу була давно і законно розлучена. Клуб справно платив податки і працював *під дахом* одного із київських авторитетів, який в установчих документах ТзОВ «Клуб «Массе» значився другим його співвласником.

Одноокий також продивився досє покійного Раванського. Як він і передбачав, київський авторитет за радянських часів спочатку був партнером батька Людмили у підпільному бізнесі, а потім проходив з ним по одній кримінальній справі. Бізнес-партнер і родина панни Савар органічно гармонували як із зовнішністю шофера-«борця», так і з талантами шпигунки-шльондри.

Одноокий ще раз пошкодував, що не може поки що пробити по базі двох останніх персонажів ранкової комбінації. Він всіма рецепторами відчував, що очікуване сталося, що він таки виїшов на членів одної із тих передбачених бізнес-груп, котрими, як стверджували знаючі люди, «погані хлопці» маскували присутність окультних світодержців в Україні. Серце Одноокого прискорено билося у передчутті відповідей на давні і всесвітні питання.

Тепер залишалось дочекатися повної темряви і вирушати у розвідку. Яра поклав у салон авто прилади нічного бачення, відеокамеру, дистанційну прослушку, матрац, запасні акумулятори, питну воду і харчі, запаковані у велику торбу. Перевірив зброю. Подумав і додав до відібраних речей дві книги — монографію «Теоретические основы проектирования ствольных управляемых ракет» за редакцією О. П. Коростельова¹ і саморобний переклад посібника Логана Айзіка «Майстер-пул диверсійної

¹ Книга видана у Києві 2007 року видавництвом «Defense Express Library». Доктор технічних наук О. П. Коростельов — генеральний конструктор і генеральний директор Київського конструкторського бюро «Луч».

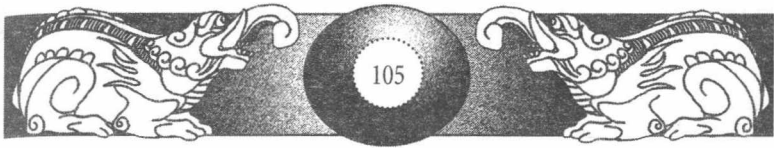
справи». Він знав, що для читання часу в нього не буде. Але ці книги були його талісманами, і залишити їх у гаражі здалося йому неправильним. Варіанти нічної програми Яра розділив на мінімальний та максимальний. За мінімальний варіант він визначив успішне обладнання в недоробленому будинку постійного спостережного пункту, за максимальний — проникнення безпосередньо до вілли панни Савар.

Одноокий виїхав із промзони через залізничний проїзд, хвилин сорок маневрував містом, перевіряючи, чи не веде за собою хвоста. З об'їзної дороги він з'їхав у поле, півгодини вичікував під деревами, випробовуючи прилад нічного бачення. Дорогий ніконівський Monarch — надійний, з високою світловою трансмісією.

З поля він знову повернувся до виїзду з міста, припаркував «Nissan» на платній стоянці й пірнув у темряву. Як і планувалося, Яра наблизився до вілли Савар з боку річки. Жодне вікно там не світилося, лише на підвір'ї жарівка сіяла на бетон непевне світло.

До недобудованого дому Одноокий вийшов, повернувши лівіше від об'єкта спостереження. Намагаючись бути непоміченим, Яра наблизився до реп'яхів, які щільним муром оточували цегляну коробку. Він підрізав кілька рослин, розсунув решту колючок і протиснувся до широкої цементованої ринви, що виступала з одноповерхової прибудови.

Спершись на ринву, він закинув на прибудову торбу, підтягнувся на руках і опинився перед забитим дошками вікном. Дошки недовго чинили спротив і навіть не рипнули, коли він, нарешті, відірвав їх від опалубку. Перш ніж увійти до будівлі, Одноокий вийняв газовий пістолет з прикрученим до люфи ліхтариком. Концентрований синій промінь світла відігнав кішку від щойно впольованого щура. Кішка ображено зашипіла. Яра цикнув на неї, і смугаста мисливиця зчезла між купами будівельного мотлоху. Він вимкнув ліхтарик, проминув кімнату і вийшов

до іншої. З вікна відкривався огляд особняка Савар. Це вікно не закривали дошки, лише грубо приварені іржаві ґрати.

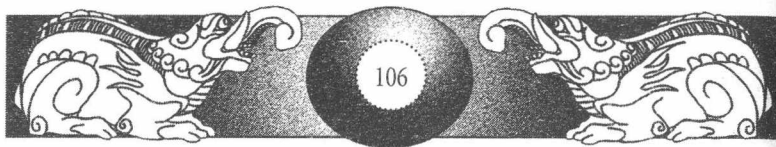
Яра розклав на підлозі матрац, вийняв із торби і перевірів спостережну апаратуру. На знімках, зроблених через прилад нічного бачення, стіни особняка яскраво світилися. «Якесь особливе покриття», — припустив Одноокий. Вікна залишалися темними і непроникними. Дистанційна прослушка фіксувала тільки фонові звуки. На подвір'ї не було видно жодного охоронця. Вілла Савар стояла мертвою, немов гробниця. Яра вирішив зачекати. Нехай події самі йдуть шляхами, які відомі лише Добрій Богині. ОМ ТАРЕ ТУТТАРЕ ТУРЕ СОХА'М!

Зручно розташувавшись на матраці, він замислився. Згадав, що забув прихопити балончик з розпилювачем гамадіоксибутерату¹. Пошкодував, що не має спецодягу, покритого суперінтенсивною чорною фарбою, який дозволяє командос повністю зливатися з нічною темрявою. Згадав також, що забув проінструкувати Індиго щодо форсмажорного вилучення грошей і зброї з таємної схованки у лісі. Все ще розмірковуючи про ту схованку, Одноокий раптом пригадав щось дуже важливе, що раніше не спадало йому на думку. Він згадав про сховок, у якому дванадцять років тому брати-партизани Яра, Міта і Боб ховали свої дитячі секрети.

14

Одночасно з Однооким про сховок згадав і Мітелик, який цієї самої миті перебував за кілька кілометрів від брата Яри, у двоспальному ліжку, що належало подрузі Валентини Дворської. Згадав після того, як учениця покійного Адамчука сказала, затягуючись цигаркою:

¹ Гамадіоксибутерат — наркотична речовина обмеженої в часі дії. Використовується для введення людини у параліч і безпам'ятство.

— Ми всі в дитинстві шукали скарби, робили нички. Всі були трошки археологами.

Вона відправила до стелі красиве кілечко диму і раптом засміялася.

— Де ти купив таку дебільну краватку? — спитала вона скрізь сміх.

— У Єгипті.

— Жах!

— Чим тобі не подобається моя краватка?

— Чим мені не подобаються ті бридкі червоні верблуди на синьому тлі? Ти, чмока, у цій краватці нагадуєш мені цирковий фургончик з мультика.

— Дякую за добре слово. Фургончиком мене ще ніхто не називав.

— Викинь її. Я куплю тобі іншу.

— Ти вирішила зайнятися моїм гардеробом?

— Якщо більше нема кому...

— А ти завжди така... ініціативна?

— Так, чмока, завжди. Поки від вас, чоловіків, чогось дочекаєшся, буде пізно. Привет, клімакс! — Дворська помахала рукою, немов підступний клімакс причаївся десь між ліжком і телевізором.

— Судячи із сьогоднішніх акробатичних вправ, до клімаксу, Валу, тобі ще далеко.

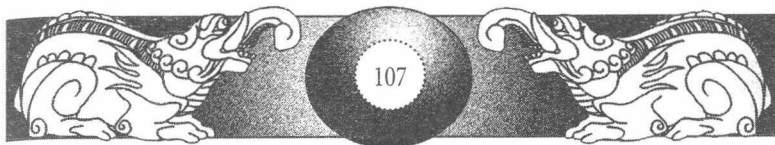
— А тобі наравду сподобалося?

— Сподобалося.

— Твоя дружина тобі такого не робить? — Дворська потягулася до попільнички. Атласне покривало сповзло з її стегон.

— Вже ні.

— Бідний, бідний чмока. — вона поклала недопалок на попільничку. Тепер старший консультант міг бачити всю розкіш її зрілого доглянутого тіла. — Доведеться цьоці Валі зайнятися не тільки твоїм гардеробом.

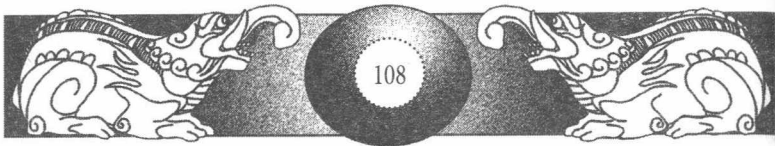
— Я — «за»! — Мітелік пригорнув Валентину до себе і почав обцілювати її солоне від поту обличчя. Їхні руки і ноги переплелися знову, а потім — відразу після бурхливої кульмінації — Валерій Петрович на вологому і теплому ліфті з'їхав у сон.

Школа X
(сон Валерія Петровича, частина друга)

Він у довгому вузькому коридорі. Стіни викладені білими кахлями. Він звідкись знає, що цей коридор знаходиться у підземній частині школи X. Коридор освітлюють неонові лампи. Від їхнього світла тіла рабинь-вихованок здаються сіро-блакитними. Три рабині супроводжують володарку. Одна йде попереду, дві ззаду. Володарка одягнена у білу мантію з каптуром. На мантії вишито червоне колесо. На вихованках немає одягу. Тільки блискучі металеві нашійники і ланцюжки на стегнах. Червоні колеса намальовані на їхніх спинах. У тій рабині, що йде попереду процесії, Мітелік упізнає Діану. Її тіло відблискує, воно намащене чимось жирним.

Попереду — металеві двері. Важкі, як у сейфа. З перехрещеними ребрами міцності. Вони просто випромінюють неприступність. Діана зупиняється і притискається до стіни, пропускаючи володарку. Та відкриває двері електронною картою. За дверима — печера. У протилежному від дверей кінці печери —

вівтар. На ньому стоїть червона статуя восьмирукої Богині. Вона закріплена на кам'яній змії, що склалася в кільця. Очі змії горять червоним. Наче два маленькі лазерні ліхтарики.

Володарка ставить на вівтар кришталевий фіал з темно-червоною рідиною. Мітелік спочатку думає, що це кров, але потім бачить — рідина напівпрозора, немов гранатове вино. Володарка скидає мантію і вклякає перед вівтарем. Три вихованки школи Х роблять так само.

Раптом Мітелік відчуває, що його бачать. Очі кам'яної змії дивляться просто на нього. Його охоплює паніка. Він намагається повернутися до коридору, але очі змії наказують залишитись і він не може зрушити з місця. Його тіло паралізоване. Він не може навіть змигнути. Але дихання не припиняється. Навіть стає легше дихати. Якась сила наповнює його легені чистим і свіжим повітрям. Він чує тихий жіночий голос:

«Хто відчинив тобі двері?»

Спочатку йому здається, що це голос володарки. Але питання повторюється:

«Хто відчинив тобі двері?»

Йому здається, що він шепоче, хоча насправді він не може шепотіти. Він каже, не кажучи:

«Діана».

Йому здається, що потрібне уточнення. Він каже:

«Та, що праворуч».

Він дивиться в очі змії. Але краєм ока помічає якись зміни у групі жінок, що стоять на колінах перед вівтарем. Діана наче відповзає убік, до скельної стіни.

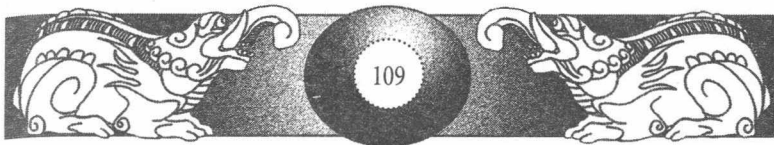
«Вона не жриця, — каже голос. — Тобі відчинила одна зі жриць».

Дихати Мітеликові стає важче.

«Не знаю», — якби він міг ворухнути губами, то вже б кричав.

«Хто?»

Повітря зупиняється в його легенях. Десь під серцем народжується тупий невблаганний біль. Він здогадується, що кам'яна

змія допитує його, залишаючи без повітря. Але він не знає правильної відповіді. Він не знає, хто відчинив двері. Не може знати. Про школу Х йому розповіла Діана. Але, можливо, він не зрозумів питання. Які двері? Двері у цю печеру відкрила володарка.

«Не ці».

Йому перехоплює горло. Зараз біль стане нестерпним, пульсуючим, розриваючим. А потім — смерть. Очі змії горять і тиснуть, це вони — смерть.

«Індиго, Валя, Лола», — він називає всі імена. Біль розчавлює його. Страх душить його гірше за біль. Зараз він обмочить штани.

«Ні, ні».

«Руда дівчина, дівчина без імені...»

Дихання вертається. Легені знов наповнюються живильним повітрям. Очі змії відпускають його. Яке приємне відчуття. Всім тілом пробігають хвилі відновлення. Яке щастя. Щастя. Він житиме. Валерій Петрович повертається до дверей і просинається з придушеним криком.

— Що сталося? — Дворська підвелася, розбуджена цим криком: — Тобі зле? Ти хворий?

— Поганий сон, — він хрипів, видушуючи слова. З горла до рота перекотилося холодне й гірке згущення слизу. Він почав кашляти.

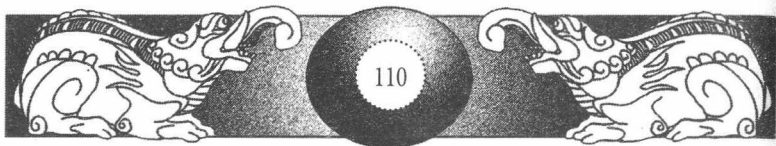
— Щось з тобою не те, чмока.

— Важкий був тиждень. Перепрацював.

— Вибач мені, чмока, — Дворська раптом сповнилася ніжності до шанувальника наукових «богів». — Ти хотів мене про щось запитати тоді, у школі?

— Хотів. — Мітелик відкашляв слиз. — Хотів тебе запитати: що знайшов великий археолог у кургані Відьмина Могила влітку дев'яносто другого?

— Там тоді копав не Борис, а мій колишній. Він тоді був головним.

— Вербенко?

— Так.

— А ким був Адамчук?

— Щось типу заступника мого колишнього. Я не знаю, тоді це не було важливим...

— Він тоді щось знайшов. Або вони разом щось знайшли. Ти знаєш, що саме?

— Мені, знаєш, не доповідали. Я була тоді двадцятирічною пацанкою. А вони — начальниками, старшими групи. А звідки тобі відомо, що вони там щось знайшли?

— Там були не лише начальники і пацанки.

— А... Ну так, звісно...

— Це великий секрет?

— Не знаю.

— Тоді які проблеми?

— Це не мій секрет.

— Криваві клятви мовчання?

— Ні, не криваві, — Дворська знов потягнулася до пачки з цигарками. — Але деякі речі не варто згадувати.

— Комусь від того буде шкода?

— Можливо.

— Але ти цим людям нічого не винна.

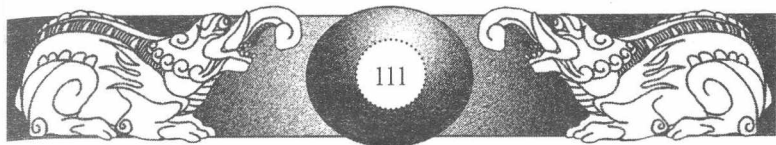
— Мабуть.

— Совість замучить?

— Йди ти!..

— То був скарб? Золото?

— Золота там було небагато, — Дворська зробила глибоку затяжку. — Там було кілька цікавих поховань. Цікавих скорше для науковців. Одне дуже давнє, жрецьке. Якоїсь доісторичної жриці. Дуже пошкоджене поховання, частково розграбоване, з розмитою поховальною камерою. І ще кілька пізніших, теж жіночих, в іншому кургані, поряд із тим. Мій колишній казав, що ті два кургани є видатними «місцями сили». І сільські відьми, які

вміли цю силу відчувати, зробили там собі таємний сімейний некрополь. Їх тоді попи забороняли ховати на християнських цвинтарях. Вони були прокляті. А відьми знайшли місце сили і там ховали своїх. Кілька поколінь. Козацька доба.

— А в могилі тої жриці щось було?

— Щось було. Але небагато.

— Жриця була бідна?

— Ні, навпаки. Жриця була найвищого рангу. Але грабіжники там добре попаслися. Могилу пограбували за давніх часів. Ми вже підбирали ті крихти, яких вони не побачили. Там був зсув ґрунту. І частину прикрас із бічної камери було зміщено на півтора метра вбік, перемішано з глиною, камінням. Тому грабіжники не все знайшли. Дещо залишилося.

— Що саме?

— Фрагменти прикрас.

— Їх не занесли до офіційного звіту? Вкрали?

— Я не знаю. Не цікавилася. Щось занесли, щось, можливо, ні. Якби дуже хотіли вкрати, могли б нічого не заносити. Дев'яносто другий рік. Бардак ще той... Були старші групи, вони все вирішували, за все те відповідали. У них запитуй.

— Запитаю.

— Хотіла б я те бачити.

— Що?

— Як тебе пошлють на три літери.

— Я знаю, як і про що запитувати.

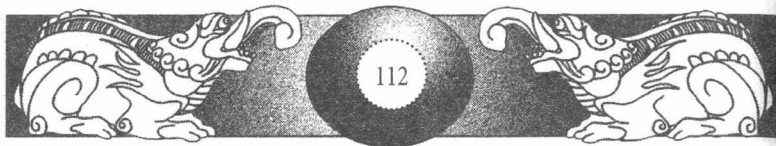
— Не боїшся?

— Ні.

— Боже помагай.

— А ти бачила ті прикраси?

Дворська заплющила очі. «Не скаже», — подумав Мітелик, але та раптом посміхнулася комусь невидимому, різко — немов глибоким ковтком — втягнула в легені сигаретний дим, захлинулася ним, відкашлялась, а потім сказала:

— Дещо бачила.

— Що?

— Який ти... І чого це я раптом тобі усе розповідаю? Розслаблена сексом стара вчительхоха, так?.. — Дворська знов посміхнулася і знов зробила глибоку затажку. — Я бачила тільки кульчик з обсидіаном та золотого грифона.

— Грифона?

— Лев з головою птаха. Скіфо-іранський стиль. Навіть більш архаїчний, ніж у кримських курганах. Це була унікальна знахідка.

— Він був схожим на дракона?

— На дракона? Чому «на дракона»?

— Ну... З довгим хвостом, пащею.

— Для тих, хто не розуміє...

— Ясно. А там був лише один грифон?

— Я бачила одного.

— Вербенко показав?

— Тобі не все одно хто?

— Все одно.

— Допит закінчено, пане слідчий?

— Ще одне питання. Вибач. Ти знала таку аспірантку Ірину Маргель?

— Це та, яку вбили разом з Робертом?

— Так, пані вчителько.

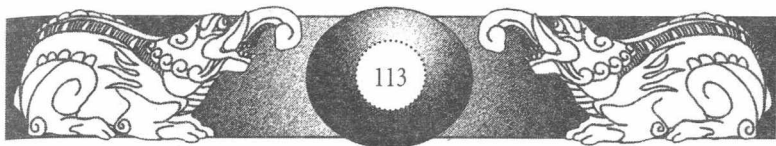
— Я з нею не була близько знайомою. Вона з'явилася на кафедрі роки три тому. А до того я в неї не викладала. Та ще сучка була, прости Господи. А що, вона якось пов'язана з отим скарбом? Її вбили за оте золото?

— Я не пан слідчий. Я просто збираю матеріал для книги.

— Дурою мене вважаєш?

— Ні, але я дійсно...

— Не тринди, чмока. Про те золото знали лише кілька людей. Звідки ти про нього знаєш? Ти з контори?

— Ні.

— Чорний археолог?

— Ні.

— Тоді звідки знаєш?

— Я ж кажу, дехто ще пам'ятає дев'яносто другий.

— Хто?

— Це таємниця.

— Але ж я тобі розповіла.

— А чому ти назвала Ірину Маргель сучкою?

— Не з'їжджай з теми, чмока.

— Вона теж любила професора?

— Вона всіх любила, хто мав гроші і владу.

— Всіх?

— Всіх, всіх... Але я тобі про такі речі розповідаю, а ти? Все.

Крапка. Відмазки вже не пройдуть. Колися, хто тобі розповів про Відьмину Могилу?

— Роберт.

— Не звідді.

— Я ж кажу: Роберт. Ми були друзями.

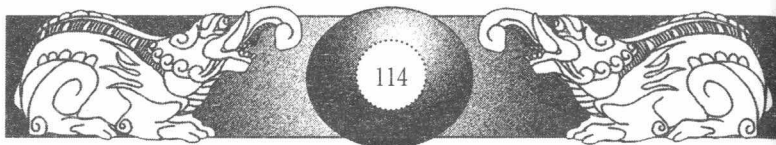
— Щось я тебе не пригадую серед його друзів. Я ж усіх його друзів знала, як облуплених.

— То було ще до університету. Ми разом з Бобом вчилися у школі. В одному класі. Він був моїм найкращим другом. Не віриш, зайди на «однокласники.ru»...

— Боже, боже! — Дворська роблено розсміялася. — Вчилися вони разом! І він тобі про таке... Боже! Робік був таким звіддуном? Не вірю... — вона різко брикнула ногою, немов десь під ковдрою причаївся покійний Боб. — Добалакався пацан. Дотрепався... Старий би його вбив.

Кілька хвилин вони мовчали. Лише чути було сердите сопіння Дворської.

— Звіддун і сучка, — тихо, ніби розмірковуючи вголос, промовив Мітелик. — Чим не солодка парочка?

— Не тобі судити.

— Чому?

— Ти всього не знаєш.

— А чого я не знаю?

— Те стерво його приворожило. Загіпнотизувало. Спочатку старого, а потім Робіка.

— Вона була ворожкою?

— Ворожкою? — Дворська похитала головою. — Чмока, вона була таким махровим стервом, що тебе на таке й у страшному сні не пропре. Рудою драною сукою. Вона такими Робіками крутила, як циган сонцем. Кобелі за кілометр слиною стікали...

— А старий професор?

— Що?

— Трахнув її?

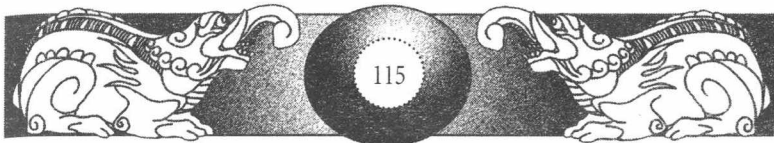
— Адамчук? Це, скорше, не він, а вона його. Ще коли на першому курсі була. «Міс Університету», зірда тусовок. Ти б її тоді бачив... Великий археолог на неї страшні тищі викинув. Хату оплачував, шмотки від «Гусси» купував. Усе купував.

— Тій рудій Ірці?

— А ти думав... А мій колишній дарував їй діаманти.

— ...?

— Ага. Прикидуєш, ні? Отакі вони, наукові «боги»! Ти багато чого не знаєш. І не знатимеш. Я не уявляю, що вона там з ними робила у ліжку, але вони всі від неї перлися, як дрочуни шмаркаті. Мій казав, що вона «харизматична». Гормональна бомба. Один проректор її на море возив на службовій тачці. Інший бігав по викладачах з її заліковкою. Вимолював їй червоний диплом. Та що там ті проректори. Вона навіть із заступником міністра крутила по готелях. Це була не просто сучка, а мегасучка. Стерво кончене. Вона все життя отак собі грала-грала і догралася, мавпа. Я відразу подумала, що Робіка вбили через те руде стерво. Що хтось там приревнував.

— А тепер так не думаєш?

— Тепер... Ну, тепер ти кажеш, що Робік не тримав язика за зубами. Трепло. Все може бути.

Запала мовчанка. Мітелик думав про те, що слова «жриця», «відьма» і «мегасучка» при певних обставинах виявляються синонімами. Дворська нервово курила. Вона, напевно, вже пошкодувала про свою відвертість.

«Якщо усе там було так складно, то Боб міг ховати реліквію і від Ірки-мегасучки. Від неї у першу чергу. Треба негайно перевірити нашу стару ничку», — вирішив Валерій Петрович. Він виліз з-під ковдри і почав одягатися.

— Ти куди? — Дворська підозріло спостерігала за його збираннями.

— Треба дещо перевірити.

— Ніч надворі.

— Це терміново.

— Що «терміново»?

— Ти мене нашттовхнула на актуальну думку.

— Розслідуєш...

— Ні.

— ...Сенсацій шукаєш, неприємностей на свою жопу.

— Валюхо, все буде добре.

— Не буде.

— Бу...

— Слиш ти, чмока, — Дворська вистрибнула з ліжка і відібрала в Мітелика щойно знайдену сорочку. — А ну перестань дуркувати і гратися в Шерлока Холмса.

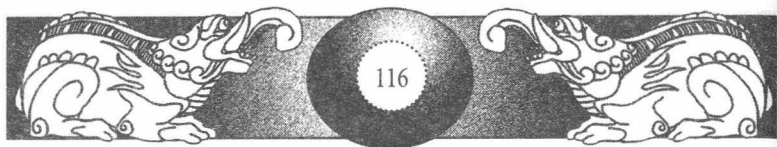
— Я не дуркую і не граюся.

— Зранку перевіриш. Чуєш?

— Валю, я повернуся. Чесно.

— Ні хера. Якщо зараз підеш, то вже й не повертайся.

— Нащо ти так? — він пригорнув її до себе, спробував поцілувати у груди.

Вона відхилилась і матюкнулася. Мітелик приклав до її губ вказівного пальця:

— Не треба такого казати. Ти ж педагог, вчителька старших класів.

— Іди нах.

— Іду.

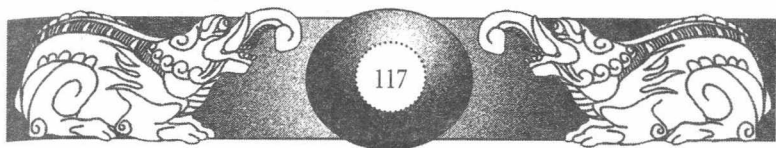
Вона почала плакати. І Мітелик, який не терпів жіночих істерик, вирішив затриматися в неї до ранку.

15

Минуло кілька годин напруженого спостереження, але з особняка Людмили Савар Яра не почув жодного звуку. Вікна залишалися темними, двір — порожнім. Якесь шістдесят шосте чуття підказувало Одноокому, що будинок не охороняють. Він довго боровся із спокусою перейти до виконання програми «максимум», але врешті-решт азарт переміг. Він натягнув на обличчя маску з отворами для очей і рота, пострибав, перевіряючи, чи не дзенькає щось у кишенях та на ременях. Від двох таблеток фенаміну за кілька хвилин загострилися його відчуття. Світ тепер здавався йому продовженням власного тіла. Він почав відрізняти запахи найтонших струменів повітря і чути підземне шарудіння гризунів.

Зі зброї він прихопив лише свій улюблений нікер¹. На шляху до особняка ніяких несподіванок не трапилося. Яра легко перестрибнув через паркан і опинився у дворі, просто під жовтим сяйвом жарівки. Униз, до приміщень цокольного поверху, вели вузькі сходи. Індикатор сигналізації над входними дверима не світився, відеокамера дивилася на верхівки сусідніх дерев. Одноокому вистачило десяти секунд, щоб підібрати від-

¹ Нікер — різновид німецького мисливського ножа з прямим довгим лезом.

мичку для примітивного італійського замка. Двері безгучно прочинилися, і він опустив на очі окуляри нічного бачення. Світ став проявленим і болотяно-зеленим.

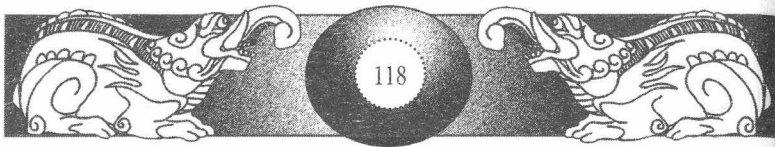
Спочатку він потрапив до вузького коридорчика без вікон. Наступні двері виявилися незамкненими. За ними Яра знайшов велике приміщення, центральну частину якого займав масивний більярдний стіл. Повітря у більярдній залі просякло сумішшю солодкуватих східних пахоців і гіркого запаху переповнених попільничок.

З більярдної зали на верхні поверхи вели сходи. Одноокий обережно піднявся ними. Майданчик між поверхами освітлювало вікно. Тут теж була відеокамера. Крихітна, малопомітна, надійно вмонтована у бетонний виступ стіни, вона дивилася просто на майданчик. Оминуті її не було можливості. Якщо десь у будівлі спостерігали за монітором охоронної системи, Яру б неодмінно побачили. Він знову повернувся до більярдної зали і став шукати інших шляхів до таємниць особняка.

У протилежному кінці зали були ще одні двері. Вузькі й броньовані. Але їхній замок виявився складнішим за вхідний. Кілька хвилин Одноокий безпорадно совав сталевий гачок вузькою щілиною, намагаючись не шуміти. Перед тим як здатися, замок зрадницьки клацнув. Яра завмер, прислухаючись. Але не почув ані голосів, ані кроків. Він вичекав ще кілька хвилин, потім прочинив двері. Щось майнуло перед окуляром нічного бачення, від сильного удара у голові Одноокого спалахнуло яскраве світло. Потім світло стало темрявою.

Коли його око знову змогло розрізнити навколишні предмети, він побачив над собою білу стелю більярдної зали. Тепер її освітлювали матові плафони. Він лежав горілиць. Обличчя стягувало щось липке. «Кров з розбитої балди», — вирішив він.

У голові, поряд із неприємною порожнечою, виникали й щезали острівці тупого болю. Він обережно, долаючи біль, підвів

голову. Побачене його не втішило. Хтось — певне, нападник із засідки за дверима — примотав Яру до більярдного стола, не пошкодувавши при цьому клейової стрічки. Стрічки було так багато, що Одноокому спало на думку порівняння з мумією якого-небудь Рамзеса. Він спробував вивільнити руку. Йому вдалося трохи розтягнути стрічку. Коли він готувався сильним ривком звільнити зап'ясток, до зали хтось увійшов. Цей хтось стояв за його плечима, але він не міг повернути голову. Будь-яка спроба напружити шию спричиняла біль у потилиці.

— Дякую тобі за звільнення, — сказав молодий жіночий голос. — Якби не ти, я би здохла у тій коморі.

— Тобі тапки, девашка, — прохрипів у відповідь Яра.

— Ти, я так бачу, ще не ачухался, воїне, — у голосі невідомої Одноокий почув насмішку. — А, між іншим, де твоя волина¹? Ти що, непереможний воїне, з одним ножичком сюди отак приперся? Та й ножичок такий собі. Китайська підробка.

— Тебе проткне.

— Не нада хамить. Тобі не пасує. Ми знаємо, хто ти. Ти слуга безнадійної справи.

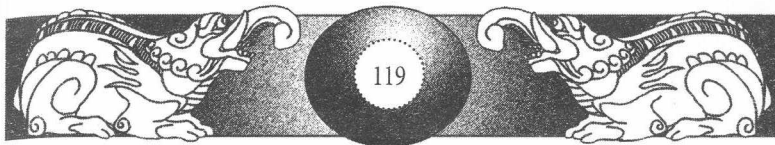
— Я...

— Мовчи і слухай, воїне. Насувається велика битва. Таким, як ти, в ній нема місця. Та справа, якій ти себе намагаєшся посвятити, ґрунтується не на правдивій Традиції, а лише на випадковостях. На фуфлових збігах. Твій Наставник випадково натрапив на Жезл Сили. Ти випадково знайшов дівчинку-екстрасенса, яку самочинно вирішив зробити жрицею...

— А чи не забагато випадковостей, сучко?

— Слухай мене, не перебивай. Я знаю, що кажу. Знаю. Навіть якщо твоя дівчинка через років тридцять стане Старшою

¹ Волина — пістолет (кримінальне арго).

Жрицею самочинного ковену¹, у вас немає для Заснування ані жерця-ягина, ані благословення Праматері. Ви — випадкові, нечинні сироти. Ваша Традиція померла чотириста років тому. Твій Наставник — вигнанець, приспаний² своїми Старшинами. А Захід скоро пришле сюди Майстра Зброї. Він вас винищить, як його попередник винищив колись жриць ковену Курана і степових ягинів. Ти ж не тлук, ти маєш розуміти, про що я кажу!

— ОМ ТАРЕ ТУТТАРЕ ТУРЕ СОХА'М!

— Ой-ой! ОМ ТАРЕ! Не зображуй із себе фанатика Тари-Дролми. Ти ж не носій Традиції й не тибетський лама. Ти — блазень, учень ізгоя. Ти ж тепер от вирубився від одного мого удару. Від одного удару жінки! Воїнам Заходу можуть протистояти тільки *справжні воїни* Сходу. Навчені і благословенні. Третьої сили немає і бути не може. Ви лише підставите своїх людей під Майстра Зброї, і вони всі загинуть. Всі до одного. Майстер нездоланий. Він — машина смерті... Не сіпайся, не сіпайся. Що, правда очі коле?.. Шкода тільки твою дівчинку-телепатку. Краще віддай її нам. Ми надійно її сховаємо. Дамо їй знання. Згодом вона може стати справжньою жрицею у нашому ковені.

— Вивчите? У тій вашій лесбійській школі? Йдіть на хер!

— Жадоба влади затьмарює твій розум.

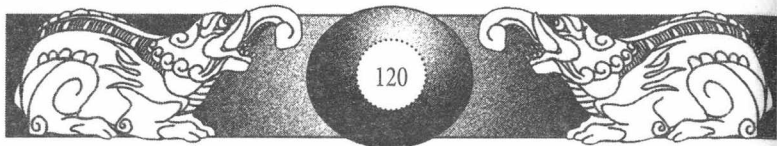
— Сука ти... Хто вбив Роберта?

— А хіба ти не знаєш? Воїни Заходу.

— Хто саме? Тамплієри?

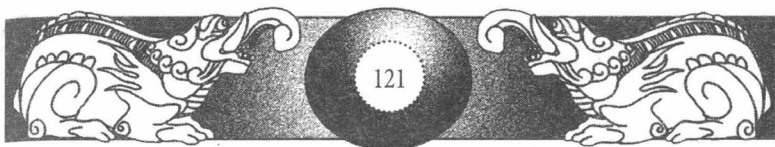
¹ Ковен — містична громада жерців Північної Традиції на чолі зі Старшою Жрицею і Старшим Жерцем. У класичному ковені — 13 обраних. Сім ковенів створюють Коло Традиції, або Валлому.

² У містичних орденах і згромадженнях існує традиційна процедура символічного «приспання». Це слово означає, що посвяченого виключено з регулярного спілкування з іншими членами ордену.

- Тобі їх не дістати.
- Я хочу знати.
- Зайве знання обтяжує і дратує.
- Вони мої вороги.
- І що з того?
- Я маю право знати ім'я ворога.
- У цій війні в тебе не має ніяких прав. Ти — ніхто.
- Ти кажеш, що я приречений. Можливо. Але я буду битися і маю право знати.
- Книжок начитався?
- Той, хто не поважає прав іншого, сам не вартий поваги.
- Який ти нудний. У житті все не так. Але, якщо тобі вже так треба, нехай. Офіційно вони працюють на контору.
- На «Острів» чи на «Ліс»?¹
- Антитерористичний спецпідрозділ «Агат-Т». Але ж, кажу, тобі їх не дістати ніколи. Цих пацанів кришують серйозні політики, генерали. Серед їхніх людей є жерці-телепати і висвячені лицарі. Там все по-дорослому, без жартів. Краще віддай дівчинку і допоможи нам. Тебе згодом приймуть до Кола. Але відразу тобі кажу: до Колегії Ягинів тебе не приймуть ніколи.
- Дякую. Ти така добра. Але буде так, як має бути. Буде вам третя сила. Я знайду реліквію, і ми відновимо нашу власну Традицію. Вона була, і вона буде знову. ОМ ТАРЕ!
- «Буде, буде», — передражнила Одноокого його невидима суперниця. — Сам себе переконуєш? Але ж ти не хочеш мене послухати... Нехай Правічна Мати прояснить тобі розум до того, як тебе вб'ють! Прощавай, сину Аратти.
- Я не «син Аратти». Аратта означає «безвладдя».
- Означає «місце безвладдя»... Изгой тебе дечого таки навчив.

¹ «Острів» — резиденція Служби безпеки України, «Ліс» — резиденція Служби зовнішньої розвідки України під Києвом.

— Багато чого навчив. Він Великий Обраний!

— А знаєш, яке *справжнє ім'я* твоєї землі?

— Ти мене випробовуєш?

— Може, й так.

— Я знаю.

— То скажи. Тут немає тлуків.

— *Астрашана*.

— Майже вгадав.

— Я не вгадую, я знаю. ОМ ТАРЕ!

— ОМ! Все одно, прощавай, всезнаючий сину *Уастрешани*.

— Розв'яжи мене!

— Сам розв'яжешся. Твій ніж, до речі, лежить отут, на кріслі. Викинь цей фальшак, тобі такий не личить. А от «Nison Monarch» я забираю. Це — вещь. Як пишуть у твоїх улюблених романах-фентезі: беру за правом переможця... І ще до твого відома — на другому поверсі спить хазяйка цієї хатинки. Спить, хропить і трошки пердить. Певно, буха й обдовбана.

— Спить? — Яра шарпнувся. — Де її охорона?

— А біс її знає. Нагорі, окрім неї, немає нікого. Я перевірила. Чисто.

— Вони якось зв'язані з тим «Агатом»?

— Качаєш інформацію?

— Тобі шкода?

— Ні, мені смішно.

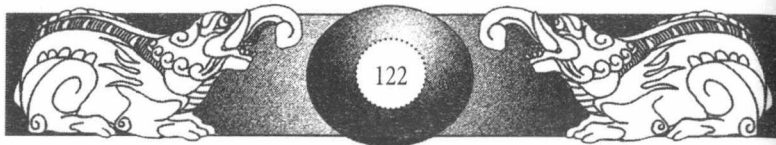
— А у підвалі тобі теж було смішно? Якби не я...

— О, мій визволителю, колись я тебе ніжно-ніжно поцьомаю, обіцяю.

— Сучка.

— Вони — тлуки, раби нижніх чакр. Їх усіх грають втемну. Вони навіть не зрозуміли, кого впіймали. Забирайся звідси, поки ці гобліни не повернулися. ОМ ТАРЕ!

Він почув, як невідома виходить надвір, і різким ривком звільнив свій зап'ясток.

За кілька хвилин він видряпався з клейового кокона, знайшов ніж і вийшов із будинку. Небо світлішало, десь заспівав півень. Тепер йому здавалося, що він втратив останні сумніви щодо свого Шляху. Його Шлях лежав перед ним — ясний, зрозумілий і щедро освітлений Батьком-Сонцем.

16

Кав'ярня «Кімбо» відчинялася о восьмій ранку. Почеконіус прийшов раніше і тепер переминався біля дверей, час від часу дивлячись на годинника. Рівно о восьмій він мав зустрітися з представником замовника. Сам замовник шифрувався, але його представника Почеконіус добре знав. У колі політтехнологів цього огрядного добродія позаочі називали Свинопотамом. Офіційно він очолював регіональну аналітичну агенцію і добре платив за компромати.

Свинопотам Почеконіус помітив вже тоді, коли той простягнув руку для вітання. Рука була м'якою і вологою. Почеконіуса пересмикнуло від огиди. «Чому всі підлаки такі пітливі?» — запитав він себе, розтягуючи губи у привітну посмішку. За кілька хвилин вони вже сиділи за столиком і замовляли каву. Свинопотам замовив готано. Почеконіус згадав, що в готано кладуть лимонну шкірку, і попросив принести *expresso*.

Свинопотам вийняв з барсетки шмат паперу і щось підчитав з нього. Потім сказав:

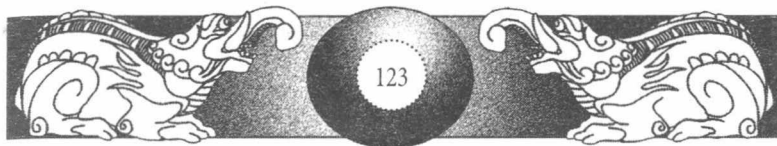
— Замовленнячко специфічне.

— Як завжди.

— Специфічніше, аніж завжди.

— О Господи! — Почеконіус скрушно похитав головою. — Знову кіна в баньках? Сіські-піські?

— Не вгадав, — Свинопотам вдоволено рохнув. — Замовник цікавиться ворожками.

— Ким?

— Замовник вважає, що для впевненої перемоги його політичної сили в нашому регіоні йому необхідна підтримка місцевих майстрів та майстринь магії. Просять скласти повний список ворожок і чаклунів з їхніми точними адресами. Я наголошую на слові «повний».

— Я так бачу, що таки прийшла мода на містику. Скоро поїдемо до шаманів на тренінги... Список має бути по всій області?

— Так.

— Це сотні осіб.

— Напевне.

— Десять тонн.

— Баксів?

— Євро.

— Ну, батенька, ви заломлюєте! — Свинопотам картинно розвів руки. Офіціантка якраз поставила перед ним готано. Шматочок лимонної шкірки стирчав із філіжанки, наче жовтий свинячий хвостик.

— Багато ворожок і чаклунів себе не афішують. Треба наймати людей з контори. І то не усяких «панів майорів», а лише тих, котрі в темі. Це коштуватиме грошей.

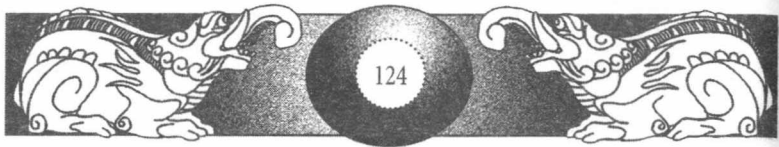
— Шість.

— Дев'ять. Це остаточна ціна. Тільки для тебе.

— Добре, я пораджуся.

— Авжеж, порадься.

Вони ще задля проформи поторгувалися, але Почеконіус не вступався. Він був упевнений, що ніхто, окрім ФПП, не візьметься за виконання такої екзотики. Потім Свинопотам розповів свіжий київський анекдот і відкланявся. Почеконіус якийсь час дивився, як той віддаляється, широко крокуючи і розмахуючи дорогим шкіряним портфелем. Замовлення Почеконіусові не сподобалося. Воно містило в собі щось таке,

чого він не міг до кінця второпати. Від такого замовлення тхнуло війнами нічними і підземними. Тхнуло найглибшими коморами тої Темряви, якої він не хотів знати.

17

У давні часи Яра, Міта і Боб облаштували собі нічку в порожнині старого муру, що колись відділяв військову частину від міської території. На місці ангарів, плаців і казарм вже давно побудували торговельні центри і багатоповерхівки, але старий мур пережив епоху будівельного буму. Хоча з боку новобудов до нього приросло свіже гроно бетонних гаражів, розкішна дубова алея, що тяглася вздовж муру зі сторони міста, як і за старих часів рятувала перехожих від літньої спеки.

Порожнина була замаскована ретельно припасованими цеглинами. Масивний куб трансформаторної підстанції прикривав цю частину муру від сторонніх очей, і витягти вміст сховку можна було навіть удень. Мітелик втиснувся між муром і підстанцією, відгорнув пропахле сечею сміття і ножем розколував замазку між цеглами. Потім витягнув чотири цеглини.

Він навіть не здивувався, побачивши за цеглинами згорток. Вийняв його і почав розгортати пластиковий пакет.

— Міг би мені передзвонити, — почув він за спиною голос Одноокого і від несподіванки розірвав пакет. Усередині був ще один, обмотаний скотчем.

— Я дзвонив. Ти постійно «поза зоною».

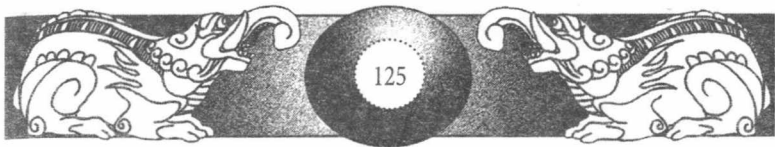
— Сам здогадався?

— Розмовляв з одною цікавою жіночкою про археологію і згадав нашу нічку.

— Молодець, Міта-брате. Я сам би мав пам'ятати.

— Давно все воно було.

— Давно.

Одноокий присів поруч із Мітеликом. З третього пакета вони вийняли запаяну бляшану коробку, щедро намащену солідолом. Яра обтер її носовичком, а потім розрізав нікером. У коробці лежали старі зошити і щось загорнуте у шмату з вишитими слонами. Мітелик здогадувався, що саме.

— Треба негайно вшиватися, — підсумував Одноокий, коли червоний камінь Богині хижо блиснув на сонці.

— За нами стежать?

— Так. Мала у небезпеці. А без неї усе це — мотлох.

— Де вона?

— Сидить у машині. По неї приходили.

— Куди?

— До твоєї хати.

— Що? — від несподіванки Мітелик ледь не випустив з рук скарб давніх жерців. — Оті твої «погані хлопці» вдерлися до моєї хати?

— Не кричи, не вдерлися. Мала встигла звідти втекти, і вони якось про це дізналися без проникнення до квартири.

— Я не розумію...

— Не тепер, — Яра не дав Мітеликові дивуватися вголос. — Всі подробиці потім. Все потім. Ми вшиваємося.

— І куди ви з нею вшиєтеся?

— Не «ви», а «ми».

— А я не збирав...

— Пізно, братику, пізно. Вони багато чого про нас знають. А окрім них є ще інші, ще гірші. У нас — у кращому випадку — кілька годин на збори.

Мітелик приречено крутив у руці камінь. «Але ж ти, гробаний слоне, із самого початку знав, що усе закінчиться саме так». Цю думку він адресував не Одноокому, а собі. А потім старший консультант згадав, що має невикористану двохмісячну відпустку. Ця згадка здалася йому одночасно і доречною, і смішною. Скорше смішною.

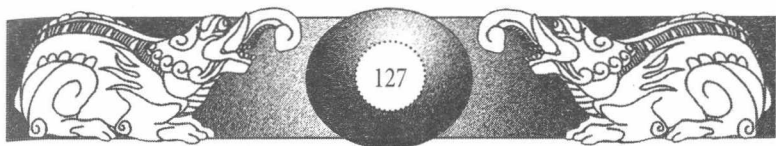
*Інтерлюдія.
Рим. Опівдні.*

Паладин Храму обрав для зустрічі зі Стражем невеличке літнє кафе на Віа Оттавіано. З його майданчика було видно сіре громаддя Леонінського муру, що оточував Ватикан. Строката черга туристів тяглася вздовж муру до музейної брами. Паладин присів за кутовий столик і замовив ірландське віскі без тоніку. На майданчику майже не було відвідувачів. Лише дві старі німкені за сусіднім столиком пили каву й підсміювалися, розглядаючи щось кумедне в екрані портативної відеокамери.

Спека підказала Паладинові сорт сигари. Він видобув з портсигара хрустку «Нoyo de Monterrey» і пірнув у її імбирно-шкіряні аромати. Насолоджуючись, Паладин не відразу зауважив наближення Стража і його супутника. Щоби привітатися, Паладин незграбно відвів руку з сигарою. Важкий циліндрик попелу впав на столик, за котрим сиділи німкені. Ті замовкли і зміряли усю компанію недружніми поглядами. Страж чарівно посміхнувся стареньким:

— Entschuldigen Sie bitte! Mein Kollege ist so undeschickt¹.

¹ Вибачте, будь ласка. Мій колега такий незграба (нім.).

Одна з німкенів відповіла посмішкою на посмішку:

— Oh, alles ist gut. Keine Sorgen. Wir sind genug feuerfest¹.

Паладин, який не розумів німецької, під час цих перемовин розглядав супутника Стража, невисокого чоловіка з рудим волоссям і міцно стиснутими вузькими губами. Йому не сподобалися очі рудого: світло-прозорі, невиразні, «риб'ячі». У цих очах Паладин побачив холодну зосередженість, яка неприємно контрастувала з яскравим травневим сонцем, бадьорими звуками вулиці й запашним сигарним димом. Стражів супутник був наче шматком сірої криги, покладеним на літній лісовій галявині. Також важко було визначити його вік. Йому могло бути тридцять, могло й п'ятдесят.

Страж і рудий замовили чай із льодом. Паладинові передалося напруження прибулих, вони, очевидно, налаштувалися на серйозну розмову. Можливо, це відчули навіть німкені, які швидко допили свою каву, розплатилися готівкою і пошкандибали в напрямі метро. Рудий провів їх недовірливим поглядом.

— Їхня камера була включена на зйомку чи мені лише здалося? — спитав його Страж.

— Так, принаймні в останні хвилини.

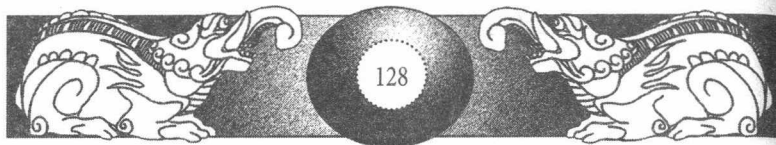
— Це зле.

Рудий лише знизав плечима. Паладин ще раз подивився на потік туристів, з яким злилися німкені. «Це вже занадто! — подумав він. — Може, вони такі підозрілі, бо старі розраховалися кешем? І що з того?»

— І як ви прокоментуєте останні новини зі Східної Марки? — звернувся до Паладина Страж.

— Як прокоментую? — Паладин зауважив, що той не вважав за необхідне відрекомендувати йому свого супутни-

¹ О, все гаразд. Не треба перейматися. Ми достатньо вогнестійкі (нім.).

ка. — Напевне, так прокоментую: фірма-конкурент проявила себе.

— А ваші люди, навпаки, знову себе не проявили.

Паладин поклав сигару на попільничку. «Ага, значить, Коммодор не збирається обговорювати зі мною подальші дії. Він уже все вирішив, — зрозумів він. — А рудий, певно, є ще одним орденським Стражем, помічником Майстра Зброї. Представник Коммодора привів на зустріч помічника ката. Кого ж тоді запросить на офіційну аудієнцію сам Коммодор? Самого Майстра?» Вголос він сказав:

— Їх не попередили про те, що «гостя» може бути такою небезпечною.

— Ви й надалі заперечуватиме свою недалекоглядність?

— Ні, Страже, не заперечуватиму. Це моя провина. Мені не вдалося скоординувати роботу наших нових друзів і людей Полковника.

— Мені доповіли, що та ваша «гостя» вбила чотирьох охоронців і власницю будинку, потім зустріла невідомого, обеззброїла, допитала і відпустила його. Жінка-воїн. Геродотова амазонка. Американські блокбастери відпочивають... І хто ж цей «невідомий»?

— Його обличчя відеокамери не зафіксували. Ми з'ясуємо, хто він. Слідчі знайшли у сусідньому будинку дещо цікаве. Швидше за все, той, кого ми називаємо «невідомим», облаштував там спостережний пункт.

— Стежив за будинком?

— Так.

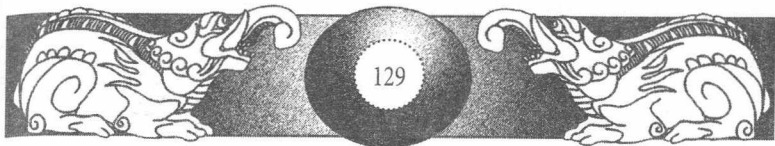
— Як довго?

— Кілька діб.

— Є припущення щодо його особи?

— Поки що немає. Але припускаю, що він діяв з особистих мотивів і за власною ініціативою.

— Особистих мотивів? Яких? Чого він хоче?

— Можливо, він шукає Камінь Бау¹.

— Звідки він може про нього знати?

— Я ще не готовий підтвердити мої припущення перевіреними фактами. Але вся інформація, яку збирає офіційне слідство, оперативно надходить до нас... До мене. Ми, так би мовити, надали слідчим додаткової мотивації. Окрім того, ми викликали досвідченого криміналіста для незалежної оцінки отриманих даних. Найнезрозумілішим в усьому цьому є те, що «гостя» не вбила, а відпустила невідомого. Це суперечить усьому, що ми знаємо про методи і тактику східних ковенів.

— Значить, вона розраховує на те, що цей невідомий принесе їм більше користі, аніж шкоди. Що ми кинемося його шукати і розконцентруємо свої сили.

— Східні знають, що в нас стане сил і для «гості», і для невідомого, — раптом втрутився рудий. — Дехто з Ради вважає, що в гру вступила третя сила.

— Третьої сили там бути не може, — сказав Страж.

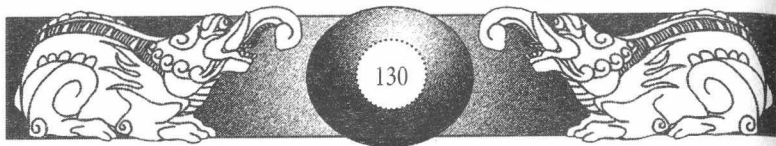
— Колись на території сучасної України було аж три повноцінні і древні ковени.

— Це було дуже-дуже давно, — Страж похитав сивою гривою волосся, яка робила його схожим на Депардьє в ролі Жака де Моле². — Триста п'ятдесят років тому. Ціла епоха минула. Якби східні почали відроджувати жрецькі ієрархії Курана або Тавра, ми б про це дізналися. За кілька років цього не зробити.

— Але інформація про Камінь Бау потрапила до нас суто випадково, — не відступав рудий.

¹ Бау (Бахбу, Баба) — асиро-іранське і, можливо, скіфо-кімерійське ім'я Великої Богині.

² Жак де Моле — останній Великий Магістр Ордену Храму (тамплієрів), страчений за наказом короля Франції Філіпа Четвертого у 1314 році.

— Але ж потрапила. Якщо ми дізналися про неафішовану археологічну знахідку, то спроби інсталяції цілого ковену не могли б пройти непоміченими. Це неможливо!

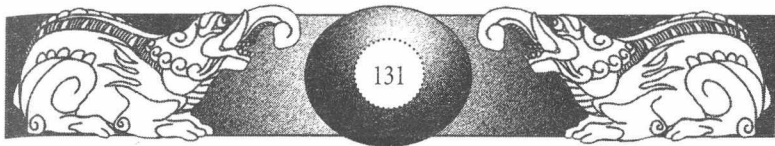
— Тим паче, — підтримав Стража Паладин, — що східні завжди підтримували і скеровували політику своїх імперій. Вони злиті зі своїми імперіями в одне ціле. Нащо їм створювати незалежну ієрархію, яка у майбутньому зможе побудувати у Причорномор'ї спочатку власний Центр Сили, а потім власну імперію?

— А може, їм вигідніше мати між собою і нами щось на штиб «Нової Візантії»? — припустив рудий. — Ми їх останнім часом сильно потіснили. Якщо вони відродять Куран, надавши потенційним обраним в Україні висвячену жрецьку пару, то невдовзі східні матимуть оперативний плацдарм для наступу на нас.

— Одночасно матимуть неабияку проблему в майбутньому, — знов заперечив Страж і кивнув у бік Паладіна. — Якщо їхні націоналісти отримають лідерів з новоствореного ковену, то старі імперії Сходу вже за півстоліття матимуть повноцінного конкурента. Молоду Причорноморську імперію з власними амбіціями.

— Але це вже політика, — відповів рудий. — Політики і дипломати якось потім домовляться, така в них робота. А тут ідеться про стару суперечку між Центрами Сили. Ми втрачимо Східну Марку, яку брати будували п'ятсот років, а великі мудреці Шангріли¹ скажуть, що, мовляв, тим лише «відновлена Рівновага»! Вони ж постійно наголошують на тому,

¹ Шангріла — закритий для нехтаємничених Центр Сили в Тибеті, який іноді ототожнюють із Шамбалою. Деякі метафізики, зокрема Рене Генон, вважали, що Шангріла в нашу епоху є місцем перебування так званого «Царя Світу», лідера нині сущих послідовників прадавньої Традиції людства.

що саме ми порушили Рівновагу і занестили світ глобалізацією.

— То нехай повернуть час назад і відмінять експедицію Колумба, — згадка про мудреців Шангріли явно роздратовала Стража.

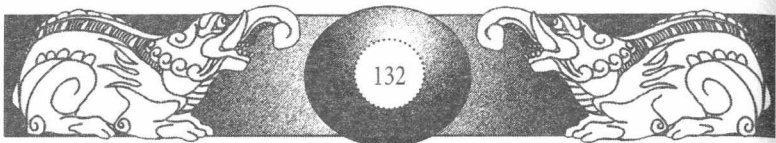
— Експедицію Колумба вже не відмінити, але помститися нам вони хочуть і можуть, — підсумував рудий.

Паладин остаточно впевнився, що поряд зі Стражем сидить титулований кат із пошту Майстра Зброї. Сперечатися з повноважним представником Коммодора не наважувалися навіть Принципати Ордену, нащадки королівських родів. Те, що сказав самовпевнений кат, Паладинові не сподобалося. Принаймні adeptів Священної Шангріли він ніколи не вважав своїми ворогами.

На деякий час за столиком запала мовчанка. Страж накидав до склянки з чаєм нових шматків льоду, Паладин повернувся до своєї сигари. Потік туристів, які оминали майданчик кав'ярні, знову зріс.

— За кілька днів вас, шановний, запросять до Резиденції, — повідомив Паладинові Страж. — Вам треба підготуватись. Рада, звичайно, захоче отримати максимум інформації про «гостю» і «невідомого». Факти, а не припущення. Якомога більше достовірних фактів. Окрім того, від вас, швидше за все, зажадають пояснень, чому, отримавши інформацію про «гостю», ви відразу не задіяли професіоналів, а доручили контакт із нею людям з клубу. Враховуючи усі ваші провали, розмова для вас не буде легкою, і я не збираюся знов виконувати роль вашого адвоката. До речі, я читав ваш звіт про контакти з Полковником. Якщо я правильно розумію, ви вважаєте, що він стає дедалі більш некерованим?

— Він якнайкраще підходить під ваше, Страже, визначення націоналіста, котрий мріє отримати для свого етносу лідера жрецького рангу і створити свою імперію. Він ідеаліст.

— Що ж, по-вашому, потрібно для того, аби найближчим часом тримати його і очолюваний ним підрозділ під нашим контролем?

— Гроші.

— Гроші? Ви щойно назвали Полковника ідеалістом.

— В Україні навіть ідеалісти люблять гроші, — посміхнувся Паладин. І додав: — Якщо, зрозуміло, гроші чималі.

— Vabene¹. А окрім грошей?

— Він ненавидить східних.

— Це добре.

— Але, якби не було східних, він би ненавидів нас.

— Це знов припущення?

— На жаль, ні. Цим, до речі, я й збираюся пояснити Раді, чому не віддав Полковникові «гостю». Він і так забагато знає, — Паладин зробив паузу і після затяжки додав, з підкресленою чіткістю артикулюючи слова: — Забагато знає, як для ідеаліста і *потенційного союзника* «третьої сили».

Страж подивився на рудого. Той примружив риб'ячі очі. Страж пожував своїми виразними романськими губами і сказав:

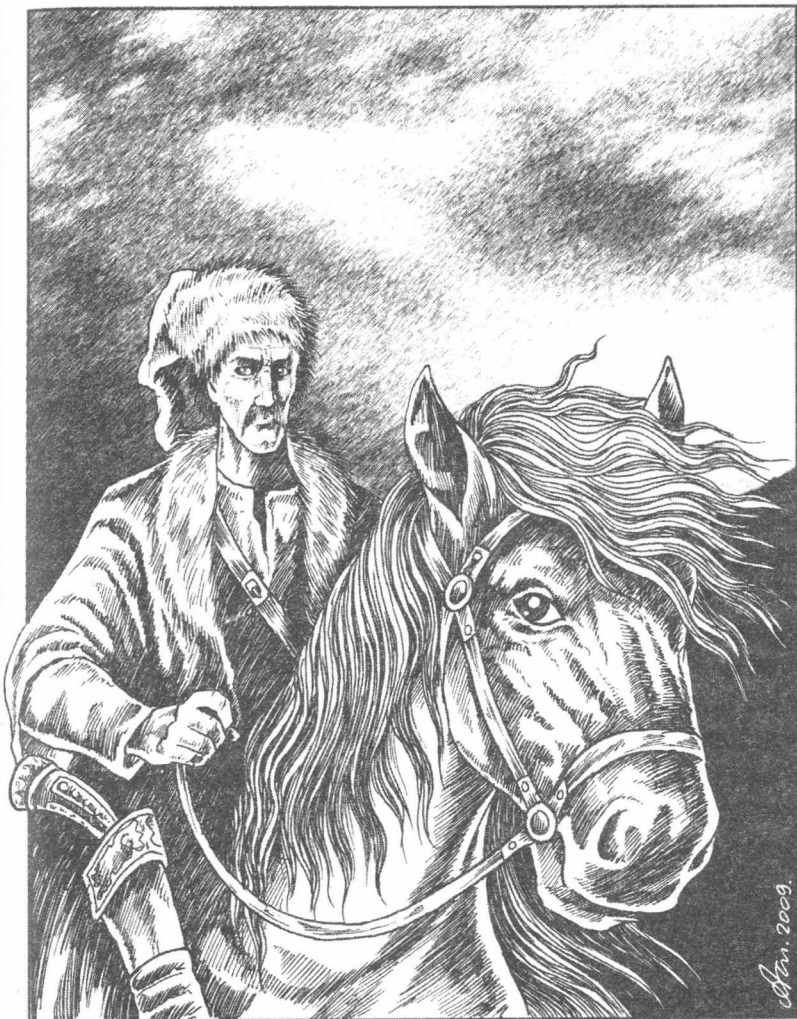
— Маємо проблему.

Паладин промовчав. На останній третині своєї еволюції сигара набула цілком божественного смаку.

¹ Vabene — добре (італ.).

Частина II.

Печатка за все

[Хутір гніздюка¹ Рєви при Сєрбинському полі, напроти Ізучєнкового байраку біля Полтави, третя година сполудня 24 червня 1673 року]

Пишний козак на вороному коні перестрибнув рогатку, вїхав до двору, загарцював коло кринички, розганяючи кутами-підклїтями курей і підсвинків. Курячий гармидер видобув з хати старшу жінку.

— Бог вам на поміч! — привітав її козак, зістрибуючи з коня. Дзєнькнули накладним сріблом шабельні піхви. Хляснули адамашкові шаровари. Блиснув золотий перстєнь з круглою перською бірюзою.

— Дай Боже й тобі, — жінка дивилася на приїжджого красєня із недобрим очікуваннєм, витираючи руки грубою димкою². Гість, видно було, відірвав її від хатньої роботи. — Як із добрими вістєями, козаче, то до хати просимо.

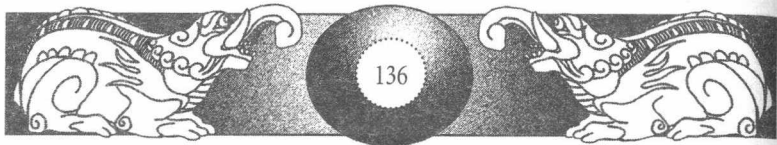
— Вістєі тепєр усі недобрі, хазєйко. Страшуся я, що за такі мої вістєі ви мені й чарчинки нацїдити не схочєте.

— Щє й порогу не перейшов, а вже про страхи та чарку? Та щє й перед Розгарами!³ Який герцовник! — невєсєло посміхнулася жінка. — Ти чий такий будєш, вістунє?

¹ Гніздюки (сидні) — запорізькі козаки, що осіли на одному місці й мали власне господарство.

² Димка — цупке дешєве полотно.

³ Розгари (Розигри) — перший понєділок Петрівського посту, вважався днєм розгулу нечистї сили. Люди цього дня мали утримуватися від нерозважливих дїй.

— У товаристві Харком кличуся, сотного Івана Кувтиненка старший син. Записаний джурую до отамана Івана Дмитровича¹.

Почувши отаманове ім'я, жінка ще більш спохмурніла.

— Давно вже до нас Сіркові башибузуки не їздили. Певно, врікли нас злі люди, — вона прочинила двері і грізно подивилася на сотникового сина: — І що, казаче? Так і підмітатимеш дідинець² шароварами?

Джура ображено здвигнув плечима, зайшов до тісних сіней, познімав з себе коштовну зброю, якої виявилось чимало; потім, зім'явши в руці високу шапку, перевальцем зайшов до світлиці. За столом, заставленим мисками і шапками, сиділи дві малі дівчинки і молодка. Харко привітався і присів на ослінчик напроти образів.

— Марто, залич сюди Петра, — наказала хазяйка молодці. — Скажи, що Сіркового чорта по його душу принесло.

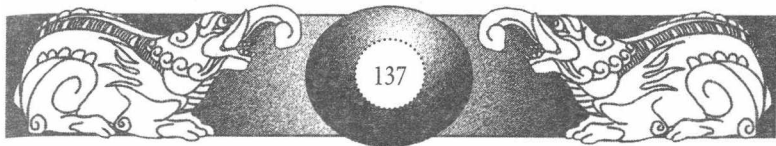
— Але й добрі ж ви на слово, хазяйко... — похитав головою джура. — Чортом мене до сьогодні лише басурмани називали.

— Усі ви сатанайлові діти, — стара так grimнула мисками, що малі заховали голови під стіл. — Мій Василь, царствіє йому небесне, теж гасав степами-лісами, як скажений дідько. І нащо? До якого такого скарбу догасався? Поклав дурну свою голову за твого Сірка, прости Господи, а я тепер... — махнула рукою, відвернулася від козака і зашепотіла молитву до образу Святої Помочі.

Козак утупив очі в підлогу. У війську пам'ятали, що осавул Василь Рева із великою славою загинув у баталії під Чудновим, виводячи козацьку сотню з оточення. Джурі Харку,

¹ Іван Дмитрович Сірко (? — 1680) — кошовий отаман і полковник Низового Запорізького війська.

² Дідинець — двір.

як отамановому посланцеві, суджено було, серед іншого, приймати на свій карк безнадійний гнів козацьких вдів, якого по селах і паланках він назбирав уже повну торбу. Він вже звик і знав, що при цих обставинах за краще є мовчати і крутити шлик¹.

Стара проказала молитву, повернулася до джури і суворо спитала:

— Не мовчи, скажи мені, Харитоне, за чим тепер до нас приїхав? Яке таке в Сірка до моєї родини діло?

— Є в отамана важне діло до старшого вашого, до Петра.

— Яке таке «важне діло»? — ізнов, немов полкові литаври, гримнули мідні миски.

— Того мені не вільно вам казати, перепрошую, Уляно Макарівно.

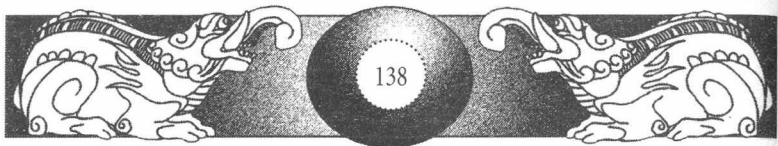
— Пречиста Мати Божа, так я і знала! Як серце чуяло: не обійде біда, не забуде... Не вільно йому! Навіть знаєш, як моє ім'я по батькові, сатанаїле! Усе знаєш, так? І я знаю усі ті таїни Сіркові, — осавулова вдова нависла на козаком, немов грозова хмара. — Турчин його притиснув, аж із нього, кнура попудливого², сік потік! І тепер кнурові нашого Петра треба, бо без Петра він, бач, того турка зі своєї сраки не зніме! Божечки, божечки, що ж то таке діється, люди добрі!

— Та що ж ви таке кажете, хазяйко! — підскачив Харко. — Бога побійтеся, плюгавими словесами мовити перед образами... Я ж тільки з війська, і не притиснули нас турченки, а навпаки: Аслан-місто татарське розорили ми...

— Мати Божа! — грізна хмара відступила, але грім над Харковою головою гриміти не припинив. — Курник ви розорили татарський, а не місто і курку дохлу там знайшли! А турчин

¹ Шлик — шапка.

² Попудливий — лютий, несамовитий.

ляхів вже загнобив і на нас тепер суне силою. Ми то відаємо... Ти ж коли лише приїхав, сам же казав, що за твої злії вісті не варто й чарки тобі налити. Казав?

— Що ви, мамо, так налетіли на доброго козака, — почувся від дверей. — Хіба то він винен у наших фрасунках¹?

До світлиці зайшов кремезний чоловік, вищий за високого Харка на півголови. Джура вперше побачив Петра Реву, знаного на Січі одноборця і зуха. З Петром він привітався обіймами, аж хруснули ребра Харкові під руками здорованя.

— Є від отамана розмова, — полегшено вдихнувши повітря, сказав джура Петрові.

— Як та' мається отаман-батько?

— Богу дякувати, муцирить махметок, як у старі часи.

— А ти про старі часи звідки знаєш? — розсміявся Петро. — Тобі, козаче, скільки літ числено?

— Писарі числять двадесять.

— Знатна цифір... Любить тебе Сірко?

— Я не дівка, щоби мене любити.

— І то правда. — Петро сів за стіл, поклав на дошки здоровенні руки. — Кажеш, що передав мені отаман своє очільне слово... Добре. Поїмо саламахи, вдаримося чарками, і поїдемо ми з тобою, козаче, до Вовчого Тирла, запалимо там по люлечці, про все-все поговоримо.

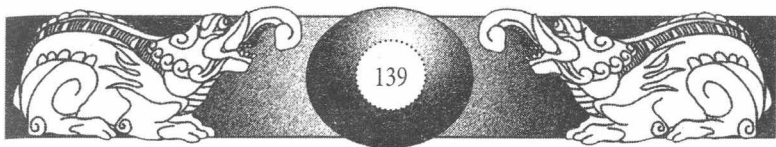
— Отаманове діло вельми спішне.

— Спішне діло? — Петро повів пальцем, і на столі миттю з'явилася пузата сулія з чикилдихою². — Три роки Сірко вакацьового³ Реву не згадував — живий я чи пішов був до пекла — а тепер в нього до Реву таке діло важне і пресвербляче, що

¹ Фрасунки — смутки, турботи.

² Чикилдиха — різновид сивухи.

³ Вакацьовий — той, що перебуває за штатом, у відставці.

й чарку перед святим постом відмовлено випити... Предивні, Господи, твої знамення!

Харко хотів був сказати, що піст, власне, вже почався, але змовчав. Мовчазна чорноока Марта тим часом виставила на стіл чарки, миску з тертою саламахою, часник і шулики¹. Джура сів за стіл напроти господаря. Козаки помолилися, випили. Жінки і діти залишили світлицю. У хаті запала тиша. Обличчя джури почервоніло.

— Бач, козаче, — розпечатав застільну мовчанку Петро, — якщо добру чикилдиху трохи настояти на калгані й мухоморах, вона тебе одразу хапа, як кундель² за горло. За старих часів таку чикилдиху замішували по хуторах усюди, а тепер роблять лише просту сивуху. Аби лише очі залити.

— Сильна в тебе чикилдиха, — визнав Харко. — Я таку знатну напою останній раз вкушав у князя Ромоданівського ще на куряче свято³.

— У Ромоданівського? А що ти робив у того упиря?

— Брали з хлопцями приправу⁴ царську для товариства. Армат і до тих армат порохове зілля.

— Приправу брали? Ну звісно... — Петро перехилив другу чарку. — Якщо діло спішне, то кажи.

— Може, надвір вийдемо або до того твого тирла?

— У моїй хаті вражих вух немає.

— Але мені отаманом наказана вузька конфіденція⁵.

— Якої ж тобі треба вужчої, козаче? Око в око сидимо.

Джура задля чистого сумління озирнувся, потім перехилився через стіл і зашепотів, аж його дихання нагріло Петрові вуха:

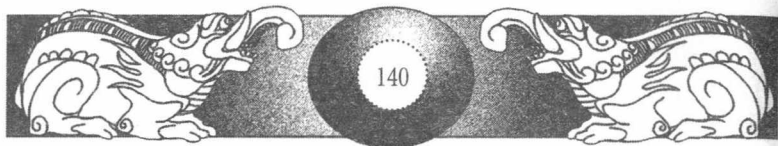
¹ Шулики — коржики з медом і маком.

² Кундель — степовий собака.

³ Куряче свято — День святих Козьми і Даміана 1(14) листопада.

⁴ Приправа — боеприпаси, озброєння.

⁵ Конфіденція — секретність.

— Коли отаман пропадав на Московії¹, почалися злі діла. Хтось винищив до ноги планетниць і характерників, з якими радився отаман. Люди бачили чи то демона, чи то чорного лотра², що вночі нападав на хутори. Він усіх яснобаченників та віщунів нищив безжально. Хлопці із хутірських хотіли його впіймати, але усі при тому загинули. Коли отаман повернувся, лишилися живими тільки діти планетниці Чернихи, які від матері перейняли Силу. Отаман на цих ділах добре знається. Він каже, що як знищать усіх яснобаченників, то залишимося ми перед демонами та зайдами беззахисні, і злі сили погублять Україну. Отаман тих Черниченків сховав, але тепер сам він у поході й серце його неспокійне. Наказує він нам з тобою Черниченків відвезти на Тонку Воду.³ Там теж живуть сильні характерники, і місце там тайне, лотрам неприступне. Всім маємо сказати, що їдемо, мовляв, до Савур-могили⁴, а самі Муравським шляхом поскачемо до Гнилого моря...

— То справа темна, — спохмурнів Петро. — Планетниці — то ж знані відьми. А характерники? Де ж там розбереш, де характерник, а де чорний відьмак? Сіркові, може, і вільно з ними ради радити та бави водити, а ми православні з діда-прадіда, пости тримаємо твердо... А як я відмовлюся?

— Отаман тобі передає, що є на тебе московська цидула з приказною печаткою.

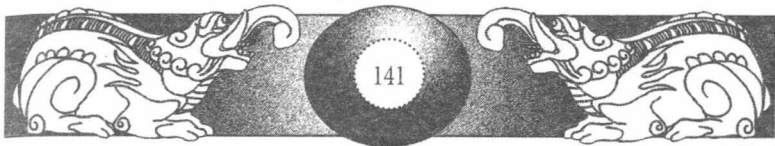
— Яка така цидула?

¹ У 1672 році, за намовою щойно обраного гетьмана Самойловича, Сірка затримали росіяни і вислали до Сибіру. У 1673 році, коли турки почали загрожувати Лівобережжю, цар Олексій Михайлович наказав звільнити славетного отамана.

² Лотр — розбійник, горлоріз.

³ Тонка Вода — тепер ця коса між Сивашем (Гнилим морем) і Азовським морем називається Арабатською Стрілкою.

⁴ Савур-могила — природна гора в степу між річками Міус і Кринкою, древній кордон між Україною і Донщиною.

— У ній писано, що ти був із Голошком і Страхом, коли вони шість літ тому московського посла у Дніпрі втопили.¹

— Брехня! — здоровань Рева змахнув зі стола половину посуду. — Мене тоді Васютенко² до гетьмана відіслав, не було мене на Січі!

— Як там насправді було, тобі краще знати, — твердо продовжував джура, не звертаючи уваги на буйство Реви. — Але цидула та вже від Трійці лежить у генерального писаря на розгляді. Її в канцелярії бачив сотник Полтавець і отаманові про неї сказав. У тій цидулі писано, що Голошка на Москві приказні допитували і він там на дибі кричав «слово і діло» і царевим людям показав на тебе, і на Місюню Захарченка, і на Івана Щавенка, і ще на багатьох, хто Єфімці-послові злозатейно карачун поробив...

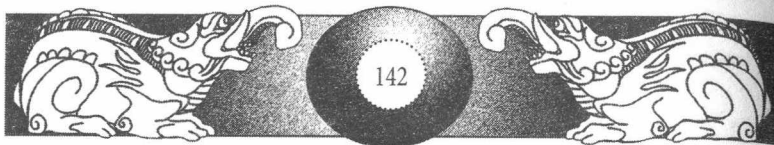
— Гаспидове рило! — проревів Петро, налив собі повну чарку, випив, потім ще одну. — Обмовив мене вражий потрох! Звів підлий наклеп! Я до гетьмана поїду і в Гадяч у полк поїду, там знають, що я в Брюховецького тоді був.

— Про Брюховецького тепер краще не згадувати, — зауважив Харко. — Та й хто там нині буде розбиратися. Заб'ють тебе, козаче, в залізо і відправлять до царських катів. А там буде лише твоє слово проти слова Голошкового. Он, Місюня, кажуть, вже подався на правий берег і мізерію свою та жінчину прихопив.

Важке мовчання зависло над столом. Чути було лише важке дихання Петра. Харко подумки молив Святі Сили, щоби ті додали здорованеві розуму.

¹ 15 травня 1667 року низові козаки, розлючені підписанням Андрусівського договору про Вічний мир між Варшавою і Москвою, втопили у Дніпрі біля острова Скрабного російське посольство на чолі з царським стольником Єфімом Лодиженським.

² Остап Васютенко — кошовий отаман Запорізької Січі у 1667 році.

— Що мені батько-отаман радить? — Рева тверезими очима подивився в обличчя Сіркового посланця.

— Радить тобі, козаче, довести дітей Чернихи до Гнилого моря живими і здоровими. Якщо Бог pomoже і ми їх таки туди доправимо, він тобі реверс¹ дасть про твою повну невинність у тій давній справі. Така зі слів отаманових є в сій теревені конклюдія².

— Що за реверс?

— Поручиться він за тебе перед царем і гетьманом. Нарочитим³ словом своїм поручиться.

— Так він сам тільки-тільки із Сибіру виліз.

— То тепер вже є неважливим. Чув, що турчин у Великій мечеті поратився⁴ Москву спалити? Нині на Москві страх і рушення велике. Мури чинять, на баштові дахи свинець кладуть. Цар тепер на батька-отамана, як на святий образ, молиться.

— Про це теж Полтавець повідав?

— Я сам те бачив.

— Тісно знаєшся з московськими, бачу.

— Отаман посилає — я і знаюся. Не своєю волею живу, маєш розуміти.

— А якщо ти у московських справах такий третій, то скажи мені без змани: от як війна ця закінчиться, тоді що, візьмуть мене москалі за сраку? Так?

— Війні кінця-краю не видно. Онде польський круль відступив турчинові усю Подолію. Чув?

— Бачу я, що й мені треба гонзнуги⁵. До Дорошенка, у Чиgirин подамся.

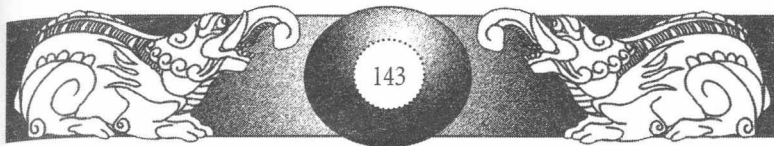
¹ Реверс — письмова гарантія.

² Конклюдія — останнє слово, резюме.

³ Нарочитий — тут у значенні «значний, вагомий».

⁴ Поратився — поклявся.

⁵ Гонзнуги — втекти.

— Дорошенкові дні добігають кінця, усі від нього тепер відійшли, навіть родинні його перекинулися до Самойловича і Ханенка. Та й не прийме він тих, кого винуватять у такій справі. Тоді ж, кажуть, Страх із товариством не тільки Єфімку вбили, але й кримського Мехмет-агу. А Дорошенко з ханом сваритися не буде, сам розумієш... Я от що скажу тобі, казаче. Як настане зла доба, пересидиш на Тонкій Воді. З тої невір-землі волхви і начальні люди нікого не видають ані в Крим, ані в Москву.

Петро доконав сулію, залишком з денця змочив оселедця і перепитав:

— Реверс, кажеш? Най вершиться воля Божа. Гайда, джуро, ідемо до отаманових відьмаченків.

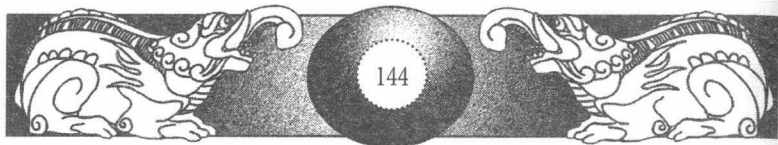
2

[Могила Переп'ятиха біля Фастова, у землях Київського воєводства, вечір 23 червня 1673 року]

— **У** цій землі, месіре, як мені зрозуміло, могили є найвизначнішими із пам'яток, — зауважив брат Янгель, дивлячись на коло з великих брил, що оточувало прадавнє поховання Переп'ятихи. — Цікаво, що за великий король знайшов вічний притулок під цим каменюччям?

— У степу все мінливе і плинне, окрім старих могил, — підтвердив Паладин Храму Фанерон. — Тільки найтвердіші з каменів витримують хвилі змін, які від заснування світу котяться цими землями. І на цих каменях немає написів. Що може бути сумнішим за німу історію? Ця земля ще не народила своїх Фуکیدів і Павсаніїв¹.

¹ Фуکیدід, син Олора — давньогрецький історик (460—396 рр. до н. е.), Павсаній (110—180 рр.) — автор історико-археологічного «Опису Еллади».

— Отже, ми з вами, месіре, їдемо німим і проклятим краєм?

— Чому ж це «проклятим», брате?

— Адже саме неспокій є першою ознакою демонічного, — брат Янгель відкинув каптур плаща, що означало його готовність до великої дишкурсії. — От і мудрий Фульгенцій, єпископ Руспенський у листі до Моніма писав, що диявол, цей бунтівник і відступник, втік від *imperturbabilem requiem*¹, а згодом і сам став причиною зрушень та змін. А у «Мораліях» святого Григорія Великого читаємо, що нечисті духи не можуть перебувати у спокої, утримуючись від спокушення, бо ж вони не обмежені жодною плоттю.

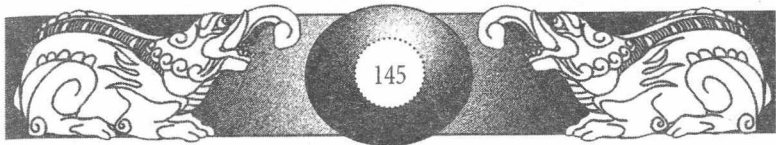
— Але ж цей неспокій злої сили є вселенським і не залежить від місця або місцевості.

— Так, месіре, але неспокійному зручніше перебувати там, де неспокій є природнішим та споконвічнішим. Може, тому в Україні так багато чаклунів і чаклунок? Тут навіть прості сільські баби навчені телуричної магії. У «Промовах старців» я читав про тутешнього святого Макарія Скіфського, який зайшов переночувати до давнього склепу і там мав сутичку з демонами. Демони любляють гробниці магів, куди їх притягує нечестиве мистецтво покійних — *per infamis artis*. Так свідчить граматик Паладій. Нам треба уважніше приглядатися до степових могил.

— У тому є рація, — погодився Фанерон. Сьогодні балакучий супутник радше втомлював його, аніж розважав. Але тут балакун казав правду. Могили випромінювали Силу.

Уже третю добу вони ретельно уникали містечок і сіл. Майстер Зброї попередив своїх братів з Ордену, що шляхи стали небезпечнішими, а старости підозрюють у всіх мандрівних людях шпигунів і харцизів. Якщо ще місяць-два тому спільна війна поляків і росіян проти турків робила усіх

¹ *Imperturbabilem requiem* — непорушний спокій (лат.).

християн ледь не кривними братами, то тепер нові підозри та незгоди розгорілися поміж католиками і східнообрядцями.

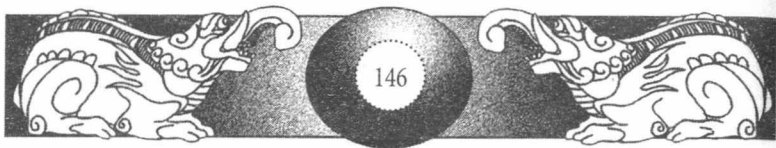
Посланці Храму спішилися біля брил степового поховання. «Тут, — прийняв Янгель рішення про зупинку, — у місці безлюдному і тихому, буде зручно дати собі й коням відпочинок». Їхні волохаті татарські коники невдовзі дійсно знайшли потічок під вербами і галявину з високотрав'ям.

— Свята Інквізиція, знищуючи відьом в Абендланді,¹ в останні два століття пригасила буянню могутньої жіночої сили, через яку на Заході діяли Хаос і Батько Хаосу, — сказав Фанерон, погладжуючи ще теплий після літнього дня бік велетенської брили. — А в цій землі первісна жіноча сила квітне всіма барвами Деметри й Афродіти. Це земля амазонок, земля Великої Богині, владу якої не здатні захитати тутешні чоловіки і тутешнє священство.

— Тутешні чоловіки такі нікчемні?

— Ні, добрий брате, вони далеко не нікчемні, але в степових чаклунських ковенах чоловіки завжди розділені й розсварені, а відьми — навпаки. Богиня пильнує джерело своєї влади. Окрім того, саме жінка народжує нове життя. Для примітивних племен Сходу це надзвичайно важливо. Жінки захищають таємницю нового життя від войовничих чоловіків-смертоносців магією Богині. Навіть східне християнство, якщо добре поміркувати, несе на собі печатку Богині й має нахил до софійної жіночності. Воно молитовно більш віддане Софії-Премудрості й Богородиці, аніж чоловічому первню Єдиного. Хіба ви, добрий брате, не бачили, скільки в будинках східнообрядців ікон Мадонни? У десятки разів більше, аніж зображень Творця і Сина Його Єдиносущного.

¹ Абендланд — «Присмеркова Земля», давня назва Західної Європи, яка використовувалася переважно містичними і поетами.

— Значить, месіре, тепер ми із вами протистоїмо Великій Богині?

— Протистоїмо? Аж ніяк. Це було б, по-перше, грубим спрощенням і, по-друге, невинуватим перебільшенням, добрий брате. Адже хто ми з вами такі, щоби *протистояти* Богині? Нехай врятує нас Єдиний від такого смертельного й безнадійного протистояння! До речі, Великий Архітектор Всесвіту сам має жіноче втілення своєї могутності. До того ж це втілення зрине, у якому присутня первородна Божа Слава.

— Ви, месіре, кажете про талмудичну Шехіну?¹

— Я лише висловлюю деякі припущення. Нам достеменно невідомо, звідки прийшла у наш світ Богиня, Велика Матір Степів. Кажуть, що на зірках Оріона в надпрадавні часи відбулася вирішальна баталія між арміями Архангела Михаїла і Люципера. Сили зла зазнали поразки, але окремі архидемони вціліли і сховалися у диких куточках Всесвіту.

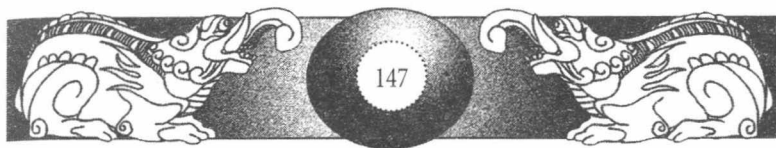
— То наша земна куля — дикий куточок?

— Просвітлені маги казали, що наш світ не є видатним перехрестям у Геометрії Універсуму. Цю сумну мудрість Орден успадкував за часів Хрестових походів від премудрих східних старців, що вміли читати старі єгипетські трактати і тлумачити карти Таро за таблицями фараонів. Можливо, Богиня є одною з недобитих воїтельок того Люциперова війська. Недарма ж вона була верховною Богинею кровожерливих амазонок і скажених у любощах жінок древньої Меотиди².

Брат Янгель почухав лисіючу голову. Він вже три тижні подорожував з Фанероном, але в кожній наступній розмові

¹ В єврейській містиці — Зрима Присутність Бога. Шехіна явила себе як дивовижний стовп диму, що супроводжував Ковчег Завіту під час блукань євреїв пустелею.

² Меотіда — давня назва Приазов'я і Тамані.

Паладин Храму відкривав перед ним нові горизонти знань, ширші й кольоровіші за ті, до котрих він звик, перечитуючи літописи Ордену, книги церковних авторитетів. Янгелеві здалося, що саме сьогодні месір Фанерон, як ніколи, схильний до відвертості. Брат Янгель набрався хоробрості й запитав:

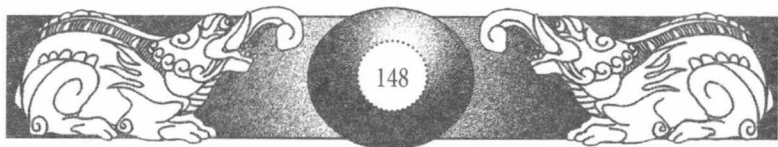
— Дозвольте, месіре, а як ви думаєте, чому могутній і непереможний Майстер Зброї закликав нас із вами на допомогу?

— Я відповім вам, брате, на рівні свого розуміння, адже справжні думки Майстра недосяжні для таких, як ми з вами, — після хвилинного мовчання відповів Паладин Храму. — Майстер Зброї Ордену, безперечно, наймогутніший з могутніх воїнів сущого, але в цих степах, переповнених чаклунами й невідомими рабами чаклунських ковенів, він опинився в ролі такої собі «свічки в мурашнику». Ви коли-небудь бачили, брате, що відбувається, коли встромити запалену свічку в лісовий мурашник?

— Я ніколи не встромляв запалену свічку в лісовий мурашник, месіре.

— Я теж, але бачив як це робили сини графа Гальперіні, вихователем яких я був за молодих років. Так от, мурахи починають зусібіч лізти на свічку і гасити її своїми тілами. Спочатку вони лише згоряють і тонуть у розтопленому воску, але наступні хвили «пожежників» перебивають тік випарів, що живлять полум'я. Минає небагато часу, і свічка гасне. Так і наш Майстер, який сильніший за кожного з лицарів цієї землі, потребує допомоги, коли його зі всіх боків оточили козаки і чаклуни полковника Сіркуса, якого дехто з братів вважає начальним відьмаком з ковену Курана. Ці дикі, але відважні степовики ладні загинути, щоби зберегти від знищення своїх волхвів.

— Я читав про ковен Курана у давніх літописах, — нагадав про свою ерудицію брат Янгель. — За часів короля готів

Германаріка саме ковен Курана очолив боротьбу склавинів проти готської військової гегемонії¹.

— Ковену Курана понад три тисячі років, — підтвердив Фанерон. — Він численний і споконвічно пов'язаний із військовими ієрархіями Великих Степів. Його Старші ведуть свій рід з Арії² і законно володіють священними реліквіями, стародавнішими за саму Чашу Грааля!

— Неймовірно... — прошепотів брат Янгель.

— Одна з цих реліквій — легендарний Камінь Богині. Вже у ті незапам'ятні часи, коли народ Рами блукав пустелями на шляху до Індії, а наш Орден воював на боці фараона із всевладними жерцями Сонця, мудрі знали про існування Каменя Богині, який охороняли жінки-воїни і спадкові провидиці з Арії. Жрець, який вміє працювати з енергіями волі, схованими у Камені, може перетворитись на непереможного вождя і заснувати могутнє войовниче царство. Цей Камінь є вмістилищем магічної Влади, він змушує людей віддавати свої життя за справу, якій служить носій реліквії, Обраний або Обрана Богині.

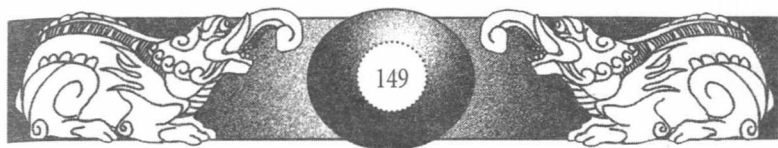
— Значить, — в очах Янгеля спалахнуло розуміння, — отой полковник Сіркус володіє Каменем!

— Можливо.

— Можливо?

¹ Мається на увазі повстання підкорених готами племен, що населяли територію теперішньої України у першій половині четвертого століття нашої ери. Повстання було жорстоко придушене сином Германаріка Вінитарієм. Якщо вірити історикові Йордану Готському, Вінитарій стратив вождя повсталих Буса (Божа) і сімдесят його старійшин.

² Арія — країна на сході Стародавнього Ірану, населена в давнину арійськими племенами. Цю назву вона зберігала як провінція, перебуваючи у складі Царства Ахеменідів і в імперії Олександра Македонського.

— Особисто я не впевнений, але Великий Коммодор вважає, що володіє.

— І тому Майстер не може його здолати. Заважає Сила Каменя. Все зрозуміло.

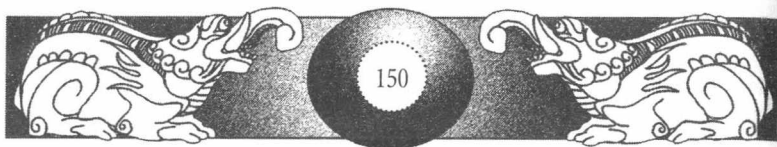
— Але його й не треба *долати*, брате. Сіркус старий і стомлений зрадами. У політиці, Богу дякувати, владна магія Богині не така дієва, як на полі битви, де Сіркус двадцять років не знав поразок. Тим, до речі, він себе й видав. А нам нині достатньо знищити усіх можливих спадкоємців його Сили — і небезпека відійде у далеке майбутнє. Не в кожному поколінні, брате, народжуються Обрані. І далеко не кожному з Обраних під силу керувати мінливими і дикими енергіями Каменя. Стихії Хаосу іноді незбагненні навіть для його adeptів.

— Ми поможемо Майстрові!

— Поможемо і переможемо. Як перемогли у часи Германаріка... Я маю особливу надію на вас, брате, — Фанерон зустрів ентузіазм Янгеля привітною посмішкою. — У вас, брате, як нам відомо, рідкісний спадковий дар яснобачення. Раніше ми з вами не вели розмов про цей ваш дар, але тепер настав час. Тепер ми з вами знаходимося біля древнього та беззаперечного центру Сили. Чи зможете ви звідси встановити зв'язок із Майстром і запитати його про наші подальші шляхи і дії? Відверто кажучи, брате, я вже трохи заплутався у цих нетрях.

— Я спробую, — запевнив месіра Паладіна Янгель.

Він раптом сповнився великою самоповагою. Він уявив, що саме від його вмінь залежатиме спокій і розквіт Європи у найближчі століття. Що такі могутні стовпи Ордену, як Великий Коммодор і Майстер Зброї, обрали саме його, незнатного й недостойного грішника, для святої справи подолання Хаосу і відбудови Порядка. І тепер, коли Паладин втратив відчуття прадивого шляху, саме він, Янгель Ясновидячий, Молодший Архіваріус Храму, доведе, що йому в цьому житті випало не пасти задніх.

Тому брат Янгель енергійно заповзявся шукати місце витоку Сили. Він вийняв з глибин своєї керей¹ бурштинову кулю на срібному ланцюжку й почав із цим *телуричним маятником* обходити могильні брили. Він вірив маятникові більше, ніж свіжозрізаній лозі, якою користувалися старі яснобаченники з його родини. І не дарма. Не встигло ще сонце сісти на верхівки модрин, коли місце витоку Сили було знайдено за чітким правим закрутом маятника.

Янгель сів на пласку брилу, котра вінчала це місце, і з молитвою сконцентрував свою свідомість на образі Майстра. Він входив у транс повільно, але впевнено. Фанерон уважно спостерігав за його діями, приготувавши про всяк випадок склянку з нашатирем і дерев'яну лопатку для розчеплення зубів.

Коли тіло Молодшого Архіваріуса почало дрібно сіпатися і пахнути цинамоном, Паладин і сам став до молитви, славлячи дива Господні й Силу, древню, як саме Творіння.

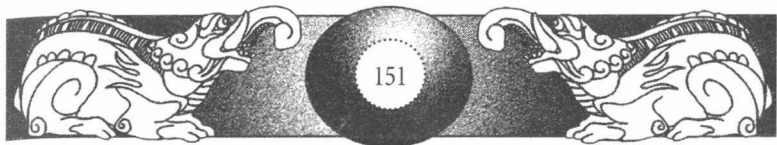
3

*[Ліг Рогатич на лівому березі Хоролу, в землях
Миргородського полку, ніч проти 27 червня 1673 року]*

Джура просвистів у темряву умовний сигнал. З глибини логу відізналася криком луна — сигнал почули. Петро Рева несамовільно перевірів пістоль, схований за кушаком. «Хто ж то вилізе з того тирла? — подумав козак. — Яке таке чудо? І чому я в біса погодився на таку богопротивну виправу? Якесь відьмацьке потемнення, не інакше!»

Прошло кілька томливих хвилин. Потім невидимі руки розсунули кущі й випустили на місячне сяйво двох підлітків.

¹ Керей — чоловічий плащ.

«Та ж вони вже дорослі ясирчики!» — зрозумів Рева, котрому чомусь думалося, що діти відьми Чернихи малі й нетямні пуцвериська. Добре, не треба буде втирати шмарклі.

Джура ще раз оглянув галявину. Нічого підозрілого він не побачив і дав знак Реві виходити зі схованки. Козаки неквапно підійшли до Черниченків. Хлопець виглядав переляканим, але старша дівчина, замотана у хустину, дивилася Реві в очі. «Не дивись на мене!» — хотів сказати козак, але сказав зовсім інше:

— Чого не вітаєтеся зі старшими? Як називати вас?

— Добро вам Боже і Навіє! Мене зовуть Двійєю, а його — Ранвіром, — сказала дівчина.

— Що за такі імена басурманські?

— Не басурманські, а прасвященні.

— Священні імена по святцях розписані. Я там таких не бачив.

— Ми не попівські, — Двійя не відривала погляду від Ревиного обличчя.

— Ви відьмацькі, знаємо.

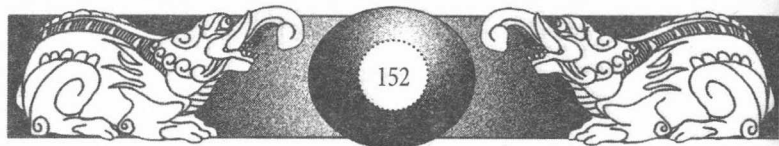
— Ми... планетницькі, — виправила його Двійя, хоча й замислилася на мить, добираючи *правильне* слово. Її очі сердито блиснули з-під хустини.

— Вперта ти дівка, бачу, — похитав головою козак, а про себе відмітив, що «планетник» є, швидше за все, зовсім не тим словом, котрим самі себе означають чаклуни.

— Обаче¹ маю знання, — зауважила Двійя. — Моє ім'я означає «двічі народжена». По плоті народжена і по духу, — додала вона пояснення.

— Знатне в тебе назвисько, хоча й не православне. Краще б тебе Дарією нарекли... А малий чого затявся? Німий? — Рева кивнув на брата Двійї, хотів узяти хлопця за підборіддя, але той відсахнувся.

¹ Обаче — проте, однак.

— Він бачив Чорного, тепер всього боїться, — пояснила Двійя.

— Чорного? Нападника? — Рева запитально подивився на Харка. Той кивнув.

— Мені про того Чорного треба знати більше, — сказав Рева дівчині.

— Вони не знають, і ніхто не знає, — замість Двійї відповів Харко.

— Він прийшов з того берега¹, він старий дідो, — повідомила Двійя.

— Чим він убивав людей?

Ранвір раптом заплакав. «Певно, бачив, як нападник убивав Черниху», — припустив Рева. Двійя лише подивилася на брата, і той припинив рюмсати. «Вона тепер серед них головна», — зрозумів козак.

— Він відрізав мамі голову, а дядька Захарія ударив рукою в груди, і той упав, помер.

Харко перехрестився.

— Пустою рукою убив? Старий дідо? — перепитав Рева.

Дівчина кивнула. Їй теж хотілося плакати. Гірка куля в горлі не давала їй розповісти про те, що вона бачила на власні очі, схована матір'ю у таємному закапелку.

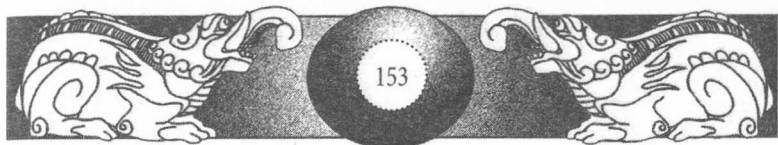
— Захарія Тризна, най йому все проститься, був твердим козарлюгою, битим-перебитим, як той кундус², — тихо сказав джура. — З отаманом до Кафи ходив, веслував на «чайці». Абих³ такого вбити першим ударом... Най пан Бог рятує!

Рева хотів було розпитати Черниченків, яким таким знарядям нападник відрізав старій планетниці голову, але вчасно схаменувся, припинив розмову і дав знак усім рушати за ним.

¹ «З того берега» — тобто з Правобережжя, яке тоді було під Польщею.

² Кундус — дворовий пес.

³ Абих — щоб.

Четверо вийшли з логу і майже безшумно розчинилися у безкраїх просторах під молодим місяцем.

4

[Могила Переп'ятиха біля Фастова
в землях Київського воєводства,
ніч проти 24 червня 1673 року]

Архіваріус Янгель вийшов з трансу вже після заходу сонця. Біля примогильних брил, у сухій ямі, Фанерон ще до того розклав невелике багаття і закурив горіхову люльку, зручно розташувавшись біля вогню. Він терпляче чекав, доки Янгель відновить дихання і здатність розмовляти. Архіваріус не замлюївся й не бився у корчах. Він із тихим стогоном сповз із пласкої брили, загорнувся у керею і довго лежав, заплющивши очі.

— Чому після того завжди стає так зимно? — спитав нарешті Янгель. Голос його змінився, став хрипким і ніби хворим.

— Кажуть, що такі, як ви, брате, розраховуються теплими соками тіла з охоронцями астралу. Плата за вхід, так би мовити.

— Немає там ніяких охоронців.

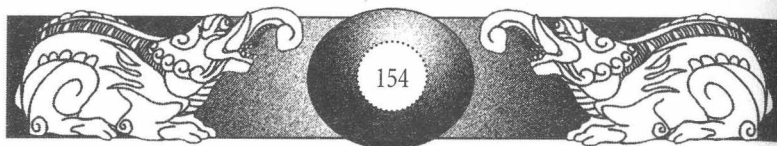
— Кажуть, що є.

— Дурне кажуть, — сказав Янгель і знов замовк.

Фанерон подивився у той бік, де паслися коні. Йому здалося, що там брязнуло залізо. Він прислухався і вийняв із поясних чохлах два кремнієві пістолі. Потім відкрив порохівницю, досипав до запальних пазів пороху і накрутив пружини запальних коліщаток. Пістолети були заряджені срібними кулями. Про всяк випадок.

— У нас гості? — спитав Янгель.

— Можливо.

— Ви так любите це слово, месіре.

— Яке?

— «Можливо».

— Упевненість надто дорого коштувала декому із моїх друзів. Я волю радше бути невпевненим, аніж мертвим. До речі, добрий брате, чи не зволите ви розповісти про ваш зв'язок з Майстром? У вас щось вийшло?

— Вибачте, месіре, я лише збирався з думками.

— Вибачаю.

— Я почув істинні слова Майстра. Він десь на Лівобережжі. Наказує нам їхати на Трек-Туміріс і нижче того міста переправитися через Бористен. Він нас чекатиме за переправою.

— Місто на цьому березі Бористену він назвав Трек-Туміріс? Саме так, не інакше?

— Або Тракхумеріс...

— Трахтемірів, — зрозумів Фанерон.

— Так-так, це саме та назва.

— Це все?

— Ні. Його помічник-ясновидець три тижні тому помер від хвороби. Він тепер діє наосліп. Йому важко. Дуже важко.

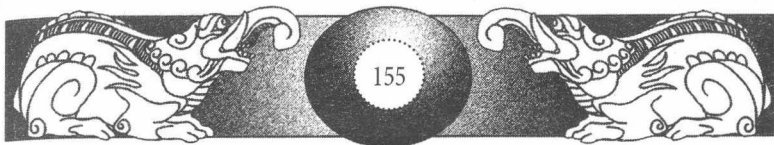
— Ми потрібні йому.

— Так. Ми маємо поспішити. Козаки допомагають Куранським чаклунам втекти. А на Майстра тепер полює ціла півсотня.

— Сіркус знає про Майстра.

— Так, месіре, знає... Але, перепрошую, тепер і я чую гостей. Комусь із місцевих сподобалися наші конячки. І гаманці теж.

Фанерон з дивовижною легкістю вистрибнув з ями і з двох стволів вистрелив по кущах. Звідти почувся крик болю і вилетіли стріли. Одна влучила у Паладіна, дзьобнула схований під одягом панцир і відскочила. Фанерон швидко побіг до кущів, витягуючи з піхов черлений меч-вію. Поки він добігав, ще дві стріли чиркнули його панциром. З густої тра-

ви назустріч лицареві раптом вистрибнув низький — ніби сплюснутий — чоловік у хутряній куртці. Він замахнувся на Фанерона бойовою сокирою і відразу впав із розрубаною головою.

Чорний меч, вкоротивши життя сокирникові, окреслив широку дугу і різонув по кущах. Упали посічені гілки. Але за ними вже нікого не було. Невидимі стрільці повтікали. Фанерон переслідував їх ще кроків із триста, але розбійники бігли шпарко, незважаючи на те, що один із них залишав за собою криваві знаки. Місяць тим часом заступила хмара, і подальша погоня у суцільній темряві стала ризикованою. Коли лицар повернувся до могили, то побачив, що Янгель з останніх сил відбивається ще від двох харцизів, озброєних кривими ножами. Поки Паладин ганявся за стрільцями, їхні товариші намагалися вкрасти коней.

Побачивши Фанерона, розбійники залишили Янгеля і побігли до пущі. Паладин не став їх переслідувати, перезарядив пістолети і вистрелив у бік темного лісового громаддя. Він не влучив, але, судячи з шурхоту трави, харцизяки побігли швидше.

— Вони не завдали вам шкоди? — запитав Фанерон Молодшого Архіваріуса.

— Трохи завдали, месіре, — Янгель показав розрізаний рукав кереї.

— Ви поранені?

— Це лише подряпина. Неглибока.

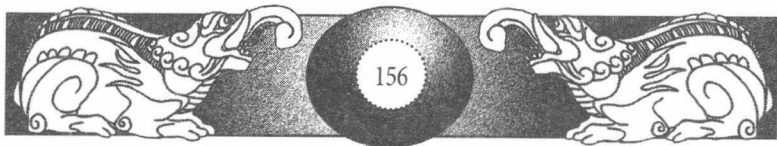
— Тоді рушаймо. Постріли могли почути.

— Їхати у такій темряві небезпечно.

— Від'їдемо на певну відстань, а там вже знайдемо, де заночувати. Повинні ж бути тут безпечні місця.

— Якщо люди тутешнього лантвїта¹ матимуть псів...

¹ Лантвїт — староста.

— ...То пси візьмуть слід розбійників. Вони пахучіші, — сказав Паладин і сам посміхнувся своїм словам.

Але Архіваріус не підтримав його веселощів.

— Ви впевнені, месіре, що знайдете шлях до того Трактемирису? — тривожно запитав він.

— З Божою поміччю, брате. З Божою поміччю.

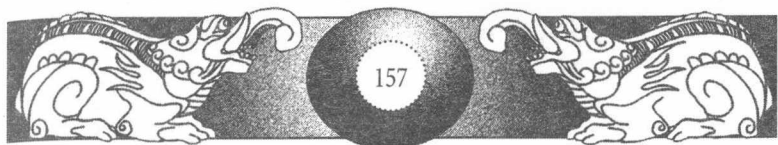

*[Яранський Луг, берег Ворскли,
ранок 28 червня 1673 року]*

Колись на березі Ворскли стояв православний монастир, на який офірувала гроші старшина реєстрового козацтва. У часи короля Жигимонта Третього¹ в монастир принесли чудодійну ікону Матері Божої, що мала цілительні властивості. Кажали, що цю ікону врятували монахи з Вірменії, розореної турками. До ікони почалися багатолюдні проці, і монастир розрісся. Його навіть пророчили в суперники славетній Михайлівській обителі. Але у непевну добу після смерті старшого Хмельницького монастир спалили чи то татари, чи то лубенський полковник Гамалія, який любив усе підпалювати. Ікона зникла, монахи розбіглися. З того часу обгорілі руїни монастиря давали прихисток різному мандрівному люду.

Сонячного літнього ранку втікачі Черниченки та їхні охоронці прокинулися серед цих величних руїн, у яких, за переказами, все ще діяла благодатна сила зниклого чудотворного образу. Над ними, крізь ребра згорілого купола, синіло небо, а повітря ситилося райськими ароматами квітучих рослин. Двійя попросилася до річки, і Рева пішов з нею. Вночі, проїжджаючи цими місцями, він бачив лише темні ма-

¹ Жигимонт Третій був королем Речі Посполитої у 1589—1632 роках.

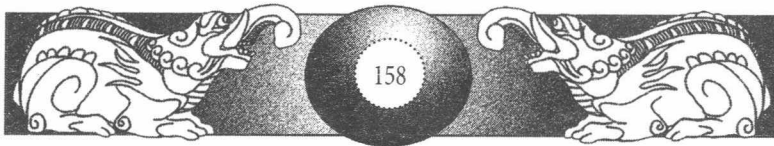
сиви гаїв і дібров. Тепер вони розкинулися перед ним в усій пересиченій життєвими соками красі. Деревя блищали свіжою зеленню, над травами гули бджоли, на нижньому лузі паслися руді корови. З гори, на якій стояв монастир, відкривалася розкішна панорама лісових острівців, полів та очеретів.

Донька планетниці зняла свою хустку і виявилася темноокою красунею. Рева за своє життя бачив багато красивих дівчат — українок, полячок, татарок. Краса Двійї була не подібною до їхньої. У неї були густі й широкі брови, як у татарок і низових черкесок, але обличчя юної планетниці не було круглявим, а видовжувалося ніжним овалом, підкресленим високою шиєю і прямим чолом. У ній, незважаючи на юний вік, відчувалася горда і висока порода. «Стара Черниха начаклувала собі царівну-доньку», — подумки посміхнувся Рева.

На шляху до ріки він тримав між собою і Двійєю дистанцію, уважно вдивляючись у зарості над стежиною. У руці козак затиснув металюного ножа. Він не дав себе здурити райським спокоєм літнього ранку. Він пам'ятав, що саме такими тихими ранками на мирні хутори нападали хижі татарські чамбули¹, залишаючи після себе спалені хати, вбитих чоловіків і згвалтованих жінок.

Дорогою їм зустрілися підпаски. Рева спитав, чи не бачили вони тут чужого. Ті похитали головами, проводжаючи очима Двійю. За підпасками бігли великі пси, подібні до вовків. Вони уважно подивилися на козака. Той теж уважно подивився на псів і припинив стискати руків'я ножа. Ці розумні і пильні тварини не були б такими спокійними, якби десь поряд вештався чужий. Вони були навчені здалеку впізнавати ворогів і небезпечних зайд. Це були правильні собаки.

¹ Чамбули (чомбули) — степові роз'їзди кримських ординців, у переносному значенні — дрібні кінні загони.

Двійя зайшла у воду в сорочці. «А тітка казали, що відьми купаються лише наголяса!» — розчаровано зітхнув Рева, оглядаючи очерети. На річці було видно лише вутлі човники і солом'яні брилі місцевих рибалок. Ті не викликали в нього підозри, хоча колись він сам прикидався рибалкою, вистежуючи у плавнях розвідників Чарнецького¹.

Після купання і прання одягу мала відьмачка заповзялася сушити на сонці волосся. Воно в неї було розкішним, до колін, воронячого кольору. Рева наблизився до Двійї. Молоде тіло дівчини спокусливо світилося крізь мокру тканину.

— Розкажи мені про Чорного, — попросив він. — Чому ти назвала його старим дідом?

— Я бачила його крізь шпарину у схованці. Він старий, в нього сиве волосся.

— Буває, що чоловіки сивіють за молодих років.

— Я бачила його зрак².

— Він має вуса? Бороду?

— Ні, в нього голене старе обличчя. Маленькі очі і великий ніс. Він бридкий.

— І страшний?

— Так.

— Ти бачила його зброю?

— Ні.

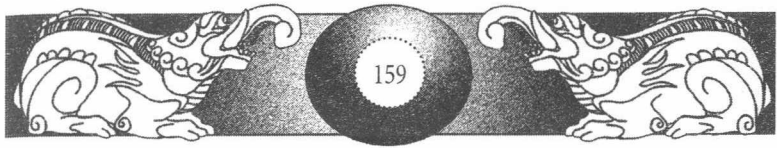
— Як він одягнений?

— У нього вузькі штани і чорні високі чоботи. Він одягнений у кутноровану чемерку³. А під нею ще має темну сорочку. На зап'ястях у нього залізні кільця.

¹ Стефан Чарнецький — польський полководець, коронний гетьман і воєвода.

² Зрак — обличчя, образ.

³ Чемерка — різновид чоловічого одягу, приталеного і зі складками ззаду. Кутнорована — ворсиста.

— Пласкі?

— Так.

— Широкі?

— Отакі, — дівчина граційно розвела пальці.

Рева подумав, що вже дещо знає про ворожий арсенал. Він бачив ножі-браслети у полонених татарських шпигунів. Дуже зручна зброя: натискаєш на важельок — і браслет розгортається у смертоносний залізний кіготь з отворами для пальців. Лише одна незручність — носити такі прикраси можна, лише маючи спеціальні підрукавники з грубої шкіри. Старі січовики розповідали, що першими такі ножі придумали наймані вбивці-асасини ще до Батієвої навали.

— А чого ж, — не втримався Рева від єхидного питаннячка, — ваші планетники того бабая не зупинили? Ви ж, подекують, маєте Силу.

— І він її має, — Двійя різко мотнула волоссям і обризкала козака.

— То він теж чаклун?

— Він маєстатний¹ чаклун!

— Отакої, — почухав чуба козак. — А звідки таке відоме?

— Він би ніколи не знайшов маму, якби не був чаклуном.

Мама вміла відводити людям очі. Якщо вона того не хотіла, люди її не бачили. І дядько Захарій таке вмів, і всі наші. А він усіх знайшов і вбив... Окрім мене і Ранвіра.

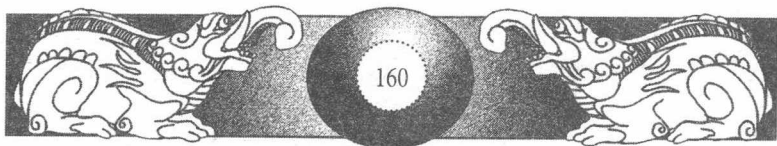
— Треба було брати мушкет і стріляти в нього, а не очі відводити.

— Так війтові люди у нього стріляли, — здвигнула плечиками Двійя. — Його кулі не беруть.

— Замовлений?

— Чаклун.

¹ Маєстатний — великий, значний.

— Отаман Сірко теж замовлений. Сам бачив, як його кулі минали.

— Теж чаклун.

— Хто сказав?

— Я знаю. Якщо кулі не беруть, значить, чаклун. Від меча і отрути можна замовити, а від кулі не можна. Куля здалеку летить.

— А чаклуна вона не вражає?

— Чаклун має Силу.

— Це як?

— Він може розсунути відстань і стиснути відстань.

— Відстань не можна зрушити. Можна зрушити лише ті речі, між якими є відстань, — впевнено сказав Рева. За двадцять вісім років життя жодне бачене ним не змусило його засумніватися у цій очевидності.

— А якщо ніяких речей не буде?

— Тоді й відстані не буде.

— А куди вона дінеться?

— Ну... — Рева відчув, що його заганяють у якусь дискусійну пастку. — Туди дінеться, куди ділися речі.

— А ви є річчю?

— Ні. Я козак.

— А ваш християнський Бог є річчю?

— Тьху на тебе! Нащо про таке питаєш?

— Питаю, бо ви не розумієте. Бо якщо всі речі позникають, то ви і Бог удвох лишитися, бо ж ви із Богом не є речами, так?

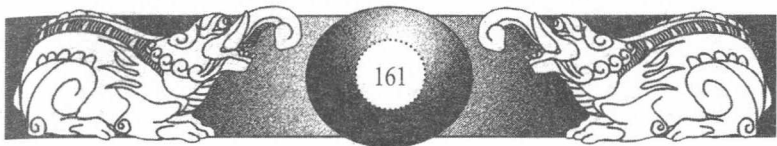
— Ну.

— Але якщо відстані зникають разом із речами, тоді між вами і Богом вже не буде жодної відстані?

— Ну.

— А якщо між першим і другим немає відстані, то, значить, перше є другим, а друге є першим. Так?

— Мабуть, так...

— То ви станете вашим Богом, він — вами? Гріхи вам не заважатимуть?

Рева тяжко задумався. Потім невесело посміхнувся: мовляв, попався.

— Яка вчена відьм... планетниця, — визнав він. — Стара Черниха таки тобі дещо порозповідала.

— Я не вчена, я за родом планетниця. Вчені мало що можуть.

— І від кого ж той ваш рід ведеться?

— Якщо по-вашому, то від великого волхва Тризня.

— По-нашому?

— Християни ведуть свої роди по батькові, а ми свої — по крові.

— Не одне й те саме?

— Ні. Ми віримо, що Сила по крові спадкується лише по матері.

— А по-вашому ти від кого будеш?

— Моя прабабця Дарина була сильною планетницею, — скупко відповіла Двійя.

— Бачиш, а в твоєї прабабці ім'я було християнським.

Двійя на це зауваження відповіла мовчанням. Лише швидка посмішка пробігла її виразними губами. Від цієї посмішки в обличчі Двійї промайнуло щось грайливо-лисяче. Козакові ця граційна лисячість сподобалася. Він запитав:

— А той Тризень-волхв, то дідо твій був?

— Прадід в одинадцятому коліні.

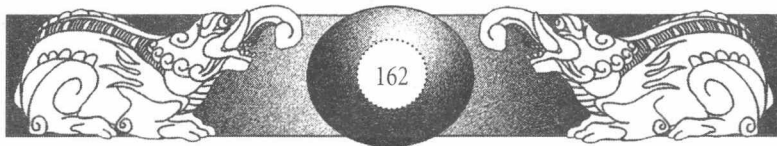
— Овва! — присвиснув козак. — Він, певно, ще за Володи-мира-князя жив.

— Не знаю.

— Нарешті ти, лишко¹, чогось не знаєш, — розсміявся козак.

— Мама не встигла усього мені повідати, — сказала Двійя й заповзялася збирати ще вологі хустини і ряди.

¹ Лишка — лисиця.

— Ажеби¹ ще сохли, — сказав Рева.

— У монастирі висохнуть. Там нам спокійніше буде.

— Твоя правда, — погодився козак, знов глянувши на риба-лок. Їхні човни підібралися ближче до берега.

— А як буде вашої малженки² ім'я? — раптом запитала Двійя.

— А тобі воно нащо? — насторожився козак.

— Не бійтеся, я на неї бентеги і вроків не насилатиму.

— Хто тебе зна...

— Її Мартою зовуть?

— Харко сказав?

— Ні. Ви про неї думали.

— Ти, вродливице, і думки пізнавати вмієш? — Рева покру-тив вуса.

— Так, вмію.

— І що ж такого я про неї думав?

— Не про неї, а *про нас*. Про двох. Думали ви про те, що моя дупа красивіша за Мартову. — Дівчина вигнула стегно, щоби й сумніву не лишилося: *побачена* нею думка Реви була пра-вильною.

— Брешеш...

— Істинну-преістинну правду кажу, — Двійя жартівливо перехрестилася, хвистко рушила стежкою і докинула через плече: — А ще ви собі згадали вашу малженку голою, а потім згадали, як ви...

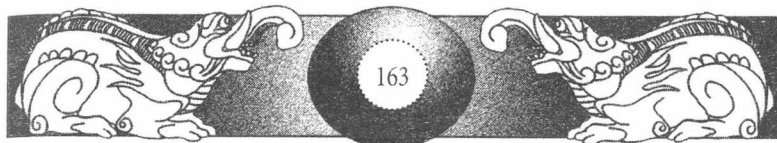
— Помовч, відьмо! — рикнув на неї Рева.

— ...стромляєте вашій Марті.

Козак озирнувся: чи не чув, бува, хто, і рушив за відьмачкою крутосхилом. Якою б не була вона профіндюркою, отаманове діло наразі не відмінялося.

¹ Ажеби — нехай.

² Малженка — дружина.

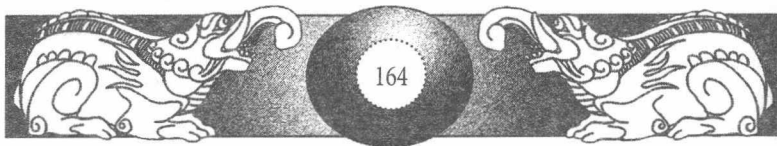
[Тонководдя, ранок 23 червня 1673 року]

Троє стояли на березі моря, вітаючи схід Батька-Сонця. Старший із трьох проказав коротку молитву і закінчив її триразовим промовлянням: «Ай-Рах!» Троє зробили жест, немов долонями омили свої обличчя, і рушили до вбогої рибальської хижі, що самотньо стояла на пустельному боці коси. Біля хижі розсихалися старі човни і сушилися кізяки.

Кожен із цих трьох був таємним жерцем ковену Тавра. Двоє отримали посвячення ягинів, а один, якого звали Касимом, мав титул Старшого і в татарському містечку Арабат виконував чин кадї — судді мусульманської громади. Кадї Касим уночі отримав послання з Півночі й закликав ягинів ковену для наради. Домовлено було про цю нараду не розповідати жрицям-дружинам, щоби не вносити у справу зайвого сум'яття. За давньою традицією Тавра, перше слово у справах ковену мали чоловіки.

Старший і ягини пересвідчилися, що ані в хижі, ані біля неї немає нікого, закрили двері й наклали на вхід закляття, що відганяє девів і демонів. Темряву освітлювали лише промені сонця, що пробивалися крізь широкі щілини між дверними дошками. Стіни і півкругла стеля хижі були складені із саманної цегли. Отвір для виходу диму було замазано глиною.

— Хакк! В ім'я Прихованого! Брати мої, — розпочав Касим, — вночі до мене прибув посланець від Старших ковену Курана. Старші Курана звертаються до нас із проханням в ім'я Богині й Праматері Йіми. Вони просять нас прийняти і сховати від Знищувача дітей вбитої Старшої. Як казав давній поет: «Відкрити браму перед тими, кого переслідує пустельна левиця». Ми тепер маємо вирішити: або відразу відмовити їм, або ще до настання повні зібрати Священне Коло і винести

на його волю прохання Старших Курана. Посланець чекатиме нашої відповіді до заходу Сонця. Я хочу, брати мої, почути ваші міркування.

Деякий час ягини мовчали. Так вимагав звичай. Висловлюватися відразу після того, як пролунали слова Старшого, могли лише рівні йому за посвятою. Після належної паузи ягин Алхалак зробив знак прохання. Касим підняв відкриту долоню на знак дозволу.

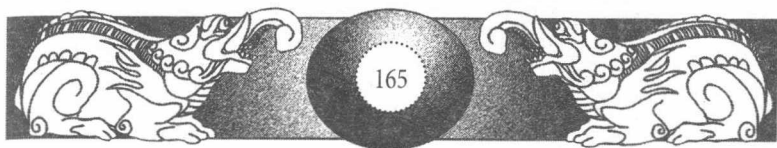
— Хакк! В ім'я Прихованого, Вічного, Того, Хто Подолав Прокляття, дозволю собі нагадати цьому високому зібранню, що ковен Курана не стримував своїх кривавих псів, коли ми просили їхнього милосердя. Я проти. Я сказав.

Коли Алхалак висловився, знак прохання зробив ягин Джанха. Отримавши дозвіл на слово, він промовив, ретельно добираючи слова:

— Хакк! В ім'я Прихованого! Вороги нашого ворога — наші друзі. Цю давню мудрість не я придумав. Якщо ми дозволимо дітям Фреї¹ знищити Куран, наступними жертвами їхньої пихи будемо ми. Захід могутній, а ми розсварені. Ковен Алатара, який пригрівся біля московського трону, також мріє про нашу загибель. Воїни ковену Тага вбили нашого Старшого, що здійснював паломництво до Святої Гори Кайлаш². Відмовивши Курану, ми потішимо ворогів і на Заході, й на Сході. Настали часи, коли ми маємо забути старі образи і рахунки. Серце мого брата Алхалака сповнене ненависті, адже козаки вбили його рідних братів. Ти, брате Алхалаче, прийняв до себе дружин своїх мертвих братів і їхніх дітей. Слава твоєму милосердю! Я співчуваю тобі. Моє серце теж болить і вимагає справедливості, коли

¹ Фрея — богиня і легендарна Праматір народів Півночі.

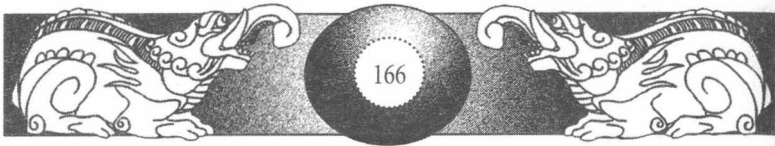
² Кайлаш (або Кайласа) — священна гора в Західному Тибеті. Індуїсти вважають, що на цій горі живе бог Шива і 108 обходів навколо Кайласу роблять карму людини чистою.

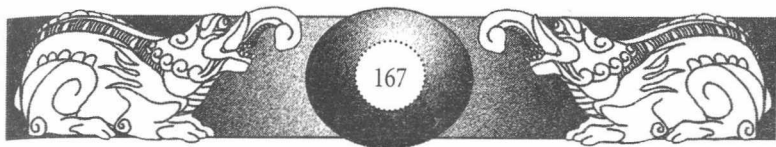
я думаю про смерть твоїх братів. Але мудрість підказує мені, що ми повинні стати вище від тих річищ, якими тече пролита кров. Я за те, щоби прийняти дітей вбитої Старшої. Я сказав.

Касим зрозумів, що його слово стане вирішальним. Він заглибився у роздуми, і ягини довго чекали на його вирок. Всі троє знали, що Коло ковену Тавра, скорше за все, підтвердить рішення такого авторитетного Старшого, як кадї Касим. Старші Курана знали, до кого посилали свого посланця. Коли Касим почав казати, обличчя його було непроникним, але в очах ягини бачили Вічність.

— Хакк! В ім'я Прихованого, Того, Хто Розірвав Кайдани! — розпочав Старший з ритуальної формули. — Брати мої, я бачу золоті зерна істини і у твоїх словах, Алхалаче, і у твоїх теж, Джанхо. Розмірковуючи, я намагався дивитися на наш світ оком орла, що ширяє у високому небі, й оком Мудрого, який одночасно бачить минуле, теперішнє і майбутнє. Наші попередники казали нам, що в давні часи ковени правили світом і не воювали між собою. Кожний керував незрячими у своїй землі. А зустрічалися Старші різних ковенів лише у весільних шатрах, бо було тоді за правило шлюбити дітей Старших між собою. Я не тому прийму дітей вбитої Старшої, що забув я про кров, яку пролили козаки Сірка-шайтана. Донька Старшої, сказав мені посланець, є прямою спадкоємицею Святості Праматері Йіми у дев'ятсот шістьдесят третьому коліні. Ішов її рід через Святу Матір Алару, небогу Йіми, через онуку Алари Тару-Наду, через її доньку Норну, через Туру, Туйрану Могутню, Анарділу, Інастану Триоку, Куйю, Пендозу, Одогеру Стару Провидицю, Кіріану, Діору Мандрівницю, Чару Першу, Кастамиру, Еміну, Баудару, Йану, Елу, Йаванну, Тару-Вану, Баутару, Шамайну, Герру, Белектору, Шараму Рятівницю, Ашу, Чару Другу, Алару Другу, Гогалу Першу, Йару Непереможну, Каннашатру Першу, Апалу, Зінниру, Гопу Першу, Обру, Йатару Білу, Валару, Пангаю, Іненну, Кулу Срібнооку, Шайаку Володарку

Змій, Урру, Уррану, Мадазлу Вродливу, Самару Першу Орлинооку, Танну Милосердну, Арту, Аю Чарівну, Тару-Шану, Бауну (яка погубила Змія Смаага на горі Тароборі), Ойю, Лінгу, Дмойру Довговолосу, Лару Першу, Вахою, Дійну Першу, Тару-Багу, велику матір вождів Азіну, Тару-Зару, Артапату Несамовиту, Хемеру, Тару-Аскану, праматір амазонок Дану, Бінару Лучницю, Оху, Гедеру (яка вперше заварила святу хаому для жерців), Арію Першу, Аріану, матір драконоборців Аратару Першу, Каннашатру Другу, Аратару Другу, Каману (праматір аріїв Межимор'я), Обиду Діву Божу, Тару-Каману, Гірінну, Мару Першу, переможницю трьох кощіїв Чару Третю, Аратару Третю (яка заборонила пити кров ворогів), Мару Другу Добру Правительку, Азію, Двійю Першу, Дану-Дургу, Дару Першу (яка бачила видіння про велич Морської держави), Артану, Алару Третю Всевідаючу, Лару Другу, Чару Четверту, Дійну Другу, Акерру, Афару, Лару Третю, Зелотру, Паскайанану, Гопаллу, Гогалу Другу, Борамару, Чару П'яту, Мару Третю Золоту Ногу, Савію Криву, Сому (яка вперше заварила святу хаому для воїнів), Ову, Каллу, Рудару (яка народила просвітленого Аміду), Дійну Третю, Рохаю, Фаразону, Лісму Першу, Кіму (праматір баланів і язигів), Претану (котра вперше привела предків до Припонтійських степів), Гілу Коровницю, Гогалу Третю Чорну, Нассану, Каннашатру Третю Молоду, Гогалу Четверту, Бріллу Першу, Аргу, Вейю (сини якої збудували перше місто на Бористені), Лісму Другу, Арелебу (праматір сарматів і болкотів), Матану, Дару Другу (яка дала життя матері Рами), Аратару Четверту, Рамайю Передбачливу, Сівану, Селгу Першу (яка, кажуть, першою заборонила вбивати корів), Игану, Самару Другу (яка пододала демона Кар-Баабая), Гогалу П'яту, Гопу Другу, Кіру-Тару, Самарананду, Ніхтареву, Хансару Першу, Селгу Другу, Самару Третю, Фрейю (праматір франків і ярлів), Карму Першу, Каннашатру Четверту, Чару Шосту, Мірашастру, Аргізідору, Карму Другу, Панаргейдару, Джирру, Чару

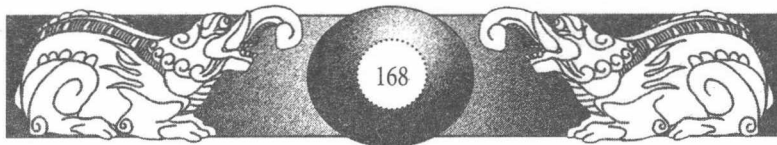
Сьому, Ванаратару, Апросатену, Вайбілу Степову Вовчицю, Бріллу Другу, Дійну Четверту, Карму Третю (яку протиправно зробив своєю наложницею світодержець Ша-Ассур), Лісму Третю, Маратарману, Хіну Мстительку, Сівіллу, Селгу Третю, Чагмару, Родзу, Дролганту і ще через кров сотень великих жриць Богині, імена яких ми знаємо напам'ять, і ще через кров сотень тих жриць, чиї імена стерлися і мирно спочивають у мороці тисячоліть. Прабабцею дівчини, яку везуть до нас, була та сама ясновидиця Дарина Темна, яка напрозорчила смерть ханові Газі-Гирееві, бабцею — Богура Віщунка, а матір'ю — Самара Дванадцята, яку незрячі називали Чернихою. Ім'я ж цієї шляхетної молодої жриці, за яку нас просять — Двійя Третя. Через безодню віків до неї законно перейшла велика святиня — Камінь, що його отримала від самої Богині Бау Свята Праматір Йіма у часи незапам'ятні. Високорідну Двійю везуть сюди з Каменем. Ви чуєте, брати мої!? З Каменем самої Бау! І я хочу, щоби високородна Двійя Третя народила доньку від одного з нас — народила нову велику жрицю Тавра, в жилах якої тектиме священна кров Алари, племінниці Праматері Йіми. І ще я хочу, щоби Камінь Богині назавжди залишився у ковені Тавра! Я сказав!

І обидва ягини із знаком найглибшої покори визнали вищу мудрість Старшого жерця Касима і переможну глибину його знань.

7

*[Київське воєводство, правий берег Дніпра,
Трахтемирівська переправа,
ранок 26 червня 1673 року]*

-Ви впевнені, месіре, що цей вутлий плотик нас витримає? — запитав брат Янгель, із жахом дивлячись на пласкодонний човен, яким трахтемирівські перевізники збиралися доправити посланців Ордену до лівого берега.

— Судячи з його вигляду, — відповів Фанерон, — цим, так би мовити, човном частіше перевозять корів та іншу худобу. Якщо він витримує цілу корову, то нас, Божею поміччю, якось витримає.

— Але цілий злотий за перевіз на човні для бидла?!

— Війна завжди піднімає ціни на переправах, — пояснив більш досвідчений у мандрах Паладин Храму. — Пам'ятаю, під час Шведської війни¹ мене переправили через Дунай за три орти². І я тоді теж увесь вимастився в овечому гівні.

— Єдине, що мене втішає, месіре, це те, що на тому березі ми нарешті побачимо Майстра Зброї.

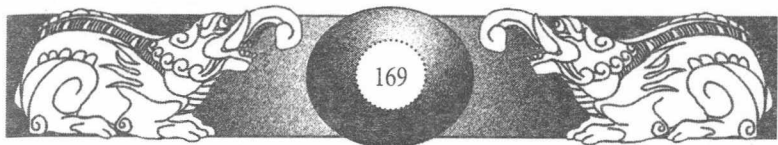
— Або ж тих козаків, які його переслідують.

Цим песимістичним припущенням розмова припинилася. Брат Янгель обережно ступив на облавок човна, за ним туди перейшли коники, а останнім Фанерон, тримаючи в лівій руці меч, а у правій пістоль. До перевізників він не мав найменшої довіри і уважно стежив за веслуванням чотирьох трахтемирівських міщуків, які надто привітно посміхалися при кожному слові мандрівників, ні бельмеса не розуміючи. Так, під прицілом меча і пістоля, перевізники почали вигрібати на стрижневу стрімнину Дніпра. Паладин припускав, що їхні весла одної чудової миті могли перетворитися на важкі дубини, а тому демонстративно повадив мечем над головами веслярів. Ті перегукувалися між собою і потроху доправляли свою пласкодонку до протилежного берега.

На середині ріки човен трохи знесло течією, але веслярі вловили момент і вигребли зі швидкої води до широкої заплави, за якою розкинувся берег. Коли вони наблизилися, виявилось, що це лише острів. На острові посланці Ордену помітили

¹ Мається на увазі похід шведського короля Карла Десятого проти Польщі і Силезії у 1656—1660 роках.

² Орт — монета, четверта частина талера.

жалюгідні халупи, з яких визирали замурзані дітлахи. Забачивши човен з озброєними людьми, вони відразу зникли. Що за плем'я отаборилося в цих пустельних місцях і яким промислом займалося, можна було лише гадати.

За островом вони пересікли ще одне руслице й без пригод висадилися на Лівобережжі. Ані Майстра Зброї, ані козацької варти не було видно. Жодне житло не виказувало себе димом і ревом свійської худоби. Берег здавався диким, пустельним, як на початку часів. Величною колонадою підносилися високі сосни. Чорнолісся за ними натякало на початок безкрайньої неходженої пущі. Від самої води до пущі пролягло щось подібне до широкої стежини. Перевізники, отримавши гроші, залишили мандрівників і борзо зникли за островом.

Не сідаючи на коней, Фанерон і Янгель пройшли стежиною крізь підлісок і заглибилися у справжні лісові нетрі. Раптом стежина обірвалася. Ити до хащі, перестрибуючи через повалені дерева і глибокі вимоїни, коні відмовилися. Мандрівникам довелося повертати до берега. Вище за течією вони таки вийшли на більш-менш уторований шлях, який прорізав ліс, немов рівчак від скребачки казкового велетня.

— Клятві перевізники мали доправити нас сюди, а не до тої хащі — бідкався брат Янгель, якому лісові колючки подряпали ноги і роздерли поли кереї.

— Я б волів краще їхати диким лісом, аніж цією дорогою, — зауважив Фанерон.

— Чому, месіре?

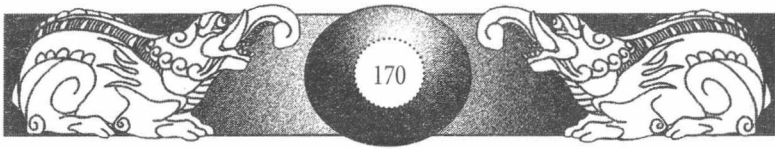
— Тому, мій добрий брате, що нею давно ніхто не користувався. Бачите, як виросла трава у коліях? Її давно вже не зачіпали колеса.

— І що з того?

— Значить, є на це якась причина.

— Розбійники?

— Може, і розбійники, а може, хижі звірі.

— А може, цю дорогу занедбали через війну?

— Через війну, кажете? — флегматично перепитав Паладин. — Навряд чи, брате, навряд чи... А я ще питав себе, чому це на переправі немає пристойних човнів... Там, попереду, — лицар показав рукою в глиб лісу, куди йшов шлях, — живе якась загроза. Я її відчуваю. Наші коні, здається, також... А ви, брате?

— Ви хочете, щоби я застосував свої вміння? — здогадався Янгель.

— Це було б доречно, — підтвердив Паладин.

На березі не було місця з витоком Сили, як на древній могилі біля Фастова. Тому і входження Архіваріуса до астралу, і особливо його повернення звідти пройшли не без пригод. Брата Янгеля скрутила падуча, й тільки дерев'яна лопаточка Фанерона врятувала його язик і зуби від прикрощів. Паладинові довелося довго чекати, поки до знесиленого яснобаченника повернулася здатність чітко артикулювати слова. За той час погода змінилася. Небо закрили швидкі темні хмари, а з Дніпра здійнявся різкий холодний вітер. Місцевість, і без того скупа на привітність, наповнилася неспокоєм. Коні теж поводитися дивно.

— Т-там як... якесь з-зло! — нарешті прохрипів Архіваріус.

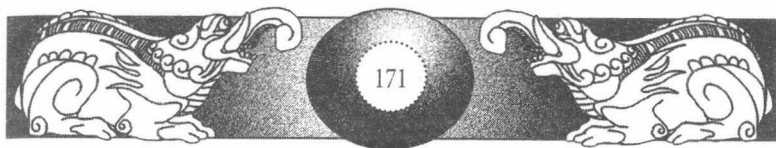
— Бачите, брате, мені іноді теж вдається ясновидіння, — не без гордощів зауважив Фанерон. — Але ж до зустрічі з ту-тешнім злом ми з вами не вельми підготовлені.

— З-зло! — повторив брат Янгель. Його трусило від холоду.

— Це монстр чи злонамірені люди?

— Я н-не зн-наю, — яснобаченник заплакав. — Я чув голос М-майстра. В-він д-десь близько. Тр-реба доч-чекатися Майстра.

— Це ми повинні допомагати Майстрові, брате, а не він нам, — повчально сказав Паладин, виймаючи із таємної кишені срібну фляжку з міцним напоєм. — Але в одному ви, здається, маєте рацію. Нам варто чекати його тут, на березі... Випийте цих ліків, брате. Вони вас зігріють.

Напій насправду мав лікувальні й заспокійливі властивості. Не минуло й двох хвилин, як пропасниця відпустила Молодшого Архіваріуса Ордену. Він розповів Паладинові, що бачив затаєну між деревами темно-червону хмару — знаний серед ясновидців образ злої Сили. Потім настала темрява і владний голос наказав яснобаченникові чекати.

— Просто чекати?

— Голос сказав: «Зачекайте на мене, я йду до вас. Я вже поряд».

— Майстер може не знати про лісове зло.

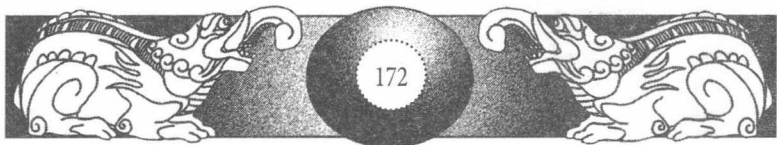
— Майстер знає усе, — тихим голосом запевнив Фанерона Янгель. Від лихоманки він швидко перейшов до блаженного спокою. Йому хотілося спати.

— Зло здатне наблизитися? — запитав його Паладин, якого не полишала тривога.

Брат Янгель не відповів, лише заперечно похитав головою. За хвилину він вже спав сном праведника. Фанерон поклав під голову Архіваріуса сак¹ і розпалив люльку. У те, що зло сидітиме в лісі й не атакуватиме, йому не вірилося. З іншого боку, йти навпростець, покладаючись на власну звитягу, теж здавалося авантюрою. Врешті-решт, він вирішив покласти на відчуття коней, які нібито заспокоїлися і чекали. Хмари тим часом густішали: збирався дощ.

Лицар не встиг допалити, коли відчув на собі чийсь погляд. Він і не пам'ятав вже, коли відчував присутність невидимого спостережника так гостро, немов тілесний доторк. Його рука звично лягла на руків'я пістоля. Потім Паладин підвівся і подивився туди, звідки йшло відчуття чужої присутності. Там ніхто не виявив своєї персони. Лише розмитий весняним повноводдям глинистий горб і кущі глоду були перед очима посланця Ордену. Але лицаря важко було ввести в оману. Хтось заचाївся у тих кущах і спостерігав за мандрівниками.

¹ Сак — дорожній мішок.

Фанерон спрямував пістолет на кущі й наказав:

— Виходь, бо стрілятиму!

З кущів ніхто не з'явився. У небі блиснуло, потім гримнуло. Вітер заніс перші каплі дощу на Паладинове обличчя. «Від дощу порох може змокнути», — подумалося йому, хоча запальну рурку пістоля закривала щільно припасована накривка. Ця спірна думка спонукала Фанерона до дії — він вистрілив. Куля прошила глід, збиваючи суцвіття і листя.

— Якби до вас, брате мій, підкралися козаки, ви були б уже мертві, — пролунав за спиною Фанерона знайомий голос.

— Майстре! — Фанерон озирнувся і побачив за три кроки від себе Майстра Зброї. Він привітно посміхався, хоча той, хто не був особисто знайомим із першим воїном Ордену, навряд чи здогадався б, що тонкогубий рептильний вищир цього підстаркуватого чоловіка насправді є посмішкою.

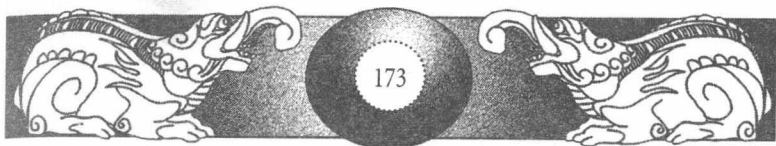
Невисокий, худий, з коротким сивим волоссям, Майстер здавався переодягненим у цивільне католицьким ченцем. Чорний колір його одєжини лише підсилював цю подібність. Розбуджений пострілом Янгель ошелешено дивився на Майстра Зброї, якого до цього дня бачив тільки здалеку.

Паладин прихилив коліно, вітаючи Старшого. Те саме зробив Янгель. Майстер прошепотів благословення таємною орденською мовою і допоміг Паладинові підвестися. Янгелеві, чий орденський ранг був далеким від офіцерського, довелося вставати з колін самостійно.

— Достойний Майстре, цей ліс є оселею зла, — повідомив Майстрові Паладин. Йому дуже кортіло розпитати старого воїна про його пригоди, але братерський обов'язок змушував перш за все попередити Старшого про небезпеку.

— Я знаю, — хитнув головою Майстер. — Тому я й призначив вам зустріч на цьому березі. Козаки, які переслідують мене від Переяслава, тепер топчуться за лісом. Страшаться Пожирача.

— Хто такий Пожирач?

— Так іменується те зло, про яке ви мене попередили. Місцеві називають його Війгом.

— Я вперше про такого чую.

— Мене це не дивує. В Абендланді Війгові родичі були знищені за прадавніх часів, коли Орден тільки-тільки заступив місце древніх Західних ковенів. Можна було б давно очистити від зла і цей ліс. Тим більше, що недалеко від нього знаходиться Київ, резиденція тутешнього архієпископа. Але в цих землях політику все ще роблять дикі ковени. Місцевим чаклунам ці страховища вигідні. Адже по захист від Пожирачів люди звертаються саме до місцевого чаклуна або чаклунки. Що лютіше лісове зло, то багатша і впливовіша відьмацька сімейка.

— Це якась магічна істота?

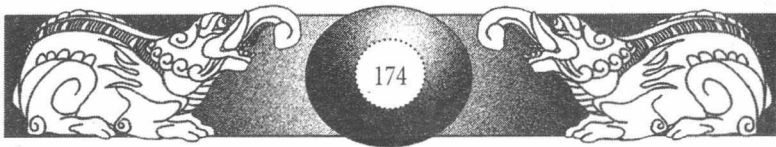
— Що ви маєте на увазі, брате, застосовуючи до тої поторочі слово «магічна»? — спитав Майстер і знаком запросив братів під дерева: дощ набирав сили.

Коли мандрівники відвели під лісові крони коней і притулилися до сухих соснових стовбурів, Паладин сформулював відповідь на запитання старого воїна:

— Ми, достойний Майстре, звикли називати магічними тих істот, котрі живляться надчуттєвою Силою або спроможні використовувати її для своїх потреб. Ми вважаємо, що таким істотам Сила дарує нескінченне життя.

— Майже всі звірі й риби відчувають і в своєрідний спосіб використовують Силу, — зауважив Майстер. — Наприклад, коли звірі хворіють, вони приходять до земних витоків Сили, і вона повертає їх до життя. Сила, якщо до неї звертається Дух лісу, відводить очі мисливцям. Але Війг, як ви, братове, правильно визначили, окрім всього іншого, є носієм древнього зла. Він у давні часи вбив благого Духа цього лісу і загарбав його джерело Сили. Тому ми знищимо цього агресора.

— Ми? — не втримався брат Янгель, якому під час розмови офіцерів належало мовчати.

— Війг живе там, де знаходиться джерело Сили, — пояснив Майстер, не звернувши уваги на порушення субординації. — А нам, браття, потрібне його джерело для того, щоби знайти втікачів.

— Достойний Майстре, ви маєте на увазі недобитків з ковену Курана? — уточнив Паладин.

— Так, брате.

— Вони тепер тікають на Схід?

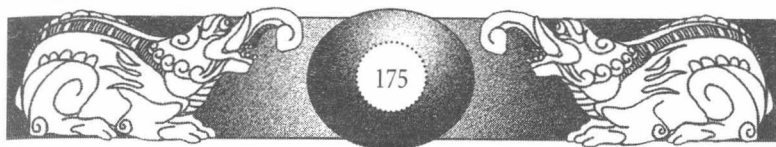
— Нам треба це з'ясувати за допомогою Кола Сили і надприродних здібностей нашого брата, — Майстер промовисто подивився на Янгеля. — Втікачі напевне шукатимуть захисту у сусідніх ковенів. На півночі це Валга і Алатар, на сході — Таг і Ашина, на півдні — Тавр і Медеа. Спочатку я передбачав, що вони тікатимуть до Ріфейських гір¹, де знаходяться неприступні твердині ковену Тага. Я на їхньому місці зробив би саме так. Але тепер, мої добрі браття, я перебуваю у великих сумнівах. Причину цих сумнівів я поки що залишу при собі... — Старий воїн прикрив очі, ніби згадуючи щось не вельми приємне. — Мого ясновидячого друга Куруса, мир йому на Вічному Сході, скрутив правець, і він нагло помер. І з того часу, браття, я почав допускатися помилок. Прикрих помилок. Курус вмів витягувати чаклунів із найглибших схованок, але я, винищивши відьмацьку родину, не подужав знайти їхніх наймолодших. А це була не проста родина... Тепер цю мою помилку потрібно виправити.

— А козаки, які вас переслідують? — запитав Фанерон.

— Це найменша з наших проблем, — вицирився Майстер. — Вони молоді й недосвідчені. У них самовпевнений і недалекоглядний начальник. На наше щастя, справжні воїни з цього народу ще навесні рушили на Захід.

— А яка в нас найбільша проблема? — дозволив собі спитати Фанерон.

¹ Ріфейські гори — Уральські гори.

— Мухомори.

— Перепрошую?

— Для того, братове, щоби ми з'єдналися у повноважному Колі Сили, нам потрібно буде приготувати священний напій. Невідомо, чи в цьому лісі ми знайдемо саме той різновид мухоморів, які придадуться для виготовлення напою. Та ще й тепер, при вершині ліга...

8

*[Стара Барлакова засіка у Прибузьких землях,
в Брацлавському воєводстві, ставка отамана
Сірка, ніч проти 27 червня 1673 року]*

Отаман не став розмовляти з посланцем у своєму наметі. Вони удвох відійшли на щойно прориті шанці, де ще вдень козаки поставили великі полкові мортири. Посланець закрився глухим башликом, і скупі відсвіти вартових вогнищ не досягали його обличчя. Небагатьом несплячим здалося, що Віщий Сірко перешіптується з мороком, який скупчився в отворі башлика. Молодші козаки нишком хрестилися.

Сірко став обличчям до степу. Його засмагла голена голова здавалася чорною верхівкою ідола на тлі згасаючої заграви.

— Кажи! — дозволив башличникові отаман.

— Вони приймуть дітей Самари, — прошепотіло з мороку.

— Сам Касим тобі це сказав? — глибоко запалі очі Сірка блиснули чи то від задоволення, чи то від подиву.

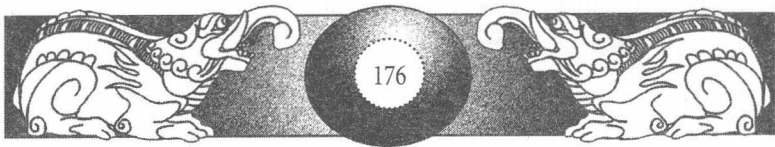
— Так, батьку.

— І довго вони там радилися?

— Потщилися¹ усе зв'язати за один день.

— Борзо... А що чути про того чорного плюгавця?

¹ Потщилися — поспішили, постаралися.

— Його загнали до Жродлівського лісу.

— Його загнали чи він сам туди гонзнув?

— Усі виходи з лісу під пильним наглядом, батьку. Хлопці злі, готові з убивника шкуру здерти. Міщенко клянеться, що злапа його за кілька днів.

— Злапа, каже? — похитав головою Віщій. — Ну, нехай Бог йому помагає. Якщо не зможе уполонити, то нехай би хоч за-тримав... — Старий отаман зітхнув, потім запитав: — А де Харко із Ревою?

— Про те, батьку, не відаю. Певно, десь у дорозі.

— А татарви за Січчю багато бачив?

— Тепер ніби поховалися. Шляхи чисті до самого Перекопу.

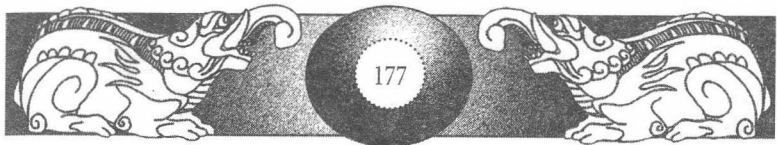
— Хоч це добре... — отаман про щось тяжко задумався, а башличник терпляче чекав. Після стомливої паузи Сірко розпорядився: — Рушай мерщій до Міщенка, передай йому, аби дурно не пнувся злапати плюгавця. Скажи, що отаман передає йому таке слово: з того його «лапання» все одно нічого не вийде, тільки хлопців багато погине. Скажи, жеби чатували ту потороч по засідках і стріляли, як тільки забачать. Не треба мені його живого. Скажи твердо: не треба! Як привезе мені Міщенко голову ворожиська, зроблю його сотним і перначик¹ дам. З Богом!

— Зрозумів, батьку, — сказав башличник і пірнув у темряву.

Отаман ще довго дивився в бік степу. Його губи шепотіли чи то молитви, чи то древні закляття.

Але навіть закляття Старшого втрачали силу, перелітаючи через неосяжне Дике Поле. Бо занадто насиченим воно було невідомщеною кров'ю, щоби бути прозорим для заклять та інших невільних енергій.

¹ Перначик — маленька булава. Перначі були символами військової влади. Більші й коштовніші носили полковники, менші давали регулярним сотникам.

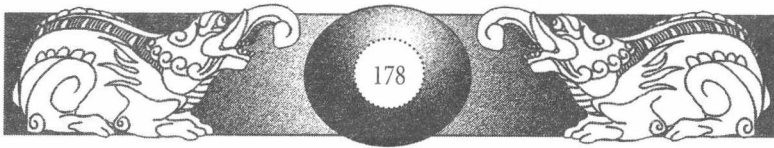

[Жродлівський ліс, ранок 27 червня 1673 року]

Братові Янгелю було страшно. Навіть присутність двох досвідчених лицарів не тамувала його страху. Чим далі заглиблювалися посланці Ордену до лісової хащі, тим потужніше пульсувало в голові яснобаченника криваво-чорне згущення недоброго передчуття. Після того, як вони з'їхали з лісової дороги, стежки ніби самі клалися під копита їхніх коників. Чи то лісове зло навчилося перекручувати простір, чи такою була лісова топографія, але усі ходи і пролази у цьому лісі неминуче приводили до того лігва, звідки струмила хижа Сила. Збочити з погибельного маршруту не давали байраки і порослі осиками та ялинками згарища.

Невдовзі мандрівники потрапили на заросле старе болото. Чорні верби навколо наїжачилися нечистим гілляччям. Звичайний ліс закінчився. Замовкли птахи. Під потемнілим небом розкинувся зловісний чуй-ліс, правічна межа світів. Стежка не зникла, але обабіч неї виникли знаки смертельного зла: почорнілі кістяки, конячі й коров'ячі черепи. Лиховісна тиша панувала у предковічному лісі, перетвореному на пастку.

Та істота, яку Майстер назвав Пожирачем, давно вже відчула наближення здобичі. Для неї, вічно голодної, лютої і примітивної, мандрівники та їхні коні були лише шістьма барилами зі свіжою кров'ю. В уяві брата Янгеля виникали занесені з нелюдського мозку кровожерливі образи. Перед очима хилиталися і парували шматки ще живого м'яса, з рота не зникав знудливий присмак. Волю Архіваріуса зминав могутній затягуючий заклик. Його, мабуть, відчували і коні, які приречено йшли на загибель. Брат Янгель тримався на останніх ланцюжках волі, дивуючись незворушному спокоеві Майстра і рішучому виразові на Фанероновому обличчі.

Стежка вивела до болотяного острівця. Тут росли велетенські верби й вище людського зросту піднімалася папороть. Біля великого, порослого моховинням каменя Майстер спішився і вийняв з дорожнього сака дворучну сокиру, зроблену із сірого металу. Паладин покрутив мечем, розробляючи м'язи руки. Потім взявся за пістолі.

— Не треба, — зупинив його Майстер. — Кулі, брате, тут не допоможуть.

— Пожирач невразливий для куль?

— Якщо я не помилився із визначенням тілесної природи Пожирача, його принципову плоть захищає панцир, твердіший за кабанячі мозолі. Також закликаю вас обох стеретися доторків тої потолочі. Його мацаки, хоча й не броньовані, але вкриті роз'їдаючим і отруйним слизом.

— Уперше чую про такого звіра, — визнав Фанерон.

— Ви, напевне, здивуєтеся ще більше, але один із наших вчених братів довів, що найближчими подобами Пожирачів є морські потвори: спрути і кракени. Але не питайте мене, яким дивом морська почвара опинилася у цих краях. Я не знаю.

— Колись тут було море, — раптом повідомив брат Янгель.

— Так. Це було дуже-дуже давно, — Майстер подивився на яснобаченника з повагою. — І про це знають Обрані. Але Пожирач не міг пережити стільки еонів¹.

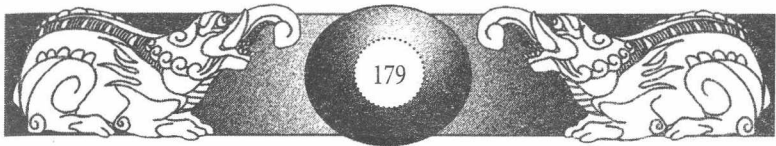
Янгель не відповів. Чергова хвиля кровожерної ментальної Сили прокотилася його свідомістю, яснобаченника затрусило і знудило.

— Він зовсім близько, — сказав Фанерон.

— Він он за тими вербами, — підтвердив Майстер і крутонув сокирою над головою. Зброя хижо свиснула.

— Ваш меч, брате, — сказав він Паладинові, — швидше за все, не розрубає панцира. Рубайте мацаки... О! Будьте уважні.

¹ Еон — тут у значенні «епоха».

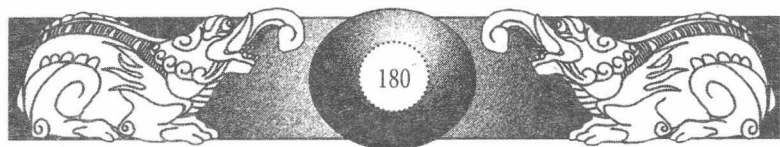

Те, що побачили посланці Ордену за мить після попередження Майстра, здалося Фанеронові і Янгелю справжнім кошмаром. З-за дерев з неочікуваною для такого створіння швидкістю виповз неоковирний живий мішок трохи нижче людського зросту, вкритий брудними зеленими наростами. «Мішок» потворно хилитався, з-під нього зміїлися чорні мацаки, пласкуваті, масні. Фанерон тепер теж відчув ментальну атаку створіння. У лицаря потемніло в очах, він ледве не впустив меч на землю. Непідготовлена людина мала б тільки від цього прояву Сили втратити волю до боротьби.

Але на Майстра ця зброя Пожирача зовнішньо ніяк не подіяла. Він зайняв позицію за каменем, уважно стежачи за переміщенням «мішка». Почвара спробувала обповзти камінь. Тоді Майстер застрибнув на камінь і ударив «мішок» сокирою зверху вниз. Так лісоруби розрубують колоди. «Мішок» під цим страшним ударом зім'явся, з-під леза сокири виступила світло-зелена піна. Але пружна броня страшидла витримала. Розлючений Пожирач блискавично викинув довгі мацаки, намагаючись вхопити Майстра за ноги. Фанерон зробив різкий фехтувальний випад, меч бритвою пролетів уздовж брили. Двійко перерубаних мацаків сповзли камінним боком на траву. З них теж полилася зеленкувата жижа. «Мішок» спритно перекотився в бік Паладіна і кинув на нього цілий жмуток мацаків. Знову блиснув сірий метал сокири. Ще один, глибший розріз перекреслив тіло Пожирача.

Мацаки таки дісталися обличчя і рук Фанерона, які від їхнього доторку відразу вкрилися опіками. Долаючи біль, лицар ще двічі махнув мечем, відсікаючи отруйні відростки. Тим часом Майстер зістрибнув з каменя і спромігся на удар такої сили, що панцир почвари тріснув і зелена кров бризнула фонтаном. «Мішок» забився у конвульсіях.

— Смерть тобі, Війже! — крикнув Майстер, додавши до цього вироку той таємний орденський заклик, який тисячі років

до того дня переможно лунав над тілами вбитих жерців Амона, який прошепотіла Юдит над тілом Олоферна і котрий, як подейкують, почув перед смертю король Філіп Проклятий.

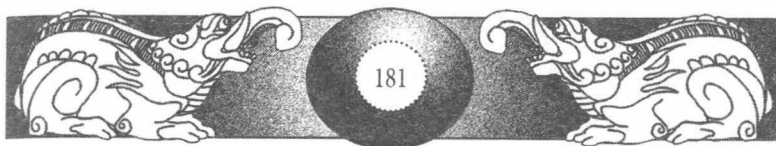
Пожирач сіпнувся, стікаючи зеленим соком свого життя, його «мішок» нагло здувся і став подібним до товстого пульсуючого коржа. Але Майстер не припинив бити сокирою в тіло монстра. Обрубки мацаків за кілька хвилин припинили сіпатися. «Корж» розсікли нові рани, з-під нього почала розтікатися зелена калюжа. Різкий неприємний запах розійшовся чуй-лісом.

— Брате Архіваріусе, допоможіть Паладинові, — наказав Майстер Янгелеві.

Уражені ділянки обличчя і рук Паладина на очах почорніли — немов обвуглилися. Ягель, заточуючись, підійшов до лицаря, дорогою виймаючи із потайних кишень кереї металеві коробки з лікувальними мазями і корпією. Прибитий болем, Фанерон тим часом важко осів на землю. Його трусило, немов у лихоманці. Коли Архіваріус почав накладати на опіки свої помічні мастила, лицар раптом заплющив очі і втратив свідомість. Майстер підійшов, оглянув його рани і сказав:

— Справа гірша, аніж я сподівався. Це якась незвичайна отрута, яка діє і як трунок, і як кислота. Вона вже просоталась до гуморів його тіла. Він помирає. Нам треба борзо дістатися до місця Сили, щоби встигнути зупинити його душу на дорозі до Моста і Сяйва. Напевно, це місце десь отам, — Майстер показав у глиб острівця.

Вони удвох підхопили безтямного Фанерона і понесли у напрямі, вказаному Майстром. Війгове лігво розташувалося між поставленими колом брилами, у яких Архіваріус упізнав старе поганське капище. Місце Сили було загиджене залишками трапез монстра та його випорожненнями. Але вибирати і брідитися наразі не доводилося. Фанерона брати по Ордену поклали просто на розтроснені людські й тваринячі кістяки. Майстер почав читати мантру виклику Сили, а брат Янгель лише

змучено роздивлявся навколо. Йому раптом подумалося, що у Пожирача могли бути виплодки, і він страшенно тим забентежився.

Але від Війгових виплодків Бог їх милував. Майстер закликав Силу і чекав. Час у лиховісному лігві наче уповільнився, припинений багатьма вимірами незримих енергій. Спочатку здавалося, що Паладин, зачеплений хвилею дикої Сили, вертається з потойбіччя. Він ворухнувся, стиснув правицю в кулак. Але вже за хвилину тіло лицаря знов завмерло і розпружилосся.

— Не на часі смерть твоя, світлий брате, — промовив Майстер. — Не на часі...

А брат Янгель згадав один із найдавніших і найповажніших титулів Майстра Зброї — *Kadosh Cadaverifero*. Що означає, окрім іншого, «Священний Смертоносець».

10

*[Гайчарів байрак, лівий берег ріки Самари,
нарозвідні 29 червня 1673 року]*

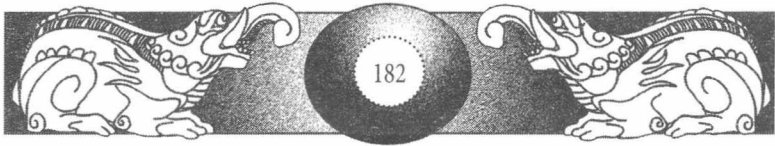
Джура розбудив Рева тихим доторком. Козак рвучко підвівся, очима питаючи в Харка: «Що сталося?»

— Вовки! — повідомив той.

Місце їхньої ночівлі було посеред поля. Навіть багаття козак не розпалювали, аби не виявити своєї стоянки. Рева відразу оцінив небезпеку і намацав біля ліжника заряджений мушкетон. У темряві він не побачив звірів, але Джура показав розчепірені пальці двох рук. Це означало, що звірів більше десятка.

— Я зможу їх відігнати, — раптом почувся голос Двійї.

— Це вовки, — сказав Рева, вкладаючи у два слова увесь свій досвід багатьох полювань на степових хижаків, сильних, розумних і безжальних.

— Маю товчену кістку шамарай-звіра, — сказала Двійя таким тоном, яким полководець повідомляє про наявність у своєму арсеналі сотні важких гармат.

— Що за кістка? — запитав Джура.

— Займаємо оборону, — наказав Рева. Дитячі іграшки його тепер не цікавили.

— Дядьку Петре, дайте мені вашу люльку, — попросила мала планетниця.

— Лежи тихо! — гримнув на неї Рева.

— Бери мою, — Харко видобув з гамана коштовне приладдя, окантоване сріблом і сканню.

Поки Рева з мушкетомом і шаблею йшов до переляканих коней, Двійя насипала до люльки тютюну, змішаного з білим порошком. Джура кресалом видобув вогонь і через трут підпалив люльку. Запахло горілою кісткою.

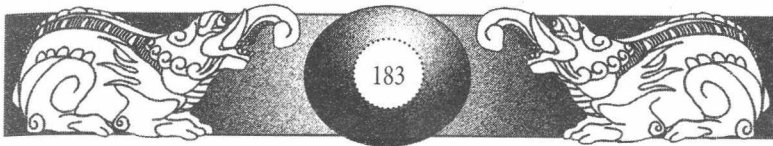
«Ото дурний, — подумав про Харка Рева, — запоганив таку добру люльку!» Він вже бачив темні силуети хижаків, які були за п'ятдесят кроків від стоянки. За двадцять кроків вже можна буде їх постріляти, вирішив козак.

Харко тим часом став з пістолями з протилежного боку. Трьох стволів і двох шабель для надійного захисту було мало, і Рева приготувався жертвувати кіньми. Раптом вовки завили. Це здалося козакові дивиною, адже перед нападом і під час атаки степова зграя завжди діяла безгучно. Завивання тривали недовго, потім силуети вовків розчинилися у передранковій сині.

— Вовки завжди тікають від запаху шамарай-звіра, — сказала Двійя, підходячи до Реви.

— Що за шамарай-звір?

— Ці звірі жили у давні часи, тепер їх немає, — пояснила планетниця. — Лише ми знаємо, де знайти їхні кістки. А в прадавні часи шамарай-звірі були царями вовків і ті їх боялися. Коли Праматір Претана привела наші роди у ці степи, тут па-

нували шамараї і вовки. Вовків тут було стільки, що вони могли подолати і з'їсти ціле військо. А людей у ті часи було ще небагато і перемогти звірів зброєю вони не подужали. Багато воїв тоді склало голови. Деякі вожді навіть хотіли вертати на схід, до Старої Землі¹, так злякали їх тутешні звірі. Тоді мудра Праматір Претана розсварила вовків і шамараїв, і вони понищили одні одних. Шамараїв узагалі не лишилося². Про ті часи є давня пісня, мама її співала... Ця річка, — Двійя показала туди, де ледь сріблилася стрічка води, — недарма називається «Самарою». Колись давно вона називалася Шамарай-рікою. А південніше має бути Вовча ріка, так?

— Так, — підтвердив козак. Він вже не знав: чи то дивуватися йому, чи то стерегтися незрозумілих умінь і дивних знань відьмочки.

— Не бійтеся, — прошепотіла йому на вухо мала і притиснулася до нього усім тілом. — Поки я поряд з вами, вам треба боятися лише одного Чорного. Від усіх інших я вас зможу захистити.

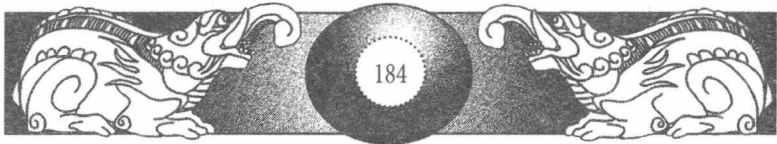
11

[Жродлівський ліс, полудень 27 червня 1673 року]

апій із мухоморів Майстер Зброї варив довго й неквапно, підсипаючи до нього висушених трав і дрібних червоних кри-

¹ Стара Земля — мається на увазі Іранське нагір'я і землі навколо Каспійського моря.

² Шамараї (шамрай-звірі, асамари) — за однією версією, велетенські гієни доби палеоліту, подібні до тих, які в Африці дожили до часів фараонів, за іншою — велетенські печерні леви (інша назва — «скіфські вовки»), яких арабські мандрівники доби багдадських халіфів помилково називали барсами.

талів зі шкіряного мішечка. За той час брат Янгель спорудив на могилі загиблого Паладіна щось на кшталт арки з великого каменя, якого погани колись притягли до острівця велику силу. Якраз коли Архіваріус закладав до «арки» замкового каменя, Майстер покликав його до вогнища.

— Зараз вона охолоне, і ви, брате мій, зможете наснажити своє яснобачення Силою святої соми. Ви коли-небудь робили подібне?

— Так, месіре, робив, ще до того як став братом. Але у нашій родині, перепрошую, використовували не мухомори, а лише плямисті поганки. Їх не варять, а висушують і довго пережовують. Так довго, що одна людина не витримує і передає жуйку іншій, і так по колу.

— Тоді це якесь аматорство, а не справжній ритуал, — припустив Майстер. — Святу сому готували жерці ще тисячі років тому. Великим майстром соми був пророк Зороаструс. Я, безперечно, не можу зрівнятися з ним, але запевняю вас, брате, що у цьому казанку *правильна* сома. Її рецепт зберігається у скарбниці нашого Коммодора. Його записано на папірусі рукою самого Засновника Ордену зі слів мудреця Заавеля з Мегіддо!

— Ви, месіре, знаєте цей рецепт напам'ять?

— Переписувати заборонено. Дозволено лише запам'ятувати.

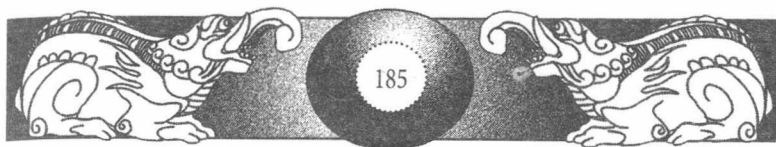
— Але без Паладіна нам не скласти Кола Сили.

— Спробуємо удвох.

— Може не вийти, месіре. Ми ж маємо шукати людей, які не бажать бути відшуканими. Вони чинитимуть відчайдушний ментальний опір. Уся ця земля чинитиме нам опір, адже жерці Курана з'єднали свій рід з цією землею. Телурична магія крові.

— За цим опором ми їх і знайдемо. Телурична, або ж земляна, магія сильна, але тупа. Вона їх захищає, вона ж їх і зрадить.

— Я про це не подумав, месіре. Ви слушно кажете... А як виглядають ті втікачі?

— Один із втікачів має бути дівчинкою. Малою відьмочкою. Її мати була чорнявою красивою жінкою. Я думаю, що вони з давнього жрецького роду Курана. Така *вистояна порода* сховати себе не може. Ми відчujemo її навіть за сотню ліг.

— Нам обов'язково треба взнати точне місце їхнього перебування?

— Якщо не вийде із місцем, то хоча б треба визначити напрямок. Північ, південь, схід. А там вже дамо собі ради.

— Я готовий, месіре.

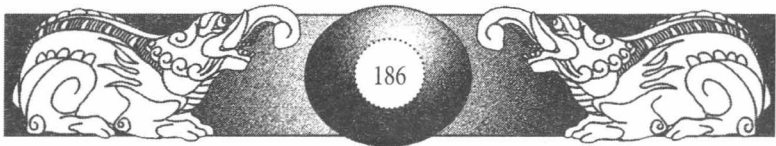
— Тоді з Богом, брате! Починаємо.

Вони зачерпнули ще теплий напій маленькими срібними чарками і з таємною мантрою спожили темну пахучу рідину. Потім повторили і потретили. Спочатку лише приємне тепло увійшло до тіла брата Янгеля. Але ось довкілля пояскравішало і дзвінка бадьорість прибула до його голови. За кілька хвилин після цього Архіваріус відчув, що своєю зміненою свідомістю охоплює і скубоче Всесвіт. А Всесвіт — зручний і соборний — відзивається на це скуботання чимось на кшталт «мур-мур».

Пошукове видіння брата Янгеля

Спочатку на нього набігло багатоголосся. Тисячі голосів перемовлялися десятма мовами, а очі яснобаченника озирали землі й доли з висоти орлиного лету. Брат Янгель змусив себе

промкнутися крізь гармидер і уявити чорняву дівчину із знаком Сварги¹ на грудях. Спочатку ця дівчина була схожою на його старшу сестру, але раптом обличчя її змінилося, знак Сварги щез. Янгель побачив юну красуню в золотій діадемі Верховної Жриці. Чоло Верховної Жриці Курана вінчав Камінь Богині Бау, вмонтований у діадему. На жриці не було жодного одягу і Янгелеві стало спекотно.

«Де ти?» — спитав дівчину Архіваріус, але вона ніби не чула його. Її очі дивилися кудись у простір, у щось важливіше за випадкового гостя-сомника.

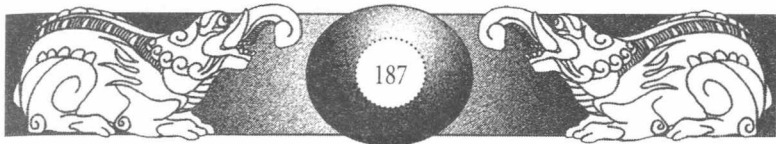
«Де ти, донько Праматері Йіми?» — назвав він ключове ім'я Роду, але раптом видіння почало тьм'яніти і змінюватися. Він побачив кургани, високі степові могили під насупленим свинцевим небосхилом. Вони насувалися на нього твердим громадям, насувалися, оточені сріблястим сяйвом. Над ними виникли примарні постаті, багато примарних постатей із коров'ячими черепами на довгих жезлах. Привиди співали. Їхній спів ніби вплитався у срібне сяйво і відсікав гостя від юної жриці, виштовхував його у примарне багатоголосся. В очних отворах коров'ячих черепів світилося червоне сяйво Каменя Бау. Яснобаченникові здалося, що він торкається чогось жирного і теплого. Він уперше зрозумів, що світло може бути жирним. Постаті з жезлами оточували його нездоланим жирним світінням.

«Колишні жриці Курана», — зрозумів Янгель. Йому стало страшно. Він знав, що вороже налаштовані привиди можуть затягти його до світу мертвих. До страшного і холодного світу спокутування гріхів. Він боявся.

Раптом біля нього виникло видіння лицаря в білому плащі. Від цього привида струмила холодна свіжість.

«Месіре!» — впізнав він покійного Паладіна.

¹ Сварга (Сварига) — коловорот, солярний знак, що нагадував хрест, вписаний у коло.

«Кам'яні Могили», — сказав привид.

«Де вони?»

«Зустрінете їх на Кам'яних Могилах», — повторив привид і зник.

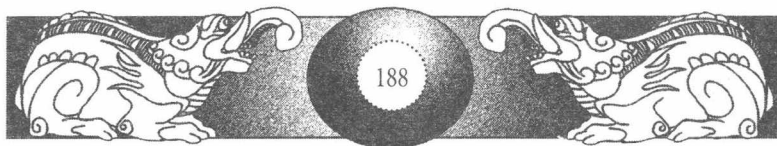
За ним зникли кургани і постаті жриць. Потім на Архіваріуса насунув білий туман, у якому він блукав, чуючи закличні голоси інших привидів. Вони кликали його, намагалися щось повідомити, про щось попередити. Але Сила вже відходила до своїх таємних сховищ і туман розсіювався. Страшна втома впала на плечі брата Янгеля, непосильна втома мандрівника забороненими краями.

Майстер підніс до губ Архіваріуса міх із джерельною водою. Той почав жадібно пити, крижана волога вертала його до земного життя. Він знав, що Майстер чекає на його повідомлення. Як тільки здатність розмовляти знов спростила його до звичайної людини, він сказав: «Кам'яні Могили». Він ще хотів застерегти Старшого, що на тих могилах їх чекає ціла армія хижих привидів, але тут інша думка знищила пересторогу. Янгель раптом подумав, що поганки його предків все ж таки ефективніші за цю легендарну сому. Він розвеселився від цього протиправного і блюзнірського порівняння і сміявся, сміявся, сміявся...

12

[Поблизу Ковалина, у землях Переяславського полку, проти ночі 27—28 червня 1673 року]

Осавул Сава Міщенко доводився небожем Яготинському сотникові Лаврину Скоченкові і по матері — онуком полковому обозному Рубанику. За часів гетьманування молодого Хмельницького, коли Сава ще не голив голови і не мав боргів по шин-

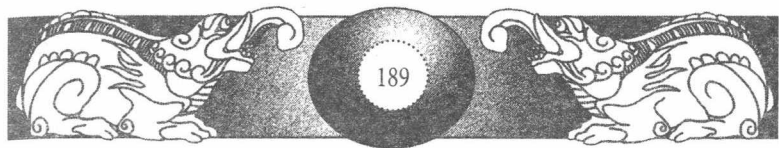
ках, він питав заїжджих ворожбитів, чи, бува, не судилася йому така ж славна доля, як і дядькові Лаврину. Одна беззуба валашка довго дивилася на долоні майбутнього Сіркового осавула, шепотіла, рохкала і шамкотіла. А потому напророчила молодому Міщенкові, що колись візьме він до рук те золоте кермо, яким володарі змінюють напрям світової долі. З того часу Сава повірив у планіду свою і цієї віри не зраджував. Він упевнено йшов до старшинських посад, був розважливим, щедрим для друзів та обережним у застільних розмовах.

Але заздрісні люди, які на Україні ніколи не переводилися, нашепотіли ясновельможному гетьманові, що хоружий Переяславського полку Сава Міщенко, випивши у веселому шинку зайву кварту, похвалявся таємними знаками майбутньої величі, що нібито має на своєму тілі, і пророчив принагідним пиякам, що колись стане гетьманом, та ще й славнішим за Богдана. До того всього заздрісні люди додали, що друзі хоружого при цій okazji викрикували йому «славу» і стріляли з мушкетів у хрести на Архистратиговій церкві.

Гетьман Іван Самойлович, повіривши тим заздрісним людям, наказав переяславським старшинам учинити сугубий розшук щодо злочинних знаків. Попереджений родичами Сава Міщенко, не чекаючи прокурації¹, втік на Січ. Там він, після певних поневірянь і підозр, пристав до Сіркових горлорізів, яким, щоправда, на його знаки було начхати, але для котрих гетьманова ненависть була найкращою з рекомендацій. Під час баталії під Перекопом Міщенко показав себе відважним і передбачливим козаком. Отаман його помітив, знайшов тямущим і зробив спочатку бунчужним, а згодом і осавулом.

Коли під Переяславом з'явився верховний кат Ордену, Сірко саме Міщенка відрядив вполювати Чорного. Краяни зустріли опального козака із симпатією, тим більше, що гетьманове

¹ Прокурація — судовий процес, справа.

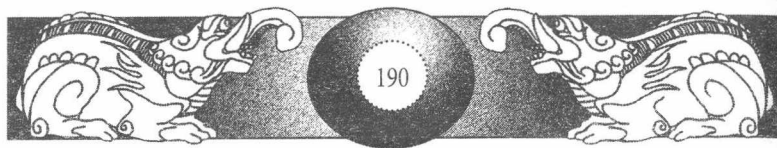
здирицтво вже встигло зачепити і сірому, і хутірських податковими гаками. А старшина знала круту Сіркову вдачу. Тому й закрила очі на те, що втікач хоружий, не криючись, піднімає на відпорне рушення реєстрове і гуляще переяславське вояцтво.

Відпорного рушення зібралося до трьох десятків з молоді й кілька вакацьових ветеранів. Нестача волонтерів пояснювалася не лише війною, на яку рушили лівобережні полки. Тільки зачувши, що пропонується протистояти лиховісному відьмакові, старі козаки відводили очі від цидул з отамановою печаткою. Ветерани невпевнено чухали чуби і казали Міщенковим посланцям: «Таж ми як що, то поможемо, але ж аж так, щоби за ним ганяти...»

Коли ж Чорний сховався у лісі, йти за ним туди відмовилися навіть ті відважні, які записалися до рушення. Жродлівський ліс із давніх-давен мав серед місцевих недобру славу, а у часи Руїни лісове зло й зовсім осатаніло. Худоба і люди почали щезати за кілька верст від Проклятого болота. Про короткий шлях через ліс забули, об'їжджаючи хащі кружними гостинцями. Старші козаки запевняли молодших, що у тому лісі Чорний теж стане здобиччю Війга. «Сице¹ зло злом пожреться!» — поважно примовляв вакацьовий Мандра, і дехто з Міщенкового рушення зазбирався додому.

Такий поворот справи стривожив Саву. Від отамана він мав чіткий наказ привезти до отаманової ставки або самого Чорного, або ж такі докази його загибелі, які б у Віщого Сірка не викликали найменших сумнівів. Осавул поликав до себе Мандру і пригрозив батогами за його ворохобні промови. Свій загін Міщенко розділив на пікети, якими оточив зі сходу і півдня Прокляте болото. Сам осавул із двома джурами постійно перебував у Ковалині, де молода вдова Горленчиха не відмовляла героєві у його земних бажаннях. Уночі проти 28 червня

¹ Сице — так.

до Горленчихової хати прибіг отрок з місцевих і повідомив, що один із південних пікетів впіймав Чорного.

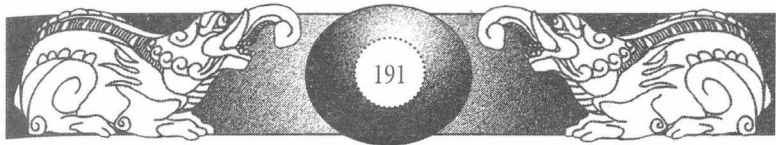
Міщенко перехрестився на образи, дав отрокові срібляка. Потім з джурами і псами поскакав на південь. За три версти козаки в'їхали в лісові нетрі. Їхали клусом¹, пси бігли попереду. Раптом вони завили і позадкували. Козаки вийняли зброю, спішилися і загасили смолоскипи. За кілька кроків вони побачили те, що залишилося від пікету. У трьох вартових були перерізані шиї, ще один притулювся до дерева, розрубаний майже навпіл. Навіть побіжного погляду було досить, щоби зрозуміти: їх заскочили зненацька, ніхто з пікетників не встиг застосувати зброї.

Міщенко відчув пастку і згадав, що вигляд в отрока, що приніс звістку про уполонення Чорного, був трохи дивним. Той жодного разу не подивився на осавула, та й шепотів якимось завчено. Ця доречна згадка була останньою в житті небожа Яготинського сотника. Метальні ножі майже одночасно вкоротили життя йому й обидвом псам. Джури встигли застрибнути на коней, але теж впали, поцілені кулями. Один із джур, вражений кулею в живіт, залишився помирати біля свого начального. Другий, падаючи, зачепився острогою за стремено, і сха-рапуджений кінь ще довго, блукаючи лісовими стежинами, тягнув за собою його мертве тіло.

З-за дерев тим часом вийшли Майстер Зброї і брат Янгель. Майстер запалив смолоскип, повитягував ножі з убитих і вийняв з правиці мертвого осавула коштовну полковницьку шаблю. Він уважно розглянув її лезо.

— Бачите, брате, оце візерунчасте «павутиння» на клинку? — спитав майстер, повертаючи лезо під світло. — Воно виникає через правильне і ретельне проковування сплетених пластин твердого і м'якого заліза. Славна шабля! Її робив добрий коваль. Тут є його клейма, але я такі бачу вперше...

¹ Клусом — риссю.

Майстер різко махнув шаблею. Хижо свиснуло пружне залізо. Потім воно свиснуло ще раз. Скрикнув і відійшов до предків прострелений джура. Янгель тим часом дивився на труп осавула.

— Він, певно, був місцевим аристократом, — припустив яснобаченник. — Молодим, недалекоглядним і самовпевненим... Ви, месіре, мали рацію.

— Так, — погодився Майстер. — Якщо б він не спішив сюди безоглядно, а уважно подивився на підпaska, то зрозумів би, що в того відібрана власна воля. Навіювання¹ ніколи не вдається сховати безслідно. На жаль.

— Але нам, месіре, страшенно пощастило, що перший зустрічний хлопчик виявився придатним для глибокого навіювання.

— Пощастило? Я, брате, так не вважаю. Більшість людей піддається навіюванню. Найчастіше зустрічаються такі серед селян і челядників. Вони ж звикли підкорятися... Як би там не було, але люди Сіркуса поки що залишилися без начільного. Тепер вони не зможуть нас переслідувати.

— Якщо зранку не виберуть собі нового командира. Він може виявитися розумнішим і досвідченішим за цього жевжика.

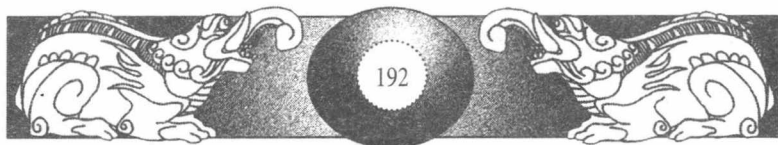
— На це треба час, брате. Багато часу... Поки той новий здобуде авторитет серед воїнів, поки виробить план дій, поки домовиться з лантвійтами... Я думаю, що ми встигнемо відірватися від погоні.

— Але, месіре, чи встигнемо ми перехопити відьмачку? Вона вже недалеко від південних курганів.

— Встигнемо, брате, встигнемо, — запевнив Майстер. І в голосі його було стільки віри у власну непереможеність, що Архіваріус схилив сиву голову перед великим воїном.

А може, його голова нахилилася сама — від нестерпної втоми.

¹ Навіювання — тут у значенні «гіпноз».

*[Огур-курган на березі ріки Вовчої,
ніч 30 червня 1673 року]*

Двійя спокусила Рева на стоянці під Огур-курганом. Перед тим вона щось прошепотіла над сплячими Ранвіром і Харком. Рева зрозумів: ті будуть спати, навіть якщо уся турецька армада просурмить над ними тривогу. Про себе він подумав, що гріх перелюбства цього разу не буде аж надто страшним, адже відьмам, як відомо, опиратися можуть лише тверді монахи-схимники, що відмолюють по печерах і скитах гріхи роду людського.

Коли тіло козака і тіло малої планетниці нарешті розчепилися, на сході почала займатися грань світанку. Боже Око грозило піднятися на небокрай і помітити грішні хвости нічних справ.

— Нащо мне в гріх увела? — запитав Рева.

— Він вже близько, я його відчуваю.

— Чорний?

— Так.

— Ти що, боялася померти незайманою?

— Я дала вам часточку Сили.

— А що я з нею робитиму?

— Це вона робитиме з вами.

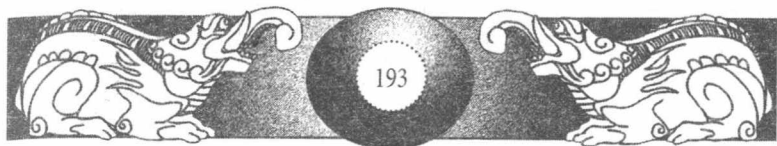
— Що робитиме?

— Самі побачите.

— Не подобається мені все це, — раптом сказав Рева і відразу пошкодував, що сказав. Тепер доведеться пояснювати. А можна ж було просто поспати. Сон гріхи мие.

— Що вам не подобається?

— Нащо запитуєш? Ти ж вмієш пізнавати думки, лишко. От і пізнай.

— Ви стомилися?

— З чого б це?

— Тоді поясніть. Словами поясніть.

— Бачиш, лишко, у нас мудрі люди кажуть: «Біда тому дворові, де курка кричить, а півень мовчить».

— У нас теж таке кажуть. І що з того?

— Ваші відьми, я думаю, дарма так узяли гору над вашими чоловіками. Ой, дарма! То ж чоловік має все вирішувати, бо він є першосотвореним за образом і подобою Божою. А ваші хитрі відьми несправедно забрали владу собі, пішли проти Божої правди, через Біблію людям голошеної. От, скажімо, ти — така мала піндзюрка, а вже починаєш тут усіма керманити: «дала вам Силу», «самі побачите»...

— Так повелося з прадавніх часів, давніших за вашу Біблію. Бо Сила Землі передається не синам, але донькам. І тільки жінка може нести печатку за все. Чоловік того не може.

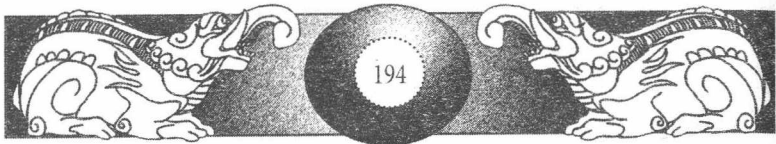
— Що за «печатка» така?

— Сила дає, Сила й відбирає. Коли Сила помагає зробити потрібне, вона не щезає, а лише меншає і ніби псується. Якщо її не повернути назад у землю, вона усім навколо почне шкодити. Жрець повертає Силу, проливаючи на землю свою кров або своє сім'я, а від жриці земля сама відбирає використане. Треба лише лягти на землю голою і закликати Велику Богиню. Жриця запечатує зло за все. Без неї рід жити не може, без неї рід роздиратиме незапечатане всезло.

— Темні ваші справи, богопротивні, — підсумував ці пояснення Рева. — Але ще одне хочу тебе запитати.

— Питайте.

— Один старий козак казав мені, що незайманки гостріше відчувають наближення смертельної небезпеки. Казав, що батько теперішнього султана турецького мав незайманок-охоронок, що не відходили від нього ані вдень, ані вночі й рятували його при наближенні убивників. Якщо так, то нащо ти

оце поробила? Так би могла попередити мене про Чорного, коли б той до нас підкрадався.

— Так, незайманки відчують «вітер смерті», — погодилася Двійя. — Але вони не можуть відкривати брами до інших світів. Тепер, якщо Чорний таки нас дожене, я спробую відкрити браму до Світу Нави. Тоді ти побачиш не личину, за якою Чорний ховає своє справжнє обличчя, а те, ким він є насправді.

— Але він від того не стане слабшим. Нащо тоді мені бачити його справжнє обличчя?

— Ти знатимеш, де його вразливі місця. Зможеш його вбити або так поранити, щоби він од нас відступився.

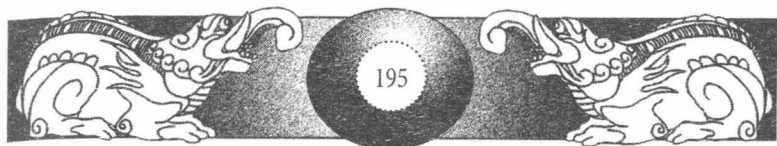
— А в нього є вразливі місця?

— Мають бути. Він не демон і не перевертень. Його народила у плоті звичайна жінка.

— У плоті, кажеш... — Рева на хвилину замислився. — А скажи мені, лишко, ким він є, той Чорний? Ти ж відаєш правду, я знаю. Чому ж не скажеш мені правди про нього?

Двійя відповіла не відразу. Рева відчув, що у розумі дівчини бажання розповісти змагається із якоюсь заборорою чи присягою. Після довгих вагань планетниця притиснула свої губи до Ревиноного вуха і швидко зашепотіла:

— Це велика таємниця Старших. Страшна таємниця. Такі, як Чорний, народжуються людьми, але потім, коли стають дорослими і сильними, Старші виймають із таких природні душі й закликають до порожньої плоті безтілесних істот зі Світу Нави. Якщо до тіла приходять істота дика і безглузда, то її негайно вбивають разом із тілом. Але іноді — дуже-дуже рідко — в тіло приходять справжній Дракон, і тоді оте тіло із часом стає дужчим і спритнішим за плоть стрибожих дітей. Дракон не знає втоми і милосердя, любить зброю, любить війну. Дракона важко вбити шаблею і кулею, він не відчуває болю, не знає страху. Тільки отая плоть, в котрій замешкав Дракон,

борзо старіє. Вона гарячіша за наші тіла, і в ній швидше виго-
рає життєва снага. Людське тіло з Драконом усередині живе
лише десять-п'ятнадцять літ. За десять літ воно старіє, як за
все життя. Тому Чорний такий старий дідо.

— А якщо ти знімеш з нього машкару, то я побачу того
Дракона?

— Побачиш.

— А як воно виглядатиме?

— Мені не відомо.

Рева довго мовчав, а потім пошепки запитав:

— А Сірко, виходить, також Дракон?

— Не скажу.

— Чому?

— Бо не скажу.

— Але він живе вже довго, — пригадав Рева. — Значить,
не Дракон... Давай трохи відпочинемо, лишко, нам сьогодні
ще цілий день їхати...

14

*[Біля кургану Заяча Голова, Причорноморський степ,
ранок 3 липня 1673 року]*

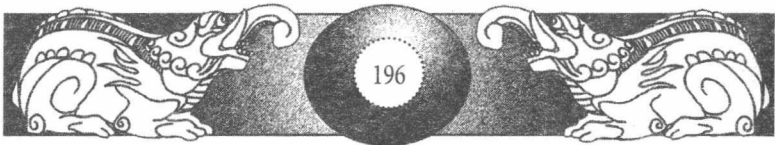
— **4**е могила Верховної Жриці, — сказала Реві Двійя, показу-
ючи на Заячу Голову. Бачите онде?

— Що я там маю бачити?

— Стовп над могилою.

Рева придивився до верхів'я кургану. На тлі глибокого ран-
кового неба ледь мерехтіла височезна світлова колона. Її коро-
ноподібна капітель підносилася до самої височині.

— Скільки бачив у степах курганів, а таке зрю вперше, — ви-
знав козак і гукнув до джури: — Гей, Харку, бачиш стовп над
отою гіркою?

— Який стовп?

— Ніби світло таке стирчить.

— Не бачу, — здвигнув плечима джура, підганяючи стомленого огира. — А що, там щось таке є? Може, то якась юга¹?

— Він не може бачити, — тихо, щоби не почув Харко, пояснила Двійя. — Ви бачите, бо я дала вам часточку Сили. Сила дає бачення. Чим більше Сили, тим більше можна побачити. Ви бачите лише стовп, а я бачу більше. Там похована Тара-Вольга, правнучка Праматері Претани у тридцять восьмому коліні.

— Ти усіх отих онучок напам'ять знаєш?

— Вони мої Навічні Матері.

— Хто? — перепитав Харко, котрий почув лише останні звуки розмови.

— Відьми, — сказав Рева, роблячі страшні очі.

— Так то відьмина могила?

— Я маю віддати землі те, що їй належить, — повідомила Двійя. Джурина запитання залишилося без відповіді.

— Що віддати? — Рева напружився, передчуваючи чергову неблагодатну вправу.

Мала планетниця вийняла зі свого сака велику ляльку, зшити з червоної тафти і шматочків оксамиту. Ранвір, який їхав за спиною Харка, здивовано подивився на сестру.

— Тю, — присвиснув Харко. — Та це ж пупа²!

— Наші Старші заповіли мені поховати її тут замість мами.

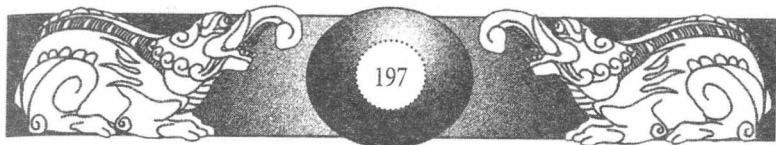
— Поховати пупу замість людини? — Рева не втримався і сплюнув.

— Наші Старші так заповіли, — Двійя подивилася на Реву своїм особливим поглядом, від якого козака пересмикнуло.

— Нехай вона робить що хоче, — втрутився джура.

¹ Юга — випари від землі.

² Пупа — лялька.

— Я тута начільний! — раптом визвірівся на Харка Рева. — Мені вирішувати, хто, що і як робитиме!

— Тута живі на чолі не стоять, — спокійно промовила Двійя, роблячи наголос на слові «тута». Вона й далі дивилася в обличчя Реви.

Козака під її поглядом охопило відчуття нестерпної чужої присутності. Сонячний ранок наче згас, і навколо нього повстали сірі тіні. Він зрозумів, що планетниця викликала потойбічні сили.

«Сатанинське місце!» — зрозумів Рева, намагаючись Ісусовою молитвою відігнати хвилі холодного туману, які наповзали на нього з незнаної прірви. Але хвилі й тіні не відступали. Козак заплющив очі, потім знову розплющив. Мара порідшала, крізь неї знов прозирнуло ранкове сонце. Але зимна облога не лагіднішала, тіло бив дріж. Рева зауважив, що Двійї вже поряд немає.

— Де дівка? — запитав він джуру.

— Онде, — показав той на схід від Заячої Голови.

— Чому відпустив?

— А як її не відпустиш? — криво посміхнувся Харко. — В очах темніє, у вухах виє, а ти, *начільний*, теж заляк, як той кам'яний бовван...

— Думай, що кажеш, козаче!

— Думай не думай, кажи не кажи, а правда. Я до тебе гукаю-гуюкаю, а ти не чуєш. Зачаклувала...

— Я зараз їй зачаклую! — Рева взявся за нагай.

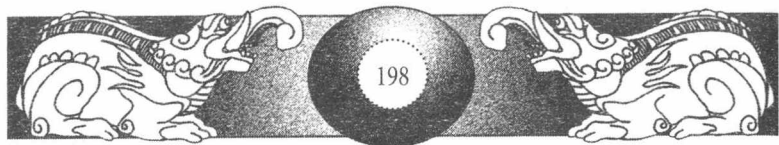
— Не чіпайте її! — подав голос Ранвір.

— Сваволить сестра твоя, — суворо сказав йому Рева, повертаючи коня до невисокого горба, де стояла на колінах Двійя.

— Вона мусить.

— Що мусить?

— Робити те, що сказали їй Старші.

— Оту чортячу пупу в землю класти? Сатану з мороку за-
кликати? Із мене боввана робити!?

— Вона мусить, — Ранвір благально подивився на Реву.

Але той вже їхав до горба. Він ніяк не міг роздивитися, що там робить планетниця, ніби щось сіре затуляло її руки. Він зморгнув і раптом побачив, що їде не до горба, а до Заячої Голови. «Тьху, клятий морок!» — видихнув він, перехрестився, згадав Божу Матір, Петра-апостола, поцілував хреста і знов повернув коня. Але за двадцять кроків виявилося, що він ізнов прямує до кургану, залишаючи горб із планетницею по ліву руку від себе. Рева раптом уявив, як це мало б виглядати збоку: козак крутить конем, як п'яничка на битому майдані. «А Харка вже там від сміху на всі боки розносить!» — подумав він, і кров ударила козакові в обличчя. Він ще раз потягнув віжки і відчув, як непереборна зігриваюча сила за-
тягує його у сон.

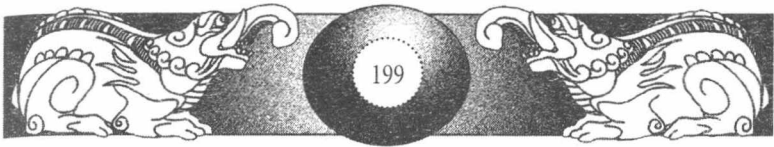
Двійя навіть не дивилася в бік роззлого Реву, залишивши охоронця на волю Богині. Вона намагалася правильно проказати всі слова древнього закляття. Перед її очима знов стояв той старезний ягин, який уночі після загибелі матері й дядька споряджав Чуру¹: вкладав Камінь Богині у малу ляльку, зроблену з людської шкіри, потім обмащував її тістом, оспівував прасами², запікав у печі й вкладав лаштовану таким робом могицю³ у велику ляльку-чуричку.

Давне закляття важко зіплювалося в Двійовому горлі. Вона вперше промовляла його сама, без допомоги Старших. Їй здавалося, що тіні померлих Верховних Жриць стоять над нею,

¹ Чура (чарачура) — магичний двійник.

² Праси (опроси) — звертання до Вищих Сил із проханням захисту.

³ Могиця (горща, сварбець) — містичний магніт, освячена капсула-закладка з магичним предметом.

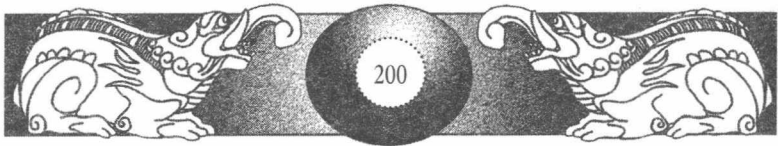

як на випробуванні і що кожна помилка загрожує їй смертю. Закляття має відбутися досконало, йому належить запечатати схованку, захистити Камінь від шукачів-яснобаченників силою землі-кревниці. Тоді, тої страшної ночі, старий ягин — почорнілий і заскорузлий, як корінь старого в'яза, — пояснив їй, що майбутнє усього ковену Курана тепер залежатиме лише від неї, нової Верховної Жриці Двійї Третьої. Що навіть якби Чорний знищив усіх ягинів і жриць, а Камінь зберігся, то ковен повстав би з небуття Силою Богині.

— ...сангха вйїдех! — промовила вона нарешті останні слова закляття і на всю довжину руки запхала Чуру до дірки, котру прорили в горбі степові ховрахи. Така неглибока схованка не хвилювала жрицю: Богиня сама потурбується про підземний спокій своєї святині. Зрештою, світ рухається кругоплином-Сваргою, все повторюється під Сонцем, і подібна біда вже була колись за минулих днів. Тоді бойові маги войовничих кочовиків утигурів до ноги вирізали ковен Курана за пекельних часів служіння Самари Восьмої. Самара за кілька годин до своєї загибелі заховала Камінь в степу, під великою брилою. Через півтора століття його знайшла дівчинка-ясновидиця, якій судилося стати Аратарою Шостою і відродити ковен ще на одне тисячоліття.

Двійя Третья не боялася смерті. Не може бути легкою доля тої, яка несе печатку за все. Восьмій Самарі, розповідали їй Старші, теж не виповнилося й вісімнадцяти, коли криві ножі кочовиків припинили її служіння Богині. Двійя боялася лише того, що не витримає тортур, якщо — не допусти Богине! — Чорний схопить її живою. Тому вона ще вдома приготувала сильну отруту і довге залізне шило, яким легко пробити серце.

Зробивши заповідане, Двійя Третья подивилася в бік Реви, який спав, охопивши шию огира. Вона промовила: «Зарван, шаара!» і козак підвівся в сідлі, ошелешено мотаючи головою. Планетниця підійшла до нього.

— Чорний ще до вечора наздожене нас, — сказала Двійя, не звертаючи уваги на лютий погляд Реви. — Тобі його не здолати...

— Нащо ти... — почав козак, навіть не помітивши, що дівчина вже не каже йому «ви».

— ...тому, коли він з'явиться, — з наростаючою владністю у голосі продовжила Верховна Жриця, — відрубаш мені й Ранвірові голови. А Харко нехай вже зараз їде на схід, на Дон, подалі від нас. У нього добрий кінь, він утече. Накажи йому залишити нас, або... вбий його. Не треба, щоби хтось із нас потрапив до рук Чорного живим. Його тортури страшніші за смерть. Якщо ти не зробиш цього... тоді я зроблю. Але я не воїн, я не зможу вбити себе і брата без болю. Я...

— Дурне кажеш, дівко, — Рева дивився на неї радше зі співчуттям, аніж з роздратуванням. — Мене до вас приставлено не як убивника, а як охоронця.

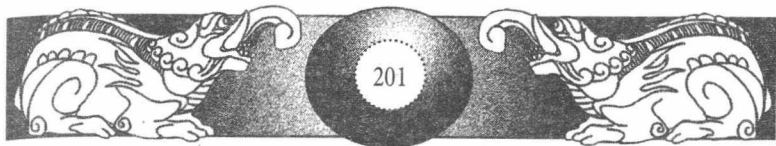
— Ти боїшся, що Сірко здере з тебе шкіру, якщо ми загинемо? Не бійся. А от Чорний — той здере... Тиждень здиратиме, доки не розповіси всього, що йому треба.

Рева не дослухав, підхопив Двійю і посадив на коня перед собою. Він теж відчував, що вороги близько, і не хотів гаяти час на зайві теревені.

15

[68 мільйонів років до нашої ери. Берег моря]

Молодий ящір, вкритий коротким червоним пір'ям, дивився на Західне море, неглибоке, яскраво-смагадове і навдивовижу прозоре. Він був із Роду Драконів, найрозумніших у цій помірно розпеченій частині світу. Того дня він залишив прохололі арки Кам'яного Міста, щоби провести кілька ранкових годин у спогляданні й роздумах. Уже кілька днів щось непоко-

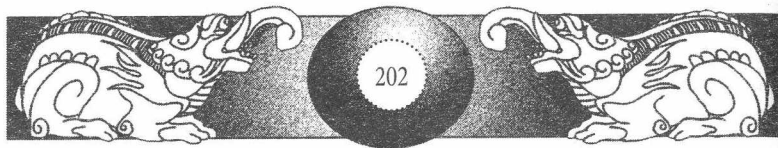

їло червоного ящера, і він ніяк не міг визначити причину цього занепокоєння.

Західне море завмерло, прохромлене до самого дна безжальними променями юної зірки, яку через мільйони років назвуть Сонцем. До ящера прийшло усвідомлення, що у світі щось незворотно змінилося. Усвідомлення прийшло раптово, немов усемогутні Повзучі Отці вийняли з довгастої голови молодого Дракона усі причини для впевненості. Крізь його плоть пробігли різкі хвилі жаху, які линули звідкись здалеку. З такої відстані, котру йому важко було уявити. Ящір із Роду Драконів побіг берегом, не розуміючи, що сталося. Він озирався навколо, але очі рептилії, спроможні дивитися навсібіч, не зауважили нічого незвичного. Жорстко і гостро світив на антрацитовому полі неба блакитнувятий диск. Білим піском блукали барвисті пласкі краби і щитоноски. Але нові хвилі жаху досягли свідомості молодого Дракона. Десь далеко-далеко гинули мільйони мільйонів живих істот, розчавлені неспівмірною з його світом силою.

Ящір застиг у найгіршому з передчуттів. Свідомість Драконів мала сильно розвинену інтуїцію, майбутнє відкривалося їм у тонких нюансах і переплетеннях можливих шляхів буття. Але тепер усі ті переплетення злилися в одну чорну безодню. Жах додавався до жаху, і з цього не було виходу. Бо всі виходи опинилися у тій самій прірві.

Через деякий час сильний поштовх струсив землю. Червоний ящір знав, що після таких поштовхів треба тікати від берега якнайдалі. Він побіг до Кам'яного Міста. Тисячі років воно витримувало урагани і землетруси. Величезні хвилі цунамі ніколи не досягали Міста, яке стояло на високій скелі. Молодий Дракон хотів жити. Він біг швидко і не озирався. А якби озирнувся, то здивувався б. Тому що на обрії раптом виникла темна стіна, яка наближалася зовсім не так, як наближаються хвилі цунамі. Власне, вона й не наближалася, а за коротку мить

після виникнення на горизонті одним стрибком досягла берега, червоного ящера, Кам'яного Міста. Досягла усього і всьому поклала край. Це була гіперзвукова парогазова хвиля, що утворилася від падіння велетенського астероїда в Західній півкулі.

Перед тим, як Дракона розірвало цією хвилею, він відчув, що буття світу складніше за послідовне існування живих істот у лінійному часі.

16

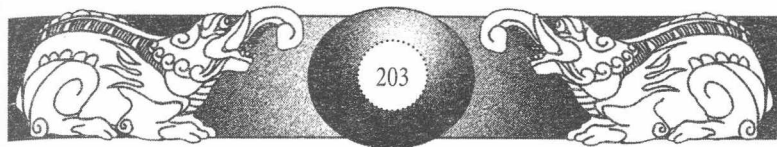
*[Біля кургану Заяча Голова, Причорноморський степ,
полудень 3 липня 1673 року]*

— Я колись уже тут був, — сказав Майстер Зброї, дивлячись на розпечений сонцем степ.

Щось у його словах здалося Янгелеві дивним. Він уважно подивився на старого воїна, який раптом спішився посеред трав'яного безкраю. Уперше з того часу, коли він побачив Майстра на березі Дніпра, йому здалося, що той чимось схвилюваний.

«Певно, якийсь давній спогад», — вирішив яснобаченник. Його постійно хилило на сон. Вони з Майстром їхали на південь без перепочинку вже третю добу. Один із коней не витримав і залишився помирати на березі Вовчої.

Майстер дивився на сіро-зелене степове високотрав'я і бачив зникле тепле смарагдове море. Зникле так давно, що навіть нове небо планети — анемічне, блакитне, з охлялим старим Сонцем — не пам'ятало різкої краси того дивовижного моря, населеного дивовижними морськими ящерами, з якими Дракон любив гратися. Видіння було таким чітким, що людські очі Майстра вкрилися вологою. Але за мить усе щезло. Перед верховним катом Ордену зловісним шоломом височів кур-

ган Заяча Голова. Майстер, як і Рева за кілька годин до нього, помітив світловий стовп над курганом. Сили землі, зрозумів він, стали днесь на захист тої, з якою їх пов'язала тисячолітня печатка крові. Але Майстер, в тілі якого не засинала Драконяча Вічність, не страшився повільної і в'язкої телуричної магії мертвих. Вона могла зашкодити лише тим із смертних, хто довго перебував на ґрунтах запечатаного могильного царства.

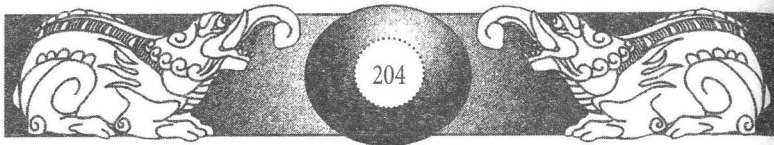
Майстер зробив правицею відганяючий знак і знову застрибнув на коня. Йому вже не треба було звертатися до яснобаченника. Відьма була настільки близько, що він відчував биття її не стомленого роками серця — маленького серця переляканої косулі. І Майстер упевнено рушив на південь, не помітивши заклятої в горбі Чури. Ховрахи і байбаки дивилися услід двом вершникам, які обігнули Заячу Голову й навіки щезли за обрієм...

17

*[Причорноморський степ на північ від Тонководдя,
ранок 4 липня 1673 року]*

Татарський чамбул, на чолі якого їхав Берке, один із Старших ковену Тавра, натрапив на свіжий труп коня, напівз'їденого вовками. Старший, не злазячи з вороної кобили, подивився на падло і зрозумів, що він запізнився. Він зауважив шматок товстого войлоку, широкими ременями прив'язаного до того, що залишилося від огира: ще вчора на ньому везли жінку. Берке крутнув пальцями — і чамбул розсипався віялом. Невдовзі один із вершників гукнув, закликаючи інших.

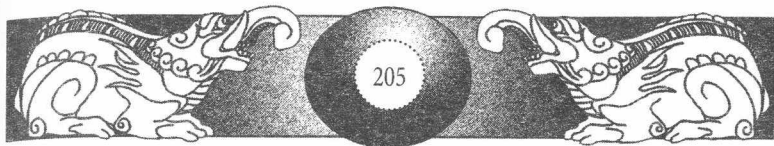
Підїхавши, вони побачили поле, спаплюжене кривавою сущічкою смертних. Берке неквапно обїхав його, намагаючись не пропустити найменшої з деталей, які свідчили про недавню подію. На північному краю Поля Смерті він знайшов

залишки людини, яка за життя гріла тіло теплим плащем. Вовки відгризли загиблому голову і кінцівки, але причиною смерті стала рана в грудях: хтось вистрелив у того чоловіка. Щонайпевніше — вистрелив із засідки. Залишки стрільця Берке не тільки оглянув, але й обшукав. Покійний за життя не бідував, носив адамашкові шаровари і мав добру зброю. Берке взяв собі його шаблю, прикрашену сріблом, і важкий перстень з перською бірюзою. Берке навіть прицмокнув язиком від задоволення, розглядаючи, як доречно всівся перстень на його товстий вказівний палець. Гроші, срібні застібки, пояс, пістолі й чоботи багатія поділили між собою сини і двоюрідні брати Берке. Загиблому, як зрозумів Старший Тавра, вкоротив життя металевий ніж чудернацького вигляду.

На краю степового байраку лежав труп, якого не торкнулися ані вовки, ані стерв'ятники. У тому трупі відчувалося щось зловісне. Берке знаком заборонив наближатися іншим і проказав над тілом коротку молитву. Стареча плоть у потертому чорному одязі за життя була Обраним, і до неї належало виявити повагу. Обраного було вбито довгим залізним шилом, яке йому встромив під основу черепа здоровенний козак. Від здорованя трупоїди лишили тільки могутні руки і шматки одягу. Так само мало залишилося від хлопчика. Вже неможливо було з'ясувати, як саме було вбито цих двох. Берке припустив, що козак напав на Обраного іззаду, після смертельного поранення, коли великий воїн вже не сподівався атаки від напівмертвої людини. Але довго розмірковувати над обставинами двобою Старший не став. У його родині з давніх-давен вважали, що занадто довгі й напружені думки привертають увагу степових демонів-девів.

Унизу байраку Берке побачив Жрицю. Саме ту, котру його чамбул мав перестріти і відвезти на Тонку Воду за велінням премудрого кадї Касима. Здалеку вона виглядала чи то мертвою, чи то непритомною. Сила землі не підпустила до спорід-

неної вовків і решту степових кровопивців. Брат молодшої дружини Берке спустився до глинистого байраку і сказав, що Жриця ще дихає. Її витягли, зняли з неї одяг, і Старший оглянув останню з роду Праматері Йіми. Вона тихо стогнала, повільний внутрішній вогонь випалював її плоть. Берке був досвідченим знавцем справ життя і смерті, тому зрозумів, що Жриця незабаром — за кілька годин — помре від неблаганної рослинної отрути, званої на Сході під назвою «мга'унах». Дію цього трунку, як відав мудрий Берке, неможливо зупинити навіть через коротку годину після його проникнення в тіло. Він притиснув шию Жриці у потрібному місці й милосердно звільнив її від тих зайвих страждань, які стомлюють Небо.

Мертву Жрицю він вирішив привезти Касимові для ретельного огляду. За наказом Берке все навколо обшукали, але тої святині, яку мала привезти Жриця, не знайшли. «Дарма, дарма вона поспішила, — сказав собі Старший Тавра. — Така вродлива дівчина! Така ніжна шкіра! Вона відчула наближення погоні, сховала Камінь у степу і заздалегідь прийняла отруту, бо страшилася допиту. А той здоровенний гяур виявився спритнішим за Знищувача. Подужати самого Знищувача — це ж яким треба народитися батиром! Але — Хакк буде свідком! — хіба вона могла таке передбачити? Такого й премудрий Касим не зміг би передбачити...»

Берке востаннє подивився на Поле Смерті. Ховати Знищувача він не став. Він був Обраним високого рівня і знав, що Дракони так само байдужі до нетривких людських тіл, як пророки до плям на своїх халамидах.

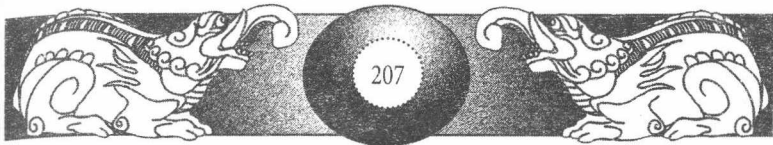

Інтерлюдія. Київ. Надвечір'я

На повороті паркової алеї Діана озирнулася. Зелений тунель, ледь пошкрябаний останніми відблесками сутінків, спорожнів. Це могло бути випадковістю, але Діані приємніше було думати, що це Вчитель своєю незримою Силою відігнав усіх перехожих тлуків від місця їхньої зустрічі. Учитель був людиною скромною, але іноді він являв воїнам і учням ковену Тага свої надлюдські вміння.

Вона швидше відчула Учителя, аніж побачила. Зазвичай у неї не було ментальних здібностей, близьких до телепатичного бачення, але поряд із Учителем її інтуїція загострювалася. Це відчуття збуджувало і бадьорило її ще від часів навчання у школі. Діана розсунула кущі й побачила під темними липами стару паркову альтанку. Учитель читав книгу, зручно вмостившись в одному із шести її кутів. Непримітний старий чоловік у сірій китайській куртці і недорогому сріблястому гольфі. Він зустрів Діану давнім вітанням волхвів¹. Вона у відповідь прихилила праве коліно, на мить торкнувшись

¹ Знак привітання волхвів — знак Правої Свариги, коли пальці правої руки зігнуті на подобу коловорота-трійчатки.

рукою землі. Здалеку могло здатися, що вона поправляє шнурівку.

— У тебе нерівне дихання, — замість вітання зауважив Учитель. — Ти давно не медитувала.

— Я намагалася встигнути побути і мишею, і кіткою.

— Знаємо, знаємо... Миша з тебе вийшла бездоганна, — посміхнувся Учитель і пригорнув Діану до себе. Вона відчула його затаєну міць і його безмежний спокій. Її збудження стихло, немов хвилі первісного океану під рукою Творця. Вона знову повернулася додому. У гніздо, якому відомі усі її імена — від отриманого при народженні до таємного *ключового імені*, яким можна вимкнути її волю і зупинити серце. Вона прошепотіла:

— Маю новину.

— Кажи.

— Командир «Агату» полковник Джеджера мертвий.

Учитель змусив її подивитися йому в очі. Очі в нього були темні, з теплим золотим відблиском.

— Тебе хтось випередив? — спитав він.

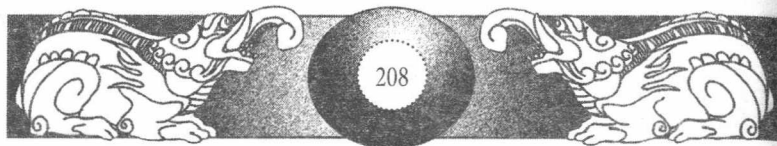
— Чотири години тому він загинув в автокатастрофі. Вертався з півдня, з'їхав із траси. Швидкість була за півтори сотні. У джипі усіх перетовкло на фарш. Я відвідала місце аварії.

— Твої висновки?

— Я не вірю у такі випадковості. Я думаю, що його вбили. Я навіть упевнена, що вбили.

— Можливо, так, а може, й ні. — Очі Вчителя дивилися туди, де згасала сутінкова заграва. — Хто його вбив? Кримінальники? Сумнівно. Підрозділ Ордену? Його не могли вбити без дозволу Коммодора. Люди Джеджери були силовим знаряддям Ордену, найефективнішим у цій країні. Нащо їм було вбивати свого вірного собаку?

— Собака міг гарчати на хазяїв. А може, вже когось із них встиг вкусити.

— Це, скажімо так, не виключено. Але ж без людей Джеджері вони втрачають силу перевагу.

— Я думаю, що Майстер Зброї і його помічники уже тут, — припустила Діана і сама злякалася своїх слів. Їй закортіло озирнутися, наче грізний ворог міг причаїтися за найближчою липою. Вона лизнула пересохлі губи і додала зайву фразу, яку тренери-персонаологи зі школи Х назвали б «ознакою набутого шаблону невпевненості другого типу»:

— Майстер сам собі армія.

— А хто тепер командує «Агатом»? — запитав Учитель, жодним чином не зреагувавши на зайву фразу.

— Поки що заступник Джеджері — підполковник Ткач, — Діана, здавалося, усвідомила свою помилку і перейшла на рапортову скоромовку. — Він досвідчений і розумний настільки, наскільки може бути розумним офіцер тутешнього спецпідрозділу. Але він не член Ордена. Вони напевно поставлять туди свою людину. Або спробують висвятити в лицарі цього Ткача.

— На це потрібний час, — Учитель говорив повільно, ніби розраховуючи всі можливі комбінації шахової партії, і ця неквапність, на думку Діани, доречно додавалася до монголоїдної жорсткості рис його обличчя. — І Майстер не такий вже й всесильний. Нам треба діяти швидко. Ти вже не будеш ані мишею, ані кіткою.

— Ким мені треба бути?

— Тигрицею, моя дівчинко. Розважливою, швидкою і смертоносною. І тобі знов прийдеться знайти того Кривого.

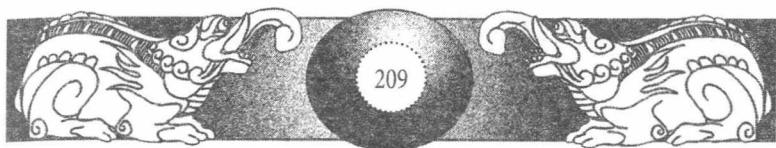
— Одноокого?

— Так.

— Нащо?

— Нам варто зв'язатися з його Наставником. Ворог нашого ворога — наш друг.

— Старші казали, що його Наставник — вигнанець. Шанґріла відмовилася від нього.

— Мудреці Шанґріли бачать далеко і діють обережно. Те, що вони колись оголосили цю людину ізгоем, ще не означає, що воно так і є. Можливо, багато років тому їхні Вищі побачили у своїх чашах отруйні краплі майбутнього. Можливо, вже тоді вони почали протоптувати стежки подій і готувати ґрунт для корекції Світової Рівноваги. Можливо, вони не хочуть дратувати нас і західних, таємно відроджуючи Куран. А так вони завжди мають для незгодних відповідь: дії ізгоя — це лише дії ізгоя. Ієрархія Шанґріли зберігає при цьому формальну непричетність.

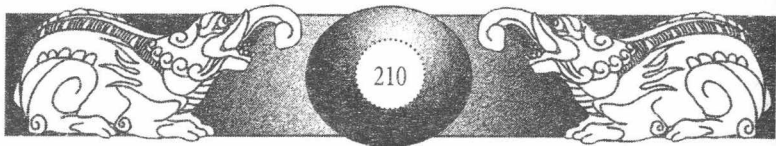
— А для чого тибетцям відроджувати той мертвий степовий ковен?

— Для чого, питаєш? Не «для чого?», а «чому?», я так би поставив це питання... Тому, моя дівчинко, що ми ослабли. Коло рідшає. На Півночі шириться порожнеча, ковен Алатара й зовсім занепадає. Там деякі дійшли вже до того, що підробляють у телешоу про екстрасенсів і відвідують екуменічні наради.

— Але ж ми з ними майже відродили імперію.

— Ця імперія — лише хвора тінь колишньої величі. Я майже впевнений, що святі архати Шанґріли передбачають важкі часи для Півночі, а отже, у них є на це поважні підстави. Вони здатні передбачати ланцюжки віддалених наслідків. Вони передбачили сімнадцятий рік і наступне фіаско Леніна¹, вони ж

¹ Деякі сучасні містики вважають, що партійно-державний переворот 1929 року, в результаті якого диктатором СРСР став Сталін, спричинився до поразки і загибелі законспірованої групи магів, які використовували верхівку Російської компартії як політичне знаряддя для зрушення містично-політичної Рівноваги Сил на планеті. Як доказ такого припущення конспірологами наводиться «Лист тибетських Учителів-Махатм», що його привіз до Кремля у 1926 році Микола Реріх.

передбачили настання Царства Кількості¹ задовго до того, як перші європейські банки зробили перші інвестиції, не підкріплені реальним золотом... І не виключено, що вони мають рацію, — Учитель поклав долоню на чоло Діани, наче благословляючи. — От, скажімо, тепер я посилаю проти Майстра Зброї не рівного йому за досвідом воїна, а молоду дівчину, яка лише два роки тому залишила школу ковену. Хіба вже це одне не є свідченням нашої слабкості? Великі воїни Півночі спочивають на Вічному Сході, а в наших ворогів наготові десятки посвячених лицарів і допоміжні силові підрозділи.

— Я не зганьблю вас, Учителю. Я знайду ізгоя.

— Біля Одноокого Орден вже міг налаштувати пастку.

— Я буду обережною тигрицею.

— Будь дуже обережною. Тричі оглядайся, перш ніж зробити наступний крок. А я молитимуся за тебе. Ми всі молитимемося. І дамо тобі помічницю.

— Кого?

— У школі ти знала її як Софію.

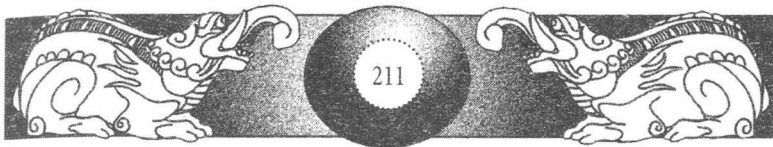
— Ми не були подружками. Навіть навпаки.

— Я знаю. Але вона сильна менталка. Вона кмітлива і має розвинуте бачення. А тобі не уникнути пасток Майстра, якщо біля тебе не буде менталки. Софія не згадуватиме про ваші суперечки у школі. Я обіцяю.

— Я теж не буду... згадувати.

— От і добре. Коли ви будете діяти у симфонії, моє серце не болітиме щоденно від приниження за нашу слабкість...

¹ Царство Кількості — символічна назва сучасного суспільства споживання, яке виникло після Реформації сімнадцятого століття і досягло планетарної гегемонії за наших часів. Назва набула популярності у середині ХХ століття, після виходу в світ книги французького філософа-масона Рене Генона «Царство Кількості і знамення часу».

Зв'язок зі мною триматимеш, як і дотепер, через Курда. Якщо ізгой вийде на контакт, передаси Курдові знак. Ти знаєш який.

— А якщо я зустріну катів Майстра?

— Дій за обставинами. Але самого Майстра тобі не здолати. — Учитель зробив знак, яким волхви відганяють злих духів. — Тікай від нього. Він — біль і смерть. Якщо виникне небезпека того, що Софія потрапить у полон до людей Ордену, тобі дозволено припинити її життя.

— А їй теж дозволено припинити моє?

— Це війна. Ніхто не витримає тортур Майстра. Навіть я.

— Що вам відомо про ізгоя? — спитала Діана після недовгого мовчання. Тепер вона незмигну дивилася в очі Вчителя. В очі, у котрих, як вірила воїтелька Діана, ніколи не згасав золотий відблиск Благої Вічності.

— Він, наскільки нам відомо, є Обраним високого рангу. Його титул до вигнання нашою мовою перекладався як «Дім Правди». Це почесний неспадковий титул одного із тибетських Старших. Ізгой має левантійську¹ зовнішність, добрі світські манери, володіє кількома мовами, кермує автівкою. На вигляд йому років шістдесят, хоча насправді він значно старший. Значно.

— За що його вигнали?

— Невідомо.

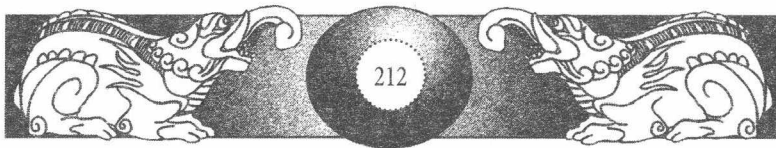
— Його вигнали рівні йому чи ті, які вищі за нього.

— Тобі у школі мали розповідати, що, на відміну від наших ковенів і на відміну від Ордену, у Шангрілі є не тільки Старші, але й Вищі.

— Я знаю. Вони не люди.

— Вони *не зовсім* люди, — виправив Діану Вчитель. — Вони не тільки бачать Світло, вони самі є частиною Світла. Вони

¹ Левант — застаріла назва Східного Середземномор'я.

мають споконвічне право карати і відмежовувати від Світ-ла навіть спадкових Обраних. Вони не забов'язані оприлюднювати своїх мотивів. Ніхто не може вимагати від них пояснень. Немає інстанції, де можна було б оскаржити їхні присуди.

— Отже, його вигнали Вищі Шангріли. Вигнали невідомо за що.

— Так.

— Вигнання — це що?

— Заборона спілкування із ним для певного кола.

— Для усіх ковенів?

— Ні. Лише для посвячених Шангріли.

— Вони не говорять з ним?

— Вони уникають його. Туди, де приймають Вигнанця, ніколи не прийде посвячений з Тибетського Лона.

— А хтось із наших колись його бачив?

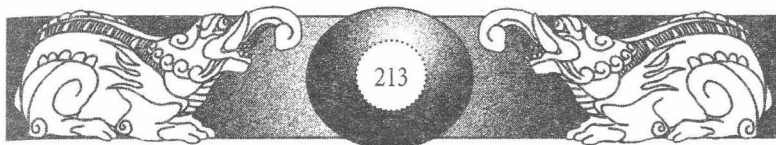
— Бачили, вісімнадцять років тому в Єгипті, але тоді він не розкрив ані свого Імені Сили, ані своїх вмінь, ані своїх знань. Він жив у пустелі самотньо і не прагнув спілкування. Здається, з ним розмовляли довірені Великого Ієрофанта. Але нічого з тих розмов не досягло Півночі. У Східній Європі він з'явився у дві тисячі третьому...

— І тоді він вже був не проти спілкування?

— Він і тоді був партизаном-одинаком. Люди Драгана розповіли нашим, що розенкройцери¹ у Празі принесли до Вигнанця тибетські медичні рукописи, але він навіть не став на них дивитися. Рукописи, до речі, були дуже давніми і цікавими...

— Звідки стало відомо, що Одноокий є його учнем?

¹ Розенкройцери — послідовники Християна Розенкройцера, стародавня громада таємних гностиків-медиків, яка виникла у першій половині сімнадцятого століття.

— Одноокий не його учень. Изгой, наскільки ми розуміємо, найняв Одноокого.

— То Одноокий лише найманець?

— Так.

— Изгой не має учнів?

— Ми не знаємо про це достеменно. Про Одноокого нам вперше повідомив Старший Драган. Одноокого бачили разом з Вигнанцем у Чорногорії. Драган припускає, що там вони з невідомої нам причини потурбували гніздо системників¹. У Подгориці² тоді знаходили вбитих сатаністів. Було знищено навіть одного з їхніх лідерів. Поліція не знайшла убивць.

— Одноокий привів до Вигнанця дівчинку-телепатку. Менталку, не слабшу за Софію.

— І, можливо, він знайшов Камінь.

— Можливо, — Діана подумала, що дарма образила Одноокого. — Цінний найманець...

— ...У якого мудрий Наставник.

— Чим я маю переконати ізгоя?

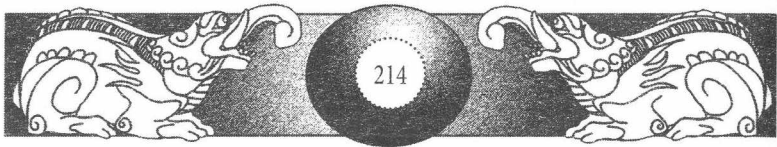
— Скажеш від мого імені, що, на відміну від Старших ковену Алатара, ми, Старші ковену Тага не будемо чинити спротиву відродженню Курана й навіть, якщо, звісно, на це буде його згода, допоможемо йому в цьому.

— Він мені повірить?

— Не знаю. Але ти маєш повноваження сказати це Вигнанцеві від мого імені і від імені всіх Старших ковену Тага.

¹ Системники — одне із найбільш агресивних і суспільно активних відгалужень європейської лінії люциферіанської секти «Храм Сатани». У Східній Європі, Австрії і країнах Балканського півострова системники тісно пов'язані із контрабандистами, «чорними хірургами»-трансплантаторами і торгівцями людьми.

² Столиця Республіки Чорногорія.

Звертайся до нього шанобливо, як до чинного Старшого. Під час розмови можеш титулювати його «Владикою». Я дозволяю.

— Я дякую вам, Учителю, і Раді Старших за цю високу довіру. А Софії відомо про ці мої повноваження?

— Так.

— І вона виконуватиме усі мої накази?

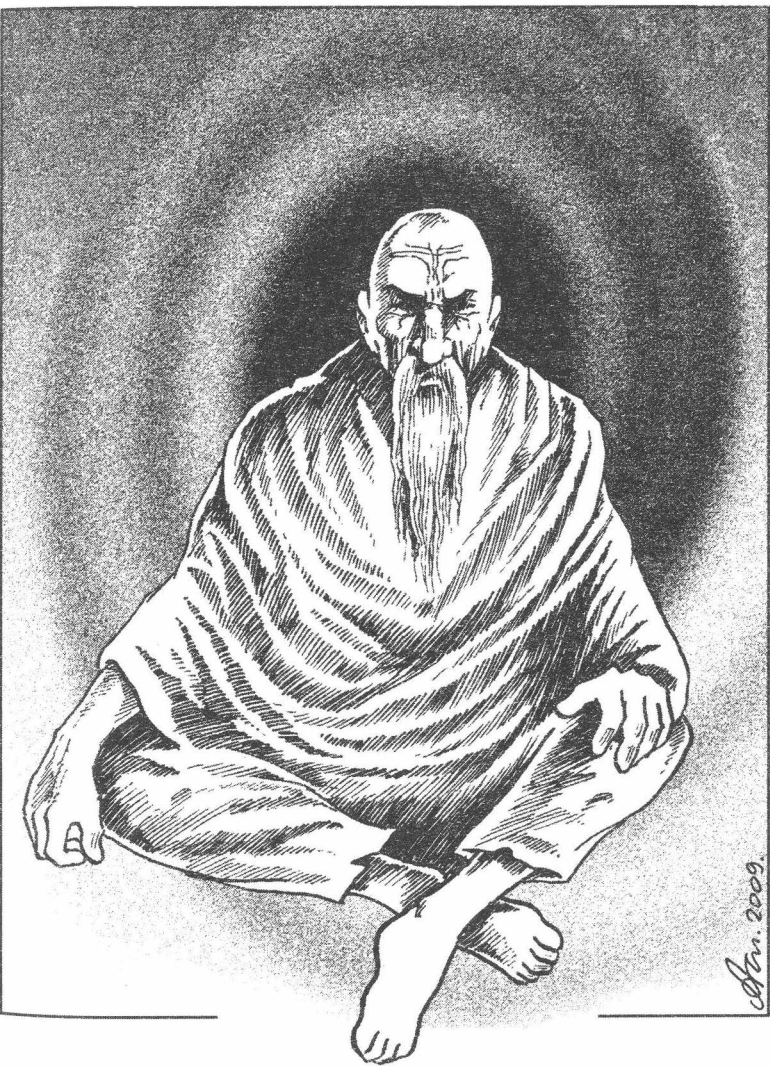
— Так.

— Мені потрібен особливий знак моїх повноважень.

— Першу частину цього знака накреслять на твоєму тілі. На твоєму бездоганному тілі, воїтелько, — сказав Учитель і, вдоволено примруживши очі, додав: — А тепер, дівчинко моя, нахили своє вушко до мене, і я повідомлю тобі другу частину знака.

Частина III.

Пит Творця

Яра поставив чотиримісний пластиковий намет на березі лісового озера, недалеко від того місця, де він облаштував сховок із документами, зброєю і грошима. Тільки тепер він дозволив собі відпочити і миттєво заснув. Мітелик з Індіго залишилися сидіти біля ватри. Одяг старшого консультанта вбрав лісову вологу, а вогнище гріло лише один бік. Індіго дивилася на золоті спалахи полум'я і перевертала грань патичком. Валерію Петровичу залишалося тільки заздрити її спокоеві. Сам він постійно совався: якісь комахи заповзли йому під манжети шкарпеток і намагалися напитися свіжої крові. Але йти до намету, де хрпів Одноокий, йому теж не хотілося.

— Покажіть мені Камінь, — раптом попросила дівчина.

— Обійдешся.

— Ви на мене образилися?

— Ні, не образився, але я не розумію, чому ти нічого мені не розповідаєш. Я хочу знати, що все ж таки сталося у моїй квартирі? Хто приходив туди по тебе?

— Таж нічого у вас там не сталося, — мала вдарила патичком по вуглинах, і у повітря злетіло сузір'я помаранчевих іскор. — Все там добре. Приходила ота ваша шльондра.

— У якої голова «непрозора»?

— Так.

— Ти її відчула?

— Так.

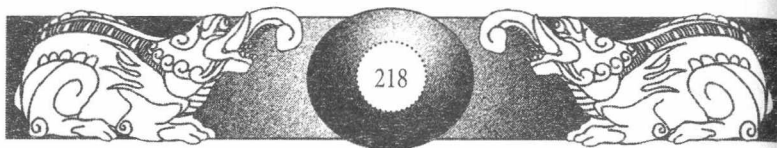
— Вона була сама.

— Ні, з нею був чоловік.

— Теж «непрозорий».

— Ні, я могла бачити його думки. Тому й встигла втекти.

— І що він там думав?

— Він мене увесь час боявся, бо шльондра попередила його, що я вмю *бачити*. Він був озброєний і хотів зробити мені укол, щоби я втратила свідомість.

— Він лікар?

— Він вчиться на лікаря. Його ім'я Анатолій. Шльондра йому наказувала, а він усе виконував, хоча дуже боявся. Вона йому страшенно подобається, він постійно про неї думає. Вони спочатку не знали, хто є в квартирі.

— А потім?

— Вона теж вміє відчувати, але не *бачить* думок.

— Ти казала, що втекла через вікно. Але як...

— У сусідній квартирі йде ремонт.

— Так, там ремонт.

— Там на кухні було відчинене вікно, я з балкона перелізла туди і там перечекала. Та шльондра не відчула, що я у сусідній квартирі, але відчула, що у вашій квартирі нікого не має.

— Як вона це відчуває?

— Її, напевне, навчили. Такого кожен може навчитися, це не складно.

— Навіть так? І я можу?

— Треба мати вчителя. Він навчить бути уважним, слухати свої відчуття. Цього вчать різних шпигунів, мені дядько Славоко розповідав.

— А він теж вміє отак, крізь стіни, відчувати?

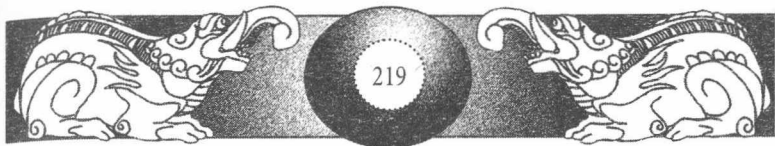
— Ні, просто так відчувати він не вміє, але в нього є такі спеціальні таблетки. Він дві таблетки вип'є і теж починає відчувати. Ці таблетки зроблені американцями для десантників і шпигунів... Ну от, я вам усе розповіла.

— Ні, не все.

— Що «не все»?

— Вони ж мали зробити біля будинку засідку. Як ти вибралася з будинку?

— Вони не робили засідки. Вони дуже поспішали.

— Куди?

— Шльондра сказала Анатолію, що терміново їде до Києва. Вона відразу пішла.

— А він?

— Він ще покрутився біля будинку хвилин двадцять і втік.

— Злякався?

— Ага. Він не воїн, він «пасажир».

— ...?

— Це ж правда. Ви теж «пасажир».

— Твоя правда, — Мітелик відтягнув шкарпетку і розчавив кусючу комаху. Потім уточнив: — Сраний пасажир без квитка.

— Не кажіть поганих слів, я ж вам вже казала, що це вам не личить. Покажіть Камінь.

— Ти знов мене вчити будеш, що мені личить, а що не личить... Нащо тобі той Камінь?

— Подивитися. А ви б краще почитали ті старі зошити, які знайшли разом із Каменем.

— При цьому світлі, лапонько, я там ні фіга не прочитаю. Там чорнило вицвіло, я вже дивився.

Насправді йому просто не хотілося читати. Вирваний зі звичного побуту, Валерій Петрович все ще перебував у напівшоковому стані. Світ навколо став незвичним і незручним. Він намагався відновити внутрішню рівновагу, але та затялася і вперто відмовлялася відновлюватись.

— А ви йдіть до автівки, — порадила Індиго. — Там є світло.

— Акумулятор сяде. А завтра будемо штовхати ту автівку, як дурні, — він вийняв з внутрішньої кишені Камінь Богині й передав його Індиго. — Красивий камінчик, га?

Дівчина взяла Камінь обережно, у дві долоні, з'єднані «корабликом». У світлі ватри Камінь став криваво-червоним, зловісним. Індиго прикипіла до нього поглядом. Мітелик згадав «зрячі камені» з фантастичних романів Толкієна. Ті камені випалювали мозок самовпевнених дослідників.

— Обережно із цією штукою, — попередив він.

— Я знаю, — прошепотіла мала.

Мітелик раптом відчув, що зголоднів. Він пошкандибав до автівки і повернувся зі шматком хліба і консервою. Індиго сиділа непорушно, вдивляючись у глибини кривавого кристалу. «Якщо вона так сидітиме ще три хвилини, я її штовхну!» — подумав він за мить до того, як дівчина відірвалася від споглядання Каменя.

— Який він древній! — сказала вона і заплющила очі. Камінь у її долонях блиснув, немов почув слова Індиго.

— Кажуть, учені його відносять до епохи, що передувала скіфам, — сказав Валерій Петрович, пригадавши слова Дворської про «доскіфський період».

— Він дуже древній, — підтвердила дівчина. — Він пам'ятає Праматерів Людства.

Мітелик ледь не вдавився шматком консерви. Він згадав, як Почеконіус переповідав працівникам Фонду книжку генетика Сайкса про Сім Праматерів європейської людності. «Він тоді називав якісь страшні цифри, — пригадав старший консультант. — Сорок тисяч років до нашої ери, здається».

— Дуже-дуже давно, — прочитала його думку Індиго, — цей камінь отримала в подарунок жінка, яку звали Йіма.

— Від кого отримала?

— Від самої Богині. Йіма була великою жрицею, її рід згас. Але від її небоги пішли цілі народи. Її небога була одною з Праматерів.

— Як її звали?

— Камінь не каже.

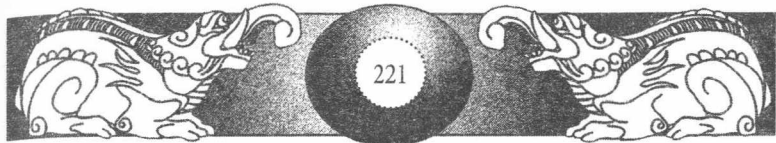
— А про Йіму каже?

— Так.

— Ти чуєш голос?

— Це не голос.

— А що?

— Не знаю. Це чаклунський Камінь. Він радше злий, ніж добрий.

— А для нього існує добро і зло? — недовірливо посміхнувся Мітелик.

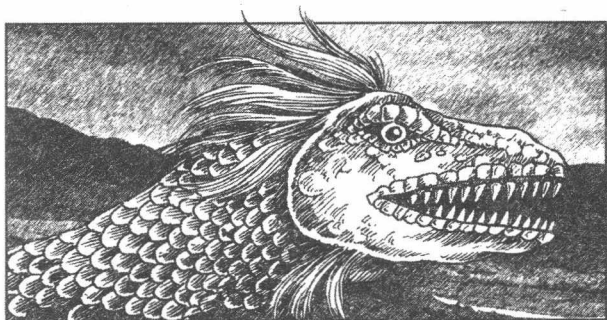
— Це для нас існує добро і зло, — сказала Індіго. — Якби нас не було, він би мовчав. Він мовчав багато років. Йому не було з ким розмовляти. Але при світлі місяця від нього йде зло. І голова дуже болить. Я стомилася.

— Тоді йди спати.

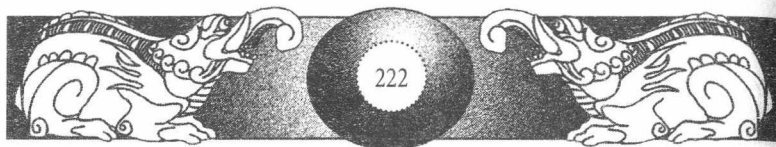
— Ага, — легко погодилася дівчина, повернула Мітеликові Камінь і рушила до намету.

Валерій Петрович залишився сам на сам із Каменем Богині. «Невже тобі сорок тисяч років?» — спитав він в Каменя. Але відповіді не почув. Він покрутив Камінь, загорнув у шмату і знов поклав до внутрішньої кишені. Він вирішив не спати. «У цьому лісі вночі бозна-хто вештається!» — припустив він і підкинув до вогнища товстого гілляччя. Сон схопив його раптово, просто біля ватри.

Сон Валерія Мітелика в лісі

Він бачить укрите рудою травою плато, яке, немов розкрите віяло, широким кінцем упирається у сіру стрічку повноводної ріки. Вона підковою оточує плато. До річки тим плато

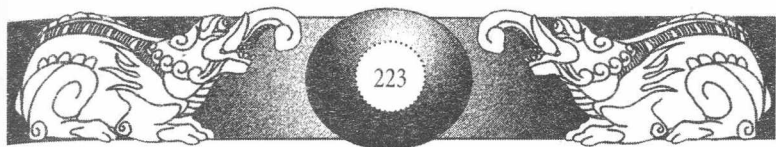

збігають шеренги вертикально поставлених брил-монолітів. На вершечках деяких брил запалені вогні. Алеєю монолітів до ріки просувається процесія жінок, одягнених у балахони. Одяг жінок зшитий зі шкіри й оторочений хутром. Попереду йде старша жінка, плечі якої прикрашені пишними розчесаними вовчими хвостами. Її сиве волосся намащене жиром і теж стягнуте у довгий хвіст, рясно переплетений шкіряними ремінцями.

Це верховна жриця Йіма, розуміє Валерій Петрович, тітка однієї із семи Праматерів європейських народів і однієї з тридцяти п'яти Праматерів Людства. Вона йде до ріки, щоби принести жертву Богині. Він не чує жодного голосу, але розуміння усього, що він бачить, ніби саме собою виникає у його голові. У якусь мить невидимий оператор сну додає до зображення звук. Мітелік чує зловісне виття десятків жінок. «Бааа, Бааа!» — грізні низькі завивання розбігаються присмерками. Бааа. Бау. Баба. Бхагва. За довгі тисячоліття ім'я Богині змінилося мало.

На схилі гори він помічає постаті чоловіків. Їх багато. Вони ніби закликали, здалеку дивлячись на процесію. Мисливці, могутні воїни, вони не сміють підійти туди, де жриці спілкуються з Бааа. Вони вміють убивати велетенських вовків, рейзодонтів, печерних левів і страшних броньованих гієн ішу. Але ім'я Богині змушує тьмяніти від жаху очі героїв і слідопитів.

Мітелику кортить розглянути істоту, котру приносять у жертву Богині. Але йому це ніяк не вдається. Невидимий оператор навмисно зміщує фокус. Але Йіму він бачить чітко. Її тіло хитається у трансі. Час від часу дві молоді жриці підносять до її губ велику мушлю з темною рідиною. «Хаома, священний напій», — виникає пояснення. Зробивши ковток, Йіма закидає голову і вие. Її могутнє виття навіть через товщу часу змушує усе єство старшого консультанта здригнути ся. Жива смерть мешкає у ньому, кличе мертвих повстати

в бутті. Йіма вже не виголошує ім'я Богині. «Ар-ра!» — виє-кричить верховна жриця, і жодного пояснення до цього звуку не додається.

Чотири жриці підтягують до річкового берега жертву. Тепер оператор сну дозволяє Мітеликові її роздивитися. Це людина, зашита в оленячу шкуру. За її рухами можна здогадатися, що це жінка або дівчина. Вона майже не пручається, її голова прикрашена рогами. Обличчя закриває потворна звіряча маска. Жертву кладуть на невеликий пліт. Перед тим як пліт відштовхують від берега, Йіма кам'яним ножом перерізає жертві горло. Оленяча шкіра темніє від крові, виття молодших жриць стає таким голосним, що, здається, ось-ось і воно розірве вуха. Зате верховна жриця вже не виє. Вона блаженно закочує очі і щось тихо муркоче.

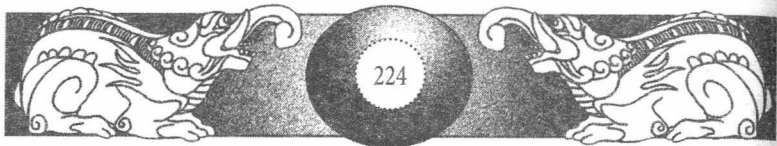
«Богиня вдоволена Йімою», — розуміє Валерій Петрович. Він дивиться на обличчя Йіми, страшно, кутасте і сильне, помережане глибокими рівчачками зморщок і шрамів. З-під вовчого хутра виглядає намисто, майстерно зроблене з велетенських кігтів незнаного звіра. Але Каменя Мітелик не бачить...

«Звідки у неї взявся Камінь, звідки?» — з холодними дрижаками він прокинувся. За згаслим вогнищем, у темряві, йому прикидалася плескувата тінь звіра. «У нього мають світитися очі. Чому в нього не світяться очі?» — таке відморожене питання навідало мозок старшого консультанта.

«Арра!» — закричав він на звіра. Чому він закричав і чому закричав саме так, він не знав. Його рука сама потяглася до кишені по Камінь. Тінь зірвалася і злилася з нічним повітрям ще до того, як з намету вискочив Одноокий у розстебнутих штанах і з пістолетом у руці.

— Здурів ти чи що? — братан Яра ошелешено подивився на Мітелика.

— Я бачив вовка.

— Вовка? У цьому лісі? — Одноокий засміявся. — Тут навіть їжаків усіх повистрілювали і зжерли.

— А ти чого такий розчепирений? — завдав удар у відповідь Валерій Петрович. — Засновуєш новітнє жрецтво?

— Це не твоє діло, — Одноокий все ж таки защеппнув гульфік. — Я от все думаю, що з тобою, мудрецем таким, робити.

— Сильно вам заважаю?

— Тобі з нами важко прийдеться. Ми, як то кажуть в екшенах, лягаємо на дно.

— Мені вертатися додому?

— Туди тобі не можна, брате.

— А тоді як?

— Я тобі дам грошей, поїдеш до Києва. У мегаполісі такому, як ти, буде легше заплутати сліди, аніж по лісах і селах.

— Радше вже у Парижі.

— Щоби перетнути кордон, треба виробити нові документи, — пояснив Одноокий, ніби не зрозумівши жарту. — Надійні якісні документи на інші прізвища. Такої можливості в нас поки що немає. На кордоні нас стопудово відстежуватимуть вороги.

— А що я робитиму у столиці?

— Чекатимеш на мій сигнал. Ситуація невдовзі зміниться.

— А як ти будеш знати, де я?

— Це й не потрібно. Ти не знатимеш, де я, а я не знатиму, де ти. У випадку провалу так буде навіть краще. Просто кожного вівторка приходитимеш на вокзал і перевірятимеш камеру схову.

Я запишу тобі номер, — Яра насупився, ніби щось пригадав:

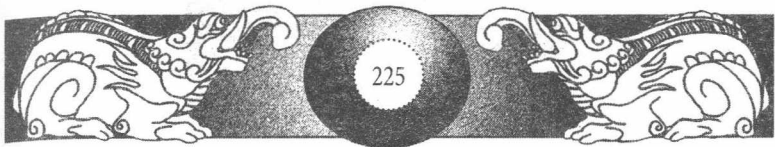
— І ще одне, Міта-брате. Ти віддаси мені Камінь.

— З якої то радості?

— Тобто?

— Чому я маю віддати Камінь тобі?

— Тому що Индижка буде зі мною. Вона може спілкуватися з Каменем, а *тобі* він нащо?

Аргументів, які б можна було протиставити директивній вимозі Одноокого, Валерій Петрович не знайшов, але віддавати Камінь йому теж не хотілося. Тому він сказав, аби лише щось сказати:

— Я його збережу краще за вас.

— До ранку можеш з ним погратися, але потім я його в тебе заберу, — підсумував Одноокий і пірнув до намету.

Мігелик подумки обізвав себе і Яру поганими словами та заповзвся розпалювати багаття. Під попелом відчувалася де-щиця перспективного жару.

2

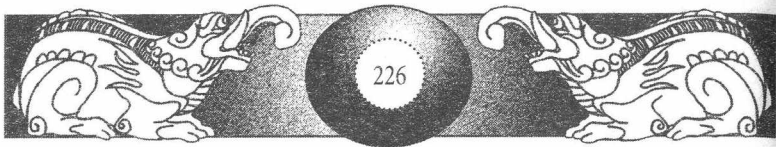
Почеконіус сповідував той офісно-менеджерський «символ віри», у якому значилося, що справжній і свідомий свого суспільного покликання політтехнолог має кожної п'ятниці напиватися у нічному клубі. Щоправда, в офісно-менеджерському «символі» було суворо наказано «напиватися до зелених чоловічків», а Почеконіус завжди зупинявся на тій стадії алкогольного ралі, коли навколишні гуманоїди ще зберігають своє природне забарвлення.

Він сидів за барною стійкою і крізь замацану склянку дивився на неприємного бородатого бармена. У склянці ще бовталося грамів сто віскі, тому бармен крізь нього виглядав не таким нахабно-непереможним, як при безпосередньому баченні. Почеконіус намагався розповісти барменові про духовність, але той на всі спроби залучити його до інтелектуальної розмови відповідав лише неконструктивними «угу» та «уу».

— ...От скажімо, попи, — наполягав Почеконіус, наводячи свій «віскоскоп» на бармена. — Вони ж страшенно духовні, так?

— Уу, — погоджувався бармен. Він завзято крутив шейкер і не дивився в бік політтехнолога.

— Так от, узяли ми працювати у Фонд одного колишнього попика... Ха! — розсміявся Почеконіус і зменшив кількість віскі

в склянці на третину. — Взяли ми його у штат рекламістом і запропонували написати базовий рекламний слоган для анісової горілки «Священицька». Хороша назва, правда ж?

— Угу, — знов погодився бармен.

— Не «угу», а дуже класна... Я придумав! — гордо повідомив політтехнолог і витер собі під носом краваткою. — Ми ж тоді думали, коли брали в штат того попа, що він напише нам щось духовне, якусь цитату з Псалмів чи щось таке... Він же на цьому всьому розуміється, семінарію якусь там закінчив... А він знаєш що написав?

— Уу?

— Він написав такий-от слоган, прикинь: «Хто анісову п'є, в тому глистик не живе!»

— У!

— От-от, і я ж кажу, яка тут у сраці духовність? Тут духовність навіть посцяти не ставала. Глистик... Тобто маленький глистик не живе, а великий глистище собі процвітає, не? Тут є щось спільне з тими «маленькими українцями», про яких говорив... хто?

— Уу, — заперечив бармен.

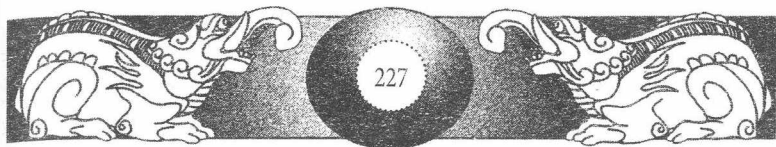
— Правильно, — допив Почеконіус. — Не будемо уточнювати, позаяк...

— Який прикольний чорт! — раптом почув він жіноче контральто за своєю спиною.

«Оппа, — подумав політтехнолог, — як я люблю тьолочек з низьким тембром!» Він озирнувся і спитав:

— Хто «прикольний чорт»?

Його чекала приємна несподіванка. За стійкою сиділи дві чарівні тьолочки. Брюнетка і білявка. Брюнетка була копією акторки Заворотнюк, а білявка — співачки Агілери. Від них линула така заточена на секс енергія, що політтехнолога проперло по всіх каналах. Він миттєво забув про неконструктивного бармена і запропонував красуням:

— Замоavimo лікерчиків чи коктейликів?

— Замоavimo всього, чортику, — підтримала його ініціативу брюнетка. Білявка ж посміхнулася так заманливо-агілерно, що у пропертих каналах Почеконіусового організму запульсувала свіжа бадьора кров.

— Ай мумент, май діар сексіс! — політтехнолог розчепіриw пальці у міжнародному жесті.

За мить на стійці з'явилися лікери, а за ними коктейлі, а за коктейлями — болотяні стовпчики абсенту і смугасті «Б-53». Гудьож пашол недецькій, і за кілька годин Почеконіус таки побачив хрестоматійних зелених чоловічків. Один із тих чоловічків сидів на правому плечі голої брюнетки і запитував:

— Так де тепер може бути Валерій Мітелик?

— Т-ти хто?

— Відповідай на питання.

— Іди в топку!

— Неправильна відповідь, — сказав зелений і вкусив Почеконіуса за ніс. — Де Мітелик, чмо?

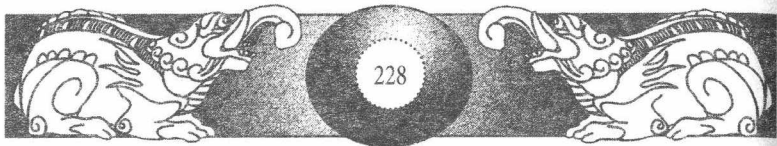
— Вд-дома, — припустив ошелешений політтехнолог. Те, що відбулося, було настільки несподіваним, що він навіть забув зойкнути. Зуби в потворчика були гострими. Ніс налився пульсуючим болем.

— Його немає вдома, — заперечив інший зелений чоловічок, який зручно вмовстився на красивих грудях білявки. — А його дружина Анжела каже, що він поїхав у якесь відрядження від того вашого факаного Фонду.

— Від-дрядження? — здивувався Почеконіус і простягнув руку, щоби впіймати зеленого напругальника. Але щось відштовхнуло його руку і вивернуло палець.

— Ой, боляче! — скрикнув політтехнолог. Він відчув, що його сечовий міхур наполегливо сигналізує про крайній ступінь свого наповнення.

— Де він? — спитав перший чоловічок.

— Я з-звідки з-знаю?

— Ви ж друзі.

— П-перепрошую, ми лише п-приятелі. Мені треба до туалету.

— А чим Мітелик займався останніми тижнями?

— Чим з-займався? Чим той мудака з-займався, га? — перепитав Почеконіус, помацавши травмованого носа. — Хернею п-п-повною він з-займався. Д-досліджував шаманські вп-пливи на електорат... Ег-г-грегори він д-досліджував... Херня яка... — він нахилився, щоби поцілувати брюнетку, але дістав по вкушеному носі.

— Ви чьо, д-девчюнки?..

— Куди виїхав Мітелик?

— Хер його з-зна...

Зелений чоловічок зістрибнув з плеча брюнетки, перевальцем пробіг животом політехнолога і угризся гострими зубами в його статевий орган. Той заверещав.

— Де твій приятель, козел?

— А що — ай! — сталося?

— Він людям гроші винен.

— Яким — ай! — людям? А-а-ай, боляче ж...

— Кажі, де він, швидко.

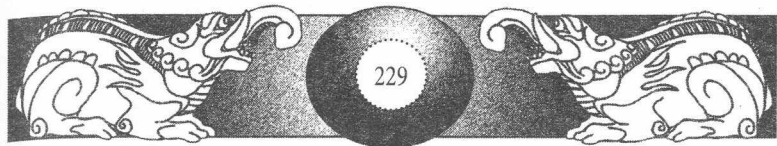
— Я не знаю... А-а-а-ай!!!

— Зосередься. Куди він міг поїхати у зв'язку із тими дослідженнями? Ну, згадує, чмо вонюче! А то зараз без хера залишишся! Ну!

Майже протверезілий Почеконіус згадав про свою телефонну розмову із Валерієм Петровичем за добу до того, як старший консультант ФПП раптово взяв відпустку і щез. Він заплющив очі і швидко, доки зуби потвори знов не вгризлися в його плоть, назвав прізвище Кондратенка.

— Адреса? Телефони?

Пам'ять політехнолога дивним робом розчистилася від алкогольного заніміння, і він назвав телефон Кондратенка.

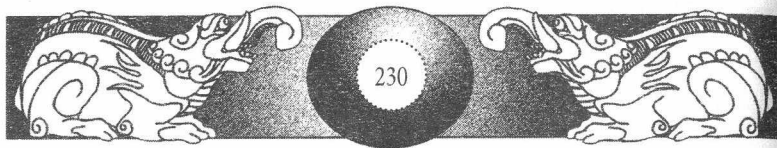
А щодо адреси? Ні, він не знає адреси. Точно не знає. Біль відступив. Коли він розплющив очі, то побачив, що лежить у мінімалістичній кімнаті з одним ліжком, стільцем і тумбочкою, скорше за все — у дешевому готельному номері. Ані красунь, ані зелених чоловічків у кімнаті вже не було. Із розщепнутого гульфика непристойно стирчала чоловіча гордість політтехнолога: набухла, фіолетова і самотня.

3

Мітелик винайняв однокімнатну квартиру в дев'ятиповерхівці за кілька хвилин ходу від метро «Оболонь». Київські ціни відразу вповоловили товсту пачку грошей, яку він отримав від кривого конспіратора. Але в надрах спального району Валерій Петрович почувався майже безпечно. За сто метрів від його помешкання знаходився цілодобовий міні-маркет, до якого можна було зайти над ранок, не ризикуючи зустріти цікаві погляди сусідів і місцевих шпанюків.

У квартирі, окрім поламаних меблів і розкуроченого телевізора, стояв старий радянський холодильник «Мінськ-4», якому чудом вдалося пережити і трьох генсеків, і епоху перебудови, і веселі часи молодої олігократії. Холодильник випромінював позитивну ветеранську енергію та наповнював «гостинку» комфортним заспокоюючим гудінням. Зі старим холодильником Мітелик швидко запрятелював, звільнив його від криги і завантажив триденним запасом харчів та соків. Тепер він міг із чистою совістю взятися за вивчення зошитів професора Адамчука. Старший консультант розклав зошити на ліжку, підключив блок живлення ноутбука до поламаної розетки, а сам влаштувався на саморобному дитячому таборику, балансуючи на його трьох підпорках.

Зошитів теж було три. Всі вони були старі, у палітурках із жовтої церати. Між сторінками було закладено кілька паперів. У першому зошиті містилися малозрозумілі схеми і цифри. Його

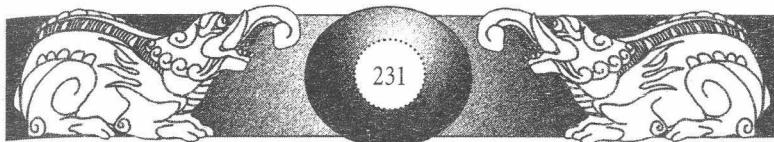

Мітелік відклав на потім. Другий зошит виявився рукописом першого розділу наукової книги, і його теж було відкладено. У третьому зошиті покійний професор вів щоденник, і саме за нього Валерій Петрович узявся найперше.

Перші сторінки зошита було відірвано, записи починалися з дати 23 серпня 2004 року. Під цією датою у щоденнику значилося:

Зустрівся з нардепом С. Він знову натякає на те, що під час президентських виборів обидві сторони застосовуватимуть технології керування масами за допомогою артефактів Сили. Він показав мені цікаве теоретичне дослідження якогось російського фізика. Той обіграє так звану «інфляційну модель» виникнення Всесвіту. У цьому сценарії виникнення світу йдеться про те, що у перші секунди свого існування після славнозвісного Великого Вибуху¹, Всесвіт являв собою так званий «псевдовакуум» — стабільний стан без реальних частинок. Високоенергетичний псевдовакуум долав (написано було «тоннеліровал») якійсь загадковий потенційний бар'єр і потрапляв у наш реальний світ із низькою енергією. Завдяки «перепадку енергій» і виникли елементарні частинки матерії. Нардеп С. каже, що Сила — це залишок енергій нестабілізованого псевдовакууму, так званий «піт Творця». Дурнувата назва. Не можу собі уявити Бога, який чи то пітніє, чи то пріє. С. стверджує, що його люди досліджують до десятка різних предметів, які здатні концентрувати в собі Силу; але в лабораторіях ніяк не можуть зрозуміти: чому ці предмети оту

¹ Умовна назва першої події в історії нашого Всесвіту, приблизно 13,5 мільярдів років тому.

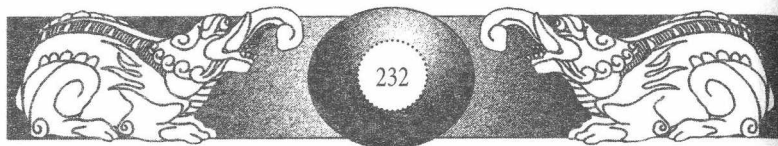

Силу (піт Творця, аякже!) можуть накопичувати, а інші предмети не можуть. З точки зору хімії та морфології, ці «сильні» предмети нічим від звичайних не відрізняються. От і вся їхня хвалена наука. Крок уперед, а там стіна: ні пробити, ні перестрибнути! Я не думаю, що у С. є артефакти, здатні фокусувати Силу так само ефективно, як це робить мій Камінь Богині. Саме тому він так хоче, щоби я на час виборів дав Камінь його шаманам. А я ще подумаю. У політиці не все так однозначно, як про це каже С. Могутність Каменя величезна. А що мають суперники С. та їхні шамани? Які в них реліквії в арсеналі? Невідомо. Нічого невідомо.

27 серпня 2004 року

Розмовляв із фізиками. Вони розповідають про модну тепер «темну енергію». Мовляв, це і є чи то сама Сила, чи то її джерело. Питав їх, чому раптом наша свідомість реагує на Силу сильніше й оперативніше за тіло. Вони відмовилися коментувати. Порадили звернутися до спеціалістів із психотроніки. У СРСР, наскільки мене інформував Т., психотронікою займалася група покійного академіка Ігоря Смірнова¹. У Києві, казав він, живе один із тих, хто нібито працював зі Смірновим у 80-их (?), такий собі генерал Ол. Кон-ко. Він, кажуть, затятий старий кагебіст, і спіл-

¹ Смірнов (Абакумов) Ігор Вікторович (1950—2002) — син сталінського міністра Державної безпеки Віктора Абакумова. Народився у тюрмі після арешту сім'ї міністра. Класик радянської психотроніки. Займався проблемами створення семантичних полів і розробкою психосемантичного резонатора для створення технологій керування підсвідомістю людини.

куватися з ним, напевно, не дуже-то й приємно. Але треба спробувати вийти на нього через Геру Ва-єва. Той знає усіх тих старих спеців ще по лекторських групах ІМЛ¹...

Валерій Петрович дочитав до цього місця і задумався. «Генерал Ол. Кон-ко»? Чи не той це Олександр Васильович Кондратенко, якого рекомендував Почеконіус як спеціаліста з проблеми керування егрегорами? Занадто багато збігів, щоби це було лише збігом! А хто такий отой «Гера»?

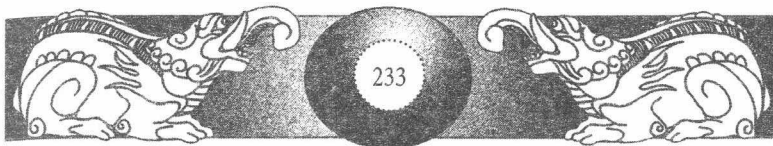
В Інтернеті він знайшов кількох «генералів Олександрів Кондратенків». Але годі було з'ясувати, хто з них живе у Києві. Пошукавши ще, він виявив, що один із тих генералів помер ще у ХІХ столітті. Щодо інших він знайшов лише побіжні згадки як про учасників якихось ветеранських з'їздів, почесних членів мисливських та фалеристичних товариств у Росії і в Україні. Один із них — генерал-майор у відставці О.В. Кондратенко-Петрух підпадав під усі параметри загадкового «кагебіста-психотронника». Йому було 74 роки і він, якщо вірити сайтові «Следопыт-П», мав членський квиток одного з українських краєзнавчих товариств.

Записавши про всяк випадок усі дані О. В. Кондратенка-Петруха і знайшовши у записнику телефон, який дав йому Почеконіус, Мітелик повернувся до Адамчукового щоденника.

29 серпня 2004 року

Сьогодні мав уже четверту розмову з нардепом С. Він пропонує мені такий «бартер»: я за тиждень до виборів

¹ ІМЛ — інститут марксизму-ленінізму.

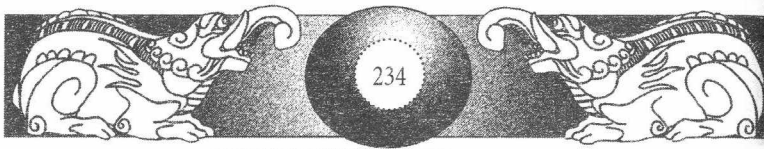

передам йому Камінь під завірену нотаріусом розписку на 30 календарних днів, а він за це повністю профінансує чотири повноцінних літніх сезони арх. розкопок на півдні. Не розвідок, а таки розкопок! Це в теперішніх цінах десь до півмільйона, а може, й більше, якщо врахувати оренду землерийної техніки, хабарі місцевим «царкам» і т. ін. Дуже спокуслива пропозиція, але боюся, що він мене «кине» у найкращих традиціях теперішніх державних мужів. Може, попросити відразу грошима? Або половину авансом?

Радився з В. і М. Вони радять прийняти пропозицію. Попросив В. зробити приблизну калькуляцію витрат на розкопки трьох малих курганів. Сказав йому, щоб не забув про наші гонорари. В. питав мене, чи не можна «пробити» С. на фінансування експедиції в Іран, у Карманію, до древньої батьківщини Каменя. Спробувати можна, але...

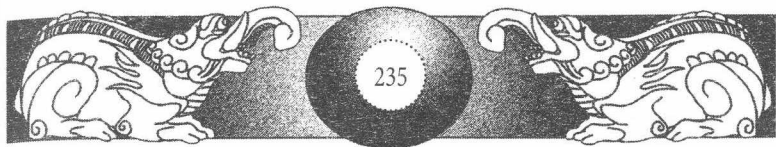
30 серпня 2004 року

Що ближче вибори, то С. стає дедалі більш наполегливим. Що ж то буде у жовтні? Відбере в мене Камінь силою? Я під час останньої зустрічі у Києві дав йому почитати легенди, зібрані нами у 90-их в селах біля Відьминої Могили. У мене залишився стос записів, що їх робили студенти зі слів столітніх дідів і бабць. Наша руда М. їх гарно передрукувала і поклала до красивого адресу. Там, у селах, і досі оповідають про знамениту родину «планетників» Бубенків-Варбатів. Переказують, що якась Ориська (інша версія — Одарка) з Варбатів знайшла Планетний Камінь ще за «часів цариці» (певно, у добу Катерини II, у другій половині вісімнадцятого століття). Переказують,

що уві сні тій Орисьці явилася Чорна Жінка і заборнила переносити Камінь на інше місце. В уявленні теперішніх селян Камінь був величезним, важким, як половецька баба. Називають його «Ніруш-камінь», «Брилка-манка». Враховуючи, що ми знайшли Камінь у могилі, Ориська таки послухалася того привида. Камінь тримала на одному місці. За це, переказують, отримала дари зцілення і передбачення. І не тільки для себе, але й для доньок, онук і правнучок. Ті Варбати своїх рідних ховали поряд із Каменем і кожного разу досипали земляний вал. Так і виникла Відьмина Могила, що стоїть напроти Заячої Голови. Ми знайшли в тій могилі сім примітивних Варбатських підпоховань XVIII — XIX стт., але не знайшли першого, найдавнішого, в якому мала б лежати жриця, істинна володарка Каменя. Де воно? С. тими легендами зацікавився. Обіцяв теж розповісти мені цікаву історію про давні кургани. Що він має на увазі? Серед легенд Відьминої Могили просто в кабінеті С. згадав одну незаписану. Чув її на власні вуха від старої селянки Катерини Понюк (їй тоді було десь під 90 років!), мати котрої була, як вона стверджує, з тих славетних планетників Варбатів.

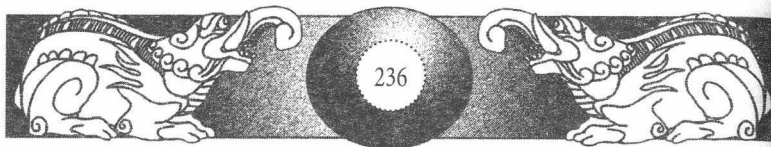
У тій легенді оповідається, що в часи перших п'ятирічок Могилу хотіли розорати, як частину колгоспного поля. Коли трактор заїхав на земляний вал, нізвідки зчинилася ціла буря (хоча до того стояв ясний весняний день), а над Заячою Головою виник жовтий смерч. А коли буря вщухла, то тракториста Степана знайшли мертвим і з таким виразом на обличчі, що усіх пройняв жах. Навіть трактор той став проклятим, постійно ламався, і працівники МТС врешті-решт розібрали його на запчастини. Відтоді аж до нашої експедиції Могилу ніхто не чіпав. Ка-

теріна тоді сказала нам дивну річ, яка мене непокоїть і досі. Вона сказала дослівно таке: «Могила і вас би до себе не пустила, але їй відомо, що прийде колись до вас (до нас із В.?) така жінка, яка матиме печатку за все». Що вона мала на увазі, я й досі достеменно не знаю, але ми потім з В. дедуктивним шляхом визначили, що ота «дівчина з печаткою», це, скорше за все, наша М. Щось в тій рудій є таке відьмацьке, це правда. Але ж звідки баба Катерина могла знати, що через десять років після знайдення Каменя до нас прийде така студентка М.? В. тепер вже не сумнівається щодо правдивості моєї давньої здогадки: Камінь є так званим «жезлом сили», який наполегливо і цілеспрямовано шукає носія для себе. Тепер ту мою здогадку доповнила його здогадка: ота згадана бабою Катериною «печатка» — головна ознака потенційного носія. Ознака Обраного. Вірніше, Обраної, яка має стати майбутнім Живим Серцем Нації.

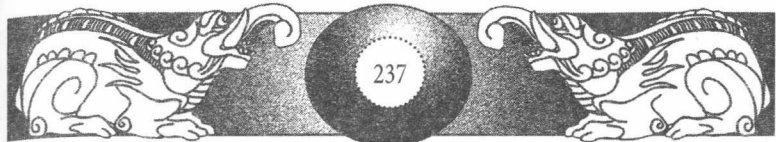
2 вересня 2004 року

Я, можливо, таки пристану на пропозицію С. Я у столиці. Сьогодні знову був у С. в його офісі на Подолі, показував йому калькуляції В. (включно з Іранською експедицією). Там була така сума, що я від нього не очікував іншої реакції, окрім «до побачення!». Але С. погодився. Він сказав, що для нього і його однодумців доля Нації важливіша за гроші. Я вухам своїм не вірив. Невже це не тільки пафос? Невже ми дочекалися нової генерації політиків, які почали мислити стратегічно? Дай Боже! Ми з В. на radoщах узяли плящину «Хортиці» (В. сміється, називає її «Чортицею»), сіли на дачі і — гей-гей! — розмірялися

про майбутню еліту. Хоча, чесно кажучи, слово «еліта» викликає в мене неоднозначні асоціації. Це слово «вбите» біологами і селекціонерами. У тих мічуринців усе «еліта», «супереліта», «суперсупереліта». Мені б не хотілося, щоби провідна верства Нації асоціювалася з елітними свинями або коровами. Треба підшукати красиве слово. Може, «ядро», «стрижень»? Ні, теж не добре. Піду до наших університетських письменників, може, порадять якесь красиве слово. В. припустив, що наша М. може у майбутньому стати Першосвященницею нової релігії Сварги, відродженого Національного ритуалу. А її діти, за давньою традицією, стануть політичними лідерами Нації. І ще багато про що мріялося, але то вже було далеко за межами скромності.

Мітелік знову зробив паузу для власних записів. Все ніби збігалося з його здогадками і словами Дворської. «В.» — це, зрозуміло, Вербенко, «наша М.» — рудоволоса мегабестія, Жриця-початківець Ірина Маргель, котру вбили «погані хлопці» (тепер вже зрозуміло, чому вбили) і яка, вже після смерті, якимось чином примудрилася уві сні відкрити йому, Мітеликові, шлях пізнання. Отже, це вже прояснилося, вирішив старший консультант. Тепер головне — дізнатися, хто такий «народний депутат С». Хтось, швидше за все, із тодішнього опозиційного табору. Але це понад дві сотні позицій. Мінус, очевидно, жінки-депутатки. «Нардеп С.» — не жінка, це ясно. Якщо ота «С.» — перша літера прізвища, то визначити таємничого замовника Сили буде легше. А якщо ні? Якщо це який-небудь «Семенич» чи «Сергіїч»? Чи пацан з кликухою «Сивий» чи «Сиплий»? А якщо він взагалі офіційно був з іншої політичної сили, але таємно працював на протилежний табір? Розкладав

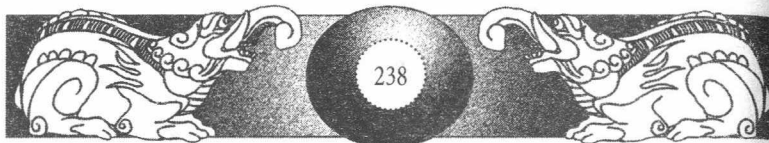

так би мовити яйця в різні кошики? Єдине поки що уточнення: той С. має офіс десь на Подолі. Валерій Петрович тяжко зітхнув і вирішив, що читатиме далі. Раптом у щоденнику знайдеться натяк на таємничу особу «нардепа С.».

3 вересня 2004 року

Я все думаю, чому це Богиня не схотіла вибрати собі на жрецтво відьм із роду Варбатів, але вибрала нашу М.? Чого не мала ота Ориська Варбатова, але має наша руда М.? «Печатки за все»? Це та сама таємниця, яку не можуть ніяк розкрити оті гівновчені «хвізики», що досліджують реліквії Сили. Чому один камінь фокусує Силу, а інший — такий самісінький — не фокусує? Це могла б розповісти та велика жриця, поховання якої ми знайшли у Заячій Голові. А хвізики до таких знань ніколи не доступляться. Так і будуть торочити про свої оті «темні енергії» і «псевдовакууми»! Чим вони кращі за середньовічних схоластів? Ті принаймні були впевненими людьми Традиції і не отруювали все навколишнє отим своїм вічним фаховим скепсисом. Я сам учений, але мені вже бридко буває зараховувати себе до цього Кантівського стада, цинічного, задрісного, бездуховного.

Телевізор вже аж страшно дивитися. Таке враження, що країна йде не на вибори президента, а на якусь війну Світлих Сил проти Темного Саурана! Сьогодні перечитав кілька сторінок «Володаря Кілець», і аж мороз по шкірі — Кільце Всеваддя і Камінь Богині! Одне до одного. Професор Толкієн теж про щось таке знав. Чи був він посвяченим жерцем? Чи, може, досліджуючи валійські й фінські тексти, натрапив на древнє Знання, яке не міг

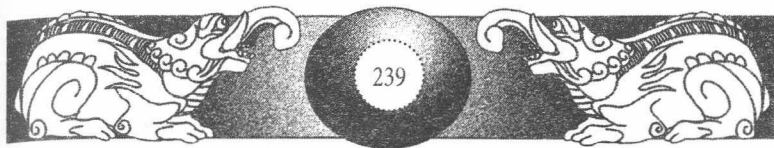
оприлюднити в академічному форматі, щоби не наразитися на висміювання і бойкоти з боку тамтешнього Кантівського стада? Тому обрав формат казки? У його текстах так багато прозрінь, що пояснити це лише інтуїцією неможливо. Думаю, що він таки був жерцем. І хто тепер очолює посвячених на Сході й на Заході? Масони? Тамплієри? А раптом С. — масон? У його кабінеті стоїть величезний глобус. Глобус — одна з емблем масонів? Здається, хтось казав, що була така масонська ложа із назвою «Глобус». Де була? У нас? У Росії? Треба з'ясувати.

15 вересня 2004 року

Сьогодні по телефону дав принципову згоду на те, щоби Камінь сприяв «перемозі світлих сил». Так і сказав С. Він сміявся, але сміявся по-доброму. В. і М. мене цілковито підтримують, навіть готові самі їхати помагати С. та його однодумцям. Один лише Роберт сумнівається, але він завжди сумнівається. Витягнув з Інтернету есейчик з назвою «Облапо-лайт» і дав мені почитати. Есейчик мені сподобався. Я його вклеюю на тому аркушику, на якому Роберт мені його приніс.

Облапо-лайт

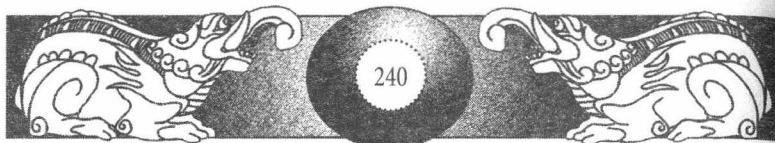
«Облапо», — каже знайомий журналіст, зустрічаючи на газетних сторінках рекламу «бабок Тетян» і «чаклунів Мамедів». Себто щось із тієї низки слів, котрі словник пропонує як синоніми до «ошуканства»: «облуда», «дурисвітство», «одурення», «одурювання», «омана». А проте

в рекламах із портретами темнооких «врокмайстрів» причаїлася брама цілого світу, карти якого таємні, дороги якого небезпечні, а населенці — дивні.

Створення якісного «облапо» починається з пошуку. Кілька поважних людей на серйозних автах прибувають в село Д. і питають тубільців: «Чи знаєте ви тутешню ворожку Горпину (варіанти: Стефанію, Ганну, Світлану)?» Тубільці радісно (варіант: насторожено) підтверджують, що в їхньому задуп'ї й справді живе ворожка. Вони показують дорогу до її хати. Поважні люди чемно вітаються з Горпиною (Стефанією, Ганною, Світланою) і просять її допомогти приятелеві, котрого зурочили за намовою колишньої дружини-стерви (варіанти: прокляли сатаністи, врекла теща). На стіл кладеться стосик кольорового паперу з портретами і державними символами. «Для нашого пацана ми, шановна, нічого не пошкодуємо!» — каже один з поважних, і малогабаритна чоловіча сльоза виникає з-під оправи Tantal.

Горпина ведеться і погоджується. Вона пропонує і радить. Демонструє пучечки трав, віхтя та образки. Поважні уважно слухають, киваючи квадратними головами. «Так ми вас підкинемо до міста. Пацан там ковбасить, чекає, плющит его», — каже власник коштовної оправи. Вже в місті, за межами звичного для Горпини світу, їй роблять справжню пропозицію. Працювати на «фірму», яка бере на себе всі клопоти щодо реклами, охорони, оренди столичної приймальні та пошуку ексклюзивних клієнтів. «Скоро вибори», — нагадує один з поважних ошелешеній Горпині: «Політики повалять табунами. Такі серйозні гамани з вухами. Леве немерено. З кожного підриву — сармак у три відсотки. Фірма гарантує».

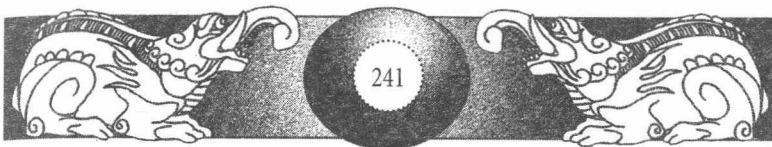

Горпина спочатку впирається, але їй на пальцях пояснюють, скільки це буде «три відсотки». А також натякають на неприємні наслідки відмови. Ворожка довго мовчить, потім питає: «А якби п'ять?» Це вже майже капітуляція. Пацани поблажливо посміхаються. «Чотири», — каже бос. Ще година символічних торгів, питань, відповідей — і на обрії світу Облапо сходить нова зірка.

«Баба Горпина — екстрасенс вищої категорії! Тисячолітня традиція степової шакті-магії!! Містерії Червоного кургану!!! Містичний спадок запорожців-характерників!!!! Стовідсоткове передбачення результатів, зняття найтяжчих політвроків та іміджпристрів!!!! Передвиборне очищення карми, розпруження кундаліні та стабілізація бгакті-дірект-фактора!!!!!»

А через кілька днів до роботи береться консультант Пупкін. Він знає всіх. Його знають всі. Він пояснює своїм клієнтам, що «чисто східна» магія тепер не в моді. «Там, — показує на стелю Пупкін, — тепер віддають перевагу українській традиції кармічних корекцій. Ну, що я вам буду розжовувати... А, до речі, ви знаєте, звідки та баба Горпина? З села Д., яке поряд із селом Х. Уразумелі? Знаєте, хто до неї того тижня звертався? Вгадайте з трьох разів. Ні. А я вам скажу». Пупкін шепоче на вухо клієнтові прізвище. Той тяжко зітхає і дає Пупкіну триста баксів. Той пише на папірці адресу. «Без права передачі», — каже Пупкін. «Не пацан, панімаю», — погоджується клієнт.

Баба Горпина тим часом відточує професійну техніку. Раніше вона починала стандартно: «У тебе, сонечко, є дві подружки, одна біла, а друга чорна...» Тепер вона змушена ускладнити «підводки»: «У тебе, козаче, є три

вороги. У першому сидить зелений дідько, а другий вже є мертвий і живе лише чужим позиченим життям, але найстрашнішим є третій, бо він, козаче, має Око Чорнобоже...» З нею працює спеціаліст з поганської термінології першого тисячоліття нашої ери. Баба Горпина вчиться вимовляти імена древніх богів і скіфських демонів. Клієнтура соліднішає.

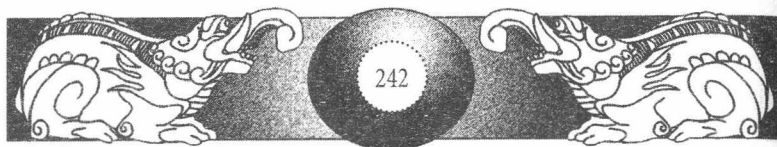
Нарешті настає апофеоз. До приймальні баби Горпини прибуває кортеж чорних автомобілів. Великий Клієнт усамітнюється з ворожкою, виконує ритуали світу Облапо і питає провидицю Червоного кургану: «Скільки у нас буде процентів?»

Та на хвилину впадає в транс. Потім піднімає важкі повіки, нахилиється до вуха Великого Клієнта і шепоче цифру. Той задоволений. Виймає мобілку і каже без привітання: «Не погоджуємося. Так і скажи їм всім: на х...й впала нам та коаліція!»

Отака-от притча про Горпину.

16 вересня 2004 року

Здається, ми всі є учасниками грандіозних історичних змін. Формується принципово новий егрегор Нації. Я зв'язався з Герою. Він обіцяв звести мене з отим таємничим генералом О. К. Невже психотроніка пішла далі фізики в розумінні природи Сили? Треба з'ясувати. Чи зможуть проти Нового Егрегора протиставити Антиегрегор? Хто цим займатиметься, звідки вони візьмуть Жерців? Одні лише питання, але й піднесення неймо-

вірне. Тому рідше заглядаю до щоденника. Жити стає цікавіше, аніж нотувати.

Сьогодні В. прочитав мені вірш. Він якраз добре ліг на мій настрій:

Їдуть не гвалтом, не в юрбі:
немов одним списом прошиті¹.

Мені Сила Каменя так і уявляється — як спис, що прошиває часопростір, єднає минуле і теперішнє. Камінь, як спис, пройшов крізь тисячоліття і всіх нанизав на вервечку Сили — предків, які пасли корів у древніх степах, і теперішніх наших людей, які нарешті перестали вважати себе бидлом.

20 вересня 2004 року

Знов у Києві. Сьогодні був в О. К. Враження приємне — інтелігентний старушок, вельми освічений і розумний. Стара школа розвідки. Каже не все, що знає, далеко не все, це зрозуміло, проте каже цікаві речі.

Він вільно оперує великим ресурсом спеціальних знань. Особливим словником того світу, де живуть гіпотехніки, психотроніки, слоганмейкери та інша прихована від народних очей «підземна людність». У психотроніків і спеціалістів з НЛП² свої терміни. Я не все з того зрозумів. Поки що не можу розібрати, чим відрізняється «мем» від «фрейма». Найцікавіше з того, що сказав О. К.: приховані імпульси волі (на мові психотро-

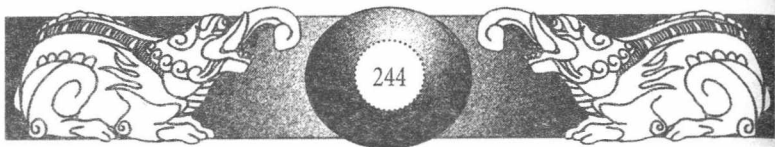
¹ Професор цитує вірш поета Ігоря Римарука.

² НЛП — нейролінгварне програмування.

ніків — «криптокоманди»), які сховані в нейропрограмуючих текстах, діють на свідомість (на «шаблони», що працюють на відображення оточуючого світу) лише у прив'язці до певної культурної складової. Лінгвістична зброя, розроблена, скажімо, для мексиканців, не діє на нас і навпаки. Опорні сигнали взаємодіють із тими словами і поняттями, яких нас навчають ще в дитинстві. Взаємодіють з отими першими звуками, котрі ми почули у колісці. Погоджуюся. Ще одна новина від генерала: «фрейми»¹ будуються на принципах, вперше розроблених ще середньовічними містичками, в першу чергу кабалістами. Можливо, вони є відлуннями Голосу Бога! Але все це таке далеке від мого зацікавлення егрегорами. Культурна складова, мова, накреслені на горщиках знаки — це ж лише «поверхня» Традиції. А мене цікавить її глибинна, фундаментальна, визначальна, надчуттєва й надкультурна складова — Сила. Про це О. К. або зовсім нічого не знає, або ж (що, на жаль, імовірніше) не бажає про це балакати зі мною. Красиво переходить на інші теми. Шкода. Із цим чоловіком ми могли б порозумітися.

У нашій розмові ми зачепили лише кілька комірчин верхнього поверху того «підземного світу» засекречених «гномів», які у таємних лабораторіях виготовляють для володарів світу найтоншу зброю: магічні мозаїки слів-фреймів, якими можна змусити людей невмотивовано любити pana А. і так само невмотивовано ненавидіти pana Б., голосувати за відвертих бандитів і не помічати посланих Богом рятівників. Раніше я недооцінював

¹ Фрейм — тут: літерно-цифрова опорна одиниця змісту.

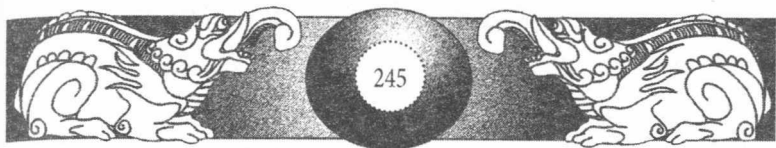

цих гномів. Мені здавалося, що сильна природна людина здатна розвіяти «гномський морок» могутнім Словом Правди. Але тепер я бачу, що новітня доба маніпуляцій не залишає природним людям жодного шансу, що всі оті безглузді розмови, які ведуться у мистецько-інтелігентському середовищі про прихід майбутнього Народного Пророка — недолугі казки для одурених і відсталих. Відлуння кріпацького минулого отих митців і саморобних «дисидентів». Не прийде, шановні, до вас пророк. Замість нього прийде чергова «лялька», навчена підземними гномами. І протидіяти лялькам (протидіяти гномській роботі) може лише жрецька ієрархія, пов'язана з рідною землею тисячолітніми узами надчуттєвих практик. Майбутнє нації творитимуть не продажні митці й політикани, не лякливі спиті «інтелектуали», а безжальні волхви з Жезлами Сили у твердих руках.

Відповідно, політика вже починає розчаровувати. Стільки бруду, грубої брехні, фальшивих чеснот, рук, «які ніколи не крали». Бридня! Де ж оті «композитори егрегору» про яких так розводився С. на наших з ним зустрічах? Де? Знову байки для дурнів? І як після всього цього сподіватися на особисту порядність політиків? М. розповідала, що С. під час зустрічі пропонував їй утримання. Як чоловік чоловіка я його розумію, але за кого він має мене? За бордельного дідуса?

23 вересня 2004 року

Сьогодні балакав із Робертом. Він мене критикує. Показав мені на прикладах політичної телереклами, як оби-

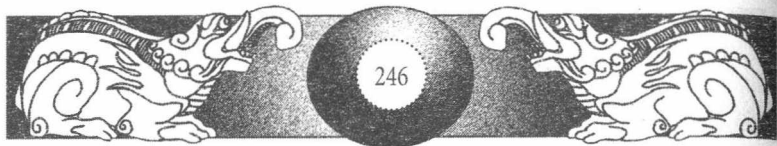

дві ворогуючі сили зомбують глядача. Я після розмови з О. К. на це вже дивлюся як на синтетичне (в сенсі методології, засобів і джерел) мистецтво контролю над людськими свідомостями. Гноми працюють, працюють, працюють. Реклама дубова, але на примітивів, напевно, саме таке й діє.

Сьогодні взявся за порівняння перекладів «Велесової книги» в світлі моїх нових знань про жрецькі ієрархії та дію «Жезлів Сили». Щось там не складається. Я завжди схилився до думки, що «Велесова книга» не підробка, або принаймні не зовсім підробка, але тепер почав у тому сумніватися. Хочу про це побалакати з таким собі О., його мені рекомендували у Спілці письменників як одного з найкращих знавців предмета (тобто «Велесової книги»). Ще мені сказали, що найновіший альтернативний переклад «В. К.» зроблений одним молодим лінгвістом із Польщі. Обіцяли повідомити його поштовою адресу.

27 вересня 2004 року

Сьогодні дві години розмовляв із нашою рудою М. Ні про що конкретне не йшлося, але враження від самого спілкування залишилися надзвичайне. Вона таки сильна харизматична особистість. Ці зелені очі, вони гіпнотизують, затягують, змушують придивлятися до кожного руху її обличчя. Ніяких отих хитрих «фреймів» не потрібно, щоби пропасти в тих очах навіки. Я тепер зовсім не дивуюся С. Тут би кожний спокусився, а він вже давно при владі, звик отримувати усе, що забажає. Я не знаю, яким робом М. йому там відмовила, але, здається, С. не об-

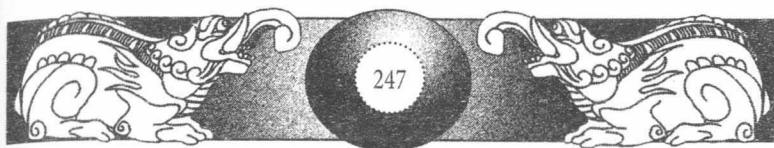

разився. Наша руденька красуня — неабиякий дипломат! Невже саме цій витонченій сучасній молодій жінці у найближчому майбутті суджено стати Серцем Нації? Приємно почувати себе на вістрі історії. Про нас ще напишуть книжки.

Мітелик посміхнувся, прочитавши запис від 27 вересня. Книжки про них напишуть, аякже! Від прочитаного в нього виникла безліч питань. Чому генерал не пішов на відверту розмову з професором? Щось його налякало чи насторожило? Що саме? Отой дитячий ентузіазм старого археолога? Чому лишився живим доцент Вербенко, а всі інші учасники проекту «нового українського жрецтва» загинули? Чому Ірина Маргель, маючи Силу (або, радше, природний талант «фокусувати» її за допомогою Каменя), не передбачила і не відвернула такого сумного кінця? Йому дуже закортіло самому зустрітися з генералом-психотроніком. Але це б означало піти на смертельний ризик. Мітелик стомлено заплющив очі. Яка б то Богиня порадила, як діяти!

4

До невеличкої залізничної станції, де він мав зустрітися з Вигнанцем, Одноокий ішов пішки. Він залишив тимчасову схованку ще у темряві, перетнув поле і вийшов до станції з боку лісосмуги. Сторонньому спостерігачеві важко було б упізнати в пошарпаному тлукові того шанувальника фірмового одягу, якого звик бачити Мітелик. Брезентовий плащ, кашкет і старі кирзаки перетворили Яру на пересічного мешканця промзони, котрого похмільний синдром жене на пошуки самогону.

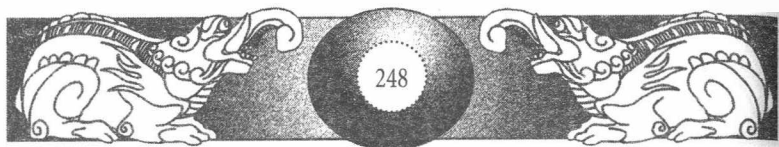
На станційній платформі Одноокий злився з ранковим на-товпом робітників, пенсіонерів і перекупок. З-за спин очікую-чих він оглянув бетонний паркан, що відокремлював станцію від території занедбаної цукроварні. На паркані крейдою було накреслено три цифри. Перша з них означала, що у Вигнанця все добре, друга була кодом одного з обумовлених місць зу-стрічі, а третя — часом, коли Вигнанець чекатиме свого найманця. Одноокий трохи переcheкав і спустився з платформи на вуличку одного із тих невиразних містечок, яких багато роз-кидала Україною двохсотлітня колонізація Дикого Поля.

Він ще раз перевірів, чи не веде за собою «хвоста», оглянув дахи і вікна найвищих споруд і водонапірних башт — чи, бу-ва, не блисне десь лінза спостережного пристрою. Його трохи стурбував робітник на даху станційної споруди, але той латав стару бляху, не повертаючись у бік вулиці. За сто метрів від платформи Одноокий витягнув з кишені пачку «Пріми» — умовний знак, що він готовий до контакту. Припалюючи, він помітив, як у високому паркані навпроти ніби сама собою при-відкрилася хвіртка. За парканом він виявив ще одну станцію, цього разу пожежну.

Біля одноповерхового будиночка з гаражем ремонтували старенький ЗІЛ з цифрами 01 на дверцятах кабіни. Вигнанець із Шангріли стояв поряд із ЗІлом, витираючи руки засмаль-цьованою ганчіркою. На ньому була синя спецівка, з кишені стирчала викрутка.

— Доброго ранку, Мігчиже¹! — Вигнанець привітав свого найманця з легким акцентом. Одноокий знав, що Наставника у цих краях приймають за уродженця Півдня. Голену голову Вигнанця прикривала вицвіла тубетейка, тріснуті старосвіт-ські окуляри та сива борода пом'якшували незвично різкі для слов'янського ока риси обличчя.

¹ Мігчиг (mig gcig) — одноокий (тибетськ.).

Яра теж привітався, і Наставник провів його до будиночка. Тут, серед котушок із пожежними рукавами і пожовтілої начної агітації, вони й повели розмову. Одноокий розповів про свої пригоди у рідному місті, про зустріч з амазонкою і про знайдення Каменя.

— Покажи мені його, — наказав Вигнанець.

Він прийняв до своїх рук реліквію, тихо шепочучи мантру Тари-Дролми, і довго дивився в червоні глибини Каменя. Потім повернув його Ярі. Той запитав:

— Ви казали, що маєте уважно його вивчити. Але відразу повертаєте Камінь мені. Щось не так?

— Я уважно вивчив його на твоїх очах, — відповів Вигнанець. — Я вже колись казав тобі, що глибинність дії насправді в жодний спосіб не залежить від її тривалості.

— Вибачте, Наставнику, за моє невігластво. — Яра склав руки на знак поваги до знань мага. — Я хочу вас про щось запитати.

— Питай, Мігчиже.

— Цій реліквії дійсно кілька тисяч років?

— Так.

— Вона старша за єгипетські піраміди?

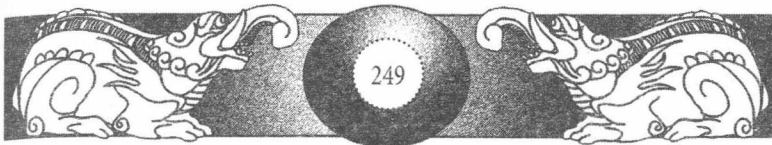
— Старша. Камінь є сучасником епохи панування мамонтів і останнього льодовика.

— А хто його в той час так вміло відшліфував?

— Це зроблено було набагато пізніше, в Ірані. А за Доби Праматерів, на Півночі, він, швидше за все, зберігався необробленим. Але навіть у Тибетському Лоні не відають, як і за які заслуги шаманка Йіма з племені Рі отримала цю святиню. Це велика таємниця Темних тисячоліть.

— Чому їх називають «темними»?

— Небо тоді потьмяніло від пилу після падіння останнього великого метеориту і підземних вибухів у Поясі Вулканів. Зими тоді були довгими і лютими, північні землі вкрила крига.

Багато людських племен вимерло, поширилися жорстокість і людожерство. Це були погані часи. На Півночі від Балтійського моря до Сибірської льодової пустелі залишилися живими ледве три тисячі людей із п'яти родів: Вайа, Пі, Есікі, Ома і Тубір. Так написано у Книзі Печер.

— Індіго вміє *розмовляти* з Каменем, — сказав Одноокий, розглядаючи плакат на стіні, що закликав бути уважними при підключенні до побутових приладів газових балонів. — Перед тим як я залишив її, вона дві доби не відривалася від Каменя, щось йому шепотіла.

— Вона — «датен», посередник, опора ритуалу. І свого часу стане великою жрицею, достойною запису до Переліку Сущих.

— Вона сказала мені... — Яра затнувся, ніби добираючи правильні слова.

Вигнанець допоміг йому:

— Вона сказала про мене щось погане, так?

— Ви читаєте думки, Наставнику. Так, — підтвердив Одноокий. — Вона чомусь назвала вас Кощієм і сказала, що від Кощіїв жінки не народжують.

— Напевно, ти подумав, що ми з Індіго могли б стати родоначальниками відродженого ковену Курана. А вона прочитала твої думки і відкинула таку можливість.

— Так, я подумав, — Яра збентежено подивився на того, хто колись носив титул Сейсалбулон — «Дім Правди».

— Вона не збрехала, Мігчиже. Мені не суджено стати батьком її дітей. Тобі, до речі, теж.

— Я ніколи себе не мав на увазі... І не маю.

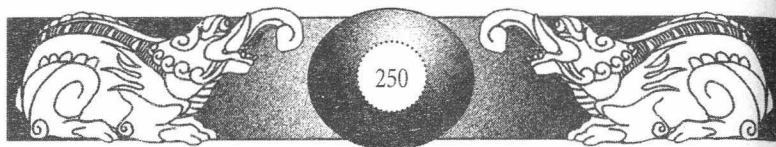
— Ти сказав, — кивнув Вигнанець.

— А хто стане... батьком її дітей?

— Камінь підкаже їй.

— Коли?

— Прийде час. — Вигнанець примружив очі.

— А що означає «Кощій»? У наших казках це такий неприємний персонаж.

— Це дуже давня назва. У російській мові вона споріднена із словом «кощунство». Кощіями колись називали жерців-ягнів, які залишали свій ковен та своє Коло і починали практикувати темні ритуали — кощуни — для досягнення влади і безкінечного продовження свого життя. Деякі з тих кощіїв залишили помітний слід у світовій історії. За давніх часів таким був перший асасін Хассан ас-Сабах, а за новітніх — граф Сен-Жермен. Ти б мав про них чути.

— Але ж ви не практикуєте темні ритуали, а навпаки...

— Я залишив свій ковен, тепер я — вигнанець, місан-агпа. Формально я і є кощієм. Думаю, що саме Камінь Бау підказав їй це слово. Це добре. Значить Камінь поступово настроюється на її ментальне поле... Колись тутешні послідовники Богині мали багато проблем із сарматськими і половецькими кощіями. Це слово глибоко врізане у пам'ять Каменя. Звідти, напевне, й оті ваші казки.

— Що нам далі робити?

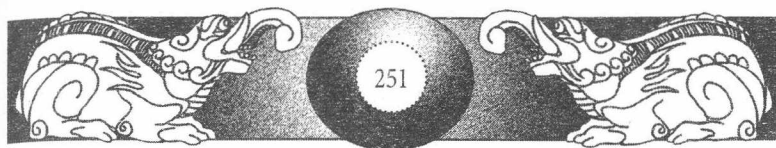
— Зараз вам треба якнайретельніше сховатися від Ордену і східних ковенів. Пізніше, коли Камінь підбере для Індіго ягнана-родоначальника, ми разом вирушимо до древніх центрів Сили, в степи. Тільки там земля дає Верховній Жриці Курана натальну енергію¹.

— Нас там шукатимуть.

— Якщо східні ковени і Орден вже тепер почнуть війну між собою, вони скоро вичерпають сили. Ми повинні вичекати. Час працює на нас.

— Але та дівчина згадувала Майстра Зброї. Вона казала, що ця людина варта цілої армії. Він дійсно такий крутий?

¹ Натальна енергія (mthu) — у містиків так називається особлива вітальна сила, необхідна для народження містично обдарованих дітей.

— Якщо він справжній Майстер Зброї, а не просто керівник силового підрозділу Ордену з гучним титулом.

— А якщо справжній?

— Тоді він дуже небезпечний. Але останній зі справжніх Майстрів Зброї, як мені розповідали, чи то помер, чи то загинув у Колумбії півстоліття тому. І я не чував, щоби з'явився новий.

— Якщо він загинув, значить, його таки можна подолати?

— Можна. Але для цього потрібні досвідчені бійці й сильні менталіки.

— Ми б з вами могли перемогти такого?

— Ні, — твердо відповів Вигнанець, і вилиці його ледь помітно напружилися.

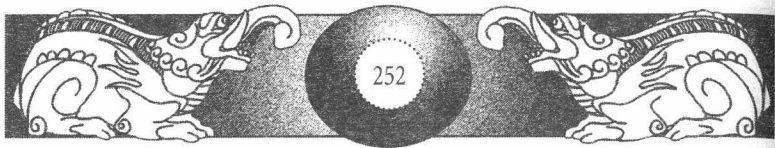
— Такого superbійця, напевно, важко підготувати? — припустив Одноокий.

— Справа не у підготовці... — маг торкнувся двома пальцями лінії над переніссям. — Колись ми й про це поговоримо, але не тепер. Тепер у нас є важливіші проблеми, а надто довгі розмови сам на сам можуть викликати зайву цікавість тих місцевих, для яких я лише непитущий механік. Нам з тобою, зокрема, треба добре подумати, як надалі гарантувати безпеку нашої дівчини і дати їй спокійно *поспілкуватися* з Каменем.

— Я маю щодо цього кілька пропозицій, — повідомив Одноокий, розгортаючи на столі карту.

Прочитавши щоденник професора Адамчука до кінця, Валерій Петрович відчув розчарування. У нотатках, які закінчувалися датою 12 січня 2005 року, він не знайшов інформації, яка б могла наблизити його до ідентифікації особи нардепа С. та до тих, хто стояв за тим добродієм. Більшість записів міс-

тила в собі роздуми професора про шляхи становлення національної еліти, уривки з віршів, суперечки з сином плюс саморобні коментарі до «Велесової книги». Лише три записи були варті уваги:

24 листопада 2004 року

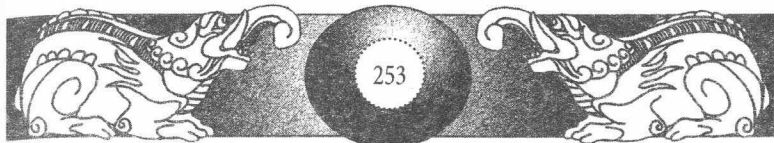
Майже весь день ми з В. провели біля телевізора. Мені здається, я бачу, як діє Сила Каменя. Це ж вона, вона спрямовує сотні тисяч людей на Майдані, формує їхню впевненість, їхній настрій, їхню цілеспрямованість. С. мав рацію. Цікаво, як там наша руденька? В. перекоонує мене, що бачив її у натовпі під час прямої трансляції з Майдану. Мені ж здається, що вона має бути десь над подіями у прямому сенсі — десь на вежі, на даху. Маги і жерці давніх часів не дарма піднімалися на висоти і зікурати¹.

А що роблять чаклуни «синьо-білих»? Невже зараз десь у небі над столицею вступають у бій енергії протидіючих сил? Невидимі битви. Як вони впливають на видимі події? Ті політики, яких ми щоденно бачимо на екрані телевізора, — це маріонетки в руках магів, чи, навпаки, маги обслуговують містично сильніших за них вождів?

28 грудня 2004 року

С. виконав обіцянку. Камінь знову у нас. Наша М. обіцяла все розповісти. Чекаю її на новорічний стіл. В. уже

¹ Зікурат — ритуальна вежа в давній Месопотамії.

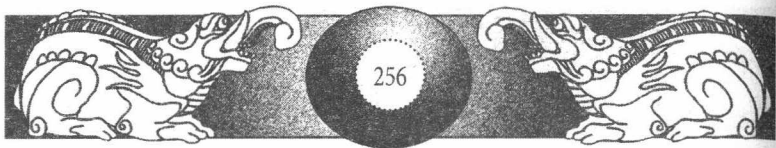

розмовляв з М. Каже, що вона дуже стомлена, застуджена і лежить удома з температурою. Я спочатку боявся, що нам повернуть копію, але Камінь справжній. Я це відчуваю. Все інше — другорядне...

3 січня 2005 року

Дещо вже можна підсумувати. Керувати егрегором одна людина не здатна. Потрібне те, що називають «відьмацьким колом», — група з п'яти або й більше відьом, які стоять у колі (на променях пентаграми?) і тримаються за руки. Так, напевне, як показують у дурнуватих американських фільмах про відьом. Те, що розповідає М. про застосування містики політичними силами, розчаровує. Невже усе відбувається так грубо і примітивно? Я у страшному сні не міг собі уявити, що політичні сили рекрутують сотні екстрасенсів і чаклунів для свого захисту і впливу на маси. Що існують тверді розцінки за ці «послуги» і т. ін. Найсмішнішим є те, що М. не впевнена, що Камінь на щось таки вплинув. Мабуть, ми чогось не розуміємо. Давні жерці були справжніми майстрами, а ми, недолугі самоуки, що намагаються мавпувати їхні дії. Навіть не мавпувати, а лише кривлятися. Як це все вбого. Єдина втіха: С. обіцяв перерахувати гроші на експедицію відразу після Різдва.

М. розповіла, що у Києві дуже цікавляться феноменом «відьмократії» в Галичині. Якісь дослідники (?) встановили, що в деяких селах (називалося село М-в у нашій області), відьми є неформальною сільською владою. Дехто вважає, що тутешнє християнство завжди було поверховим, декоративним, а під тонким шаром попівщини

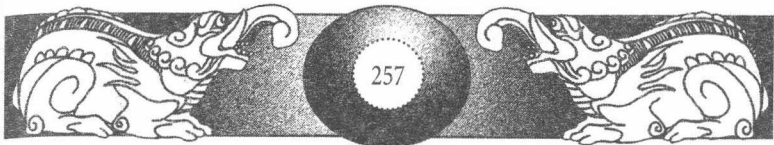
Але вони теж полювали на Камінь і, судячи з розповіді Одноокого, недовго замислювалися, перш ніж застосувати зброю. Сам братан Яра виконував невідому волю невідомих керівників і здавався фанатиком. Серед усіх персонажів цієї історії лише телепатка Індіго викликала якщо не симпатію, то співчуття.

З іншого боку, Мітеликові подобалися конспірологічні таємниці. Одноманітна й невдячна робота у Фонді йому вже набридла. Сім'я не склалася. Навіть власної квартири у нього не було, і у випадку розлучення з Анжелою перед ним вимальовувалася невесела перспектива кочового життя в орендованих хатах.

А війна між магами, попри усі небезпеки, виглядала непоганим шансом поставити свої аналітичні таланти на службу могутній силі, яка не обмежувала себе ані у виборі інструментів, ані у грошових витратах. Адже магам майбутнього ковену, міркував Мітелик, врешті-решт знадобляться люди, які служитимуть посередниками між їхнім світом і світом політики. Таке посередництво мало б принести йому владу і великі гроші. Треба було лише знайти у всьому цьому *власну тему*. І в цих пошуках йому могли б допомогти двоє людей, які вже стояли на примарному кордоні між політичною ареною і невидимими царствами магів — генерал Кондратенко і нардеп С.

6

Одноокий неодноразово давав собі обіцянку ніколи не користуватися колись вже засвіченими банківськими картками, але його клієнти іноді забували про переваги «дипломатів» і шкіряних валіз із кешем. Перед відвідуванням банкомата він як міг змінив зовнішність і не помітив навколо нічого підозрілого.

Коли Одноокий повернувся до дачного будиночка, де переховувався разом з Індиго, та зустріла його на порозі з переляканими очима.

— Вони вас знайшли!

— Що за паніка, Жрице? — криво посміхнувся найманець. Він відчув, як обпалена частина його обличчя миттєво перетворилася на крижину.

— Я бачила в Камені! — Індиго по-дитячому кинулася йому на шию і заплакала. Він здивувався: яке гаряче в неї тіло!

— Тихо-тихо... — Одноокий поплескав її по плечах, скубнув за вушко. — Ну, годі трястися... Давай, розповідай, що ти там бачила?

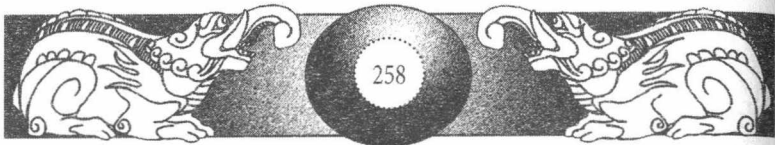
— Я дивилася в Камені минуле, питала його про давніх жриць, — почала Індиго, ковтаючи слова і сльози. — А потім у ньому побачила якусь людину, яка казала по телефону: «Ми знайшли його. Він щойно скористався банківською картою. Та людина назвала по телефону номер банкомата, місто, вулицю, усе назвала!

Одноокий тяжко зітхнув: «Добігалися!» Він дістав з-під ліжка заздалегідь зібрану «евакуаційну валізу», поклав Камінь до нагрудної кишені й вивів Індиго через запасний вихід, прикритий від спостереження розрослими пасмами винограду. Втікачі намагалися пересуватися під садовими деревами, які, на щастя, не були тут дефіцитом. Коли вони вийшли до придорожньої лісосмуги, Одноокий зупинився і прислухався. Міліцейських сирен він не почув.

ОМ ТАРЕ ТУТТАРЕ ТУРЕ СОХА'М!

7

У той час, коли Одноокий і дівчина втікали від мисливців, Валерій Петрович наважився на першу прогулянку вулицями Києва. Він купив карту міста і спробував зорієнтуватися

не за станціями метро, а на місцевості. Після кількогодинних блукань старший консультант зупинився на березі Дніпра. Навколо нікого не було. Він активував щойно придбаний мобільний із незайманою SIM-карткою і набрав той номер Олександра Васильовича Кондратенка, який дав йому Почеконіус.

До телефону довго не підходили. Потім він почув приємний жіночий голос:

— Слухаю вас!

— Доброго дня! Я кореспондент журналу «Досуг и развлечения». Я б хотів поспілкуватися з Олександром Васильовичем на предмет...

— Олександр Васильович не дає інтерв'ю.

— Це не зовсім інтерв'ю.

— Що ви маєте на увазі?

— Скажіть, будь ласка, Олександрю Васильовичу, що я добре знав покійного професора Бориса Адамчука.

— Почекайте одну хвилинку, — після секундного мовчання попросив жіночий голос.

Чекати довелося не одну хвилинку. Нарешті у слухавці пролунало допотопне і скрипке: «Альо!»

— Олександр Васильовичу?

— Так.

— Ви пам'ятаєте археолога Бориса Робертовича Адамчука?

— Так. Земля йому пухом.

— Він рекомендував вас як видатного спеціаліста з проблем інформаційних фільтрів.

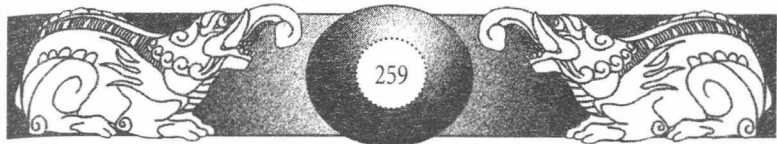
— З яких проблем, перепрошую?

— НЛП.

— Я вас не розумію.

— Я хотів би зустрітися з вами.

— Не дзвоніть сюди більше, — сказав Кондратенко і поклав слухавку.

Валерій Петрович покрутив у руках мобільний, широко розмахнувся і кинув його в Дніпро подалі від берега. Він відчув себе останнім лохом.

У червоному седані «Mazda», припаркованому за квартал від генеральського особняка Кондратенка, брюнетка, відключивши прилад дистанційного прослуховування, сказала білявці:

— Це він.

— З якого номера він дзвонив?

— Скорше за все, з «одноразового» мобільного. Він став обережним.

— Все одно треба «пробити» точку виходу з цього апарата.

— А ти нічого не відчула?

— Ні, він далеко звідси.

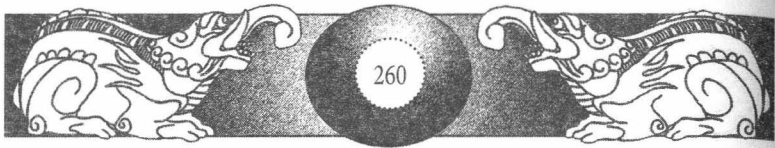
— Що робитимемо далі?

— Ти ж у нас тепер головна, Ді, ти й вирішуй, — знизала плечима білявка і припалаила сигарілу.

8

У те, що мисливці Ордену загублять їхній слід, Яра не вірив. Знаючи приблизно кількість бійців «Агату», яких можуть задіяти для стандартної операції перехоплення, Одноокий виражував, що первинне кільце мисливців перекриє дороги в радіусі кількох десятків кілометрів. Потім його почнуть стискати. Вирватися з кільця, не маючи спеціальної техніки, буде практично неможливо. Окрім того, до пасивної участі в операції могли залучити ресурси місцевих правоохоронців. Ураховуючи його примітне каліцтво, вирішив Яра, Ордену знадобиться не більше двох діб, щоби витягти їх з будь-якої шпарини.

Ловлячи автостопом попутку, вони з Індиго згаяли майже півгодини. Водій самоскиду погодився за двісті гривень довести їх до Василькова. Коли вони під'їжджали до Жашкова, Яра

помітив два гелікоптери, які летіли на південь. «Може, ще все обійдеться», — подумав він, порахувавши, скільки часу витратить спецпідрозділ на прочісування залишеного ними містечка. Індиго, прочитавши його думки, вперше за весь день посміхнулася. Але оптимістичний настрій утікачів протримався недовго. На кордоні Київської області, біля Скибина, було виставлено міліцейський блок-пост. Автоматники оглядали автівки, що вишукувалися у кількасотметрову чергу. Серед правоохоронців Яра помітив кількох здорованів у камуфляжі й світло-брунатних беретах «Агату». Зовнішнє кільце пастки замкнулося.

— А ось тепер, мала, усе залежить від тебе, — прошепотів Одноокий на вушко дівчині.

— Від Каменя, — виправила його телепатка.

Водій самоскиду підозріло подивився на них, але вже за мить блаженна посмішка спростила його обличчя. Одноокий був уражений: раніше Індиго не володіла миттєвим безконтактним гіпнозом.

— Я сяду за кермо, — сказав він. — Він у такому стані не зможе розмовляти з ментами.

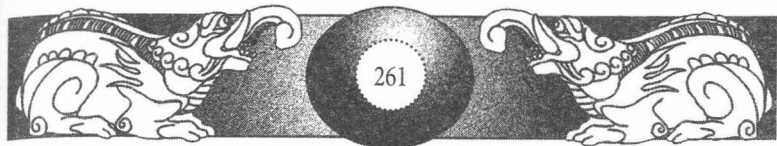
Удвох вони перетягнули ослаблого водія на відкидне сидіння. Яра передивився його документи, картку відрядження і квитанції з бензозаправок. Будівельна фірма, як виходило з цих паперів, перебазувувала вантажівку-самоскид з об'єкту під Уманню до партнерів у Борисполі.

— Я вже бачу їхні думки, — повідомила Індиго, коли самоскид підповз до блок-посту. — Вони дуже злі, напружені, шукають терориста і дівчину-заложницю.

— А чому злі?

— Вони не мають вашого фото і того, що вони називають «орієнтовкою». Вони лише знають, що у вас одне око й опіки на обличчі... А ще їх перекинули сюди з іншої операції, за яку їм обіцяли леве.

— А твоє фото вони мають?

— Ні.

— Ти зможеш зробити так, щоби вони побачили в мене не одне, а два ока?

— Я спробую.

— Серед них немає людей з непрозорою свідомістю?

— Там надто багато людей. Якщо така людина серед них є, то я можу її не відчутти.

— Це дуже важливо.

Яра побачив, як від внутрішнього зусилля зблідло обличчя Індіго. Очі дівчини налилися древньою темрявою, здавалося, чорнильна хвиля добігла до тонкої плівки, що відділяє очні яблука від зовнішнього світу. Вона (чи то за неї це робив Камінь?) сканувала невидимий для звичайних людей світ, шукала непрозоре серед прозорого. Потім заплющила очі й заперечливо похитала головою. За мить під кабіною самоскида з'явилася голова у міліцейському капелюсі.

— Документи! — почув наказ Одноокий. Він через вікно подав папери правоохоронцеві.

Той узяв папери. Яра помітив, що рухи мента з якоїсь миті стали невпевненими. Він довго дивився на відрядження, потім віддав документи Одноокому.

— Що там? — спитав «агатівець», підходячи до мента.

— Все добре, — промурмотів той. — Документи в нормі.

— У кабіні ще хтось є?

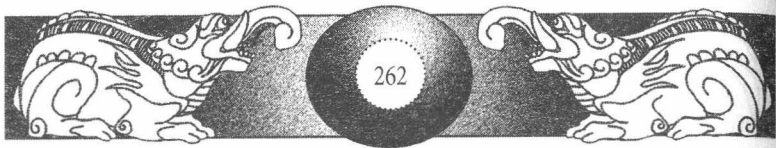
— Немає.

— А якщо подивитися?

Індіго заплющила очі, риси її обличчя загострилися. Кризьного проступили контури хижої маски.

— Ви як розмовляєте з офіцером, старший сержанте? — раптом визвірився на «агатівця» мент, на плечах якого красувалися погони з зірками.

— Шо? — бійця спецпідрозділу аж пересмикнуло з несподіванки. — Ти шо, зовсім страх потеряв, ментяра?

— Негайно віддайте мені вашу рацію, — продовжував мент офіційним тоном, — я доповім вашому керівництву...

— Йоханий бабай! — «агатівець» ляснув себе по колінах обома руками. — Тобі дати рацію? Ти моєму керівництву пазвоніш? Йобнувся?..

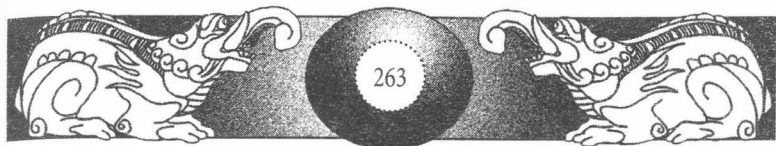
У цей момент машина попереду рушила, Одноокий за нею. Вони з Індиго так і не дослухали, чим закінчилася сварка між представниками конкуруючих силових структур. Даїшник за блок-постом енергійно обертав жезлом, прискорюючи рух перевірених автівок.

— Нам треба буде зійти просто в полі, — сказав Одноокий, коли самоскид проїхав ще кілометрів з десять. — Майстер швидко зрозуміє, що відбулося на блок-посту... На небі — слава Тарі! — з'явилися хмари, супутникам тепер буде важко нас засікти.

Індиго не відповіла. Вона важко дихала і вив'язувала вервечки із слів незрозумілої мови. У тих словах було багато придихальних звуків і раптових провалів до короткої тиші. Така тиша, напевно, могла б дзвеніти високим відлунням первісної порожнечі, якби мантри проголошувалися у храмовому підземеллі, а не в кабіні розігнаної до сотні кілометрів за годину вантажівки. Десь глибоко в естві Індиго відбувався ритуал, для учасників якого уся земна реальність була лише блідою тінню присутності. Сконцентрована на тому ритуалі, дівчина поступово втрачала контроль над ситуацією, і навіть прибитий гіпнозом водій почав мугикати щось агресивне.

Одноокий тільки тепер зрозумів, що водієві знадобиться не менше двох годин, щоби знову сісти за кермо. А лишати самоскид на узбіччі було небезпечно. Мисливці Ордену, знаючи місце їхнього висадження, негайно організують переслідування з собаками. Утекти від навчених псів буде непросто.

Він хотів спитати Індиго, чи зможе вона зупинити іншу машину на трасі Силою Каменя, але, глянувши на жрицю, зрозу-

мів, що на це не варто сподіватися. Мала все ще перебувала у світах, далеких від самоскидів і автобанів.

«Треба розділитися. Двох нас навряд чи хтось підбере, а її саму підберуть точно. Приймуть за «плечеву»¹, — розмірковував Одноокий. — А я тим часом від'їду із цим клоуном якнайдалі, а там до лісу... Так навіть буде краще».

— Чуєш мене? — спитав він телепатку, коли блідість ледь відступила від її обличчя.

— Чую, — прошепотіла та. Вона вже знала, що він їй скаже.

— Зараз я тебе висаджу. Візьмеш Камінь і гроші. Впіймаєш якусь попутку. Тут вони усі їдуть до Києва. Там знімеш хату, залишиш у камері схову записку для Валери зі своєю адресою і чекатимеш на нього в хаті. Номер камери ти знаєш. Сидітимеш тихо-тихо, нікуди не виходитимеш. Нікуди, чуєш!? А я потім до вас підгребу.

— Дядьку Славку, не лишайте мене, будь ласка...

— Так треба.

— Ні.

— Треба.

— Буде погано. Буде темрява і зло у темряві. Я відчуваю.

— Не турбуйся, мала. Я собі раду дам.

— Не треба... Буде погано, — ще раз прошепотіла вона. У тому шепоті не було вже ані благання, ані вимоги. Вона вже знала, що невидимі зубаті колеса долі-бхайї зачепили срібну тятиву земного життя кривого Яри і потягнули її туди, де мале несрібне срібло зливається із Вічним несрібним сріблом і де замовкають оповіді та припиняються послідовності.

...Яра висадив її просто на узбіччі. Вона хотіла його поцілувати, але Одноокий відсторонив її від свого спотвореного обличчя. Вона раптом сказала:

¹ Плечева (трасова) — проститутка, яка працює на автодорогах.

— Аратара.

— Що? — не зрозумів Яра.

— Камінь назвав мене Аратарою.

— І що?

— Це тепер моє справжнє ім'я. «Шляхетна Тара». Ви повинні знати.

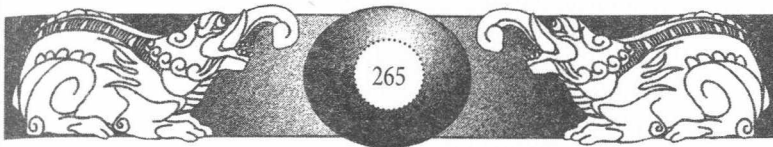
— А «Індиго» — теж незле... ОМ ТАРЕ ТУТТАРЕ ТУРЕ СОХА'М! — виголосив Одноокий і зачинив дверцята самоскида.

Він глянув на мутного розслаблого водія і натиснув на газ. Самоскид швидко набрав швидкість і зник за обрієм. Майбутня Верховна Жриця Курана Аратара Сьома ще деякий час дивилася на північ, куди воля Єдиного спрямувала ту єдину людину, якій вона по-справжньому довіряла, починаючи своє самотнє служіння посеред безкінечної каруселі наявних і можливих світів.

9

Мітелік того вечора ще раз переглянув Адамчукові зошити. Потім зайшов до Інтернету і продивився сайт Верховної Ради. Методом виключення він звузив коло можливих «нардепів С.» до шести осіб. З цим списком, вирішив він, уже можна працювати. Для очищення сумління Валерій Петрович промоніторив через Google декілька суміжних тем і раптом, проглядаючи лінки з «Кондратенками», наштовхнувся на анонс:

У середу, 21 травня, о 10.00, в офісі 561 Інституту прикладної геомантики відбудуться: науково-практичний семінар на тему «Нейролінгварні практики як ефектив-

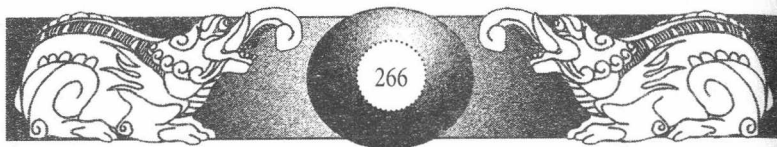
ний засіб інсайдерського дослідження конкурентного середовища» з участю провідних спеціалістів ІПГ і майстер-класи видатних українських спеціалістів у сфері практичного НЛП-програмування доктора філософських наук Мурада Гольфмана і генерал-майора Олександра Кондратенка. Вхід без запрошень, участь у майстер-класі — 850 гривень з одної людини.

Валерій Петрович хвилини три зачаровано дивився на це лаконічне повідомлення. До середини залишалося дві доби. Надто мало, щоби по-справжньому перевірити, чи не є це повідомлення лише примітивною пасткою.

«Якщо Орден чи східні вийшли на Почеконіуса, то вони можуть знати про моє зацікавлення темами Кондратенка, — передбачив старший консультант. — І тоді в офісі 561 на мене чекатимуть погані хлопці або ж не менш погані дівчата».

Щось в анонсі насторожувало. Чому це в Інституті геомантики, де за назвою мали б займатися негативними і позитивними геобіологічними зонами і подібними до них утвореннями, раптом проводиться семінар з проблематики, близької керівникам розвідувальних підрозділів і спеціалістам з промислового шпіонажу? Але, з іншого боку, Валерій Петрович добре знав, що під вівісками типу ІПГ у сучасному Києві могло ховатися що завгодно: від структур, створених для прикриття діяльності закордонних спецслужб, до тоталітарних сект типу «Аум сенрікьо». А може, цей Інститут прикладної геомантики — офіційний «дах» для одного з українських підрозділів Ордену?

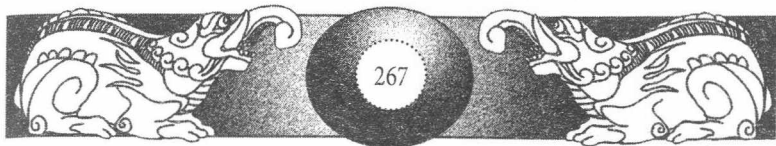
Уранці наступного дня він вирушив за адресою, вказаною в анонсі. Він вирішив подивитися на Інститут, не заходячи до нього, лише з вулиці. В одному з тихих провулків поблизу

Володимирської Мітелик знайшов загадкову установу. Та займала свіжореставровану шестиповерхову споруду з полірованим гранітним фасадом і масивною решіткою перед ним. Від будівлі віяло респектністю і нелімітованим фінансуванням. Перед входом стояли два «Lexus'и» і «Hammer», біля скляних дверей нудився охоронець. Дві відеокамери перекривали ту частину периметра будівлі, яку можна було побачити з вулиці.

Щоби не привертати уваги охорони, Валерій Петрович зайшов до магазинчика, розташованого напроти інституту. Тут продавали комп'ютери і РС-периферію. Крізь вітрину старший консультант відзначив кількох солідних добродіїв, які заходили до інституту. Їхні костюми і кейси не залишали сумнівів щодо солідних статків і міцного соціального становища. Виходило на таке: або ота вітринна «геомантика» була надзвичайно прибутковою справою, або ж тут жодною геомантикою не пахло. Ще дивлячись крізь вітрину, Мітелик зауважив яскраво-червону «Mazd'у», припарковану за півсотні метрів від ІПГ. Автівка не була ані супердорогою, ані суперстильною, але щось — якесь бентежне передчуття — змусило Мітелика на кілька секунд затримати погляд на темних вікнах червоного седану. Коли він вийшов з магазину, «Mazda» тихо зрушила з місця. Вже за кілька хвилин він зрозумів, що червона автівка його переслідує.

Він весь укрався холодним потом. «Попався! Як останній лох попався!» — верещала в голові у старшого консультанта якась панічна частина свідомості. Інша частина наказувала: «Тікати, змішатися з натовпом!» Намагаючись не демонструвати ворогам своєї паніки, Мітелик неквапно рушив у напрямі до найближчого спуску в метро, але за десять метрів зовнішній примус зв'язав йому ноги. Коліна відмовлялися виконувати кроки, роз'їжджалися і тремтіли. Тим часом «Mazda» зупинилася біля Валерія Петровича і з неї вийшла усміхнена

Діана. Бездоганний білий костюм підкреслював її гнучку талію і довгі ноги.

— Ось і зустрілися, — без реверансів констатувала посланниця ковену Тага. — Я тобі допоможу, мій котику, бо моя помічниця трошки перестаралася.

Вона ніжно підхопила старшого консультанта під лікоть, довела до автівки і допомогла старшому консультантові вместилися на задньому диванчику. Перехожі чоловічої статі затримали на Мітеликові заздрісні погляди.

— Красиво ви мене... — оцінив Валерій Петрович.

— Скажи «дякую», що ми встигли першими, — не повертаючись зауважила білява дівчина, яка сиділа за кермом. — Люди Ордену сьогодні вночі вбили твого приятеля.

— Яру!?

— Ми називали його Однооки.

— Як? Де? — Мітелик сіпнувся, але Діана ліктем притиснула його до м'якого бильця кольору слонової кістки.

— Під Києвом, — повідомила білявка. — Він тікав від них на вантажівці і врізався у стовп. Наше джерело переконане, що його смерть була миттєвою.

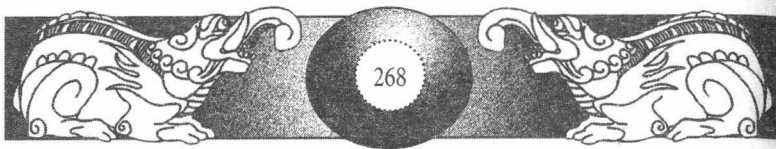
— Господи! — Валерій Петрович заплющив очі. Серед усіх образів Яри пам'ять чомусь уперто вказувала на постать із розщепленими штанами, освітлену лісовим вогнищем.

— Ти тепер про себе повинен думати, — сказала Діана і торкнулася плеча білявки. Та обернулася, і старший консультант впізнав у ній «ляльку» зі свого сну про школу X.

Машина рушила. Погані дівчата мовчали. Мітелик зрозумів, що від нього чогось чекають. Він прокашлявся і запитав:

— Що я маю робити?

— Оце вже справжня розмова! — посмішка Діани стала глянцевою. — Нам від тебе небагато треба. Ти знайомиш мене з Вигнанцем і йдеш після того на всі чотири боки. Але подалі звідси, бо якщо тебе впіймають...

— А якщо дійсно впіймають?

— Тоді тобі пісец.

— А ви не боїтеся відпустити свідка?

— Який ти там свідок...

— Свідок.

— Я тебе не розумію... — звузила очі Діана. — Що ти нам пропонуєш? Вбити тебе?

— Не треба.

— Тоді відповідай на моє питання.

— Я не знаю ніякого Вигнанця.

— Я мала на увазі того, хто найняв Одноокогого.

— Одного разу він сказав мені, що його найняв якийсь «Дім Правди».

— Правильно. Це переклад колишнього титулу його хазяїна.

— Але я його ніколи не бачив. Він мені про нього нічого ніколи не казав.

— Він каже правду, — підтвердила білявка.

— Одноокий мав залишити для тебе схему контакту.

— Я не знаю, що...

— Записка. На вокзалі, у камері схову, — сказала білявка. — Я лише не можу побачити номера камери...

— Зараз він нам скаже номер, — запевнила її Діана. — Який там номер, котику?

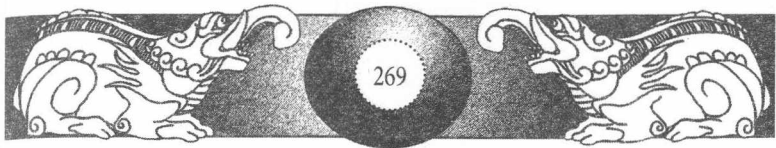
Вона різко натиснула ліктем на його ребра. Від болю Мітеликові перехопило дихання. Він не став ризикувати і прохрипів номер.

— Він не бреше, — з безпристрасністю поліграфа підтвердила білявка.

— От і добре, — сказала Діана. — А тепер ми поїдемо в одне приємне місце і ти там відпочинеш.

— Куди? На кладовище?

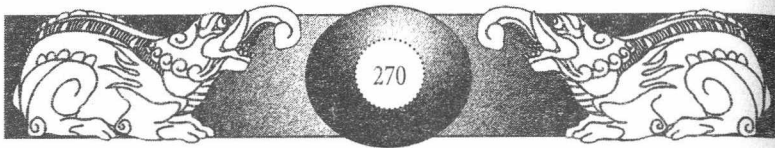
— Поки що не туди, — обнадіяла Мітелика амазонка.

Аратара відчула смерть Одноокого, коли зупинений нею джип під'їжджав до повороту на Білу Церкву. Вона контролювала шофера і хазяїна джипа, яким сподобалася самотня блядюжка, що мандрувала узбіччям автобану. Хазяїн невдовзі впав у молитовний настрій, а шофер так уважно вдивлявся в набігаючу смугу асфальту, що зовсім забув про нову пасажирку. Привид Одноокого з'явився у салоні джипа і всівся біля шофера. Аратара бачила його — сірого, із розсіченою головою і відірваним до легень боком.

Дивлячись на привида, вона побачила усе, що сталося. Ніби хтось вмонтував DVD-плеєр між півкулями її мозку. Вона бачила, як водій самоскида, ледь очунявши від гіпнозу, вдарив Яру схованою під кріслом сокирою. Як Одноокий вбив його, поціливши у шию «нікером». Як намагався утримувати кермо, попри біль у розсіченій голові. Як ставала інтенсивнішою кровотеча і як тремтіла на червоній ділянці стрілка паливного індикатора. Як у вечірньому небі з'явилися гелікоптери мисливців. Як після кількох кілометрів безнадійних змагань з колесами бхайї-долі, найманець Дому Правди розігнав самоскід і різким рухом керма спрямував його в придорожній стовп... Поки Аратара здригалася від побаченого, привид щез. Разом із ним розсмоктався «плеєр» у її голові.

Джип довів її до Контрактової площі. Там вона зайшла до просторої червоно-золотої кав'ярні й довго плакала, оточивши себе невидимістю. А потім голос Каменя змусив її подивитися на світ іншими очима. Вона ніби вийшла з темряви на освітлене сонцем поле. Голос сказав Аратарі, що вона вже не мусить іти шляхами звичайних людей — шляхами щоденних потреб. Що вона тепер має право змінювати напрямки і розрізнення світу за власним бажанням, вливати Силу у всі потрібні їй отвори оточуючого безсилля. І вона спробувала

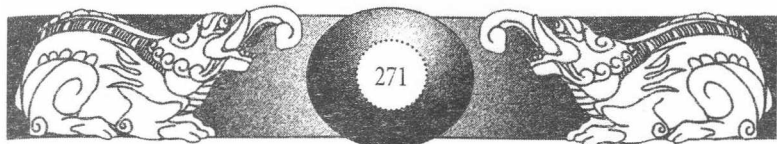

повести себе зі світом, як з порожньою пляшкою, з якої вийнято корок і котра не опирається наповненню. Вона побачила думки самотнього відвідувача кав'ярні, що збирався йти додому і — відводячи від себе ближні й дальні погляди — рушила за ним. Той не помітив, як Аратара сіла до його автівки, не зауважив, що вона увійшла до його квартири і присіла на диван у його вітальні. Натомість її помітив пес господаря квартири — доглянутий трирічний далматинець. Він спочатку підібгав хвіст, але жриця безслівно сказала йому: «Не бійся, наші предки разом пили воду з ріки життя». Він здивувався, повірив і підійшов до неї. Аратара зазирнула псові в очі, й звідти до неї вийшли великі знання і великі таємниці собачого Роду.

Вийшла пам'ять про безнадійні голодні зими темних тисячоліть, про блукання вовків крижаними пустелями, про Праматір людей Вайю, яка одної ночі під зорями Оріона назвала Праматір Псів своєю сестрою, і про іншу Праматір — Мару, яка покликала вовкопсів із сестринського племені йти на захід Сонця за своїм народом. У родовій пам'яті далматинця вона побачила вітрові перевали, на яких замерзали мандрівники — люди і вовкопси, побачила неозорі холодні степи, де лилася кров псів, людей, вовків, шамараїв, мартихорів і хижаків, назви котрих давно постиралися з людської пам'яті.

Господар квартири, проходячи вітальнею, здивувався тому, що його пес сидить, немов зачарований, біля порожнього дивана, але це здивування було миттєвим. Його заступило непереборне бажання заснути. Господар повернувся до спальні, швидко переодягнувся у простору піжаму і пірнув у дивні сновидіння, у котрих довговолосі засмагли люди і страшні пси переслідували червоних биків з рогами, вигнутими на штиб ліри.

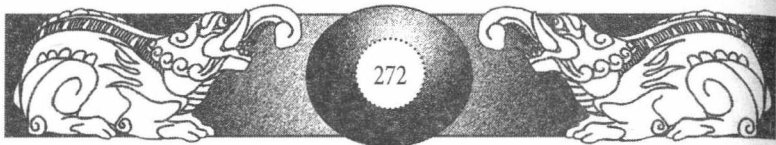
Аратара наказала псові стерегти її спокій і теж заснула, підклавши під голову наплічник. У його надрах, у шкіряному мішечку, жив своїм несплячим і загадковим життям Камінь Бай. Милосердна Богиня звільнила її тої ночі від сновидінь.

Мітелика ув'язнили в невеликій кімнаті. Його привели до неї із зав'язаними очима. Справжніх вікон у кімнаті не було, лише під стелею Валерій Петрович побачив прямокутні отвори, закриті склопакетами. Навіть десятирічний хлопчик не зміг би пролізти крізь ці віконця.

У його розпорядженні залишили надувний матрац, нічний горщик із кришкою, пляшку води з написом «Джерельна» і пачку солоних крекерів. Денне світло ледь проходило крізь склопакети. Мітелик обстежив двері. Міцні й товсті, вони були зроблені з дуба. Старший консультант відразу упізнав щільні петлі ліній, притаманні цій деревині. Вибити такі двері, вирішив він, навряд чи пощастить. На стелі кімнати були закріплені світильники з дзеркальними відбивачами, але викиач не працював. Від стін тхнуло невисохлою штукатуркою. Поміркувавши, що це приміщення аж ніяк не покращить йому здоров'я, Мітелик сів на матрац і віддався до таких роздумів, які зазвичай застрибують до мізків людини, що потрапила у халепу через власну необачність.

Тепер мрії щодо «власної теми» у війнах магів здалися йому цілковитим ідіотизмом, вартим тої субстанції, котру люди зазвичай зливають в унітази. Кілька міцних проклять відправилися на пошуки зрадника Почеконіуса. Але найбільше його муляла звістка про загибель Яри. Заклятий Камінь, що колись так мирно спочивав у шухляді археолога, став причиною смерті двох із дворового тріумвірату Мітеликового дитинства і тепер загрожував смертю останньому з причетних до його таємниці «братанів». Доля Індіго на тому тлі також не виглядала оптимістичною. Як тільки вона скористається «контактною» камерою схову, міркував Валерій Петрович, «погані дівчата» відразу впіймають її і, можливо, заволодіють Каменем. Зі всіх складових програної ним (і покійним Ярою) гри найзагадко-

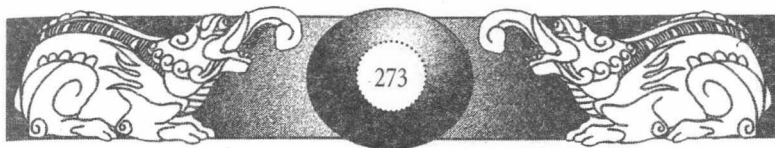
вішим фрагментом залишався Вигнанець. Але що тому маго-ві до долі якогось лузера, якому стало розуму попастися у най-примітивнішу із можливих пасток?

«Чому вони відразу мене не вбили? Адже для цих пацанок когось там прикандичити — як два пальці об асфальт, — розмірковував Мітелик, пережовуючи крекери. — Може, я — приманка? А може, вони сподіваються обміняти мене на когось або на щось? Ні, це повна маячня, я ж не маю жодної цінності для Вигнанця. А для Ордену? Також ні. Може, їм потрібні зошити Адамчука? Навряд чи. Якби були потрібні, вони б про них дізналися. Але їх цікавив лише Вигнанець. Вони вважають, що Камінь у нього, і вийдуть на нього через Індіго. А що потім? Битва екстрасенсів? І що тоді буде зі мною, якщо вони переможуть?»

Він припинив гризти крекери, підійшов до стіни і підстрибнув, намагаючись зазирнути у віконце. Але за ним чогось іншого, окрім шматочка неба і верхівок дерев, годі було побачити. Він ще побавився зламаним вимикачем і повернувся до матраца. Тепер йому залишилося лише чекання. Плюс коловорот думок, у котрих не було жодного надійного просвітку.

12

Дівчина і пес-далматинець впевнено йшли на південний захід. Вони оминали великі траси і час від часу використовували попутні автівки. Чи то інтуїція, чи то Камінь підказали Аратарі, що у столиці залишатися небезпечно. Там на будинках і стовпах висіли тисячі відеокамер, а мисливці вже мали якщо не фотографії жриці, то вже напевне портрет, створений з тих образів, які телепати Ордену витягли з пам'яті мешканців містечка, у якому вони з Однооким переховувалися до його фатальної помилки з банкоматом. Аратара навчилася відводити людям очі. Але ставати невидимою для відеокамер вона не вмів-

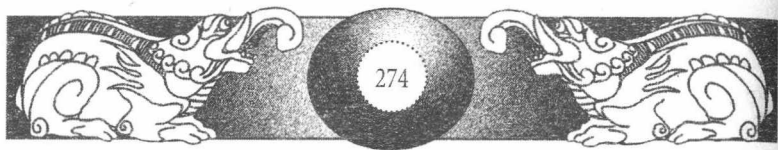
ла. Бездонна пам'ять Каменя не могла їй тут нічого порадити, адже жодна із її попередниць не зіштовхувалася з відеоспостереженням.

Час від часу у небі з'являлися гвинтокрили. Жриця намагалася сховатися від них під деревами, хоча достеменно не знала — чи на тих апаратах літають вороги, чи вони нічого спільного із полюванням на Камінь не мають. Попри постійне відчуття небезпеки, вона швидко наближалася до мети. Дороговказом для Аратари був заклик Вигнанця, який шукав її через Силу Каменя. Цей заклик не мав ані слів, ані образів. Він навіть не мав просторового напрямку, але жриці не треба було вибирати серед шляхів, коли вона підходила до чергового перехрестя або повороту. Вона знала, куди треба йти.

Далматинець супроводжував свою нову повелительку і намагався бути корисним. Він кидався на тих, кого вважав небезпечними, і охороняв сон Аратари, коли та проти ночі заходила до будинків. Вона завжди вибирала хати, де мешкали самотні жінки. Ті не бачили самої жриці, але завжди відганяли від порогу далматинця. Зазвичай минало хвилин п'ятнадцять, доки хазяйки раптом сповнювались незрозумілої симпатії до плямистого прибудди, і мандрівна пара ставала на нічліг. Ранком господиня недораховувалася кількох шматків хліба і сиру, і ці втрати назавжди лишалися для неї нерозгаданими.

Так вони йшли і йшли назустріч літнім грозам і зливам, що їх європейські циклони несли на Схід. Теплі дощі рясно змочували мандрівників атлантичною вологою. Зелена рослинність навколо темнішала, а модрини, дуби і граби заступили місце берез і лип.

Вигнанець зустрів її на освітленій сонцем лісовій галявині, у місці, яке випромінювало зрілу красу природи, омитої зливами. Колись Аратара бачила книжку, яку принесли до інтернату «Свідки Єгови». У тій книжці була картинка: Ісус виходить із вівцями з пишного лісу. І жриці, коли вона побачила

Вигнанця на тлі позолоченого сонячним промінням соснового лісу, згадалася саме та буколічна ілюстрація. Хоча маг замість плаща і туніки був одягнений у джинси і картату сорочку, його постать здалася Аратарі оточеною блакитнуватим сьйвом. Вона впізнала його відразу, побачивши за тілесною оболонкою єство Старшого. Аратару ніколи не вчили ритуалів жрецьких ковенів, але її ноги підігнулися і вона впала на коліна перед Домом Правди. Далматинець теж усе зрозумів і припав до землі на знак покорі.

Старший подумки дозволив жриці підвестися і наблизитися. Він уважно оглянув її, поклав руку на її голову і сказав уголос:

— Карна утрай'а.

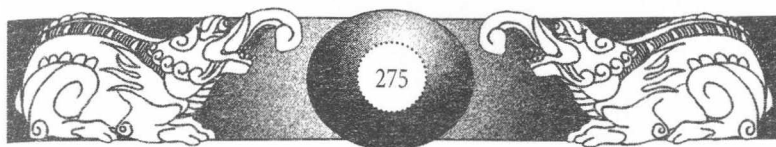
Аратара не вчила санскриту, але завдяки *баченню* зрозуміла, що Старший повідомляє їй — чи то комусь незримому і незмірно вищому — про завершення якогось спуску. Вона відчула, що ця звістка є благою і дозволяючою, що у ній міститься і Завіт вселенського чину, і одне з імен Богині, яку Праматері доби світлих тисячоліть знали як Карну — Межову і Ту, Що Кладе Край.

Юна Аратара Сьома до тої миті не знала про існування *коронаційних формул* з містким і всеохопним сенсом. Вона мимоволі захопилася образом проголошеного мегакляття і не відчула, як долоня Старшого накреслила незриме коло навколо купола її черепа. Вона лише почула слово:

— Арат'ханна.

І в цьому слові теж було так багато усього, що вона не подужала зрозуміти усієї глибини вимовленої Старшим праятни¹ і по-

¹ Праятна — дослівно «напруження». У праарійській містиці — вінчальна мантра переходу (стрибка) у наближенні до первісної Порожнечі.

бачила лише, що йдеться про якесь мале зернятко, покладене у затишну колиску невідомого їй вічного знака.

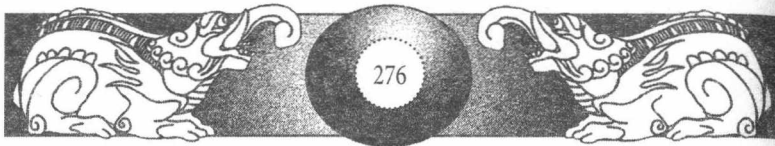
Потім Старший безмовно покликав жрицю за собою і вони рудою стежиною рушили під високі соснові крони. Невдовзі у небі виник надсадний механічний звук: залізо гвинтів різало повітря. Гелікоптер пролетів за кількасот метрів північніше лісової галявини. Далматинець підвів морду до неба і гавкнув услід гвинтокрилові. А потім побіг за двома вищими істотами, яким іноді вдавалося розуміти його думки.

13

*Сон Валерія Петровича
у четверту ніч ув'язнення*

Він побачив себе на червоній скелі, яка високо підносилася над океаном. Навколо було багато повітря: як вільного, так і скрученого вітрами у прозорі косички. Поряд із Мітеликом стояла рудоволоса Ірина Маргель. Вона була одягненою, як жриця Йіма з того видіння, що наснилося старшому консультантові у лісі. На шкіряному одязі червоною вохрою були накреслені хрестати і сваргоподібні символи. На мідній блясі широкого ремня з грубої шкіри Мітелик побачив викарбувані змію і зірку, достоту такі, як на її «поясі вірності» у сні про школу Х.

Руді патли Ірини стягували тонкі шкіряни ремінці. Її оленячу куртку оторочувало густе сріблясте хутро з надзвичайно шляхетним матовим відливом. Воно хворобливо мерехтіло під світлим низьким небом, яким воно буває на далекій півночі. Це мерехтіння вперто лізло Мітеликові в очі, а весь величний краєвид, навпаки, розповзався на плями і тікав від уважного розглядання.

«Твоїй подрузі дали ім'я, — сказала руда. — А я так і залишилася безіменною. Камінь не встиг наректи мене».

«Моїй подрузі?» — не второпав Мітелик.

«Тій дівчині з інтернату».

«Що означає «дали ім'я»?»

«Вона увійде у священні переліки Верховних Жриць як та, яка відродила ковен Курана. А мене у тих переліках ніколи не буде згадано», — Ірина зустріла очима погляд старшого консультанта. Йому здалося, що її зелені очі смикнули його до себе. Він навіть напружив спину, щоби не впасти під ноги безіменної жриці.

«Це, напевно, несправедливо», — припустив він, а сам подумав, що трохи заздрить покійному братанові Бобу. Анжела поряд з рудою виглядала підтоптанною куркою.

«Це справедливо. Хоча Каменеві я подобалася більше, ніж Аратара».

«Аратара?»

«Тепер вона Верховна Жриця Аратара. Шангар коронував її».

«Вигнанець?» — здогадався Валерій Петрович.

«Знаєш, чому ми прийшли сюди?»

«Звідки мені знати».

«Сюди іноді приходять Дракон. Він любить дивитися на море».

«Справжній Дракон?»

«Так».

«З трьома головами?»

«Ні, з одною головою».

«А я тут до чого?» — насторожився старший консультант.

«Він хоче з тобою поспілкуватися».

«Дракон хоче поспілкуватися зі мною?» — Мітеликові захотілося прокинутися.

«Не бійся. Він не зробить тобі нічого поганого. Він дуже древній і мудрий».

«Древній, як Камінь?»

«Драconi жили у нашому світі за мільйони років до того, як сюди принесло Камінь».

«Камінь — прибулець?»

«Кажуть, що його породив далекий світ».

«А Богиня?»

«Камінь і Богиня, Богиня і Камінь, — жриця-без-імені посмінулася. Посмішка перетворювала її обличчя з просто красивого на магнетичне. Такими обличчями ілюстратори дитячих казок наділяють добрих принцес і фей. — Хто його знає, чи вони окремо, чи вони разом — Богиня та її Камінь. Чи існував би Камінь, якби не було Богині? Чи не припинилась би Богиня, коли б щез Камінь? Цього навіть Дракон не знає».

«А що він знає?»

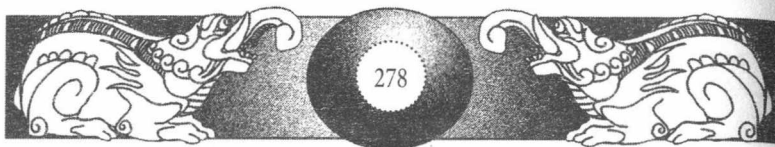
«Він, наприклад, знає, як Першообрана Йіма отримала Камінь».

«А ще що він знає?»

«А про що ти б хотів довідатися?» — почув Мітелик голос, який був разюче подібним на голос його батька.

Він обернувся і злякався. За кілька метрів від нього, на іншому відрозі скелі, стояв триметрового зросту динозавр. Тіло ящера вкривало коротке яскраво-червоне пір'я. Він тримався за скелю могутніми лапами з трьома чорними кігтями на кожній. Товстий хвіст постійно рухався, немов шукаючи опору. Його голова, повернута профілем до Валерія Петровича, дивилася на старшого консультанта великим круглим оком.

«Я хочу знати... чому я ще живий?»

«Ти в руках східних. Їхні думки закриті для мене».

«Отже, ти знаєш далеко не все».

«Але я знаю, що Шангар тебе шукатиме».

«Нащо я йому здався?»

«Ти із тих Обраних, хто здатний відчувати Силу. Твоє єство реагує на Силу, а Сила бавиться твоїм єством і дарує тобі проникливі сни. Ти зможеш стати тим, ким ніколи б не став Одноокий».

«Ким?»

«Ягином. Ти ж спромігся увійти до таємного святилища Бау у астральному світі Йецирах».

«Уві сні й за допомогою жриці».

«Але так починали своє служіння Жезлам Сили деякі ягини. Великого ягина і пророка Заратуштру теж уперше до святилища завів дух убитої жриці. І теж уві сні. Сила усюди однакова — у тому сні, де ми спимо, так само, як у тому, де ми живемо. Твої сни ближчі до справжнього життя, аніж безглузде життя деяких тлуків. Має значення Сила, а окрім неї — нічого не має значення».

«Піт Творця...» — посміхнувся Мітелік.

Кругле око Дракона запитально дивилося на старшого консультанта.

«Один розумний чоловік назвав ту вашу Силу «потом Творця». Щось в тому є».

«Я вперше таке чую», — визнав Дракон.

«Я теж», — підтвердила безіменна.

«А коли виникла Сила?»

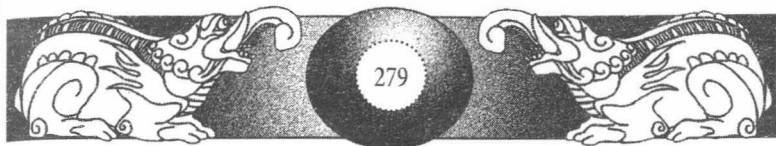
«Вона існує від початку усіх світів».

«Від Великого Вибуху?»

«Початок світів не був Вибухом».

«А як він виглядав?»

«Точка, яка не мала розміру, одної миті породила з себе точку розміром з одну трильйонну молекули водню».

«Важко собі це уявити».

«Нелегко», — погодився ящір.

«А де тоді була Сила?»

«Між двома точками».

«Де саме?»

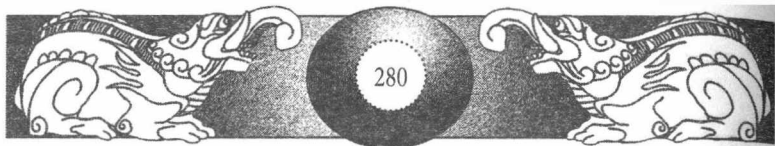
«Коли точка без розміру вже перестала бути собою, а точка, що мала розмір, ще не стала собою, між ними виникло найперше, найпервісніше розрізнення, яке було одночасно і простором, і часом. Радше, воно не було ані тим, ані тим, але мало головну ознаку часу — подієву послідовність і одну з ознак простору — координатність. І ще оте розрізнення мало свою власну ознаку, якої не мають ані час, ані простір: воно мало волю до ускладнення самого себе. Це розрізнення й стало джерелом Сили».

«А куди первісне розрізнення ділося потім?»

«Воно й тепер існує. Всесвіт пронизаний «Струнами Сили». Вони пронизують усі світи, виміри і реальності. Вони ніби тримають Геометрію Всесвіту, як її силова структура. Дехто вважає, що кожна із цих Струн бере свій початок з того першого розрізнення, яке ще й досі не вичерпало себе у своїй волі до ускладнення».

«Ці Струни можна побачити?»

«Кажуть, що можна, але наближатися до них надто небезпечно. Вони завтовшки як один атом водню, але кожний метр такої Струни важчий за Сонце. Навколо них простір та час скручені й вивернуті. Існує легенда, що задовго до виникнення і вашої цивілізації, і моєї, у Галактиці жила давня розумна раса Великих Повзучих Отців, яка вміла використовувати Струни Сили для своїх потреб. Але кажуть, що та могутня раса давно вичерпалася і тепер жодна з відомих рас не знає, як наближитися до Струн. Наші вторинні раси вміють користуватися лише локальними Жезлами Сили, які незмірно слабші від Струн. Сила — велика загадка».

«Чому предмети, здатні фокусувати Силу, називають «жезлами».

«За давніх часів ці предмети Жерці вмонтовували у свої жезли».

«Нащо?»

«Така була тоді традиція. Сучасні люди назвали б це «модою». До цього предмети носили на шийних ланцюгах. Потім — клали до коштовних скриньок. Мода мінялася».

«А чому деякі люди можуть користуватися Силою, а інші — ні?»

«Так є».

«Але чому?»

«Цього ніхто не знає. Ані Старші, ані Вищі, ані деви, ані асури¹. Про це мовчать боги. Так само ніхто не знає, що стається із тими, хто перейде Міст».

«Той Калин Міст, який бачили клінічно померлі?»

«Його багато хто бачив, — сказала безіменна, — але ніхто не повернувся по ньому з того берега».

«Дехто, — додав Дракон, — каже, що Міст — це та форма, у якій Струна є видимою зі світу Йецирах».

«От ви такі мудрі й ніби всезнаючі, а на всі мої питання відповідаєте «не знаю», «ніхто не знає», «дехто каже», «так є». Може, ви якісь пусті перевертні, дурилки картонні?»

«Ти задаєш межові питання, на них важко відповідати», — сказав ящір.

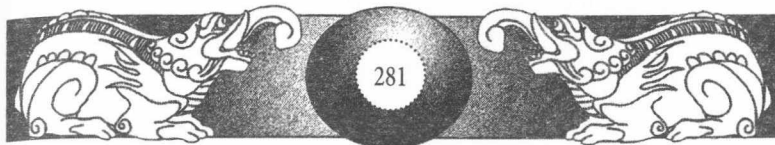
«А ви сподівалися, що мене цікавитимуть оті ваші війни?»

«Але ти теж є частиною Війни за Камінь», — нагадав Дракон.

«А ви на чиєму боці?»

«Я не хочу, щоби Камінь Бау приніс у світ велике зло», — сказав Дракон.

¹ Деви й асури — назви духів у праарійській демонології.

«А ти?» — Мітелік обернувся до безіменної.

«А я хочу жити», — відповіла та.

«Ти все ще на боці Богині?»

«Богиня не дала мені імені, — сказала руда. — Без нього мені буде важко повернутися до плоти. Щоби закликати мене до порожнього тіла, Майстри Буття мають знати моє ім'я».

«І ти зрадила Бау».

«Вона є злом».

«Ти зрадила її, ще коли була Ірою?»

«Ні».

«Це не ти, часом, розповіла людям Ордену про Камінь?»

«Ні».

«Ти була вагітною, коли тебе вбили».

«Так».

«Від кого? Від доцента Вербенка?»

«Це не має значення».

«Має».

«Так, від Вербенка. Він хотів бути причетним до відродження степового жрецтва, марив цим».

«Ти зрадила Боба так само, як і Богиню».

«Я не зраджувала... Це не була зрада. Він не міг мати дітей. А Жриця повинна народити спадкоємицю».

«Що означає символ «змія і зірка?» — він показав на поясну бляху рудої.

«Це символ істинної Жриці. Вона долучена до Традиції подвійно: світлом і мудрістю. Зірка означає світло, а змія — мудрість».

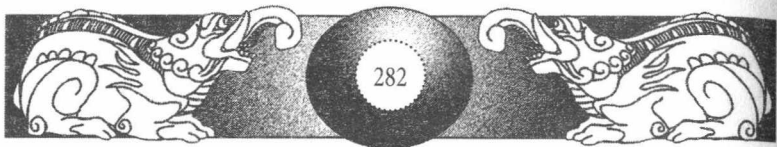
«Отже, ти — істинна Жриця, яка не отримала імені».

«Якби я народила доньку, то Богиня...»

«Це лише припущення», — втрутився Дракон.

«Чому?»

«Богиня робить що хоче. Жодні закони і правила її не зв'язують».

«Тому Богиня є злом?»

«Тому вона є Богинею», — замість Дракона відповіла безіменна.

«Але Богиня є злом?»

«Так».

«Переконайте мене у цьому», — запропонував Мітелік.

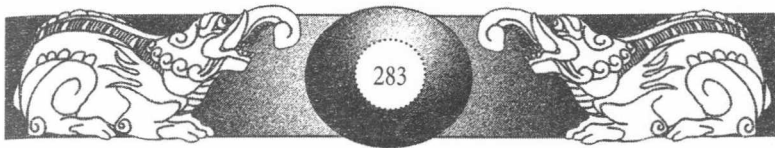
«Я спробую», — сказав червоний ящір.

Раптом усе довкілля сіпнулося, змішалось кольорами. За мить Мітелік побачив зовсім інший краєвид. Він упізнав брудне небо і вкриту крижаними плямами тундру. Він уже бачив їх уві сні: під таким небом на холодній землі неоліту жила Праматір Йіма.

Спочатку у тундрі нічого не відбувалося. Потім частина неба почала світитися, здавалося, за плівкою сірих хмар хтось запалив потужний світильник. Звідкись здалеку до Мітелікових вух долинув бридкий звук: враження було таким, наче хтось піднебесний шкрябав міддю велетенське скло. Там, де світилося, хмари розійшлися колами і у гігантську дірку промкнувся хобот сизого диму, подібний до велетенського вихору. Хобот тягнувся до землі й наливався червоним, немов його розжарювало зсередини.

«Метеорит!» — зрозумів старший консультант за секунду до того, як теплий вітер овіяв йому обличчя, а хобот торкнувся поверхні Землі. Страхотливий вибух вирвав із скельного ложа тундри шматки розмірами з невеликі гори. Чорна хмара піднялася над сумним ландшафтом, досягла збуджених хмар і розпливлася під ними пласковерхим грибом.

Видінням пробігли брижі, і картинка змінилася. Тепер Валерій Петрович дивився ніби з валу метеоритного кратера, на дні якого швидко зростало озерце з брудною водою. На березі озерця сиділа світловолоса дівчина, одягнена у сіро-жовті, недбало вишкребені шкури. Вона тримала у руці щось чорне. Раптом з того чорного предмета блиснув червоний промінчик.

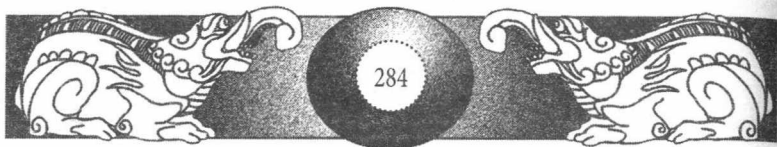
«Йіма отримала Камінь», — зрозумів Мітелік.

Видіння змінило свою масштабність. Тепер він був поряд з Йімою, бачив її брудну шию, худі руки і некрасиве обличчя з вираченими очима. У руці вона тримала кулястий обгорілий предмет, з якого стирчало щось, подібне до жмутків дроту. Серед тих «дротів» поблискував очищеними гранями Камінь — майже правильний прямокутник розміром зо дві сірникові коробки. Йіма гачкуватими пальцями відірвала Камінь від дротів і піднесла його до правого ока. Вона подивилася крізь Камінь на небо, вищирилася рідкозубим ротом і радісно завила. Це було те саме переможне виття, яке Мітелік чув у сні із жертвопринесенням.

Голосу перемоги відповів короткий викрик з-за валу. На тлі неба виникла масивна чоловіча фігура. До Йіми наближався високий рудий воїн. Намащене лоєм волосся було стягнутим у хвіст, якому позаздрило б доросле поні. У руці воїн тримав бойову кам'яну сокиру, достоту таку, як показують у фільмах-реконструкціях на каналі «Discovery». Могутні плечі і груди розпирали куцу куртку, босі ноги вкривало густе волосся. Гортанним закликком воїн відірвав Йіму від милування знахідкою. У закликку Мітелік відчув вимогу і злість.

Йіма швидко підвелася і відповіла воїнові зміїним шипінням. Старший консультант ніколи не чув, щоби представник роду гомо сапієнс спромігся видобути з горла такий інфранизький звук. Воїн на мить зупинився, перекинув сокиру у ліву руку і продовжив іти просто на дівчину. Та добула з-під одягу довгий кістяний ніж, зроблений із меча морського нарвала. Воїн замахнувся сокирою, але тієї миті, коли кам'яне лезо нависло над брудною головою Йіми, щось сталося. Обличчя воїна зблідло, він випустив з рук зброю, притиснув долоні до грудей і впав навзпак.

Йіма обережно наблизилася до воїна. Штрикнула його кістяним кинджалом, потім торкнулася пальцями обличчя. Воїн

був мертвим. Дівчина на кілька хвилин застигла, вражена тим, що сталося. Потім вона подивилася на Камінь, котрий все ще стискала у лівій руці; ще раз глянула на мертвого здорованя. Потім піднесла Камінь до обличчя і, муркочучи, почала облизувати небесний подарунок на знак вдячності.

Знову барви і лінії світу перемістилися. Руда і Дракон дивилися, як Мітелік мружить очі, засліплені несподівано яскравим сонцем. Цього разу хвіст ящера здався старшому консультантові довшим і товщим, аніж під час першої зустрічі.

«Ви мене не переконали, — сказав він Драконові. — Йіма захищалася».

«Це була лише найперша з її жертв. Перш ніж стати головною шаманкою племені Рі, вона знищила з півсотні людей. А потім ще сотні пожертвувала кровожерній Богині. Вони з Каменем сіяли жах і смерть».

«Жорстокі часи, боротьба за виживання», — знизав плечима Валерій Петрович.

«На Землі за тисячі років опинилося дев'ять Жезлів Сили, які народилися за її межами. Сім із них несуть людям добро, спокій і одужання. І тільки два — Камінь Бау і Діамантовий Череп — розпалюють війни і ворожнечу».

«Дев'ять Жезлів? — зацікавився Мітелік. — А як називаються сім інших?»

Ящір і безіменна презирнулися. Потім Дракон виголосив перелік:

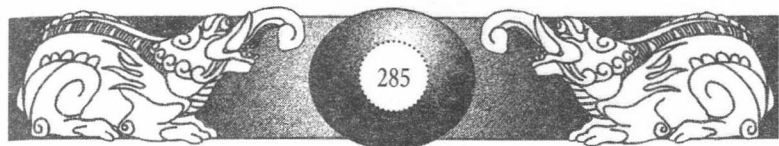
«Око Сета, Чінтамані, Грааль, Перстень Шаби, Зайгар, Зірка Шані, Меч Манджушір».

«І які з них вже належать Ордену? Напевне, Грааль?»

«І Око теж».

«А решта?»

«Чінтамані, Зірка і Меч зараз зберігаються в Тибетському Лоні, Череп переходить група мільярдерів-ілюмінатів, Зайгаром

володіють єгипетські суфії, а Перстень носить коптський Патріарх».

«Отримавши Камінь, Орден за кількістю Жезлів зрівняється з Шангрілою», — констатував старший консультант.

«Є ще Жезли земного походження. Їх понад двадцять».

«Вони такі ж благі й могутні?»

«Різні», — ухильно відповів ящір.

«А начальники тих дівчат, які мене впіймали, володіють чимось таким?»

«Вони з ковену Тага. У них є Золота Богиня».

«Знов Богиня. Яка ж із них? Бау? Дролма? Тара?»

«Нава Карна».

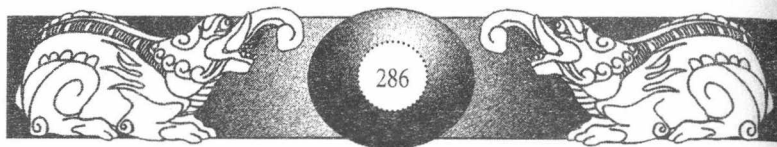
«О Господи, ще й Нава Карна!» — Мітелик похитав головою. Навала нової необробленої інформації загрожувала йому аналітичним ступором.

«Подумай, добре подумай над побаченим і почутим», — сказав Дракон, ніби відчувши той глухий кут, у якому опинився інтелект старшого консультанта.

«Ми ще повернемося», — пообіцяла безіменна.

Мітелик прокинувся, ніби виштовхнутий високим тиском із розкішного видіння у сумну реальність. У кімнаті-камері панувала суцільна темрява, певно, за стінами була ніч.

«Піт Творця породив усіх цих почвар, піт Творця, — підсумував він. — Господь Бог тяжко працював, будуючи цей Всесвіт, і поту було багато. Потім звідкілясь повиповзали різні божки і боженята. Вони за мільйони років навчилися збирати піт Творця у свої баклажки. І харчити з тих баклажок своїх шаманів. Дев'ять баклажок впало з неба на Землю, а ще двадцять виготовили тутешні збирачі поту. А тепер змагаються: нумо, пацани, а хто із нас назбирав більше баклажок? Хто з нас крутіший перець? Навіть якісь там мільярдери приторбичили собі одну баклажку! Певне, та допомагає їм плющити конкурентів.

І хто насправді розмовляв із ним уві сні? Безіменна і Дракон? Мегабестія XXI століття і доісторична мегабестія? А може, хтось інший, який прикинувся ними?»

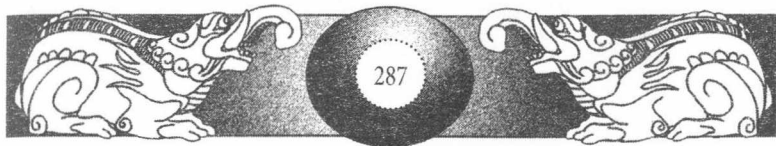
Зі всієї розмови Мітелик врешті-решт виокремив дві позитивні інформації: по-перше, є надія, що він потрібний Тибетському Вигнанцеві (судячи зі всього, дуже й дуже серйозному дядькові), а по-друге, він тепер знав, хто такі «погані дівчата». ковен Тага! Нормальна назва для шаманської хімарні. Тільки якась попандосна.

14

а спостережному пункті зміна Діани і Софії починалася о дев'ятій ранку. Дівчата зайняли столик у привокзальному фаст-фуді й приготувалися відбиватися від уваги чоловіків, які іноді приймали їх за проституток. За останні дні не менше десятка транзитних мачо засумували від раптових провалів пам'яті, різких болей у сечовому міхурі та інших прикрощів.

За час, що пройшов від попередньої зміни, дівчата встигли відпочити і змінити зачіски. Вночі біля камер схову чергували Анатолій і менталка Тамара, яку ковен Тага видобув зі своїх далекосхідних резервів для підтримки резидентної групи у Києві. Тепер нічна варта поїхала відсипатися. Софія, на відміну від Тамари, була здатна стежити за камерами з більшої відстані, але для певності у підземному сховищі перебував ягин-«ретранслятор», невидимий для міліції і персоналу.

За даними, отриманими від агентів Тага, чотири дні тому до столиці з півдня повернувся Майстер Зброї з кількома помічниками. Вони розташувалися на замиській базі спецпідрозділу «Агат». Час від часу з бази вилітали гвинтокрили і виїжджали джипи, але знайти системи в їхніх маршрутах

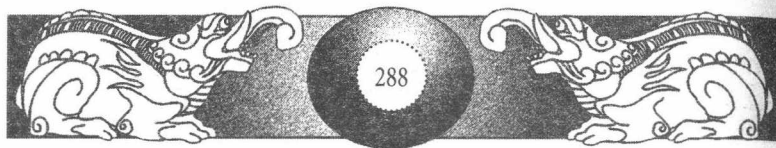

аналітики Тага не змогли. Анатолію вдалося підібратися до бази з відеокамерою. Доволі якісні фотографії Майстра і його помічників отримали усі бійці Тага.

У районі вокзалу активності Майстра поки що не фіксували. Але дівчата готові були у разі потреби швидко залишити спостережний пост. Для них розробили кілька евакуаційних маршрутів, на Старовокзальній цілодобово чергували автівки. Від постійного напруження останніх днів Софія схудла, під її очима набрякли темні кола. Вона годинами перебувала у двох реальностях одночасно. Одна частина її свідомості очима «ретранслятора» моніорила прохід до контактної камери схову, а друга перебувала поряд з Діаною на літньому майданчику ресторану швидкого харчування.

Перша частина свідомості спостерігала за двома товстими перекупками, які вивантажували з камер картаті торби з китайським трикотажем. У зоні огляду другої з'явився респектабельний добродій у світлому костюмі й золотих окулярах. Він сів за сусідній столик і запалив довжелезну сигару. Такі сигари Софія бачила у фільмі «Hudsucker проху». На дівчат добродій не дивився, що, з огляду на ефектність їхніх нових зачісок, не вкладалося у поведінкові стандарти забезпечених самців.

Софія чомусь затримала увагу на цьому жирному чортові. Якби не моніторинг сховища, вона б залюбки попорпалася у його мозкових звивинах. Але тут сталася подія, яка могла б стати чудовою ілюстрацією до народної мудрості щодо небезпеки копання ями іншому. У голову менталки щось залізло. Це було моторошне відчуття, яке тренери у школі Х називали «висадкою чужого». Для протистояння раптовому ментальному нападові шкільні тренери рекомендували або ініціювати потужний спалах агресії (що вимагало досвіду і певних особливостей психіки), або негайно спровокувати блювотний спазм. Це не могло надійно заблокувати напад,

але й не давало чужому захопити контроль над свідомістю швидким штурмом.

Софія обрала блювоту. Зв'язаного з нею «ретранслятора» миттєво випорожнило безпосередньо у сховищі, маскування зникло, і менти навалили йому повну торбу лобняків і кочуманів. Сама ж менталка зовнішньо майже не змінилася. Навіть Діана, якій у цю мить принесли «американу», не звернула увагу на судомний рух щелеп Софії. Чужа свідомість на якусь мить послабила захват, і Софія негайно перейшла у контрнаступ. Вона — достеменно так, як вчили її у школі Х — візуалізувала нападника як бридкого чорного таргана і почала подумки відривати йому лапи. Вона висмикувала уже третю, коли почула голос нападника:

«Соню, припини, я не заподію тобі шкоди».

«Помри!» — четверта лапа уявного таргана відірвалася від тулуба, розбризкуючи зелену сукровицю.

«Я не помру, жрице, не сподівайся, а от тебе за кілька хвилин тягтимуть на допит до Майстра».

«Помри, тварюко!»

«Бачиш отого пана з сигарою? Це Паладин Східної Марки Ордену. Під рестораном стоїть білий мікробус «Мерседес». У ньому вісім озброєних бійців спецпідрозділу «Агат». Ще четверо у цивільному за хвилину піднімуться на ваш майданчик. У них електричні паралізатори і викидні сталеві сітки. На нижньому майданчику знаходиться Страж Ордену, якого титуловано Майстром Зброї. У нього теж паралізатор плюс нунчаки, «беретта» і газовий пістолет».

«Хто ти?»

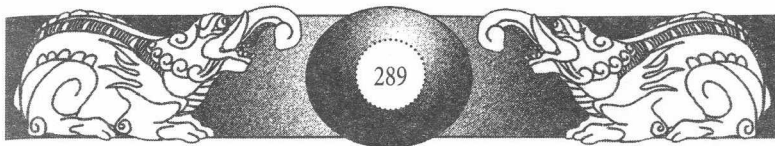
«Ізгой Шангар. Ви мене шукали».

«Чому ти мене попередив?»

«Я воюю з Орденем уже півстоліття».

«Що я маю робити?»

«Убий Діану. Інакше вона вб'є тебе. У неї наказ».

«Я знаю. Що далі?»

«Я зроблю так, що вони не зможуть тебе впіймати».

«А Паладин, Страж?»

«Вбий Діану і біжи до автобусної стоянки зовнішніми сходами. У тебе є десять секунд».

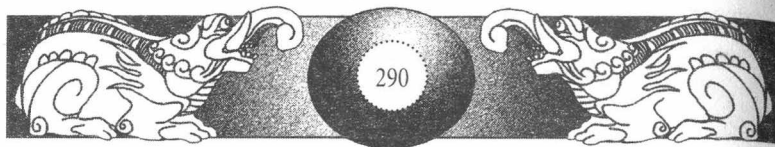
У школі Софію вчили, що у ментальних і контактних двобоях найзгубнішим є вагання. Такі двобої зазвичай тривали не довше, ніж видих мага. Тому, не вагаючись ані миті, вона пробила шию Діани викидним лезом, схованим у широкому браслеті. Кава у горлі амазонки змішалася з кров'ю. Справа була зроблена — лезо, обмашене сильнодіючою отрутою, не залишало мисливцям жодного шансу захопити Діану живою.

Потім менталка ковену Тага зняла з руки закривавлене лезо, перестрибнула парапет і збігла на тротуар сталевією драбиною. Краєм ока Софія зауважила, що Паладин кинувся до агонізуючої Діани. «Пізно, чортику!» — подумала вона.

Очі Стража на нижньому майданчику на мить затулив сірий туман. Лицар миттєво сконцентрував волю, туман розсіявся, але Софія всигла проминути його спостережний пост майже непоміченою. Страж зауважив лише світлу гриву її волосся. Він підбіг до парапету, але знову на мить затримався, зачепившись за ногу старого у заробітчанських лахах і пластмасових окулярах. Погляд Стража ковзнув смаглявим обличчям заробітчанина, але не затримався на ньому.

«Біжи до автобуса!» — наказав голос у голові Софії.

Паладин надто пізно дав сигнал «агатівцям» у мікробусі. Ще чотири секунди їхній капітан міняв своїм бійцям «ввідну». За той час, поки бійці вистрибували з «мерседеса», шукали у натовпі дівчину в сірій сукні та пробивалися крізь натовп за іншою дівчиною у схожому вбранні, Софія встигла застрибнути до міського автобуса. Дверцята зачинилися за нею, і автобус рушив.

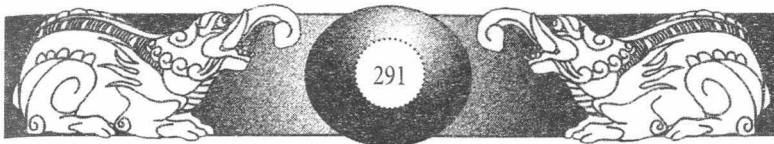

З усього загону мисливців напрям її відступу зафіксував лише Страж, який дивився на площу з майданчика. Він крикнув у мобільний, викликаючи капітана «агатівців», але тої миті його серце зробило незаплановану паузу поміж двома ударами. Страшний біль у грудях паралізував Стража. Він сповз на підлогу і втратив свідомість від больового шоку. Якби він ще раз поглянув на «заробітчанина», то міг би зауважити за скельцями його окулярів темну тінь Сили.

Паладин знайшов Стража за кілька секунд і викликав медичний підрозділ «Агату». Результати ретельно спланованої операції були катастрофічними: кілершу вбито, менталка якимось чудом втекла, а той, кого прислав Коммодор як непереможного Майстра Зброї, лежав непритомним на брудному металі ресторанної платформи. Паладин мовчки дивився, як кладуть на ноші «Майстра», як матюкається в рацію капітан, як його бійці витісняють цікавих з відкритих майданчиків ресторану. Паладин розумів, що Коммодор ніколи не вибачить йому двох провалів поспіль і не визнає безпомічності «Майстра». Він видобув із кишені мобільний і вже натиснув на кнопку, коли зустрівся очима з капітаном. У тих очах він прочитав щось таке, що робило усі його дзвінки зайвими. Номер, котрий висвітився на екрані мобільного, він так і не активував. Цієї недоброї миті він згадав вологий ранок у Карпатах і слова покійного полковника Джеджері: жодну спецоперацію не можна спрогнозувати на сто відсотків.

15

Еофія і Шангар зустрілися у парку. За примхою бхайї-долі, це був саме той парк, у якому Старший ковену Тага благословляв Діану на війну з Орденем. Маг і менталка зайняли зручний ослінчик на березі круглого штучного озера. Сторонньому спостерігачеві могло здатися, що статечний бать-

ко розповідає білявій доньці повчальні притчі. Насправді Шангар читав мантри, якими вшановував загиблу за його волею воїтельку ковену Тага. Софія мовчки дивилася на дзеркальну поверхню води. Коли остання з мантр піднеслася до благих і недосяжних для зла світів Шаданакара, вона запитала в мага:

— Що ви зробите зі мною?

— Ти матимеш вибір: можеш повернутися до Тага, а можеш залишитися зі мною. Нам у Курані потрібні здібні жриці. Ти здібна.

— Залишитися з вами? — в цьому запитанні не містилося жодного здивування. Лише безмірний сумнів.

— Ти вбила кохану жінку одного із найвпливовіших Старших Тага. Після цього тобі вдалося втекти від того, кого у Тазі вважають нездоланим Майстром, і навіть завдати йому шкоди. У ваших Старших виникнуть питання до тебе. І ти не зможеш відповісти на їхні питання, не згадавши про мою допомогу. Що подумають про тебе ваші Старші?

— Я мала чіткий наказ Старшого Жиргала убити Діану, якщо виникне небезпека полону.

— Ти, жрице, підкорилася *моїй* волі. На кілька хвилин, але підкорилася. І це ж я наказав тобі вбити Діану, а не ти виконала наказ ваших Старших. І цього Владика Жиргал тобі ніколи не пробачить. Ніколи.

— Я знаю, — прошепотіла Софія.

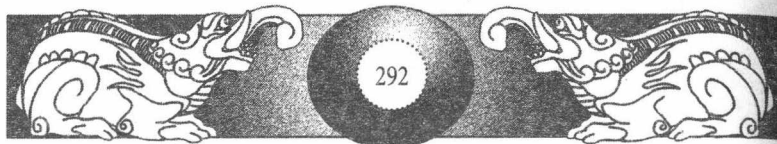
— У школі, наскільки мені відомо, тебе ненавиділи усі жриці Тага твого покоління. Чому?

— Не всі.

— Більшість, — Шангар дивився на Софію очима судді.

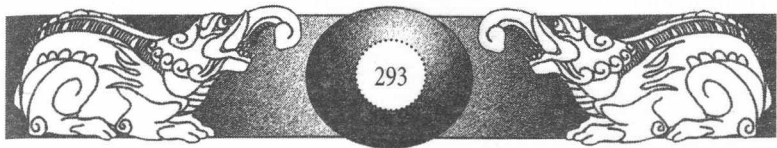
— Учителі любили мене більше за інших, давали мені більше знань. Інші мені заздрили. Особливо Діана. Вона ж така красива... була.

— І ти відібрала в неї подружку.

- Так.
- Щоби познущатися з неї? Зробити боляче?
- Так.
- Після того учні твого покоління зненавиділи тебе ще більше?
- Так.
- Ти й досі сподіваєшся на милосердя і розуміння від свого ковену?
- Ні.
- Тоді тобі краще залишити ковен Тага.
- Я стану відступницею?
- Ти станеш жрицею ковену Курана. Коли той друг Одноокого, якого ви впіймали, досягне рівня ягина-чели¹, ви станете парою.
- Першою?
- Ні. Першою парою стануть Верховна Жриця Аратара та її Старший Ягин.
- Хто він?
- Шангар промовчав. Софія — за звичкою — торкнулася його свідомості, але знайшла там лише мовчазну порожнечу.
- Вибачте, Владико, — прошепотіла вона.
- Вибачаю, але більше такого ніколи не роби. Я вимагаю поваги, жрице.
- Я ваша рабиня, Владико.
- Тоді виконуй мою вимогу.
- Я слухаю, Владико.
- Звільни друга Одноокого. І приведи його до мене.
- Буде зроблено, Владико.
- Ти щось хочеш мене запитати?
- Так, Владико.
- Запитуй.

¹ Чела — учень (санскрит).

— Чому там, біля вокзалу, не було істинного Майстра Кадоша?

— Тому що *справжнього* Майстра в Ордені наразі немає. Це одна із найбільших орденських таємниць. Я здогадався про неї вже давно, а сьогодні моя здогадка підтвердилася. Той, кого в Ордені титулюють Майстром Зброї і Кадошем Кадаверфером — звичайний Страж. Я зупинив його серце.

— Він не Дракон?

— Ні. Дракон тепер не має тіла.

— Отже, мені пощастило, Владико.

— Так, — погодився Шангар. — Тобі страшенно пощастило, жрице. Якби на місці того Майстра-Стража був істинний Майстер-Дракон, я б не зміг тебе врятувати. І ніхто не зміг би.

— Але, Владико, ковен Тага шукатиме мене для помсти.

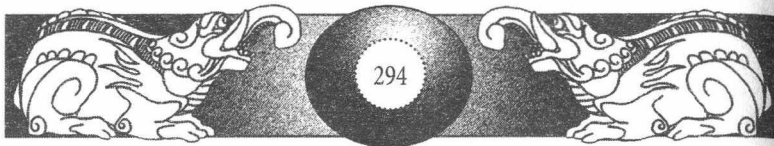
— Якщо тебе й шукатимуть, то на твоєму боці буде Куран. Сила проти Сили: це справедливо... А тепер час виконати мою вимогу: звільнити друга мого покійного найманця.

Майбутня жриця ковену Курана поцілувала руку Вигнанця, підвелася з ослону і майже побігла парковою алеєю. Шангар не дивився їй услід. Він знову шепотів мантру.

16

Печерний храм північніше Нішапуру був збудований у незапам'ятні часи ковенем Шріли. В Індії, де мирно співіснували дві тисячі повнокровних магічних ковенів¹, цей храм не був ані найбільшим, ані найдавнішим. Але в нього була своя особливість. Ковен Шріли вже півтори тисячі років добровільно виконував роль посередника у перемовинах ворогуючих магів. Печерний храм під Нішапуром був тим місцем, де таєм-

¹ У північній Індії сучасним відповідником для поняття «ковен» є «сандхі», на сході і півдні півострову Індостан, де панують бенгальські діалекти — «кхум'асангх».

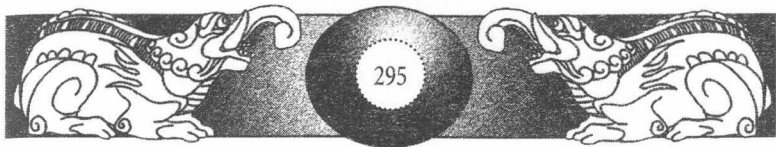

но зустрічалися верховні володарі містичних згромаджень. Сюди часто навідувалися Вищі з Тибету, а секретна бібліотека храму містила детальні записи про стародавні суперечки та домовленості ковенів, орденів, ієрархій і магічних кланів. Подейкували також, що один із наймогутніших Жезлів Сили зберігався у ковені Шріли, але мовчазні ягини у мантиях кольору шавлії ніколи не підтверджували і не спростовували цих пліток.

Одного серпневого вечора, коли прохолода повернулася до храмового portalу, біля нього зупинилася кавалькада дорогих автовок. З них вийшли люди поважного віку, одягнені у європейський одяг. Жерці ковену Шріли зустріли їх з підкресленою повагою і зі співами провели до таємної зали на другому підземному поверсі храму. Цю залу захищали від цікавих очей і вух могутні закляття і пильність жерців-охоронців. Перед дверима зали Старший ковену Шріли перепросив і повідомив прибульцям, що вони повинні залишити магічні предмети, комунікатори, записувальні пристрої і зброю за межами таємного святилища.

Приїжджі склали до великого ящика свої мобільники, стилети, кинджали і такі химерні речі, на які жерці храму намагалися не дивитися, щоби не осквернитися. Потім Старший уважно подивився в очі кожному із гостей. Що він там побачив, жерці не знали, але всіх прибулих провели до зали. Там заздалегідь поставили шість вкритих різьбленням дерев'яних тронів. Запрошуючи до трону чергового гостя, Старший називав його титул. Біля входу сів зморщений бородатий дідок, якого Старший титулував «Віщим ковену Алатара». Напроти нього зайняв свій трон сивочолий величний Коммодор Ордену Істинної Золотої Зорі. Трони зліва від Коммодора зайняли темношкірий Великий Обраний Ієрофант Місру¹

¹ Міср — давня назва Єгипту.

і Старший ковену Тага, схожий на актора, якого загримували для виконання ролі Чингісхана. По праву руку від нього сіли Старший ковену Шрілі і Вигнанець Шангар.

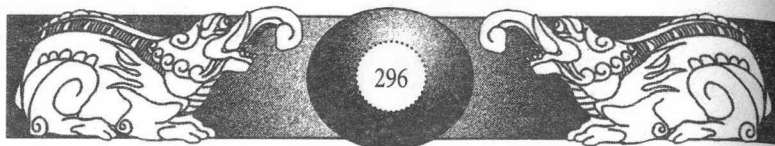
Коли владики зайняли трони, молодші жерці Шрілі обійшли залу, співаючи пісні й обкурюючи її пахощами. Свіжі запахи сандалу і мирри змішалися із тисячолітніми ароматами храмової зали. Замикаючи коло, жерці проспівали особливу Мантру Примирення. Потім вони залишили залу і запечатали її двері іззовні храмовою печаткою.

Владики тричі прошепотіли молитву до Бога Ганеші¹, якому давні будівничі присвятили храм. Вшанувавши Ганешу Мудрого, владики занурилися у самоспоглядання. Тишу першим порушив Старший ковену Шрілі Рамачакра, який у цій залі був арбітром і хранителем Традиції:

— Ми зібралися у місці священному, чистому, віддаленому від зла і невігластва в ім'я Бхакті для вирішення суперечки, що виникла між давнім і визнаним Орденем Істинної Золотої Аврори та древніми шанованими Жрецькими Колами Шляху Тага і Шляху Алатара. Орден, представлений тут сімдесят шостим Коммодором Владикою Жаном-Клодом Деспер'є вимагає, щоб названі Кола — представлені тут Владиками Навіном Царьовим і Жиргалом Очигиновим — припинили самовільно відроджувати Жрецьке Коло Шляху Курана і віддали на збереження нейтральній стороні Жезл Сили, відомий нам під іменем «Камінь Богині Бау». Що можуть відповісти Владиці Жану-Клоду Владики Навін і Жиргал?

Навін Царьов, бородатий дідок, що займав трон біля дверей зали, ледь прихилив голову в бік Коммодора і промовив навдивовижу сильним для старої людини голосом:

¹ Ганеша — індійське божество мудрості, яке зображають людиною зі слонячою головою.

— Ми з братом Жиргалом ніколи не відроджували Курана, не бачили Каменя і не воювали з Орденем. Про що каже Владика Жан-Клод?

— А чому тоді колишня жриця-менталка з ковену Владики Жиргала опинилася серед жриць новоствореного Курана? — запитав Коммодор.

— А чому на місці загибелі моєї особистої охоронниці опинилися Паладин Східної Марки Ордену Сергій Манко і Майстер Зброї Ордену Барі Слокус? — запитав у відповідь Владика Жиргал. — І чому це люди Ордену так активно збирають інформацію про місця перебування карпатських відьм і шаманів?

— Ви так і далі будете відповідати питанням на питання, Владико? — обличчя Коммодора залишалось незворушним.

— А ви не тим адресуєте свої питання, Владико, — зауважив Навін. — Вам, Коммодоре, варто було б запитати про червневі події у Києві присутнього серед нас вигнанця Шангара.

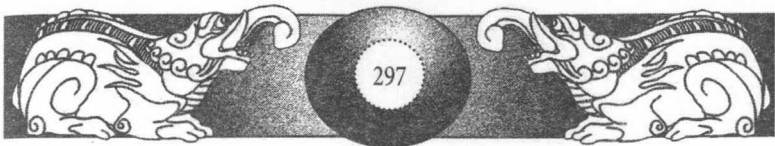
— Шангара треба титулувати не вигнанцем, а Владикою¹, — докинув Обраний Іерофант Місру Владика Шенуда. — Двадцять років тому у Єгипті ми визнали його Старшим у нашій ієрархії. Це визнання зберігає чинність і досі. Прошу виявляти до Старшого Місру Шангара належну повагу через правильне титулування.

— Тоді виходить, що саме ви, Владико Шенудо, несете відповідальність за самочинні й небезпечні дії свого Старшого? — запитав єгиптянина Деспер'є.

— Я сам несу відповідальність за свої дії, — зауважив Шангар. — Орден у 9785 році Юла Му² знищив Куран без згоди

¹ Термін «Владика» тут уведено для полегшення сприйняття читачем. Насправді учасники наради титулювали один одного «Прадган», а Рамачакру — «Сабгапати».

² 1673/1674 рік за християнським літочисленням.

Вищих Тибетського Лона. Нагадаю присутнім Владикам, що тоді Орден ні в кого не питав ніяких дозволів і порад, здійснюючи нестримну агресію на Схід за наказом тодішнього п'ятдесят третього Коммодора Хуана Авальдо. Тодішній орденський Майстер Зброї Маргадак убив двох Верховних Жриць Курана — Самару та її доньку Двійю. Але дивний збіг обставин завадив йому захопити Камінь. Він загинув разом зі всіма своїми помічниками, що, мабуть, зафіксовано в аналах Ордену. Я ж, користуючись мудрістю моїх святих попередників, побачив у цій історії вияв волі Єдиного. Я відроджую Куран за власною і Його волею.

— Невже ані тибетські Вищі, ані ваші друзі в Єгипті, ані Таг з Алатаром зовсім нічого не знали про ваші плани? — запитав Шангара Коммодор, вперто не називаючи його «владикою».

— Ні, — твердо відповів той.

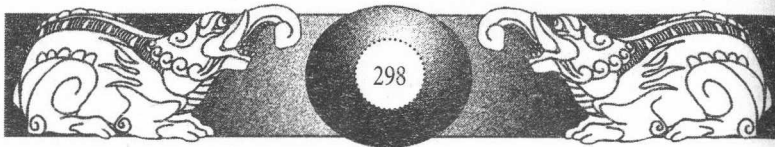
— І ви тлумачите незбагненну волю Єдиного згідно з власними уявленнями і власним свавіллям?

— А вам, часом, не здається доречним вибачитися за деякі діяння ваших попередників? Якби не самовпевненість таких лідерів Ордену, як Авальдо, наш світ тепер був би кращим і гармонійнішим. Навіть близькі вам за духом масони засудили тодішні методи вашого Ордену.

— Ви, напевно, і від масонів отримали титули і повноваження паплюжити Орден на радах Владик? — саркастично посміхнувся Деспер'є.

— Я спілкувався з їхніми Старшими.

— Спілкуйтеся й далі. Нам не шкода. Але ви загрожуєте світові відродженням агресивного ковену, в який вливаєте темну Силу малодослідженого лиходійного Жезла, — голос Коммодора Деспер'є налився залізом владності. — Ніхто із землян не знає, ким насправді є Богиня Бау, звідки і з якими намірами потрапила вона на нашу планету. Її дикі верховні шаманки багато тисячоліть очолювали військово-політичні

союзи агресивних племен півночі й благословляли кровожерливих завойовників. Богиня принесла на Землю війни, жорстокість і смерть. Ми пропонуємо віддати Камінь святим відлюдникам у Ладаксі¹ для того, щоб вони уважно дослідили таємниці Богині. Ми попереджаємо всі ієрархії світу: Камінь Бау несе загрозу Світовій Рівновазі. Я сказав!

— Я перепрошую, що втручаюся, — сказав після хвилинного мовчання Рамачакра, — але хочу нагадати Владиці Жану-Колодові, що мої предки-арії теж були серед «агресивних племен», очолюваних спадкоємицями Праматері Йіми.

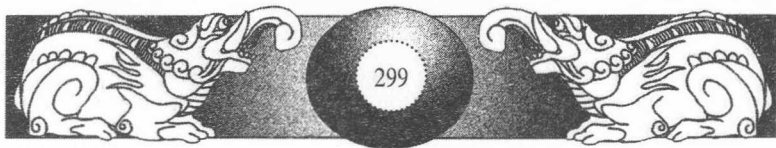
— Але, Владико Рамачакра, ваші предки встигли вчасно скинути зі своєї шиї ярмо шаманок Бау. Вашими ковенами тепер керують просвітлені ягини-архати, — зауважив Коммодор.

— Тим Старшим, які своїми Жезлами Сили розпалили дві світові війни, не потрібно було ані Каменя Бау, ані жриць із роду Йіми, щоби зруйнувати півсвіту, — сказав Шангар. — Війни були і будуть. І не треба страхати нас «чужістю» волі Бау. Всі присутні знають про істот з інших світів. Їхні закони життя і смерті не надто різняться з нашими.

— У гуманоїдів — так, — погодився Коммодор. — Але в нашій Галактиці живуть не лише гуманоїди. У Книзі Оріона написано, що в мові ящерів або немає відповідника слову «смерть», або на нього накладено найтяжче табу.

— З Каменем не все ясно, — підтвердив Жиргал. — Наші легенди стверджують, що світ, у якому народився Камінь Бау, належав до тої частини Галактики, де колись владарювала негуманоїдна раса Великих Повзучих Отців. А всі присутні, я сподіваюся, знають, що Повзучі не шанували гуманоїдів. Яйцекладних ящерів вони любили і навчали, а гуманоїдів — ні. Здається, Повзучі теж розмножувались яйцями.

¹ Ладакх — область у Західному Тибеті.

— Тристатевими спорами, — уточнив Рамачакра.

— Ми, на жаль, надто мало знаємо про такі віддалені у часі й просторі речі, — сказав Шангар. — На Тибеті теж зберігають записи про прадавню расу Повзучих, і я на власні очі бачив біля Кайласу древню платформу, на яку мільйони років тому сідали їхні кораблі. Але у Камені я не побачив нічого такого, що зв'язувало б його з тою расою, яка вимерла задовго до появи людства. У його пам'яті збереглися спогади про інший світ — Світ Червоної Зірки, світ Бау. Але там, наскільки я зрозумів, мешкали гуманоїди, які мало чим відрізнялися від нас...

— Мешкали? — перепитав Жиргал.

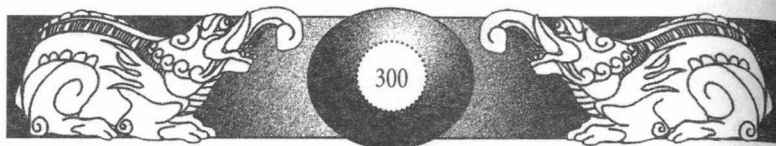
— Той світ загинув.

— От-от! Повзучі знищували світи гуманоїдів, — сказав Навін.

— У пам'яті Каменя я не знайшов жодної вказівки на причину загибелі Світу Червоного Сонця, — заперечив Шангар.

— А якщо це Бау знищила той світ? — не вгавав Навін. — Якщо вона є машиною Повзучих, їхнім Знищувачем Світів? Нехай Владики Жиргал і Рамачакра підтвердять, що і в Книзі Оріона, і в «Некрономіконі»¹ є згадки про такі машини, якими Повзучі знищували ворожі їхній расі світи. У Книзі Оріона та епоха, коли припинилася раса Повзучих названа Епохою Звільнення. Хіба це випадково? Чому гуманоїди з Оріона так зараділи зникненню Повзучих? А оріоніти — чи не найближчі наші родичі у зримому Всесвіті?

¹ Книга Оріона — текст, який у 1969 році антиквар Дж. Тофлер-Кубіца показував тибетологу Дж. Туччі. «Некрономікон» — «Книга провінцій країни мертвих», написана божевільним пророком Абдулою Альхазредом із Санаа (Ємен) у 730 р., перекладена грецькою Теодором Калофалетом у 950 році, один із примірників належав магові Джону Ді.

У святилищі запала зловісна мовчанка. Жиргал і Шенуда тривожно презирнулися.

— Ви, Владико, недалеко від істини, — підтримав старого бороданя Деспер'є. — У тому Камені схована страшна і ворожа Сила, керована чужою позасвітовою волею. Його треба дослідити. А в Шангара немає ані знань, ані вмінь для здійснення такого дослідження.

— Зате у вашому розпорядженні, Коммодоре, є такий свідок, який може багато що розповісти про ті часи, коли виник Камінь, — зробив контрвипад Шангар.

— Про якого свідка ви говорите? — насторожився Деспер'є.

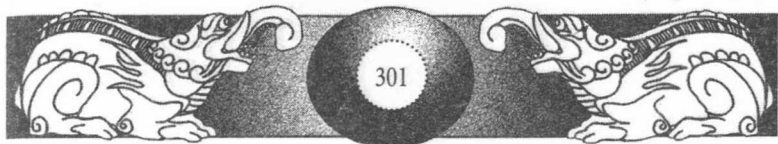
— Всім відомо, що ваш Орден у прадавні часи викликав з небуття могутній дух, який Обрані називають Драконом.

— Так, було, — підтвердив Коммодор. Зрештою, усі присутні знали про давню угоду між Орденем Істинної Золотої Аврори і неспокойним духом.

— Цей дух, — продовжив Шангар, — втілюючись у спеціально підготовлене Майстрами Ордену тіло, стає непереможним воїном, Майстром Зброї. Таких втілень, кажуть, вже відбулося більше десяти.

— Дванадцять, — знов підтвердив керівник Ордену.

— Кажуть також, що Дракон колись жив у тілі доісторичного ящера, але не в тілі примітивного динозавра, а у плоті представника розумної раси ящерів. Ця раса населяла Землю кілька мільйонів років, а потім загинула від падіння астероїда. Ми знаємо, що багато позаземних світів населяли і населяють досі представники цієї раси. Дехто припускає, що на Землі була не гніздова цивілізація ящерів, а лише невелика колонія планети ящерів, відомої під ім'ям «Горма». Ми також знаємо, що раса розумних ящерів з Горми вважає своїми вчителями і творцями легендарних Великих Повзучих Отців — найстаршу із кармічних рас нашої Галактики. Ящери цим страшенно пишаться. Дракон може свідчити про

Повзучих. Він також може побачити у Камені Бау те, що не зможе побачити жоден гуманоїд, зокрема і я. Закличте вашого Дракона, Коммодоре, і він свідчитиме про Камінь і про його хазяйку.

— Але для цього потрібно підготувати тіло, — сказав Деспер'є. — Це займе кілька років.

— Кілька років наразі не мають значення, — зауважив Рамачакра. — Наш світ, слава Богам, витримував Камінь Бау тридцять вісім тисячоліть, витримає й ще кілька років. У пропозиції Владики Шангара є рація.

— Є, — підтримав арбітра Навін.

— Дракон багато знає, — припустив Жиргал.

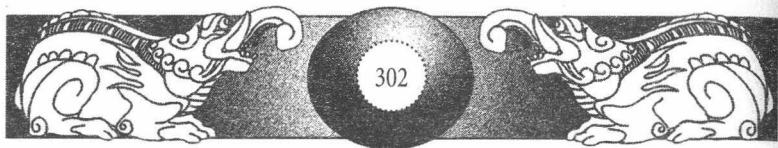
— А Дракон схоче свідчити? — запитав Шенуда.

— Хто його зна... — промурмотів Деспер'є, заскочений як раптовим поворотом дискусії, так і зримим наміром присутніх Владик підтримати пропозицію Шангара.

— Якщо Владика Коммодор дуже попросить дух ящера, то він мав би схотіти, — посміхнувся Рамачакра. — Адже Орден, як-не-як, вже дав Драконові дванадцять тіл і, відповідно, дванадцять життів. Це таки чогось варте! А ми усі будемо просити Владика Жана-Клода закликати Дракона якнайскоріше. Нехай Премудрий Ганеша стане свідком нашого прохання і охоронцем згоди мудрого Владика Коммодора! Нехай благі Сили сприяють нашим прагненням! Нехай буде так!

— Нехай буде так! — сказали усі присутні Владики. А Коммодор при цьому зі стриманою недовірою похитав головою.

Ягин, якого колись звали Валерієм Мітеликом, дивився на степ із висоти Кам'яної Могили. Зі сходу насувався грозовий фронт, його сиво-свинцева смуга охопила три чверті обрію.

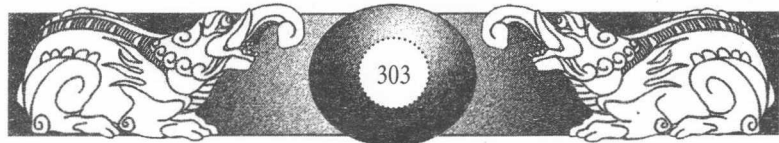
Незважаючи на наближення грози, настроїв степу не змінився. Степ байдуже чекав на чергове збурення атмосфери. Сотні тисяч таких збурень вже пробігли його поверхнею, не залишивши слідів. У тому, що насувалося зі сходу, не передбачалося нічого незвичайного.

Ягин подумки покликав жінку, яка була десь на іншому боці кам'яної платформи. Вона так само безмовно попросила його не турбуватися про неї і нагадала, що за півтора метра від могили є будівля музею, де в разі чого можна буде сховатися від негоди. Ягин присів біля жертовного каменя, намагаючись викликати тіні прадавніх жерців. Але неспокій, народжений східною грозою, не давав йому сконцентруватися.

Ягин рушив туди, де мала знаходитися Жриця Севта, яку колись називали «Софією». Вже багато років він намагався не залишати Севту наодинці. Він все ще пам'ятав слова Владки Шангара: «Ковени не вибачають відступникам». Тепер Нитка Сили між ним і Жрицею була настільки життєво необхідною їм обом, що він міг і не пережити загибелі своєї половини. Він уважно обдивився навколо і звичайним зором, і баченням. Хоча близька негода вже зрушила енергетичні контури навколо давнього Місця Сили, йому вдалося відчутти Кам'яну Могилу як одне нерозривне ціле, відчутти Севту і ще кількох випадкових тубільців, які не несли в собі жодної небезпеки. Але, коли негода наблизиться, через Могилу пройде потужний енергетичний фронт. Хвилин зо двадцять, а то й надовше, він не зможе відчувати єство Севти так, як відчуває його зазвичай — у повноті спільного буття у Силі.

«Ти страшенно помисливий, — почув він ментальний голос Жриці. — Невже ти й досі боїшся помсти Тага?»

«Шангар вчить усіх нас бути обережними».

«У Тага тепер так багато проблем, що навряд чи вони ще згадують про втіачку з гнізда Соню».

Минула мить, і він побачив Севту — за останні роки вона стала для нього ще привабливішою, аніж тоді, коли він уперше побачив у сні бліде дівчисько із садистськими нахилами. Поправляючи копичку світлого волосся, вона вийшла з кам'яної щілини між двома майже кубічними брилами.

— Хтось зовсім недавно здійснивав тут ритуальне жертвопринесення, — повідомила Жриця, кивком показуючи на щілину. — Дорослу людину заклали в ім'я Переможеного. Труп забрали і змили кров.

— Сатаністи?

— Напевно.

— Як недавно?

— Тижні три тому.

— Свіжий слід.

— Свіжий, — підтвердила Жриця. Її обличчя було сьогодні блідішим, ніж завжди. Завдяки цьому її сині очі здавалися ще більшими і притягували погляд Ягіна.

— Треба попередити Старших, — сказав він, милуючись грою передгрозового світла на мармуровій шкірі Севти.

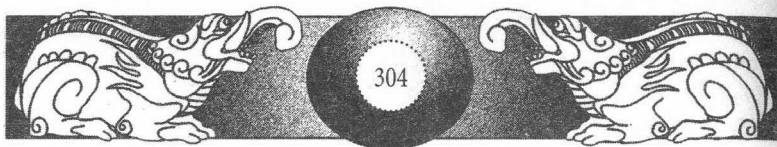
— Треба. Раптом це були системники?

— Діти Ньярлатотепа¹ в наших краях?

— Чому б і ні? Останнім часом їх стає дедалі більше. Ковени слабнуть, а вони займають звільнені місця Сили. Природа не терпить порожнечі.

— Ти зв'яжешся з Аратарою?

¹ Ньярлатотеп (Ньярлатхотеп) — надсвітова сутність хаосу і руйнування. Уперше це ім'я зустрічається в рукописах Г. Лавкрафта у 1920 році. Системники вважають Ньярлатотепа своїм Темним Отцем.

— Так.

— Ти все ще тримаєш з нею зв'язок?

— Ні, це тепер неможливо. Вони з Шангаром вже досягли Тибету. А там, як і розповідав Шангар, все закрито екранами Сили Пе-кйона¹. Я спробую передати послання через нашого друга в Бенаресі.

Вони мовчки залишили Місце Сили. Дощ нагнав їх біля самого музею. На захищеній навісом терасі перед входом вже знайшла собі прихисток компанія шумних підлітків. Компанія, швидше за все, була звичайною шкільною екскурсією з обласного центру. Двоє дорослих (на вигляд — найзвичайнісінькі молоді педагоги) стояли осторонь і курили. Вони оцінюючи подивилися на Севту. Легкий заштрик одномірної чоловічої заздрості досяг свідомості Ягина.

— Я забіжу помию руки, — сказав він.

Жриця мовчки кивнула, дивлячись на красиві, підсвічені сонцем потоки небесної води, які косо падали з низьких розпатланих хмар.

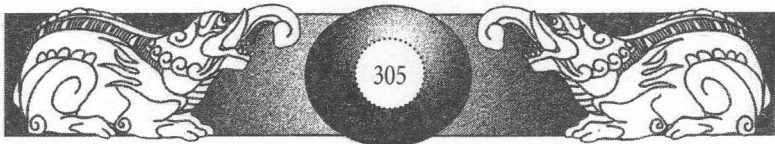
На вході до музею його зупинив охоронець і за сумісництвом білетер:

— Вхід платний.

— Командире, та я ж лише по потребі, — Ягин спробував торкнутися свідомості охоронця дихальним гіпнозом², але енергетичний фронт громовиці вже відчутно протидіяв його здатностям. «Мені ще вчитися й вчитися», — сумно констатував той, хто колись був тлуком зі смішним прізвисьцем.

¹ Пе-кйон, або Пекам Кьон (Bod khams skyong), — Захисник Тибету (Пекаму), один із титулів верховного архата Шангрили, Царя Світу.

² Дихальний гіпноз — один з найпростіших видів легкого гіпнозу. Його техніка базується на здатності гіпнотезера дихати в одному ритмі із тим, кого він гіпнотизує.

— Туалет для відвідувачів надворі, — сказав охоронець, поправляючи ремінь з кобурою.

— Там сильний дощ.

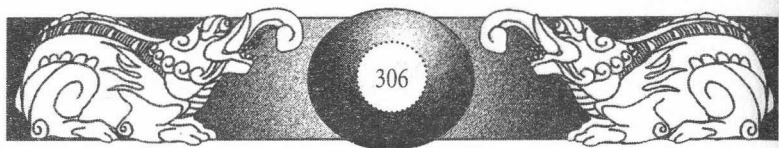
— Ну, тоді пройдіть до службового, он туди, — змилосердився страж музею. — Але заплатіть за вхід.

Ягин дав здирникові дрібну купюру, пройшов анфіладу кімнат із копіями археологічних знахідок і підсвіченими стендами. У темному закапелку він знайшов службовий туалет. Коли він вже виходив із вбиральні, обтрушуючи мокрі руки, щось продзижчало над його вухом. Він вловив рух темної цятки і, придивившись уважніше, побачив здорового чорного жука, який затягував під надкрилля прозорі мембрани крил. Жук зачепився за нерівний шов між плитками на стіні туалету. Ягин нахилився — він ніколи не бачив таких велетенських жуків. Раптом йому здалося, що жук збільшується у розмірах. За мить чорна блискуча спина жука затулила весь світ. Вона була як гора. Він бачив найменші риски і горбики на цій чорній горі. Сильний біль опоясав поперек Ягина, він обома руками сперся на стіну, переcheкав, поки спазм відпустить м'язи, і подумки покликав Жрицю.

Тиша. Ні голосів, ні звуків. Енергетичний фронт розсік усі ментальні канали комунікації. Тиша з тиш. Мегатиша. Тільки жук почав чимось клацати, а в умивальник падали краплі води. Зі стогоном Ягин випростався і, зусиллям волі долаючи пекучий біль у підребер'ї, швидкими кроками рушив до виходу з музею. В акваріумі квіткової каси спав охоронець. Спав міцно. Хтось виявився кращим майстром гіпнозу.

На терасі не було жодної живої душі. Ані Севти, ані екскурсантів. Дощ періщив на повну силу. Сіра стіна води оточила будівлю музею.

«Севта-Тара!» — беззвучно покликав він, уже відчуваючи смертельну порожнечу, яка оселилася під його серцем. Порожнеча і біль не ворогували між собою, а завойовували його

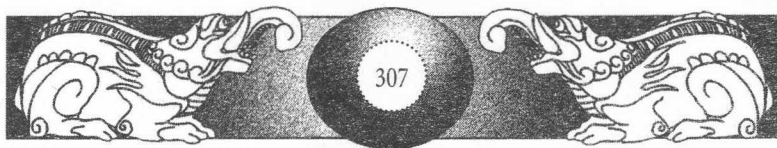
тіло, просуваючись по нервових каналах двома незалежними бригадами.

Десь поряд ударила блискавка, остаточно руйнуючи його спроби *побачити* Жрицю. Він вибіг з-під навісу й одразу — за лічені секунди — вимок до спіднього. Йому здалося, що у найближчих кущах блиснуло щось нетутешнє. Він підбіг до тих кущів, але побачив за ними лише пляшки з-під пива. Від кущів до виходу прямувала вузька липова алея. Ягин пробіг нею, розбризкуючи калюжі, обдивився асфальтовану парковку біля входу, дерева і кущі за парковкою. Севти ніде не було видно. Екскурсія теж ніби випарувалася. На парковці стояв лише зелений УАЗ без водія. Кіоск, де продавали книжки і буклети про Кам'яну Могилу, виявився зачиненим. Ще одна блискавка вдарила десь поряд.

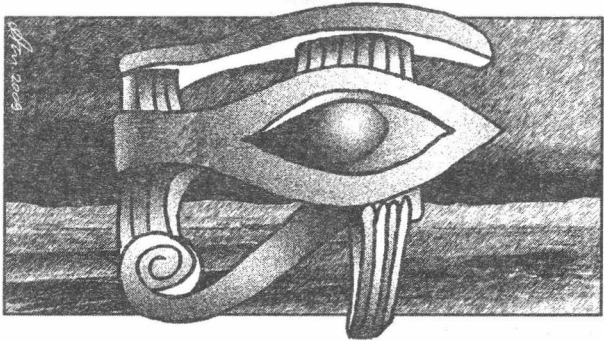
Ягин повернувся до музею, обійшов будівлю, оглянув гаражі, трансформаторну, майстерні та галявину зі скіфськими і половецькими бабами. Мокрі боввани безжурно дивилися на його відчай. Задрижений і зболений, він знову зайшов до музейного приміщення, проминув сплячого охоронця й оглянув експозиційні кімнати. Севту він знайшов у третій. Вона лежала на підлозі за довгою вітриною, в котрій спочивало ікло велетенського мамонта. Шия Жриці була химерно вивернута, осклілі очі дивилися на вертикальний стенд, де художник коричневою сангіною намалював стоянку первісних людей. Серед троглодитів і мумачих кісток¹ він зобразив жінку з лупатими очима, разюче схожу на Праматір Йіму.

«Йохані мамонти... — до голови Ягина, як часто буває у таких випадках, забігла найдурніша з принагідних думок. — Мамонти — вони ж теж слони, тільки волохаті...»

¹ Мумак — мамонт.

Ягин опустився на коліна перед трупом. Дощова вода з його волосся зволожила воскове обличчя колишньої «ляльки». Він стояв на колінах вже хвилини зо три, коли біль вдарив його у нервовий вузол, розташований над другою чакрою. Ніби безжальні щелепи шамарая прокусили хребет; Ягин осів на правий бік. І тільки тепер побачив зменшену копію Жезла Сили — статуетку Золотої Карни, яку кати поставили за кілька сантиметрів від розметаного по підлозі волосся відступниці.

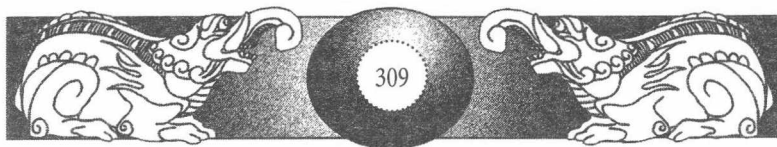
Замість епілогу-1. Лондон. Ніч.

Коммодор Деспер'є у супроводі двох Паладинів зайшов до кабіни ліфта. Вона швидко рушила вниз, проминула кілька підземних поверхів лондонської резиденції Ордену і зупинилася на передостанньому рівні, де знаходилася Крипта — середньовічне святилище, споруджене в міських катакомбах за наказом сорок четвертого Коммодора Вільгельма Гавзеліуса.

Деспер'є неквапно пройшов Коридором Сутінкових Лордів, який прикрашали старовинні кам'яні статуї видатних лицарів і самого Гавзеліуса. Погляд Коммодора на мить затримався на одній зі статуй. Вона зображала Маргадака — видатного Майстра Зброї і сьомого носія свідомості Дракона, який жив у сімнадцятому столітті й ціною власної плоті знищив лиходійний ковен Курана. Гранітний Маргадак стояв у грізній позі, напіввтягнувши з піхов меча.

Один із Паладинів цифровою карткою відімкнув двері Крипти. Лицарі зі знаками пошани проминули вівтарі й гробниці розкішної високої Панцирної зали, прокрокували надмогильними плитами каплиці Constellation¹, і сходами зі-

¹ Constellation — сузір'я (англ.).

йшли на останній рівень святилища, до Забороненої кімнати. Вона була низькою і просторою. Її стелю підтримували прямокутні колони, а стіна з товстого скла ділила кімнату на дві нерівні частини. За склом, на великому мармуровому столі, лежали оголені тіла молодого чоловіка і дівчини. Над ними схилився Майстер Буття. Його помічники чаклували навколо складних пристроїв, побудованих з металу кольору темної бронзи. У світлі галогенових ламп тіла на столі здавалися намащеними жиром.

— Це ж уперше ми повертаємо двох одночасно? — спитав Коммодор в того Паладіна, який відчинив двері Крипти.

— Вперше за багато століть, Владико, — підтвердив лицар. — Майстер Буття подолав значні перешкоди задля виконання вимоги Дракона. Великий Дух зазначив у кількох видіннях, що тіло для його супутниці має бути досконалим за формою, незайманим і з рудим волоссям.

— Тут, у Британії, чимало рудих дівок, — зауважив Коммодор. Зауваження було недоречним і навіть не вельми коректним, але жодна зморшка не здригнулася на суворих обличчях Паладинів. Орденська дисципліна базувалася на безумовному підкоренні керівникам, навіть якщо останні не мали розуму і чеснот великого Гавзеліуса.

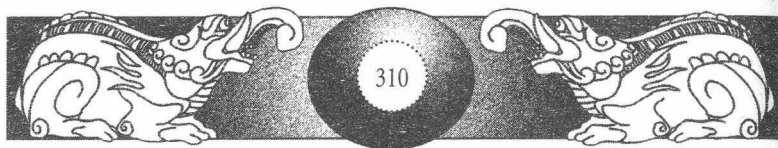
— Але ж, Владико, за кілька місяців знайти руду незайманку з модельними формами і відповідною графікою свідомості! — Паладин похитав головою. — Погодьтеся із тим, що наші брати цього разу зробили більше за можливе. Окрім того, примха Дракона заскочила нас зненацька: у попередніх поверненнях він ніколи не вимагав забезпечити його транспортальною супутницею. До речі, вам відомо, хто вона?

— Ні.

— А яким ім'ям її викликано?

— Ім'ям «Безіменна».

— Сюрприз від Лорда Ящера, — докинув другий Паладин.

— Може, це дух драконячої самиці? — припустив Коммодор. Лицарі презирнулися, але не ризикнули ані підтвердити, ані спростувати припущення свого лідера. Тим часом Майстер Буття і його помічники звузили коло навколо мармурового столу. Вони мовили таємні мантри повернення, древні закляття виклику з потойбіччя блукаючих духів сутінок і надвечір'я. Скляна стіна не пропускала звуків; трійця лицарів могла бачити лише, як ворухаються губи орденських жерців. Потім Майстер Буття нахилився над чоловічим тілом і щось прошепотів над його правим вухом. Потім те саме він зробив над вухом жіночого тіла. Його помічники впали на коліна, вшановуючи тринадцяте повернення найдавнішого зі свідків підсоння.

Майстер обернувся до скляної стіни і підняв руки з відкритими долонями на знак успіху. Коммодор відповів йому благословляючим знаком. Лицарі залишили кімнату: міне ще не одна година, а може, й не один день, заки нові мешканці тіл навчаться керувати подарованою плоттю.

«Як ти там?» — спитав Дракон у Безіменної.

«Я ще нічого не відчуваю. Темрява. Порожнеча. Мені страшно».

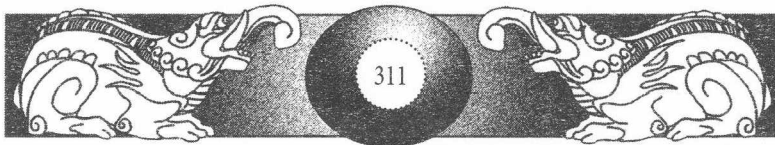
«Не бійся. Ще не настав час для пробудження відчуттів. А теперішній Майстер Буття досить вправний. У мене перед очима вже з'явилися червоні кола. Не встигне планета зробити півоберта, як ми побачимо наші нові тіла. Сподіваюся, моє буде кращим, ніж минулого разу».

«Нехай перебуде з тобою, о Великий Драконе, благословення Повзучих Отців!»

«І з тобою, Жрице».

«Дай мені ім'я, Червоний».

«Коли ми володітимемо Каменем, Богиня сама дасть тобі ім'я. Це її право. Нехай Духи Повзучих Отців вбережуть мене від порушення прав Богів».

«Я вже колись володіла Каменем, але чомусь не отримала імені. Тепер я для Богині відступниця і ворог, вона не дасть мені імені».

«Складні, заплутані шляхи Сили; і майбутнє не приходить звідти, звідки його очікують».

«Тоді я сподіватимусь, Червоний».

«А я чекатиму, Жрице».

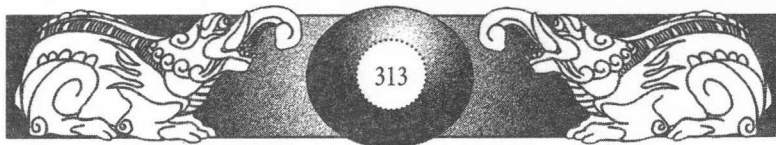

*Замість епілогу-II.
Монастир Цутрун Пхук.
Західний Тибет. Ранок*

Кмара, що цілу ніч висіла над перевалом Дролма Ла¹, сповзла на півкілометра нижче і впустила до свого лона біле сонячне сяйво. Від цього навколишні скелі стали густо-гірчичними, тіні від гострих граней сховалися і все навкруги набуло обтічності та зримої благості. Особливо благими стали древні споруди монастиря. Здавалося, білі тіні святих архатів стали над його брамами, охороняючи чисте місце від підступних демонів.

Біля потрісканої ступи, в котрій зберігався шматок одягу просвітителя Падмасамбхави, на круглому камені сидів старий лама у потертій куртці. Його високий сан можна було визначити лише за крихтним мідним чайничком, припасованим до пояса. Очі лами, оточені багатьма колами зморщок, дивилися через ущелину, туди, де пасма туману вже відступали перед світловими лезами переможного Сонця. Лама прийшов

¹ Перевал Дролма Ла — знаменитий перевал на шляху прочан навколо святої гори Кайлас (Тісе). Висота перевалу — 5630 м.

здалеку: на його червоно-жовтому взутті осів пил гірничного кольору.

За кілька кроків від старого на глиняних ослінчиках сиділи Шангар і Аратара. Між ними трьома йшла повільна бесіда, нечутна для людських вух. Довгі смуги немислення відділяли одну думку від іншої, як і личить таким співрозмовникам, котрі не випадково зустрілися посеред Вічності.

«Люди живуть недовго, володіючи нетривким різновидом живого, — міркував старий лама. — А Камінь, наскільки я можу бачити, створювали для істот, здатних, не змінюючи плоті, прожити тисячу земних років».

«На наше щастя», — промайнула між співрозмовниками коротка думка Шангара.

«Щастя? — перепитав лама. — Якщо ви розумієте цей образ як щось близьке до того, що я називаю «випадком», тоді нехай воно зветься щастям. Я не проти».

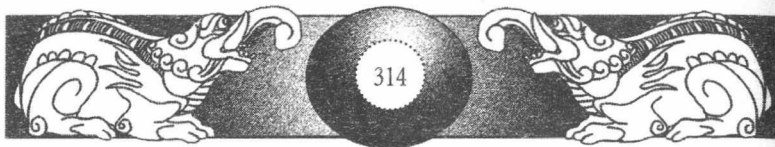
«Камінь приносить не лише зло», — обережно зауважила Аратара. Ментальна графіка її образів була не такою чіткою, як у Шангара і лами, але достатньо впевненою для її віку. Вона дивилася на старого ламу, намагаючись не пропустити жодного поруху його обличчя.

«Хіба я мислив про якесь «зло»?» — у думках лами промайнуло щось подібне до здивування.

«Вона, Владико, мала на увазі певне неблагодатне спрощення існуючого, яке можливе через, скажімо, примус, dig¹, або ж підкорення одних істот іншими», — пояснив Шангар.

«Властиво, Камінь не лише спрощує. Ті, хто створив Камінь, мислили світ на кілька рівнів складніше і тонше, аніж мислимо його ми. Навіть складніше, аніж мислять його наші Боги. Вони мислили одночасно через усі можливості, а не через

¹ Dig — діг, осквернення (тибетський бонський термін). Цим словом також позначається особливий різновид недружніх демонів.

послідовне протиставлення або погодження протилежностей на штиб соншин¹ чи «добра-зла». Ті могутні творці мали незбагнений досвід у замисленні й продукуванні речей, здатних перетворювати перше різноманітне в інше різноманітне. Але, мабуть, навіть такі проникливі суцї не могли усього передбачити. Сутність Каменя, яку ви називаєте Богинею, за тисячі років теж змінилася під впливом тих, хто розмовляв з нею у нашому світі і в світі Червоної Зірки. І я дозволю собі припустити, що для виконання свого первісного завдання Богиня повинна була час від часу спілкуватися з тими, хто дав їй життя, повертатися до отчого лона. Але його, того лона, вже немає. Його не існувало вже тоді, коли Камінь блукав між зірками і проходив крізь Пенсту² і дітей Пенсти, наближаючись до нашого світу. І первісну сутність Богині, на мою думку, спостигли у тих мандрах незворотні зміни».

«Кажучи про творців Каменя, ти кажеш про Повзучих?» — спитав Шангар.

«Я не кажу того, у чому не маю певності, я не примножую незнання-авідї».

«Але, згідно з давніми текстами, саме Повзучі були найдосвідченішою й наймудрішою з рас нашого зоряного острова».

«Ніхто не знає чогось певного про речі, які віддалені від нас такою незмірною безоднею часу, котру важко і некорисно уявляти навіть підготовленій людині. Спроби такого уявлення шкодять чистоті свідомості. Тільки діамантова свідомість божеств — Дорже Ше — пізнає ці глибини безболісно».

«Але, Владико, існувала ж Книга Орїона».

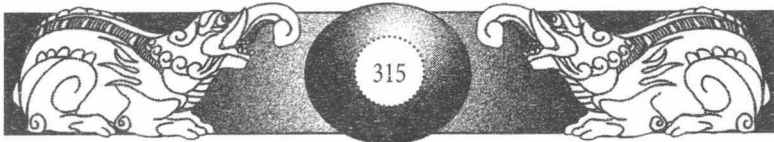
«Ти читав її?»

«Ні».

«А хто її читав?»

¹ Соншин — життя-смерть.

² Пенста (Спенішта) — небесний вогонь.

«Ті прадавні святі архати, які написали Книгу Печер і Книгу Розгалужень».

«Вони, безперечно, були найвідзначенішими у своїх поколіннях, але вони залишили нас і рушили до Порожнечі вже дуже давно. Так давно, що навіть безсмертні не пам'ятають кольору їхніх очей».

«Але ж вони не могли свідчити про неіснуюче».

«Вони, Шангаре, не залишили для нас ніяких певних знань про мудрість людей з Оріона. Нічого певного не залишили. Тільки легенди і вказані місця Сили, на які, за тими легендами, сідали зоряні човни могутньої раси Тристатевих. А от ті, хто відвідував наш світ триста років тому, люди Раху¹, не знали ані про Повзучих, ані про людей з Оріону. Вони привезли нам овочі великої мудрості й великі застереження, але нічого не повідомили про небезпеки, які буцімто причаїлася у мандрівних камінцях».

«Але щось таки причаїлося у Камені Бау», — у цій думці Шангара пульсував темно-червоний неспокій. І лама, відчувши колір і напруження, ледь помітно хитнув головою. Після довгої паузи він припустив:

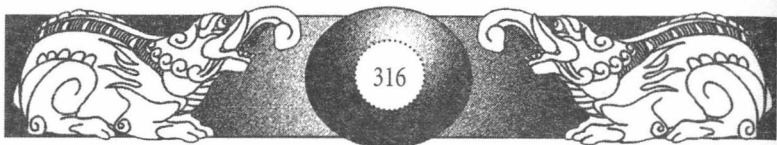
«Я дозволю собі поміркувати над тим, що ті, котрі створили Камінь, мислили не лише про війни і примуси, але й про втіхи».

«...?»

«Камінь може бути й річчю для задоволення. Предметом для такої втіхи, джерело, значення і перебіг якої нам майже неможливо зрозуміти».

«Розвагою?» — Шангар одночасно створив образ і промовив уголос.

¹ Раху (Шетра, Сатра, Арпикран) — легендарний світ, населений високорозвиненими гуманоїдами, який деякі метафізики і ясновидці вважають четвертою або шостою планетою червоної зірки спектрального класу M9 Епсилон Ерідана.

«Іграшкою», — підказала Аратара. В образі іграшки, який вона сфабрикувала, було щось від плюшевого ведмедика.

Довга смуга немислення.

«Я хотіла запитати, Владико Світла¹», — промкнулася крізь мовчання думка Верховної Жриці Курана.

«Запитуй, жінко», — дозволив лама і тим явив Жриці найбільшу милість, яку може отримати смертний від учителя Шанґріли.

«Дракон знов полюватиме на Камінь?»

«Такою є його сутність. Він — Шего², він не може діяти проти своєї сутності й ніколи не діятиме».

«Як його зупинити?»

«Так само, як зупиняли у його попередніх втіленнях».

«Значить, знову буде війна?»

«Війна ніколи не припинялася, жінко. Їй тисячі років, і не вам, не вам суджено покласти край цій війні».

«А в чому ж тоді наша надія, Владико Світла?»

Лама прикрив очі й довго, нестерпно довго перебував у немисленні. Потім повіки його сіпнулися, прочинивши вузькі щілини для зору. Лама показав рукою на Сонце, яке нарешті перемогло туманні пасма, і сказав:

— Ніч не буває вічною, жінко. Після ночі настає ранок.

Червень — грудень 2008 року

¹ Жриця для титулування лами використала образ «Весерден» — образ володаря світлових променів.

² Шего (gshed sgo) — двері бога смерті (тибетськ.).

Зміст

Хроніки невидимих хідників 5

Замість прологу.

Карпати. Ранок 7

Частина I.

Прихід м'ясоїдних слонів 11

Інтерлюдія.

Рим. Опівдні..... 126

Частина II.

Печатка за все 133

Інтерлюдія.

Київ. Надвечір'я 206

Частина III.

Піт Творця 215

Замість епілогу-I.

Лондон. Ніч..... 308

Замість епілогу-II.

Монастир Цутрул Пхук. Західний Тибет. Ранок 312

Літературно-художнє видання

ЄШКІЛЄВ Володимир
Богиня і Консультант

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *Н. Я. Радченко*
Художній редактор *Т. М. Коровіна*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*

Підписано до друку 05.02.2009. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № 9-0137.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
корпоративне підприємство ДАК «Укрвидавполіграфія»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, г. Харків-140, просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04073, м. Київ, пр. Московський, 10Б, оф. 33
тел. +38 (067) 572-63-34,
+38 (067) 572-63-35
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЛЬВІВ

ТОВ «Книжкові джерела»

79035, м. Львів, вул. Бузкова, 2
тел. +38 (032) 245-00-25
e-mail: Knigi@lviv.farlep.net

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ “Кредо”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Ешкілев В.

Є96 Богиня і Консультант [Текст] / передмова Н. Дутчак, художник О. Семякін. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2009. — 320 с. : іл.

ISBN 978-966-14-0280-4.

У новому романі популярного автора поєднуються події сучасності й минувшини, а надто минувшини далекої — сивої давнини. Автор ніби піднімає завісу світу речей і відкриває читачеві багатий невидимий всесвіт — сни, видіння, передбачення майбутнього, читання думок... І крізь усе це червоним променем сяє Камінь Богині, на який упродовж століть, навіть епох полюють різні сили — українські гетьмани та сучасні політики, ордени й окремі люди, Обрани і найманці.

ББК 84.4УКР